
NEW YORK TIMES BESTSELLER
ORIGIN
Seria LUX · Cartea a patra
JENNIFER L. ARMENTROUT
LEDA

Capitolul 1

KATY

Iar simţeam că ard. Era mai rău decât atunci când fusesem bolnavă din cauza mutaţiei sau decât atunci când îmi pulverizaseră onix în faţă. Celulele mutante din corpul meu se agitau în interior de parcă ar fi vrut să-şi facă loc să iasă afară. Poate chiar asta făceau. Aveam impresia că sunt o rană deschisă. Pe obraji se adunase un fel de umezeală.

Erau lacrimi, mi-am dat eu seama în cele din urmă.

Lacrimi de durere şi de furie - o furie aşa de puternică, încât o simţeam în gură ca şi cum ar fi fost sânge. Sau poate chiar era sânge. Poate că mă înecam în propriul meu sânge.

Amintirile mele din momentele care au urmat închiderii uşilor erau ceţoase. Cuvintele de despărţire pe care mi le spusese Daemon mă chinuiau. Te iubesc, Kat. întotdeauna te-am iubit, întotdeauna te voi iubi. Apoi se auzise un şuierat şi uşile s-au închis, iar eu am rămas cu arumii.

Cred că au vrut să mă înghită.

S-a făcut totul negru în faţa mea, şi apoi m-am trezit în lumea asta, unde era dureros şi să respir. Amintirea vocii lui, a cuvintelor lui, parcă îmi mai alina suferinţa. Dar apoi mi-am amintit de zâmbetul lui Blake, de dinainte de a pleca, atunci când ţinea în mână lănţişorul cu opal - lănţişorul meu cu opal; cel pe care Daemon mi-l dăduse chiar înainte să pornească alarma şi să se închidă uşile - iar furia mea s-a aprins din nou. Fusesem prinsă şi nu ştiam dacă Daemon reuşise să scape împreună cu ceilalţi.

Nu ştiam nimic.

M-am forţat să deschid ochii. Am clipit des din cauza luminii puternice care se revărsa asupra mea. Preţ de o clipă, nu am văzut nimic din cauza strălucirii. Toate lucrurile din jur aveau un halou. Dar în final mi s-a limpezit privirea şi am reuşit să disting deasupra luminilor tavanul alb.

— Bun. Te-ai trezit.

Cu tot zvâcnetul care îmi ardea carnea, corpul meu s-a încordat la auzul vocii unui bărbat necunoscut. Am încercat să mă uit în direcţia din care venea vocea, dar durerea m-a făcut să mă crispez, degetele mi s-au strâns. Nu puteam să-mi mişc gâtul, nici mâinile, nici picioarele.

Groaza mi-a îngheţat venele. Eram legată cu benzi de onix, de gât, de încheieturile mâinilor şi ale picioarelor, imobilizată. M-a cuprins panica şi n-am mai avut aer. Mi-am amintit de vânătăile pe care le văzuse Dawson la gâtul

lui Beth. Un fior de revoltă şi groază m-a făcut să mă cutremur.

S-au auzit nişte paşi apropiindu-se, apoi în faţa mea a apărut o faţă, aplecată spre mine, acoperind lumina. Era un bărbat mai în vârstă, poate spre cincizeci de ani, cu părul negru presărat cu fire argintii, tuns scurt. Purta o uniformă militară verde-închis. Deasupra buzunarului stâng al vestonului erau trei rânduri de trese, iar pe buzunarul drept un vultur cu aripile deschise. Chiar şi cu mintea mea înceţoşată şi confuză, mi-am dat seama că tipul ăsta era probabil cineva important.

— Cum te simţi? m-a întrebat el cu o voce neutră.

Am clipit încet, întrebându-mă dacă omul ăsta vorbeşte serios.

— Toate... mă dor toate, am hârâit eu.

— E din cauza benzilor, dar presupun că ştii asta. A făcut un gest spre ceva sau cineva din spatele lui. A trebuit să ne luăm nişte măsuri de precauţie când te-am transportat.

Când m-au transportat? Bătăile inimii mele s-au accelerat şi mă uitam cu groază la el. Unde naiba eram? Nu eram tot la Mount Weather?

— Eu sunt sergentul Jason Dasher. O să te eliberez, ca să putem vorbi şi să fii examinată. Vezi punctele alea negre din tavan? m-a întrebat el.

I-am urmărit privirea şi apoi am distins acolo nişte puncte abia vizibile.

— E un amestec de diamant şi onix. Ştii şi tu ce poate face onixul, iar dacă încerci să te lupţi cu noi, camera asta o să se umple de onix. Oricât de multă rezistenţă ai fi dobândit până acum, aici nu te-ar ajuta.

Toată camera? La Mount Weather nu fusese decât o pulverizare în faţă. Nu un şuvoi neîntrerupt.

— Ştiai că diamantele au cel mai mare grad de refracţie a luminii? Chiar dacă nu are un efect la fel de dureros ca al onixului, atunci când se găseşte în cantitate destul de mare şi se foloseşte şi onixul, diamantul poate imobiliza un luxen, fiindcă nu îi mai permite să acceseze Sursa. Acelaşi efect îl va avea şi asupra ta.

E bine de ştiut.

— Camera e dotată cu onix ca măsură de precauţie, a continuat el, iar ochii lui căprui-închis s-au aţintit iar asupra mea. În cazul în care tu ai reuşi cumva să accesezi Sursa şi ai ataca vreun membru al echipei mele. Cu hibrizii, nu ştii niciodată cât de dezvoltate le sunt abilităţile.

în clipa asta nu cred că eram în stare nici să stau în fund fără să fiu ajutată, darămite să mai fac pe ninja cu cineva.

— Ai înţeles? A ridicat bărbia, aşteptându-mi răspunsul. Nu vrem să-ţi facem rău, dar dacă pui probleme, o să te neutralizăm. Ai înţeles, Katy?

Nu voiam să răspund, dar în acelaşi timp voiam să scap odată de benzile de onix.

— Da.

— Bun. A zâmbit, dar era un zâmbet formal şi nu foarte prietenos. Nu vrem să te doară. Daedalus nu şi-a propus asta. Departe de noi gândul ăsta. Poate nu-ţi vine să crezi acum, dar sperăm că o să ajungi să înţelegi ce vrem noi. Să ştii şi tu adevărul despre cine sunt luxenii şi cine suntem noi în realitate.

— E cam greu să... cred ceva acum.

Sergentul Dasher a părut că înţelege ce vreau să spun, apoi s- a întins şi a pipăit ceva sub masa rece. S-a auzit un declic puternic şi benzile s-au desprins, eliberându-mi gâtul şi încheieturile.

Am respirat întretăiat şi am încercat să ridic braţul care îmi tremura. Porţiuni întregi din corp erau fie amorţite, fie ultra- sensibile.

Mi-a pus mâna pe braţ şi eu am tresărit.

— Nu-ţi fac niciun rău, a spus. O să te ajut să te ridici.

Având în vedere că nu prea puteam să-mi controlez membrele tremurânde, nu eram în măsură să refuz. Sergentul m-a ridicat în fund în câteva secunde. M-am prins cu mâinile de marginea mesei, ca să-mi menţin echilibrul, şi am respirat adânc de vreo câteva ori. Capul îmi atârna de gât ca un tăieţel în furculiţă, iar părul alunecase într-o parte şi alta, împiedicându-mă să mai văd ceva în jur.

— Probabil că o să fii puţin ameţită. O să treacă.

Când am ridicat capul, am văzut un bărbat scund şi chel, îmbrăcat în halat alb, care stătea lângă o uşă neagră,aşa de lucioasă, încât reflecta toată camera. Omul avea în mână un pahar de carton şi ceva care semăna cu o cătuşă.

Mi-am mutat încet privirea spre capătul celălalt al camerei. Mi se părea că seamănă cu un cabinet medical ciudat, garnisit cu măsuţe pline de instrumente, dulapuri şi furtunuri negre prinse de pereţi.

Când sergentul i-a făcut semn să se apropie, bărbatul în halat a venit lângă mine şi mi-a pus cu grijă paharul la gură. Am băut cu lăcomie. Răceala apei îmi alina puţin usturimea din gât, dar am băut prea repede, m-am înecat şi am început să tuşesc tare şi dureros.

— Eu sunt Roth, unul dintre doctorii de la baza asta. A pus deoparte paharul şi a băgat mâna în halat, de unde a scos un stetoscop. Vreau să-ţi ascult inima, bine? Apoi o să-ţi iau tensiunea.

Am tresărit puţin când am simţit pe piept răceala stetoscopului.

Apoi l-a pus pe spate.

— Respiră adânc.

Am respirat, apoi mi-a spus să mai respir o dată.

— Bine. Acum întinde braţul.

Am întins braţul şi am observat imediat cercul roşu din jurul încheieturii. La fel era şi la cealaltă mână. Am înghiţit în sec şi m-am uitat în altă parte, gata să o iau razna, mai ales după ce am văzut privirea sergentului. Nu era ostilă, dar era absolut străină. Eram complet singură, cu nişte necunoscuţi care ştiau cine sunt şi care mă ţineau captivă cu un anumit scop.

Tensiunea mea probabil că era până la tavan, fiindcă simţeam cum îmi bubuie sângele prin vene, iar apăsarea pe care o simţeam în piept nu putea să fie un lucru bun. După ce manşonul de la tensiometru s-a relaxat, am respirat adânc de câteva ori, apoi am trecut la atac:

— Unde sunt?

Sergentul Dasher şi-a dus mâinile la spate.

— Eşti în Nevada.

M-am holbat la el şi parcă pereţii,albi complet, cu excepţia acelor puncte negre,s-au înghesuit în jurul meu.

— Nevada? Asta e... exact în partea cealaltă a ţării. E un alt fus orar.

Tăcere.

Apoi am avut revelaţia. Mi-a scăpat un hohot gâtuit de râs.

— Zona 51?

Iarăşi tăcere, de parcă nu ar fi putut confirma existenţa unui asemenea loc. Nenorocita Zonă 51. Nu ştiam dacă ar trebui să râd sau să plâng.Doctorul Roth mi-a scos manşonul tensiometrului.

— Tensiunea e puţin cam mare, dar era de aşteptat. Aş vrea să fac un control mai amănunţit.

Mi-au trecut o clipă prin minte instrumente şi proceduri oribile. Am coborât repede de pe masă şi m-am îndepărtat de cei doi bărbaţi, dar de-abia puteam să stau în picioare.

— Nu, nu poţi să faci asta. Nu poţi...

— Putem, m-a întrerupt sergentul Dasher. Legea USA PATRIOT ne permite să reţinem, să relocăm şi să închidem pe oricine poate ameninţa securitatea naţională, fiinţă umană sau nu.

— Ce? M-am lovit cu spatele de perete. Nu sunt un terorist.

— Dar eşti o ameninţare, a răspuns el. Sperăm să schimbăm asta, dar, după cum observi, dreptul tău la libertate a fost anulat din clipa în care ai suferit mutaţia.

Mi s-au înmuiat picioarele şi am alunecat pe perete, după care am căzut tare pe podea.

— Nu pot...

Creierul meu nu voia să proceseze nimic din ce auzea.

— Mama mea...

Sergentul nu a spus nimic.

Mama mea... o, Doamne, mama mea o să înnebunească. Va fi panicată şi devastată. Nu va putea niciodată să-şi revină.Mi-am apăsat fruntea cu palmele şi am strâns tare din ochi.

— Nu e corect.

— Ce credeai tu că o să se întâmple? m-a întrebat Dasher.

Am deschis ochii, respiraţia mea era iar precipitată.

— Când ai pătruns într-o unitate guvernamentală, ai crezut că o să ieşi de acolo liniştită şi totul o să fie bine? Că nu vei suporta nicio consecinţă a acţiunii tale? S-a aplecat spre mine: Sau că o gaşcă de copii, extratereştri sau hibrizi, o să reuşească să ajungă până unde aţi ajuns voi, fără permisiunea noastră?

Răceala lui parcă se revărsa peste mine. Bună întrebare. Ce am crezut noi? Bănuiserăm că poate să fie o capcană. Eu, practic, mă şi pregătisem pentru aşa ceva, dar nu am putut să nu riscăm, nu am putut s-o lăsăm pe Beth să putrezească acolo. Niciunul dintre noi n-ar fi fost în stare să facă asta.M-am uitat în sus, la el.

— Ce s-a întâmplat cu... cu ceilalţi?

— Au scăpat.

M-am simţit cuprinsă de uşurare. Cel puţin Daemon nu era închis pe undeva. Asta mă mai alina puţin.

— Nu aveam nevoie decât de unul dintre voi, să-ţi spun drept. De tine sau de cel care ţi-a provocat mutaţia. Avându-te pe tine, îl vom atrage şi pe acela. A făcut o pauză, apoi a continuat: . În momentul ăsta, Daemon Black a dispărut de pe radarul nostru, dar suntem siguri că nu va fi aşa multă vreme. Am aflat din studiile noastre că legătura dintre un luxen şi un mutant este deosebit de puternică, mai ales cea dintre un bărbat şi o femeie. Şi, din observaţiile noastre, voi doi sunteţi extrem de... apropiaţi.

Da, uşurarea mea s-a dus pe apa sâmbetei şi m-a cuprins groaza. Nu mai avea rost să mă prefac. Nu ştiu ce

încerca el să- mi spună, dar eu nu aveam de gând să recunosc că e vorba despre Daemon. Niciodată.

— Ştiu că eşti speriată şi furioasă.

— Da, foarte speriată şi foarte furioasă.

— E de înţeles. Nu suntem chiar aşa de răi cum crezi tu, Katy. Aveam tot dreptul să folosim metode letale atunci când v- am prins. Puteam să-ţi ucidem toţi prietenii. Nu am făcut-o... S-a ridicat iar, cu mâinile la spate. O să-ţi dai seama că nu noi suntem duşmanii tăi.

Nu sunt ei duşmanii mei? Ba ei erau duşmanii, nişte duşmani mai răi decât o ceată întreagă de arumi, fiindcă aveau un întreg guvern în spate. Fiindcă îşi permiteau să captureze pe cine voiau ei şi să-l ia de lângă familie, de lângă prieteni, să îi distrugă întreaga lui viaţă şi să nu păţească nimic din cauza asta.

Eram terminată.

Când am început să realizez, în sfârşit, toată situaţia, determinarea mea chinuită de a-mi păstra calmul a început să cedeze, până când m-am prăbuşit cu totul. M-a cuprins o groază fără margini, care s-a transformat în panică şi un val de emoţii haotice alimentate de adrenalină. Instinctul a început să acţioneze, un instinct pe care nu îl aveam din naştere, ci apăruse în momentul în care mă vindecase Daemon.

Am ţâşnit în picioare. Muşchii au protestat de durere şi am ameţit din cauza mişcării bruşte, dar am rămas în picioare. Doctorul s-a dat la o parte şi s-a lipit de perete, cu faţa palidă. Sergentul nici măcar n-a clipit. Nu se temea de figurile mele.

Ar fi trebuit să-mi fie uşor să accesez Sursa, dat fiind violenţa emoţiilor pe care le simţeam, dar n-am avut ameţeala aceea de carusel şi nici măcar energia statică pe care o simţeam în mod normal pe piele.

N-am simţit nimic.

Printre norii de oroare şi panică ce îmi înceţoşau gândurile, am reuşit să strecor şi puţină realitate şi mi-am amintit că aici nu pot accesa Sursa.

— Doctore? a făcut sergentul.

Aveam nevoie de o armă, şi am fugit pe lângă el spre măsuţa cu instrumente. Nu ştiam ce aş face dacă aş reuşi să ies din camera asta. Uşile erau probabil încuiate. Nu gândeam mai departe de clipa de faţă. Trebuia să ies de acolo. Acum.

Până să ajung la tava cu instrumente, doctorul a lovit cu palma în perete. A urmat un zgomot oribil, de aer eliberat cu pufăituri. Altceva nu s-a mai auzit. Nu mirosea a nimic. Consistenţa aerului nu s-a schimbat.

Dar găurelele acelea din tavan şi din pereţi eliberaseră vapori de onix şi nu aveam nicio scăpare. M-a înecat groaza. Respiraţia mi s-a oprit la jumătate, fiindcă am simţit în vârful capului o durere ascuţită care se propaga în tot corpul. De parcă fusesem stropită cu benzină şi apoi luasem foc, iar focul îmi ardea toată pielea. Mi-au cedat picioarele şi am căzut în genunchi pe podea. Onixul din aer îmi ardea gâtul şi plămânii.

M-am ghemuit la pământ, încercând inutil să mă agăţ de podea, cu gura deschisă într-un urlet mut. Corpul îmi era cuprins de spasme necontrolate, pe măsură ce onixul îmi invada celulele. Nu se mai termina. Nu era nicio speranţă că focul avea să fie stins de vreo mişcare inteligentă de-a lui Daemon, şi am început să-l strig mut, iar şi iar, dar nu mi-a răspuns.

Nu era şi nu va mai fi altceva decât durere.

DAEMON

Treizeci şi una de ore, patruzeci şi două de minute şi douăzeci de secunde au trecut din clipa în care uşile s-au închis, despărţind-o pe Kat de mine. Treizeci şi una de ore, patruzeci şi două de minute şi zece secunde de când am văzut-o ultima oară. De treizeci şi una de ore şi patruzeci şi unu de minute Kat era în mâna celor de la Daedalus.

Fiecare secundă, fiecare minut şi fiecare oră care a trecut m-a scos din minţi.

Mă închiseseră într-un fel de baracă, o celulă, de fapt, dotată cu toate porcăriile care ar fi putut să termine un luxen, dar asta nu avea cum să mă oprească. Am aruncat în altă galaxie şi uşa, şi pe luxenul care mă păzea. O furie surdă mă cuprinsese şi mă ardea pe interior în timp ce acceleram; am trecut pe lângă şirurile de barăci, ferindu-mă de grupul de case, şi m-am dus direct spre copacii care înconjurau comunitatea ascunsă a luxenilor de sub poalele Stâncilor Seneca. Când eram la jumătatea drumului, am zărit o ceaţă albă venind în viteză după mine.

Aveau de gând să mă oprească? Nu prea cred.

M-am oprit brusc şi lumina a trecut pe lângă mine, apoi s-a întors. O siluetă umană s-a profilat în faţa mea, atât de strălucitoare, încât lumina pădurea întunecoasă din spatele său.

Nu vrem decât să te protejăm, Daemon.

Aşa cum crezuseră că fac şi Matthew şi Dawson când m-au lovit la Mount Weather şi apoi m-au închis. Ah, ce răfuială de dimensiuni nucleare o să am eu cu ei.

Nu vrem să-ţi facem rău.

— Păcat.

Am întors repede capul. În spatele meu începeau să se adune şi alţii.

— Eu nu am nicio problemă să vă fac rău, am spus.

Luxenul din faţa mea a întins braţul. *Nu trebuie să se întâmple aşa.*

Altfel nu avea cum să fie. Am abandonat forma umană ca pe o haină incomodă. Pe iarbă a apărut o lumină roşie ca sângele. *Hai să terminăm odată.*

Nu a ezitat niciunul.

Eu nici atât.

Luxenul s-a repezit la mine, ca o ceaţă cu tentacule strălucitoare. M-am aruncat pe sub el şi i-am sărit în spate. L-am prins de braţe şi l-am lovit cu picioarele în spate. Nici n-a căzut bine, că un alt luxen i-a luat locul.

M-am ferit într-o parte de cel care se repezise la mine şi am evitat la mustaţă un picior care îmi era dedicat. Mi-a făcut bine asta - efortul fizic al luptei. Am adunat toată furia şi toată frustrarea mea în fiecare lovitură şi fiecare pumn, şi am mai doborât încă trei.

Printre umbre s-a văzut o lumină care pulsează, venind drept spre mine. M-am aplecat şi am izbit cu pumnul în pământ. Bolovani mari au sărit în sus, într-un val seismic care l-a aruncat în aer pe luxen. Am sărit după el şi l-am prins, în timp ce strălucirea lui albăstruie s-a amestecat cu a mea, iar pentru o clipă s-a făcut lumină ca ziua.

M-am răsucit şi l-am aruncat ca pe un disc.

S-a izbit de un copac, apoi a căzut la pământ, dar s-a ridicat repede. S-a repezit iar, cu lumina lui albă tivită cu albastru târându-se după el ca o coadă de cometă. Când a aruncat spre mine un glob de energie de putere nucleară, a scos şi un urlet inuman de luptă.

A, deci aşa vrea să ne jucăm?

M-am lăsat într-o parte; globul de energie s-a dezintegrat, trecând pe lângă mine. Am accesat Sursa, m-am tras înapoi şi am aşteptat să mă încarc de putere. Am trântit piciorul în pământ, unde s-a format un crater, iar bolovanii care au sărit i- au dezechilibrat pe luxen. Am aruncat braţul în faţă şi am eliberat Sursa. A zburat din mâna mea ca un glonte şi l-a izbit direct în piept.

A căzut la pământ, viu, dar cu spasme.

— Ce crezi că faci tu aici, Daemon?

Când am auzit vocea calmă a lui Ethan Smith, m-am întors. Bătrânul, în formă umană, stătea la câţiva metri de cei căzuţi. Corpul îmi vibra de forţa încă neeliberată. *Nu trebuiau să încerce să mă oprească. Niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să încerce să mă oprească.*

Ethan şi-a împreunat mâinile.

— N-ar trebui să-ţi pui în pericol comunitatea pentru o pământeană.

Era foarte posibil să-i trag una care să-l adoarmă o săptămână.

N-o să discut eu cu tine despre ea.

— Noi suntem ca tine, Daemon. A făcut un pas în faţă. Trebuie să rămâi cu noi. Dacă te duci după fata asta, nu faci altceva decât să...

Am întins rapid mâna şi l-am apucat de gât pe luxenul care se furişa prin spatele meu. M-am întors la el, amândoi în formă umană. În ochii lui se citea groaza.

— Pe bune? am hârâit eu.

— Rahat, a mormăit el.

L-am ridicat în aer şi l-am trântit pe amărâtul ăla nenorocit la pământ. Au sărit în sus bolovani şi pietre, iar eu m-am îndreptat de spate şi mi-am întors privirea spre Ethan.

Bătrânul pălise.

— Te lupţi cu cei din neamul tău, Daemon. E de neiertat.

— Nu am cerut nimănui iertare. Nu v-am cerut nimic.

— O să fii expulzat, m-a ameninţat el.

— Ghici ce! M-am dat înapoi cu spatele, atent la luxenul de jos, care începuse să mişte. Nici nu-mi pasă.

Ethan s-a înfuriat şi aerul lui aproape înţelegător s-a evaporat.

— Crezi că nu ştiu ce i-ai făcut acelei fete? Şi ce a făcut fratele tău celeilalte? Amândoi v-aţi făcut-o singuri. Tocmai de aceea noi nu ne amestecăm cu ei. Pământenii nu aduc decât necazuri. Tu o să ne aduci necazuri, pentru că le dai voie să se apropie prea mult de noi. Nu avem nevoie de aşa ceva. Rişti prea multe pentru o fiinţă umană.

— E planeta lor, am spus eu, şi m-am mirat eu însumi de afirmaţia mea, dar era adevărată.

Katy îmi spusese asta la un moment dat şi acum am repetat ce mi-a spus ea atunci.

— Noi suntem musafiri aici, amice.

Ochii lui Ethan s-au îngustat.

— Deocamdată.

Am lăsat capul pe umăr, surprins, când am auzit asta. Nu trebuia să fii un geniu ca să înţelegi că era un avertisment, dar în clipa aia, pentru mine nu era asta o prioritate. Kat era.

— Nu veni după mine.

— Daemon...

— Serios, Ethan. Dacă mă mai urmăreşte cineva, tu sau altul, n-o să mă mai port cu mănuşi.

Bătrânul a rânjit dispreţuitor.

— Chiar crezi că merită ea toate astea?

Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării. Fără sprijinul comunităţii luxenilor, eram pe cont propriu, indezirabil în coloniile lor. Vestea s-ar răspândi imediat; ar avea grijă Ethan de asta. Dar nu am ezitat nicio secundă.

— Da, am spus. Merită *totul.*

Ethan a respirat adânc.

— Ai terminat cu noi.

— Aşa să fie.

M-am întors şi am decolat printre copaci, grăbindu-mă să ajung acasă la mine. Creierul îmi fierbea. Nu aveam niciun plan. Nimic concret, dar ştiam că îmi trebuie câteva chestii. Mai întâi, îmi trebuiau nişte bani. O maşină. Nu puteam să alerg aşa tot drumul până la Mount Weather. Întoarcerea acasă avea să fie dificilă, pentru că acolo erau Dee şi Dawson - iar ei vor încerca să mă oprească.

Să încerce numai, m-am gândit eu.

Dar în vreme ce treceam peste dealurile stâncoase şi prindeam viteză, mi-au răsunat în urechi cuvintele lui Ethan. *Amândoi v- aţi făcut-o singuri.* Chiar aşa? Răspunsul era simplu, chiar în faţa mea. Amândoi, şi Dawson, şi eu, am pus în pericol două fete numai fiindcă ne-am ataşat de ele. Niciunul dintre noi nu şi- a propus să le facă rău, şi nici nu am vrut ca vindecarea să le producă mutaţii care le-a transformat în ceva, nici luxen, nici oameni, dar e adevărat că ştiam că există riscuri.

Eu, în special, ştiam care sunt riscurile.

De-asta am şi respins-o pe Katy la început, de-asta m-am dat peste cap s-o ţin departe de Dee şi de mine. În parte şi pentru că se întâmplase ce se întâmplase cu Dawson, dar şi pentru că erau aşa de multe riscuri. Şi totuşi, eu am băgat-o pe Katy în lumea asta. Practic, am ţinut-o de mână şi am adus-o aici. Şi uite ce i s-a întâmplat.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

Dacă cineva trebuia să fie prins, atunci când situaţia a luat-o razna la Mount Weather, eu trebuia să fiu acela. Nu Kat. În niciun caz ea.

Am înjurat în surdină şi, înainte să ies din pădure, am lovit o movilă de pământ care părea argintie în lumina lunii şi am încetinit fără voia mea.

Ochii mi s-au dus instinctiv spre casa lui Kat şi am simţit cum mi se strânge pieptul.

Casa era întunecată şi nemişcată, de parcă erau din nou anii de dinainte de a se muta ea aici. Fără viaţă, pustie, o carcasă întunecată de casă.

M-am oprit lângă maşina mamei ei şi am încercat să respir adânc, dar presiunea din piept nu a slăbit deloc. Ştiam că nu mă vede nimeni în întuneric, iar dacă MA-ul sau cei de la Daedalus m-ar fi supravegheat, n-aveau decât să se arate. Ar fi fost mai simplu pentru mine.

Dacă închideam ochii, o vedeam pe Kat ieşind din casă, cu tricoul ăla caraghios pe care scrie BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU şi cu pantalonii ăia scurţi... cu picioarele ei...

Frate, am fost aşa de jigodie cu ea, şi totuşi ea nu s-a îndepărtat de mine. Nicio secundă.

În casa mea a sclipit o lumină. O clipă mai târziu, uşa de la intrare s-a deschis şi a ieşit Dawson. Vântul uşor mi-a adus până la urechi înjurătura lui.

Trebuia să recunosc că Dawson arăta de o mie de ori mai bine decât atunci când l-am văzut ultima dată. Umbrele întunecate de sub ochii lui aproape dispăruseră. Parcă se mai împlinise puţin. La fel ca înainte să fie capturat de MA şi Daedalus, acum ar fi aproape imposibil să ne deosebeşti, poate doar după părul lui mai lung şi mai ciufulit. Da, arăta excelent. O avea iar pe Bethany.

Ştiam că asta suna puţin a invidie, dar nu-mi păsa.

În clipa în care am aterizat cu picioarele pe scară, din mine s- a transmis o undă seismică, cimentul s-a crăpat şi scândurile podelei au hodorogit.

Fratele meu a făcut un pas înapoi; tot sângele i se scursese din faţă. Am avut parcă o satisfacţie bolnavă.

— Nu mă aşteptai aşa curând?

— Daemon. Dawson s-a lovit cu spatele de uşă. Ştiu că eşti furios.

O altă explozie de energie a ieşit din mine şi s-a lovit de tavan. Lemnul a pârâit. A apărut o fisură exact în centru. Lucrurile au început să se albească în ochii mei, pentru că Sursa începea să se acumuleze în mine.

— Nici n-ai idee, frate.

— Am vrut să fii la adăpost până când o să ne gândim ce avem de făcut, cum s-o recuperăm pe Kat. Atât.

Am respirat adânc şi m-am apropiat de Dawson, să-l privesc în ochi.

— Ţi s-a părut că soluţia cea mai bună e să mă închizi în comunitate?

— Noi...

— Ţi s-a părut că o să mă poţi opri?

Energia a ţâşnit din mine, lovind uşa de care se rezema Dawson; a scos-o din balamale şi a trimis-o în casă.

— O să dau foc lumii întregi ca s-o salvez.

Capitolul 2

KATY

M-am ridicat de jos, udă şi îngheţată până în măduva oaselor. Nu aveam idee cât timp trecuse de când se eliberase prima doză de onix şi de când jetul acela de apă rece ca gheaţa mă doborâse la pământ.

La început, nu mi se păruse o opţiune să cedez şi să fac ce vor ei. La început, parcă merita să suport durerea, fiindcă nu voiam în ruptul capului să le fac viaţa uşoară. În clipa în care onixul se ducea de pe piele odată cu apa şi eram în stare să mă mişc, mă repezeam la uşă. Nu reuşeam să fac nimic, şi după al patrulea ciclu de stropire cu onix şi scăldare în apă rece, eram terminată.

Eram cu adevărat, clar, terminată.

De cum am putut să mă ridic iar în picioare fără să mă prăbuşesc, m-am împleticit spre masa rece, cu paşi înceţi şi dureroşi. Eram convinsă că masa e acoperită cu un strat subţire de diamant. Sumele astronomice care fuseseră probabil folosite la dotarea acestei camere, ca să nu mai vorbim de restul clădirii, cred că justificau perfect deficitul economiei naţionale. Şi, pe bune, ăsta ar fi fost ultimul lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc acum, dar am impresia că onixul îmi cam scurtcircuitase creierul.

Sergentul Dasher a tot venit şi a plecat în timpul ăsta, înlocuit de soldaţi în uniformă de camuflaj. Aveau nişte berete care le acopereau aproape toată faţa, dar, din câte îmi dădeam eu seama, nu păreau să fie mult mai mari ca mine, poate de vreo douăzeci şi ceva de ani.

Acum erau în cameră doi dintre ei, cu pistoale la centură, într- un fel, mi se părea curios că nu încearcă să intervină, dar onixul îşi făcea bine treaba. Cel cu bereta verde-închis stătea lângă panoul de control, cu ochii la mine, cu o mână pe pistol şi cu alta pe butonul care declanşa durerea. Celălalt, cu faţa ascunsă de o beretă kaki, păzea uşa.

Am pus mâinile pe masă. Printre şuviţele ude ale părului, mi- am văzut degetele mult prea albe, ca de ceară. îmi era frig şi tremuram aşa de tare, încât mă gândeam dacă nu cumva am convulsii.

— Sunt... terminată, am spus eu, răguşit.

Pe chipul Beretei Kaki a tresărit un muşchi.

Am încercat să mă urc pe masă, fiindcă îmi dădeam seama că dacă nu stau jos, o să cad, dar tremurăturile alea puternice m-au dezechilibrat. O secundă, camera s-a învârtit cu mine. Era posibil să rămân cu nişte sechele permanente. Aproape am început să râd, fiindcă mă gândeam că n-aş mai fi bună de nimic pentru Daedalus dacă aş fi afectată.

Doctorul Roth rămăsese în cameră în tot acest timp; stătea într-un colţ şi părea obosit, dar acum se ridicase cu tensiometrul în mână.

— Ajutaţi-o să se urce pe masă.

Bereta Kaki s-a apropiat de mine, cu o expresie hotărâtă şi cu fălcile încleştate. M-am împleticit încet în spate, să mă îndepărtez de el. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu voiam să mă atingă. Nu voiam să mă atingă nimeni.

Cu picioarele nesigure, am mai făcut un pas în spate, după care muşchii mei pur şi simplu au încetat să mai funcţioneze. Am căzut în fund cu o izbitură puternică, dar eram aşa de amorţită, încât corpul meu nici nu a înregistrat durerea.

Bereta Kaki s-a uitat fix la mine, iar eu, de jos, puteam să-i văd bine faţa. Avea cei mai surprinzători ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată şi, cu toate că ceea ce făcea acum era pentru el o rutină, parcă se vedea în ei şi o oarecare compasiune.

Fără să spună un cuvânt, s-a aplecat şi m-a ridicat în picioare. Mirosea a detergent, acelaşi detergent pe care îl folosea şi mama, şi lacrimile au început să mi se prelingă din ochi. Până să mă pot eu împotrivi, ceea ce oricum ar fi fost inutil, m-a depozitat pe masă. După ce s-a îndepărtat, m-am agăţat cu degetele de marginea mesei, şi mi se părea că mai fusesem acolo o dată.

Şi chiar mai fusesem.

Mi s-a oferit iar un pahar cu apă şi eu l-am acceptat. Doctorul a oftat tare.

— Ai terminat acum cu lupta asta zadarnică?

Am lăsat paharul de carton pe masă şi m-am chinuit să-mi mişc limba. Mi se părea că e umflată şi nu pot s-o controlez.

— Nu vreau să fiu aici.

— Normal că nu vrei, a spus şi mi-a pus stetoscopul pe piept, la fel ca prima oară. Nimeni din camera asta, sau chiar din clădirea asta, nu se gândeşte că vrei să fii aici, dar faptul că tu încerci să te lupţi cu noi, înainte de a şti măcar despre ce e vorba, până la urmă tot pe tine o să te afecteze. Acum respiră adânc.

Am inspirat, dar aerul s-a înţepenit în plămâni. Conturul dulapurilor albe din cameră s-a înceţoşat. *N-o să plâng. N-o să plâng.*

Doctorul şi-a terminat mai întâi treaba, verificându-mi respiraţia şi tensiunea, şi apoi mi-a spus:

— Katy... pot să-ţi spun Katy?

Am scăpat un hohot scurt şi răguşit. Câtă politeţe.

— Sigur.

El a zâmbit, a lăsat tensiometrul pe masă, apoi s-a îndepărtat cu braţele încrucişate la piept.

— Trebuie să-ţi fac o consultaţie generală, Katy. Îţi promit că nu e nimic dureros. O să fie exact ca un control de rutină.

M-a cuprins frica. Mi-am strâns braţele în jurul taliei, tremurând.

— Nu vreau asta.

— Putem să mai amânăm un pic, dar trebuie s-o faci. S-a întors şi s-a dus spre un dulap, de unde a venit cu o pătură maro- închis, pe care mi-a pus-o peste umeri. Imediat cum îţi recapeţi

puterile, a spus, o să te transferăm în apartamentul tău. Acolo o să poţi să te speli şi să îţi pui nişte haine curate. Ai şi televizor, dacă vrei să te uiţi, sau poţi să te odihneşti. E destul de târziu, iar mâine e o zi mare.

Am strâns pătura în jurul meu, tremurând. Parcă îmi povestea de o cameră de hotel.

— Mâine e o zi mare?

A dat din cap.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care vrem să ţi le arătăm. Şi să sperăm că atunci o să înţelegi cu ce se ocupă Daedalus.

M-am străduit să nu izbucnesc iar în râs.

— Ştiu deja cu ce vă ocupaţi. Ştiu ce vreţi să...

— Ştii doar ce ţi-au spus alţii, m-a întrerupt doctorul. Şi ce ştii tu e adevărat doar pe jumătate. A lăsat capul pe umăr. Ştiu că te gândeşti la Dawson şi Bethany. Nu ştii toată povestea lor.

L-am privit printre gene şi furia provocată de cuvintele lui m- a înfierbântat. Cum îndrăznea să dea vina pe Bethany şi pe Dawson pentru ce le-a făcut Daedalus?

— Ştiu destule.

Doctorul Roth s-a uitat la Bereta Verde de la panoul de control şi apoi a dat din cap. Bereta Verde a părăsit camera în tăcere, lăsându-i în urmă pe doctor şi pe Bereta Kaki.

— Katy...

— Ştiu că i-aţi torturat, la propriu, i-am tăiat-o eu, din ce în ce mai furioasă. Ştiu că aduceaţi aici oameni şi îl

forţaţi pe Dawson să-i vindece, iar atunci când nu mergea, oamenii ăia mureau. Ştiu că i-aţi ţinut departe unul de celălalt şi vă foloseaţi de Beth ca Dawson să facă ce vreţi voi. Sunteţi mai răi decât nişte diavoli.

— Nu ştii toată povestea, a repetat el calm, deloc afectat de acuzaţiile mele. S-a uitat la Bereta Kaki. Archer, tu ai fost aici când au fost aduşi Dawson şi Bethany?

M-am întors spre Archer, iar el a dat din cap.

— Când au fost aduşi aici cei doi subiecţi, a spus, era foarte dificil de lucrat cu ei, dar după ce femeia a suferit mutaţia, a devenit şi mai violentă. Li s-a permis să stea împreună până când a devenit evident că era periculos. De aceea au fost separaţi şi în cele din urmă au fost mutaţi în locaţii diferite.

Am clătinat din cap, strângând mai tare pătura pe mine. Aş fi vrut să strig la ei din toate puterile.

— Nu sunt bătută în cap.

— Nici eu nu cred că eşti,a răspuns doctorul.Este cunoscut faptul că hibrizii sunt dezechilibraţi, chiar şi cei la care mutaţia a reuşit. Beth a fost şi este şi acum instabilă.

Simţeam că mi se strânge stomacul. Îmi aminteam bine şi acum cât de nebuneşte se purtase Beth în casă la Vaughn. La Mount Weather părea că se simte bine, dar nu fusese întotdeauna aşa. Oare Dawson şi ceilalţi erau în pericol? Aş putea să cred măcar o parte din ce mi se spunea aici?

— De aceea aş vrea să-ţi fac un examen complet, Katy.

M-am uitat la doctor.

— Crezi că sunt instabilă?

El nu a răspuns imediat şi am avut senzaţia că se prăbuşeşte masa sub mine.

— E posibil, a spus el. Chiar şi în mutaţiile reuşite e o problemă de instabilitate care apare când hibridul accesează Sursa.

Am strâns pătura tare în jurul meu, până când au început să mă doară încheieturile şi mă chinuiam să-mi fac inima să se potolească. Nu a mers.

— Nu te cred. Nu cred nimic din ce-mi spui tu. Dawson a fost...

— Dawson a fost un caz nefericit, a spus el, întrerupându-mă. Iar tu o să înţelegi asta. N-a vrut nimeni să se întâmple ce s-a întâmplat cu Dawson. Mai devreme sau mai târziu ar fi fost eliberat, atunci când am fi fost siguri că se poate reintegra. Iar Beth...

— Opreşte-te, am spus eu lătrat şi m-a surprins şi pe mine vocea mea. Nu vreau să-ţi mai ascult minciunile.

— Nu ai idee, domnişoară Swartz, cât de periculoşi sunt luxenii şi cei care au suferit mutaţii din cauza lor.

— Luxenii nu sunt periculoşi! Şi nici hibrizii nu ar fi, dacă i- aţi lăsa în pace. Nu v-am făcut nimic. Nici nu aveam de gând să vă facem ceva. Nu am făcut nimic decât atunci când voi...

— Ştii de ce au venit luxenii pe Terra? m-a întrerupt el.

— Da.

Mă dureau încheieturile mâinilor.

— Arumii le-au distrus planeta.

— Dar ştii de ce a fost distrusă planeta lor? Sau care sunt originile arumilor?

— Erau în război. Arumii voiau să le ia abilităţile şi să-i omoare.

Eram pusă la punct cu toate informaţiile din 101 Extraterestri. Arumii erau opusul luxenilor, mai mult umbră decât lumină, şi se hrăneau cu luxeni.

— Şi voi colaboraţi cu monştrii ăia, am adăugat.

Doctorul Roth a clătinat din cap.

— Aşa cum se întâmplă cu toate marile războaie, arumii şi luxenii se răfuiesc de atâta timp, încât nu cred că mai ştie cineva de la ce a pornit totul.

— Deci tu vrei să-mi spui că arumii şi luxenii sunt un fel de Fâşie Gaza intergalactică?

Archer a pufnit.

— Nici măcar nu ştiu de ce vorbim despre asta, am spus eu, fiindcă m-am simţit deodată aşa de obosită, încât parcă nici nu mai judecam limpede. Nimic din toate astea nu contează.

— Ba *contează*, a spus doctorul. Asta arată cât de puţin ştii tu din toată povestea asta.

— Bine, înţeleg că vreţi să mă educaţi voi?

El a zâmbit, şi aş fi vrut să-i pot şterge de pe faţă expresia aia condescendentă cu o palmă. Din păcate, asta ar fi însemnat să dau drumul păturii, şi apoi să-mi adun toate puterile.

— În epoca lor de glorie, luxenii erau cea mai puternică şi cea mai inteligenţă formă de viaţă din întreg universul. Exact aşa cum se întâmplă în cadrul evoluţiei oricărei specii, a apărut şi un prădător natural - arumii.

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui?

El s-a uitat în ochii mei.

— Luxenii nu au fost victimele războiului lor. Au fost cauza acestui război.

DAEMON

— Cum ai reuşit să scapi? m-a întrebat Dawson.

A trebuit să fac mari eforturi să nu-i trag un pumn în faţă. Mă calmasem însă destul de mult ca să nu pun casa la pământ. Deşi încă mai era posibil.

— Mai bine ai întreba pe câţi a trebuit să-i termin ca să ajung aici,am spus eu încordat, aşteptând.

Dawson bloca intrarea în casă.

— Nu încerca să mi te împotriveşti, frate. N-o să mă poţi opri, ştii bine asta.

El mi-a susţinut privirea o clipă, apoi a înjurat şi s-a dat la o parte. Am trecut pe lângă el şi m-am uitat spre scări.

— Dee doarme, a spus el, trecându-şi mâna prin păr. Daemon...

— Unde e Beth?

— Aici, s-a auzit o voce moale din sufragerie.

M-am întors şi, la dracu', parcă era o fată făcută din fum şi umbre. Uitasem cât de micuţă e. Subţirică precum un spiriduş, cu un păr şaten foarte bogat şi o bărbie mică şi încăpăţânată. Era

mai palidă decât o ştiam eu.

— Salut, i-am spus; cu ea nu aveam nimic. M-am uitat iar la fratele meu. Crezi că e bine să stea cu tine?

El s-a dus lângă ea şi i-a pus braţul pe umeri.

— Vrem să plecăm. Matthews a zis că ne aranjează ceva în Pennsylvania,lângă South Mountain.

Am dat din cap. Muntele acela avea destul cuarţit, dar acolo nu era nicio comunitate de luxeni.

— Dar nu am vrut să plecăm imediat, a adăugat Beth încet, iar ochii ei se plimbau prin toată camera, fără să se fixeze pe ceva anume.

Era îmbrăcată cu un tricou de-al lui Dawson şi nişte pantaloni de trening de la Dee. Amândouă erau mult prea largi pentru ea.

— Nu ni s-a părut normal. Cineva trebuie să stea şi cu Dee.

— Dar voi doi nu sunteţi în siguranţă, i-am amintit eu. Ar putea să stea Matthew cu Dee.

— Ne descurcăm. Dawson s-a aplecat şi a sărutat-o pe Beth pe frunte, apoi s-a uitat la mine grav. Nu trebuia să pleci din colonie, mi-a spus. Te-am dus acolo ca să fii în siguranţă. Dacă te vede poliţia sau...

— Poliţia n-o să mă vadă.

Îngrijorarea lor era destul de întemeiată. Din moment ce Kat şi cu mine fusesem daţi dispăruţi, sau fugiţi, revenirea mea ar trezi o grămadă de bănuieli.

— Şi nici mama lui Kat, am adăugat.

El nu părea convins.

— MA-ul nu te îngrijorează?

Nu am zis nimic.
El a clătinat din cap.
— Rahat.
Lângă el, Beth îşi trecea greutatea de pe un picior pe altul.
— Te duci după ea, nu?
— Se duce pe dracu', a intervenit fratele meu şi, când a văzut că nu spun nimic, a început să verse atâtea înjurături încât am fost de-a dreptul impresionat. La naiba, Daemon, eu ştiu cel mai bine dintre toţi ce simţi acum, dar ceea ce vrei să faci tu e o nebunie. Şi, pe bune, cum ai reuşit să scapi de acolo?
Am trecut pe lângă el şi m-am dus la bucătărie. Era ciudat să fiu din nou aici. Totul era la fel ca înainte,blaturile cenuşii de granit, electronicele albe, decoraţiunile rurale oribile cu care Dee umpluse pereţii şi masa de stejar masiv.
M-am uitat fix la masa aceea. Am văzut-o pe Kat stând pe marginea ei, ca într-un miraj. O durere sfâşietoare mi-a tăiat pieptul. Doamne, ce dor îmi era de Kat, şi-mi venea să mor că nu ştiu ce se întâmplă cu ea, ce îi fac acolo.
— Daemon?
Dawson venise după mine.
M-am întors cu spatele la masă.
— E inutil să mai stăm de vorbă, şi eu nu am chef să-ţi spun ceea ce e evident. Ştii foarte bine ce fac. De-asta ai şi vrut să mă ţii închis în colonie.
— Nu pricep cum ai scăpat. Era onix peste tot.
Fiecare colonie are barăci în care sunt închişi luxenii care devin periculoşi pentru specia lor sau pentru oameni, dar pe care bătrânii nu vor să-i dea pe mâna poliţiei.
— Dacă vrei cu adevărat, poţi.
Am zâmbit când am văzut cum mă priveşte printre gene.
— Daemon...
— Am venit să iau nişte chestii şi plec.
Am deschis frigiderul şi am scos o sticlă cu apă. După ce am luat o înghiţitură, m-am întors cu faţa la el. Eram la fel de înalţi, aşa că ne priveam în ochi.
— Vorbesc serios. Nu mă enerva.
A tresărit, dar s-a uitat la mine cu ochii lui verzi.
— Nu pot să te fac să te răzgândeşti?
— Nup.
El a făcut un pas în spate, frecându-şi bărbia. În spatele lui, am văzut-o pe Beth stând pe un scaun, cu braţele strânse în jurul mijlocului, uitându-se oriunde, numai la noi nu.

Dawson s-a rezemat de dulap.
— Vrei să te bat ca să te opresc?
Beth a ridicat capul brusc, iar eu am început să râd.
— Mi-ar plăcea să încerci, frăţioare.
— Frăţioare, s-a strâmbat el, dar a zâmbit uşor.
Pe faţa lui Beth se citea clar uşurarea.
— Cu câte secunde sunt mai mic ca tine? a întrebat el.
— Destule.
Am aruncat sticla de apă la gunoi.
Au trecut câteva clipe şi apoi a spus:
— Te ajut şi eu.
— În niciun caz. Mi-am încrucişat braţele la piept. Nu vreau să mă ajuţi. Nu vreau să te implici cu nimic în chestia asta.
Şi-a încleştat fălcile, hotărât.
— Pe dracu'. Şi tu ne-ai ajutat pe noi. E prea periculos să o faci singur. Aşa că dacă tu te încăpăţânezi să nu recunoşti că m-ai ţinut în lesă, aşa cum faci, eu n-am să te las să te duci singur.
— Îmi pare rău că te-am dat deoparte. Acum, când ştiu exact cum te-ai simţit atunci, cred că eu aş fi dat buzna acolo din prima seară când am ajuns acasă. Dar nu am de gând să te las să mă ajuţi. Uite ce s-a întâmplat când ne-am băgat cu toţii în chestia asta. Nu am chef să vă mai duc şi vouă grija. Vreau ca tu şi Dee să staţi cât mai departe de toate astea.
— Dar...
— N-am de gând să mă cert cu tine. Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi l-am strâns. Ştiu că vrei să mă ajuţi. Şi apreciez asta, crede-mă. Dar dacă vrei să mă ajuţi cu ceva, atunci nu încerca să mă opreşti.
Dawson a închis ochii; faţa lui era încordată şi respira precipitat.
— Nu e normal să te las să faci asta singur. Tu nu m-ai fi lăsat.
— Ştiu. O să mă descurc. Eu mă descurc întotdeauna. M-am aplecat spre el şi mi-am lipit fruntea de a lui, apoi i-am prins obrajii în mâini şi i-am spus încet: Abia ai reuşit s-o recuperezi pe Beth, nu e normal să vii cu mine. Are nevoie de tine. Tu ai nevoie de ea, iar eu am nevoie...
— De Katy.
A deschis ochii.
Pentru prima oară de când se întâmplase mizeria de la Mount Weather, am văzut în privirea lui că mă înţelege.
— Înţeleg asta. Chiar înţeleg.
— Şi ea are nevoie de tine, a şoptit Beth.

Dawson s-a îndepărtat de mine. S-a întors spre ea. Era tot la masă şi mâinile i se deschideau şi i se închideau într-una, într-un gest repetitiv.

— Ce-ai spus, iubito? a întrebat-o el.

— Kat are nevoie de el. Beth a ridicat ochii şi s-a uitat spre noi, dar, practic, nu ne vedea pe noi. La început o să-i spună tot felul de lucruri. O s-o păcălească, dar lucrurile pe care i le vor face...

Am simţit că tot oxigenul din cameră dispare.

Dawson s-a dus imediat lângă ea şi a îngenuncheat, ca ea să se uite la el. I-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Este OK, Beth.

Ea i-a urmărit mişcările parcă obsedată, dar în ochii ei era o expresie ciudată, de parcă se îndepărtase şi mai mult. Mi s-a ridicat părul de pe ceafa şi m-am apropiat de ea.

— N-o să fie la Mount Weather, a spus ea, şi ochii ei priveau undeva peste umărul lui Dawson. O vor duce departe şi o vor obliga să facă tot felul de lucruri.

— Ce să facă?

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte să le pot opri.

Dawson m-a fulgerat cu privirea, dar nu l-am luat în seamă.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta, iubito. Bine?

A trecut mult timp până să vorbească iar.

— Când l-am văzut cu tine, mi-am dat seama, dar mi s-a părut că şi voi ştiaţi. El aduce numai necazuri. A fost şi el acolo, cu mine.

Mi s-au încleştat pumnii amintindu-mi ce reacţie a avut Beth când l-a văzut pe Blake, dar noi n-o lăsaserăm să vorbească.

— Blake?

A dat încet din cap.

— Toţi sunt răi. Ei nu vor să fi aşa. S-a uitat spre Dawson şi a şoptit: Nici eu nu vreau să fiu aşa.

— Dar, iubito, tu nu eşti rea. Dawson i-a pus mâna pe obraz. Tu nu eşti deloc rea.

Buza ei de jos tremura.

— Am făcut lucruri groaznice. Nici nu-ţi închipui. Am u...

— Nu contează. El a îngenuncheat lângă ea. Nimic din toate astea nu mai contează.

Ea s-a cutremurat şi apoi a ridicat capul şi m-a privit în ochi:

— Nu-i lăsa să-i facă lucrurile alea lui Katy. O vor schimba.

Nu puteam nici să mă mişc, nici să respir.

Faţa ei s-a schimonosit.

— Pe mine m-au schimbat. Închid ochii, şi le văd feţele - toate feţele. Nu pot să mi le scot din minte, orice aş face. Au rămas în *mine.*

Dumnezeule mare...

— Uită-te la mine, Beth. Dawson i-a întors faţa spre el. Acum eşti cu mine. Nu mai eşti acolo. Ştii asta, da? Uită-te la mine. Nu e nimic în tine.

Ea a scuturat capul cu putere.

— Nu. Tu nu înţelegi. Tu...

M-am retras şi l-am lăsat pe fratele meu să se descurce. Vorbea cu ea încet şi cald, dar când s-a liniştit, Beth a rămas cu privirea pierdută, clătinând încet din cap, cu ochii mari şi cu gura întredeschisă. Nu clipea şi părea să nu-şi dea seama de prezenţa mea sau a lui Dawson.

Mintea ei e goală, mi-am dat eu seama.

În timp ce fratele meu încerca să-i abată gândurile de la cele ce o tulburau, am simţit că mă răcesc din cap până în picioare, cuprins de groază, de o adevărată groază. Durerea din ochii fratelui meu, care o mângâia uşor pe părul ce îi încadra faţa palidă, mă înnebunea. În clipa aia părea că nu vrea altceva decât să schimbe locul cu ea.

M-am agăţat strâns de marginea bufetului, nu puteam să îmi întorc privirea de la ei.

Puteam foarte bine să mă văd pe mine în locul lui. Numai că nu pe Beth o ţineam în braţe, încercând s-o readuc la realitate, ci pe Kat.

Mă dusesem în dormitor doar ca să mă schimb. Când am intrat acolo, mi s-a părut o bucurie şi un blestem în acelaşi timp. Nu ştiu de ce, parcă mă simţeam mai aproape de Kat. Poate pentru momentele pe care le petrecuserăm împreună în patul acesta şi pentru ce fusese înainte. Dar în acelaşi timp mă simţeam sfâşiat, pentru că ea nu era în braţele mele şi nu era în siguranţă.

Nu ştiam dacă va mai fi vreodată în siguranţă.

În timp ce-mi trăgeam tricoul peste cap, am simţit-o pe sora mea înainte să spună ceva. Am răsuflat adânc, m-am întors şi am văzut-o stând în uşă, în pijamaua roz pe care i-o făcusem cadou anul trecut, de Crăciun.

Arăta la fel de rău pe cât mă simţeam eu.

— Daemon...

— Dacă începi şi tu că trebuie să am răbdare şi să ne mai gândim, mai bine lasă, i-am spus, apoi m-am aşezat pe marginea patului şi mi-am trecut mâna prin păr. N-o să schimbi cu nimic

ce vreau eu.

— Ştiu ce vrei şi nu te învinovăţesc pentru asta, a răspuns, intrând prudentă în cameră. Dar nimeni nu vrea să fii rănit... sau mai rău.

— Mai rău e doar situaţia în care se află Katy acum. E prietena ta. Sau a fost. Iar ţie ţi se pare normal să aştept? Ştiind ce vor ei să-i facă?

A tresărit, iar ochii ei au strălucit ca smaraldele în lumina slabă.

— Nu e corect, a şoptit ea.

Poate că nu, şi altă dată m-aş fi simţit ca ultimul laş din cauza acestei lovituri sub centură, dar acum nu puteam să fiu înţelegător.

— Nu putem să te pierdem, a spus ea după câteva clipe de tăcere al naibii de stânjenitoare. Trebuie să înţelegi că am făcut asta fiindcă te iubim.

— Şi eu o iubesc pe ea, am spus eu fără nicio ezitare.

Ea a făcut ochii mari, poate pentru că era prima oară când auzea asta, de la mine, nu de la alţii. Aş fi vrut s-o fi spus-o mai des, în special lui Kat. Ce întorsătură urâtă ia viaţa asta, întotdeauna. Când eşti prins în ceva, nu spui sau nu faci nimic din ceea ce ar trebui să spui sau să faci. Mereu îţi dai seama abia când e prea târziu ce trebuia să spui sau să faci.

Nu se poate să fie prea târziu. Argumentul suprem e că încă sunt în viaţă.

Ochii surorii mele s-au umplut de lacrimi când a spus încet:

— Şi ea te iubeşte.

Arsura din piept s-a împrăştiat şi mi s-a urcat în gât.

— Ştii, eu am ştiut că te iubeşte încă dinainte ca ea s-o recunoască faţă de mine sau faţă de ea însăşi.

Am zâmbit uşor.

— Da, şi eu la fel

Dee a început să-şi răsucească părul între degete.

— Ştiam că ar fi... perfectă pentru tine. Nu ţi-ar tolera niciodată fiţele. Dee a oftat. Ştiu că eu şi Kat am avut nişte probleme, legate de... Adam, dar şi eu o iubesc.

Nu mai suportam asta,să stau şi să vorbesc despre ea de parcă eram la priveghi sau la vreo comemorare. Era prea mult pentru mine.

Ea a respirat puţin precipitat, semn clar că se pregătea să se descarce.

— Aş fi vrut să nu fi fost aşa de dură cu ea. Adică, trebuia să- i spun că ar fi trebuit să aibă încredere în mine şi restul, tot ce i-am zis, dar puteam să cedez mai demult...în fine, ştii ce vreau să spun. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Nici nu vreau să mă gândesc că poate niciodată...

S-a întrerupt brusc, dar am înţeles ce a vrut să spună. Că poate n-o s-o mai vadă niciodată pe Katy.

— În fine, înainte de bal am întrebat-o dacă nu îi e teamă să se ducă iar la Mount Weather.

Mi s-a strâns pieptul de parcă mă îmbrăţişase un urs.

— Ce a spus?

Dee a dat drumul părului pe care îl răsucise pe degete.

— A zis că da, dar, Daemon, a fost aşa de curajoasă. Ba chiar a râs, şi eu i-am zis... S-a uitat fix la mâinile ei, cu o expresie stânjenită. I-am zis să fie prudentă şi să aibă grijă de tine şi de Dawson. Şi ea mi-a zis că aşa o să facă şi, ştii, aşa a şi făcut, într-un fel.

Dumnezeule.

Mi-am frecat pieptul cu palma fiindcă mi se părea că am acolo o gaură cât toate zilele.

— Dar înainte să-i spun asta, ea a încercat să-mi vorbească despre Adam şi toate câte s-au întâmplat, iar eu am întrerupt-o cu întrebarea mea. Ea tot încerca să se împace cu mine, şi eu o respingeam. Probabil că m-a urât...

— În niciun caz. M-am uitat în ochii ei: Nu te-a urât. Te-a înţeles foarte bine. Ştia că ai nevoie de timp şi...

M-am ridicat brusc, simţeam nevoia să ies urgent din camera asta şi din casa asta şi să plec odată.

— Dar mai avem timp, a spus ea încet, cu un ton rugător... şi al naibii să fiu dacă nu m-a durut. Mai *avem* timp...

Am fost instantaneu cuprins de furie şi a trebuit să-mi adun toată puterea ca să nu o las să răbufnească. Pentru că închiderea mea în baraca aia nu a fost decât pierdere de timp. Am respirat de mai multe ori şi apoi am pus o întrebare la care nici nu eram sigur că vreau un răspuns:

— Ai văzut-o pe mama ei?

I-a tremurat buza de jos.

— Am văzut-o.

I-am prins privirea şi nu mi-am mai luat ochii din ochii ei.

— Povesteşte.

Faţa ei spunea că e ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

— A doua zi după ce... ne-am întors, poliţia a fost toată ziua la ea. Am vorbit şi eu cu poliţiştii şi apoi cu mama ei. Poliţia crede că aţi fugit împreună. Sau cel puţin aşa i-au spus mamei ei, dar cred că unul dintre ei era agent sub acoperire. Era mult prea insistent cu întrebările.

— Normal, am mormăit eu.

— Dar mama ei nu crede varianta asta. O cunoaşte bine pe Katy. Iar Dawson nu s-a arătat de când a adus-o pe Beth. Prezenţa ei ar stârni suspiciuni şi unuia care nu are decât doi neuroni. Dee s-a rezemat de perete, cu

mâinile căzute pe lângă corp. A fost foarte greu, a spus. Mama ei este aşa de tristă. Pot să jur că se gândeşte la ce poate fi mai rău, mai ales după ce au mai „dispărut” şi Will şi Carissa, a spus Dee, făcând ghilimele cu degetele. Se simte foarte nasol.

Sentimentul de vină a explodat în mine ca un cartuş cu alice, ciuruindu-mă. Mama lui Kat nu merita să treacă prin aşa ceva - să-şi facă griji pentru fiica ei, să îi fie dor de ea şi să se teamă

pentru viaţa ei.

— Daemon?Nu ne părăsi.O să găsim o modalitate de a o recupera,dar, te rog, nu ne părăsi. Te rog.

M-am uitat la ea în tăcere. Nu puteam să-i promit ceva ce ştiam sigur că n-o să fac, iar ea îşi dădea seama de asta.

— N-am încotro. Ştii şi tu. Trebuie s-o aduc înapoi.

Buza de jos îi tremura.

— Dar dacă nu poţi s-o aduci? Dacă te prind şi pe tine?

— Atunci cel puţin o să fiu lângă ea. Pot s-o sprijin.

M-am dus la sora mea şi i-am prins obrajii în mâini. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă şi îmi udau degetele. Mi se rupea sufletul să o văd plângând, dar mi se rupea sufletul şi mai mult când mă gândeam la situaţia în care se afla Katy.

— Nu-ţi face griji, Dee. Cu mine vorbeşti. Ştii foarte bine că mă descurc în orice situaţie. Şi ştii foarte bine că o s-o scot de acolo.

Şi nimic în lumea asta nu mi-ar putea sta în cale.

Capitolul 3

KATY

Am fost uimită că, deşi creierul meu părea să deraieze, am reuşit totuşi să fac şi lucruri normale, adică să mă schimb de haine şi să-mi pun un pantalon negru de trening şi un tricou gri de bumbac. Felul în care hainele mi s-au potrivit perfect, până şi lenjeria, mi s-a părut tulburător.

Ca şi cum ştiau că o să vin aici.

Ca şi cum îmi căutaseră prin sertarul cu lenjerie intimă şi îmi luaseră măsurile.

Îmi venea să vomit.

Dar n-am vrut să mă mai gândesc la asta, fiindcă îmi dădeam seama că aş fi luat-o razna şi atunci m-aş fi căpătat iar cu onix pe faţă şi apă rece ca gheaţa; m-am

concentrat asupra celulei mele. A, scuze*. Apartamentul meu*, cum îmi spusese doctorul Roth.

Era cam cât o cameră de hotel, vreo 28 de metri pătraţi sau cam aşa. Pe jos era gresie, şi o simţeam rece sub tălpile mele goale. Nu aveam idee unde erau tenişii mei. Era un pat dublu, lipit de perete, alături de el o măsuţă, un şifonier şi un televizor fixat în perete la picioarele patului. Pe tavan erau găurelele înspăimântătoare de durere, dar furtunuri de apă nu existau.

Şi de partea cealaltă a patului era o uşă.

M-am dus la ea şi am împins-o precaut cu vârful degetelor, cu teamă că va cădea peste mine vreo plasă de onix.

N-a căzut nimic.

În spatele uşii era o baie micuţă, care avea pe peretele opus o altă uşă. Aceea era încuiată.

M-am întors în dormitor.

Drumul până la celula mea nu fusese spectaculos. Din camera în care mă trezisem prima oară am ieşit direct la un ascensor, care s-a oprit exact în faţa camerei unde mă găseam acum. Nici măcar n-am apucat să mă uit pe hol, să văd câte camere din astea mai sunt.

Pun pariu că erau multe.

Nu aveam idee cât e ceasul, dacă e zi sau noapte, aşa că m-am urcat în pat şi mi-am pus iar pe mine pătura aceea maro. M-am rezemat cu spatele de perete şi cu genunchii strânşi la piept. Mi- am tras pătura până la bărbie şi am rămas aşa, cu ochii la uşă.

Eram obosită - epuizată la maximum. Îmi simţeam pleoapele grele şi mă durea corpul din cauza poziţiei mele, dar gândul că aş putea adormi mă speria la culme. Dacă intra cineva peste mine când dormeam? Se putea întâmpla foarte bine. Uşa se încuia pe dinafară, aşa că eram la dispoziţia lor.

Ca să nu adorm, am încercat să mă concentrez asupra miilor de întrebări care-mi umblau prin cap. Doctorul Roth făcuse afirmaţia aia misterioasă cum că luxenii ar fi pornit războiul acela început cine ştie când. Şi dacă ar fi fost aşa, ce mai conta acum? Mie nu mi se părea important. Nu acum, când generaţia luxenilor de azi este aşa de departe de ceea ce or fi complotat strămoşii ei. Chiar nu pricepeam de ce a vrut să-mi spună asta. Ca să-mi demonstreze că nu ştiu despre ce e vorba? Sau era şi altceva la mijloc? Şi Bethany? Oare într-adevăr era periculoasă?

Am clătinat din cap. Chiar dacă luxenii ar fi pornit războiul acum sute sau poate mii de ani, asta nu înseamnă că sunt răi. Iar dacă Bethany era periculoasă,

asta se întâmpla tocmai din cauza celor suferite la ei. Nu aveam de gând să mă las convinsă de minciunile lor, dar trebuie să recunosc că toate astea mă cam puseseră pe gânduri.

Creierul meu rumega şi alte probleme. Cât aveau de gând să mă ţină aici? Dar şcoala? Mama mea? M-am gândit la Carissa. Oare şi ea fusese adusă într-un loc ca ăsta? Nici acum nu ştiam cum ajunsese ea să suporte mutaţii, sau de ce. Luc, hibridul acela adolescent, ridicol de inteligent şi un pic înspăimântător, ne ajutase să intrăm la Mount Weather şi mă prevenise că s-ar putea să nu aflu niciodată ce s-a întâmplat cu Carissa. Nu cred că m-aş împăca vreodată cu ideea. Nu mi se părea normal să nu aflu niciodată cum a ajuns ea în camera mea, să se autodistrugă acolo. Şi dacă aş fi ajuns şi eu ca ea, sau ca nenumăraţii hibrizi pe care guvernul îi răpise, ce se va întâmpla cu mama mea?

Neavând răspuns la niciuna dintre aceste întrebări, mi-am lăsat mintea obosită să ajungă acolo unde încercam cu disperare să nu ajungă.

Daemon.

Am expirat adânc şi am închis ochii. Nu trebuia să fac eforturi ca să-l văd cu ochii minţii. Chipul lui era acolo.

Pometţii largi ai obrajilor, buzele pline şi expresive aproape întotdeauna, şi ochii aceia - ochii aceia de un verde minunat, ca două smaralde şlefuite, anormal de strălucitori. Ştiam că memoria mea nu îl reprezintă chiar aşa cum trebuie. Avea frumuseţea aceea masculină pe care nu o întâlnisem niciodată în viaţa reală, numai în cărţile pe care le citeam.

Frate, deja mi-era dor de cărţi.

În forma lui reală, Daemon era extraordinar. Toţi luxenii erau uluitor de frumoşi; înfăţişarea lor te fermeca, era ca şi cum ai privi o stea de aproape, întrucât erau făcuţi din lumină pură.

Daemon Black putea să fie afurisit ca un arici ţepos atunci când avea nervi,dar pe sub carapacea aia ţepoasă era dulce,protector şi incredibil de generos.Toată viaţa lui era dedicată protejării familiei şi speciei sale,şi înfrunta pericolul fără să se gândească la propria lui siguranţă. Întotdeauna mă uimea. Deşi nu simţisem asta chiar mereu.

Mi s-a prelins o lacrimă pe obraz.

Mi-am rezemat bărbia pe genunchi şi am şters-o. Mă rugam să fie el bine, cât de bine ar putea să fie în condiţiile date. Că Matthew, Dawson şi Andrew vor reuşi să-l ţină potolit. Că nu îl vor lăsa să facă ceea ce ştiam eu

că ar vrea să facă: acelaşi lucru pe care l-aş fi făcut şi eu în locul lui.

Deşi îl voiam aşa de mult, şi aveam aşa de mare nevoie de el, de îmbrăţişarea lui, ăsta era ultimul loc în care aş fi vrut să vină. Chiar ultimul loc.

Cu inima frântă, am încercat să mă gândesc la lucrurile frumoase,mai frumoase, dar amintirile nu îmi erau de ajuns. Erau şanse foarte mari să nu-l mai văd niciodată.

Lacrimile au ţâşnit dintre pleoapele mele strânse.

Plânsul nu rezolva nimic, dar era greu să mi-l reţin când eram în halul ăla de epuizare. Am continuat să ţin ochii închişi, începând să număr încet, până când nodul acela din gât, provocat de atâtea emoţii şi suferinţe, a dispărut.

În clipa următoare am sărit în sus, ca arsă, inima îmi bubuia şi gura mi se uscase. Nu îmi aminteam să fi adormit, dar cu siguranţă adormisem. Am respirat cu greu, simţind o gâdilătură ciudată pe piele. Aveam un coşmar? Nu îmi aminteam nimic, dar ceva mi se părea în neregulă. Dezorientată, am aruncat pătura de pe mine şi m-am uitat prin celulă.

Toţi muşchii mi s-au încordat când am zărit un fel de umbră mai densă şi întunecată lângă colţul uşii. Firişoarele de păr de pe corp mi s-au zbârlit. Aerul mi s-a oprit în plămâni şi groaza şi-a înfipt ghearele în stomacul meu, îngheţându-mă.

Nu eram singură.

Umbra s-a desprins de la perete şi a înaintat rapid spre mine.

Primul instinct a fost să cred că e un arum, şi am bâjbâit la gât după lănţişorul cu opal, dar abia apoi mi-am dat seama că nu-l mai am.

— Tot mai ai coşmaruri, a spus umbra.

La sunetul vocii cunoscute, frica mea a fost înlocuită de o furie atât de mare, încât o simţeam în gură ca pe un acid de baterie. Am sărit în picioare instantaneu.

— Blake, am scuipat.

Capitolul 4

Katy

În creierul meu s-a produs un declic şi am fost invadată de ceva mult mai primitiv şi mai agresiv. Trăiam senzaţia oribilă şi înnebunitoare de trădare. M-am încordat şi am trimis un pumn în obrazul lui Blake, asta presupun că am făcut. Nu era un pumn de fetiţă, nu. Lovitura aia era

propulsată de toată furia şi ura cu care mă încărcasem până atunci.

El a scos un geamăt speriat, iar pe mâna mea dansau scântei albe de durere.

— Katy...

— Scârbă ce eşti!

I-am mai tras un pumn, de data asta în falcă.

El a gemut iar şi s-a împleticit înapoi spre perete.

— Iisuse.

M-am răsucit să iau veioza micuţă de lângă pat şi, pe neaşteptate, s-a făcut lumină. Nu ştiu cum se întâmplase asta. Dacă abilităţile mele nu puteau funcţiona aici, atunci nici ale lui Blake n-ar fi trebuit să funcţioneze. Lumina bruscă m-a luat pe nepregătite şi Blake a profitat de asta.

S-a repezit la mine şi m-a forţat să mă îndepărtez de veioză.

— În locul tău n-aş face asta, m-a avertizat el.

— Du-te dracului.

M-am repezit iar la el.

Mi-a prins pumnul şi mi-a răsucit încheietura. O durere ascuţită mi-a urcat până spre umăr şi am scos un icnet de surpriză. El m-a răsucit, iar eu am dat cu piciorul. Mi-a dat drumul la mână şi a evitat la mustaţă lovitura mea de genunchi.

— E ridicol, a spus el şi ochii lui căprui s-au îngustat.

Furia îi aprindea scânteile verzi din iris.

— Ne-ai trădat.

Blake a ridicat puţin din umeri şi eu mi-am pierdut iar controlul.

M-am repezit la el ca un ninja - un ninja penibil, pentru că el mi-a parat atacul fără probleme. M-am lovit cu piciorul de pat şi în secunda următoare el m-a izbit puternic în spate. Mi-a ieşit tot aerul din plămâni şi am căzut în faţă, lovindu-mă cu partea laterală de pat şi împingându-l în perete. El s-a urcat cu genunchii pe saltea şi m-a prins de umeri, cu faţa în sus. L-am lovit peste mâini şi el a înjurat. M-am tras înapoi şi i-am mai dat una.

— Încetează, a grohăit el şi m-a prins de încheietură.

Apoi mi-a apucat şi cealaltă mână. Mi le-a întins deasupra capului, s-a aplecat peste mine, cu faţa la numai câţiva centimetri de faţa mea, şi mi-a spus încet:

— Încetează, Katy. Sunt camere de filmat peste tot. Nu le vezi, dar sunt aici. Ei se uită la noi chiar acum. Cum crezi că s-au aprins luminile? Nu e nicio magie, şi o să umple imediat camera asta cu onix. Nu ştiu ce crezi tu, dar mie ideea asta nu mi se pare prea atrăgătoare.

M-am chinuit să-l dau la o parte, dar el şi-a mutat greutatea corpului peste mine astfel încât îmi blocase picioarele cu genunchii. Panica se instala încet, încet în mine şi pulsul o luase razna. Detestam greutatea lui pe mine. îmi aminteam cum se strecurase în camera mea şi dormise lângă mine. Cum mă privise dormind. Mi-era tot mai greaţă şi eram tot mai panicată.

— Dă-te jos de pe mine!

— Nu ştiu ce să zic. Există şanse să mă loveşti din nou.

— Fii sigur!

Mi-am încordat coapsele, dar el nu s-a clintit şi inima îmi bălea aşa de repede, încât eram sigură că o să fac un stop cardiac.

Blake m-a zgâlţâit puţin.

— Trebuie să te linişteşti, nu-ţi fac niciun rău. OK? Poţi să mă crezi.

Cu ochii largi de uimire, am scos un hohot gâtuit.

— Să te cred? Eşti nebun?

— Chiar n-ai încotro.

Părul de culoarea bronzului îi alunecase pe frunte. De obicei era aranjat într-o dezordine artistică, dar azi se pare că i se terminase gelul.

Aş fi vrut să-l lovesc iar, şi mă chinuiam să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu reuşeam.

— O să-ţi sparg faţa!

— De înţeles. M-a fixat mai bine, cu ochii îngustaţi. Ştiu că nu avem o relaţie prea stabilă...

— Nu avem *niciun* fel de relaţie. Noi nu avem *nimic*!

Respiram greu şi încercam să opresc tremurul muşchilor.Au trecut aşa mai multe clipe, el uitându-se la mine, cu nările dilatate şi cu gura încleştată într-o linie sumbră. Voiam să mă uit în altă parte, dar mi se părea că asta ar fi un semn de slăbiciune şi era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l arăt.

— Te urăsc.

Părea inutil să spun asta, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

El a tresărit şi, când a început să vorbească, vocea abia i se auzea.

— N-am vrut să te mint, dar nu am avut încotro. Orice ţi-aş fi zis, tu i-ai fi spus lui Daemon şi celorlalţi luxeni. Şi nu puteam să permit să se afle. Nici Daedalus. Dar nu noi suntem băieţii răi aici.

Am smucit capul, şocată şi înfuriată peste măsură.

— Ba *voi* sunteţi băieţii răi! Voi ne-aţi atras în capcană! De la bun început. Totul ducea către asta. Şi tu i-ai ajutat. Cum ai putut să faci asta?

— Trebuia să facem asta.

— E viaţa *mea*.

Lacrimi de furie mi-au înceţoşat ochii, fiindcă acum nu mai aveam deloc control asupra vieţii mele, în parte din cauza lui, şi m-am chinuit să vorbesc normal.

— A fost ceva adevărat? Chris? Că voiai să-l scoţi de aici?

Blake n-a spus nimic câteva secunde bune.

— Oricum i-ar fi dat drumul lui Chris. Povestea aia, că îl ţin aici împotriva voinţei sale, era doar asta, o poveste cu ajutorul căreia să-ţi câştig simpatia.

— Nenorocitul. Dracului. Ce. Eşti, am şuierat eu.

— Eu am fost trimis să văd dacă mutaţia a reuşit. Nu ştiau ce plănuiau unchiul meu şi doctorul Michaels, dar când au aflat că a reuşit, au vrut să ştie cine a făcut mutaţia şi cât de puternic este luxenul. De-asta m-am întors după noaptea aia... când tu şi Daemon m-aţi lăsat să plec.

Mila noastră din noaptea aceea a fost ultimul cui bătut în propriul nostru coşciug. Era amuzant de trist. Îmi venea să-i scot ochii.

El a răsuflat greu.

— Trebuia să ne asigurăm că eşti destul de puternică pentru asta. Ştiau că Dawson va veni după Beth, dar voiau să vadă cât de departe ajunseseşi tu.

— Pentru *asta*? am şoptit eu. „Asta” fiind ce?

— Adevărul, Katy, adevărul adevărat.

— Ca şi cum ai fi tu capabil să spui adevărul.

M-am zvârcolit, încercând să îl dau jos de pe mine. A mormăit o înjurătură, apoi s-a ridicat, fără să-mi dea drumul la mâini, şi m-a împins din pat. Îmi alunecau picioarele pe gresia rece, în timp ce el mă ţâra către baie.

— Ce faci?

— Cred că trebuie să te răcoreşti puţin, a spus el printre dinţi.

Mă tot împotriveam, dar n-am reuşit decât să-mi julesc călcâiele. După ce am ajuns în baie, m-am trântit cu toată puterea într-o parte şi el s-a lovit de chiuvetă. Înainte să apuc să mă reped iar la el, m-a izbit cu putere.

Cu mâinile fluturându-mi în aer, m-am dezechilibrat şi am căzut în fund exact în cabina de duş. Am simţit o durere ascuţită în spate.

Blake s-a repezit la mine, m-a prins de umăr cu o mână şi cu cealaltă a bâjbâit într-o parte. O clipă mai târziu, a început să curgă peste mine un şuvoi de apă rece ca gheaţa.

Am început să ţip şi am încercat să mă ridic, dar mi-a pus. Şi cealaltă mână pe umăr, imobilizându-mă sub

şuvoaiele reci de apă. încercam să mă apăr cu mâinile de jetul ăla şi am mârâit:

— Dă-mi drumul!

— Nu-ţi dau drumul până nu eşti gata să mă asculţi.

— N-ai nimic de spus!

Hainele ude parcă îmi atârnau de piele. Jetul de apă îmi lipise părul de faţă. M-am gândit că vrea să mă înece şi am încercat să-l lovesc peste faţă, dar mi-a dat mâinile la o parte.

— Ascultă-mă. Mi-a apucat bărbia, strângându-mă tare, ca să mă oblige să mă uit în ochii lui. Poţi să mă învinovăţeşti cât vrei, dar tu îţi închipui că n-ai fi ajuns aici dacă nu eram eu? Dacă îţi închipui aşa ceva, înseamnă că eşti nebună. Din clipa în care Daemon te-a vindecat, soarta ta a fost peceduită. Dacă vrei să te superi pe cineva, pe el trebuie să te superi. El te-a pus în situaţia asta.

Blake mă făcuse să înţepenesc de uimire.

— Sunteţi nebuni de legat. îl învinovăţiţi pe Daemon pentru asta? Mi-a salvat viaţa. Aş fi fost...

— Ţi-a produs mutaţia,ştiind că e urmărit.Nu e prost.Trebuia să-şi dea seama că MA-ul va afla.

De fapt, nici el, nici familia lui n-a ştiut nimic despre hibrizi până când nu am devenit eu hibrid.

— Tipic pentru tine, Blake. Toate relele se produc din vina altcuiva.

Ochii lui s-au îngustat, iar scânteile verzi au devenit mai intense.

— Nu pricepi.

— Ai dreptate, am spus şi i-am zburat mâna de pe faţa mea. N-o să pricep niciodată.

El s-a retras, clătinând din cap, şi eu m-am ridicat din cada de duş. S-a aplecat şi a închis robinetul, apoi a luat un prosop şi mi l-a aruncat.

— Nu încerca să mă mai loveşti.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac.

Am luat prosopul şi am încercat să mă şterg cât de cât.

El şi-a încleştat pumnii.

— Uite ce-i, înţeleg. Eşti furioasă pe mine. Perfect. Treci peste asta, fiindcă ai lucruri mai importante la care să te gândeşti.

— Să trec peste asta?

O să-l sugrum cu prosopul ăsta.

— Da. S-a rezemat de uşa închisă şi m-a privit îngrijorat. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă, Kat.

— Nu-mi spune aşa.

Încercam inutil să-mi zvânt hainele.

— Te-ai calmat puţin? Trebuie să-ţi spun ceva şi tu trebuie să mă asculţi. Lucrurile nu sunt aşa cum crezi tu. Şi aş fi vrut să-ţi pot spune adevărul mai demult. Nu am putut, dar o fac acum.

Am clătinat din cap cu neîncredere şi am scăpat un hohot înecat de râs.

El şi-a îngustat ochii şi a făcut un pas spre mine. Eu mi-am îndreptat spatele, ameninţător, şi nu s-a mai apropiat.

— Hai să clarificăm o chestie. Dacă Daemon ar fi fost închis undeva, ai fi fost în stare să arunci în faţa autobuzului pe oricine, inclusiv pe pruncul Iisus, ca să-l eliberezi. Asta crezi că am făcut eu. Aşa că nu te purta de parcă tu ai fi mai grozavă ca mine.

Asta aş face? Da, aş face-o, dar diferenţa dintre noi era că Blake dorea acceptare şi iertare după ce îmi spusese mai multe minciuni decât adevăruri. Iar pentru mine, asta era total dement.

— Crezi că aşa poţi justifica tot? Ei, bine, să ştii că te înşeli. Nu poţi. Eşti un monstru, Blake. Un monstru viu şi adevărat. Nimic, nici intenţiile tale, nici adevărul adevărat nu va schimba asta.

în privirea lui fixă s-a văzut o umbră minusculă de nelinişte.

A trebuit să mă stăpânesc să nu smulg suportul de prosoape din perete ca să i-l înfig în ochi. Am aruncat prosopul pe jos, tremurând mai mult de furie decât de apa rece din hainele mele.

El a apucat clanţa uşii şi a făcut un pas în spate, pregătit. S-a încruntat.

— Nu cei de la Daedalus sunt băieţii răi în povestea asta, a spus, apoi a deschis uşa şi a ieşit din baie. Asta e realitatea.

Am ieşit după el.

— Cum poţi să spui aşa ceva cu faţa asta senină?

El s-a aşezat pe pat.

— Ştiu la ce te gândeşti. Vrei să te lupţi cu ei. Pricep asta. Chiar pricep. Şi ştiu că te-am minţit aproape în legătură cu toate şi n-ai să crezi adevărul până când nu vei vedea cu ochii tăi. După asta, situaţia va fi alta.

Nu exista nimic în lumea asta să-mi arate ei ca să-mi schimb părerea, dar mi-am dat seama şi de inutilitatea luptei mele.

— Trebuie să-mi pun nişte haine uscate.

— Aştept.

M-am uitat fix la el.

— În niciun caz nu stai aici în timp ce mă schimb.

El s-a uitat la mine enervat.

— Du-te şi schimbă-te în baie. Închide şi uşa. Intimitatea ta va fi asigurată. Apoi mi-a făcut cu ochiul: Sau poate nu vrei asta, fiindcă ştii că şi eu sunt destul de plictisit. Nu se întâmplă prea multe chestii pe-aici.

Mă mânca palma să-l apuc de undeva foarte lipsit de feminitate şi să răsucesc. Cuvintele care mi-au ieşit din gură erau ale mele. Le simţeam. *Le credeam.*

— O să te omor într-o zi, i-am promis eu.

Un zâmbet ironic i-a apărut pe buze când mi-a văzut privirea.

— Ai mai ucis, Katy. Ştii cum e să iei viaţa unui om, dar nu eşti o criminală. Nu eşti un ucigaş. M-a privit cu ochi de cunoscător în timp ce inspiram adânc. Cel puţin, nu încă.

M-am întors cu pumnii încleştaţi.

— Cum am mai spus, nu suntem noi băieţii răi. Luxenii sunt, şi o să vezi că nu te mint. Noi suntem aici doar ca să-i împiedicăm să ne cucerească.

Capitolul 5

KATY

În clipa în care eu şi Blake am ieşit din celulă, ne-au flancat imediat doi militari. Unul dintre ei era Archer. Nu am avut nicio bucurie că am văzut o figură cunoscută. Şi el, şi celălalt erau înarmaţi până în dinţi.

Ne-au escortat pe mine şi pe Blake la ascensor, iar eu mi-am întins gâtul să văd ce e pe acolo. Erau mai multe uşi, la fel ca a mea, arăta exact ca şi coridorul de la Mount Weather. Am simţit o mână grea pe spate şi m-am speriat.

Era Archer.

Mi-a aruncat o privire pe care n-am putut s-o descifrez, apoi m-am trezit în ascensor, înghesuită între el şi Blake. Nu puteam nici să ridic mâna ca să-mi dau deoparte părul ud şi rece de pe ceafa.

Archer s-a aplecat puţin şi a apăsat un buton pe care nu îl puteam vedea din cauza trupului său uriaş. M-am încruntat, căci mi-am dat seama că nu ştiu nici măcar câte niveluri are clădirea asta.

Blake s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Acum suntem în subteran. Cea mai mare parte a bazei e în subteran, în afară de două niveluri. Tu eşti la etajul şapte. Etajele şase şi şapte sunt pentru... În fine, vizitatori.

Mă întrebam de ce îmi spunea toate astea. Configuraţia clădirii era o informaţie importantă. Era ca şi cum... ar fi avut încredere în mine, ca şi cum eram deja unul *de-ai* lor. Mi-am scos din cap ideea asta caraghioasă.

— Vrei să zici, *prizonieri.*

Archer a înţepenit lângă mine.

Blake a ignorat cuvintele mele.

— La etajul cinci stau luxenii în curs de asimilare.

Din moment ce ultima sosire a luxenilor avusese loc acum optsprezece ani, atunci când venise şi Daemon cu familia lui, nu puteam să-mi dau seama cine mai e încă de asimilat. Părerea mea, după câte ştiam eu, era că s-ar putea să fie vorba de luxenii despre care ei considerau că nu se pot „integra” printre oameni, dintr-un motiv sau altul. M-am cutremurat.

Şi pe urmă - în subteran? Detestam ideea că mă aflu sub pământ. Ca şi cum erai mort şi îngropat.

Mi-am făcut loc printre ei şi m-am tras mai în spate, ca să pot să iau o gură de aer. Blake se uita la mine curios, dar Archer a fost cel care mi-a plantat o mână pe umăr şi m-a împins în faţă, că să nu rămân în urmă, de parcă aş fi fost un ninja care ar fi putut să-i înjunghie pe la spate cu un pumnal invizibil.

Ascensorul s-a oprit şi s-au deschis uşile. Am simţit imediat un miros de mâncare - pâine caldă şi carne. Stomacul meu a revenit la viaţă, hârâind ca un troll.

Archer a ridicat o sprânceană.

Blake a început să râdă.

Obrajii mi s-au aprins. Măcar aşa ştiam că mândria şi sensibilitatea mea sunt intacte.

— Când ai mâncat ultima oară? m-a întrebat Archer.

Era prima oară când vorbea de când o făcuse atunci, cu doctorul Roth.

Am ezitat.

— Ăăă... nu ştiu.

El s-a încruntat şi eu nu m-am mai uitat la el după ce am păşit pe holul larg şi bine luminat. Chiar nu aveam idee ce zi e sau de câte zile sunt aici. Până când am simţit mirosul de mâncare nici nu mi-a fost foame.

— Te întâlneşti cu doctorul Roth, mi-a spus Blake şi a luat-o la stânga.

Mâna de pe umărul meu s-a strâns şi, cu toate că voiam să i-o zbor de acolo, am rămas nemişcată. Archer părea că poate să rupă gâtul cuiva în maximum şase secunde. Privirea lui Blake s-a mutat de la mâna lui Archer la faţa lui.

— Mai întâi o să mănânce ceva, a spus Archer.

Blake a protestat.

— Doctorul o aşteaptă. Aşa că...

— Mai poate aştepta două minute până când mănâncă fata ceva.

— Treaba ta. Blake a ridicat mâna cu un gest care însemna „e problema ta, nu a mea”. O să-l anunţ.

Archer m-a dirijat spre dreapta. Abia atunci mi-am dat seama că celălalt militar plecase cu Blake. O clipă mi s-a învârtit capul după ce ne-am pus în mişcare. Mergea exact ca Daemon, cu paşi mari şi rapizi. M-am chinuit să ţin pasul cu el şi în acelaşi timp să observ şi fiecare detaliu din locul acela. Nu erau prea multe. Totul era alb şi luminat de neoane puternice. Uşi identice de o parte şi de alta a coridorului care părea fără sfârşit. În spatele uşilor închise se auzea murmurul unor conversaţii.

Mirosul de mâncare devenise mai puternic şi apoi am ajuns în faţa unei uşi duble de sticlă. El a deschis uşa cu cealaltă mână. Aveam impresia că sunt escortată în biroul directorului, nu într- o cantină oarecum normală.

Nişte mese pătrate şi curate erau aşezate pe trei rânduri. Majoritatea celor din faţă erau ocupate. Archer m-a condus la prima masă liberă şi m-a împins în jos pe scaun. Nu mă omor după manipulare, aşa că m-am uitat urât la el.

— Stai aici, mi-a zis el, apoi s-a răsucit pe călcâie.

Unde dracu’ credea că aş putea să mă duc? M-am uitat după el cum intră în faţa celor câţiva care erau la coadă.

Aş fi putut totuşi să fac o încercare să fug, chiar dacă nu aş fi ştiut unde să mă duc, dar stomacul meu s-a strâns la gândul ăsta. Ştiam câte niveluri sunt deasupra. M-am uitat prin sală şi mi-a îngheţat inima. Peste tot se vedeau găurelele negre, iar camerele de supraveghere nu erau deloc ascunse. Cineva mă urmărea probabil chiar în clipa asta.

În jurul meu roiau oameni în halate sau în uniformă - niciunul nu se uita la mine mai mult decât în treacăt. Stăteam ţeapănă, într-o poziţie incomodă, şi mă întrebam cât de banal o fi pentru ei să vadă o adolescentă răpită şi speriată de moarte.

Probabil mult mai banal decât aş fi vrut eu să ştiu.

Noi suntem aici să-i oprim.

Îmi reveniseră în minte cuvintele lui Blake, şi am tras aer adânc în piept. Pe cine să oprească? Şi cum ar putea să fie luxenii personajele negative din povestea asta? Creierul meu fierbea, pe de o parte încercam să înţeleg ce a vrut să spună, pe de altă parte nu voiam să cred nimic din ce mi-a spus.

Archer s-a întors cu o farfurie pe care erau ouă cu bacon şi cu o cutie micuţă de lapte. Le-a pus în faţa mea fără un cuvânt, apoi a scos o furculiţă de plastic.

Mă uitam fix la farfuria din faţa mea, în timp ce el se aşeza pe scaun vizavi de mine. Ezitam să iau furculiţa în mână; în gât mi se pusese un nod. Mi-am adus aminte de cum povestea Blake despre şederea lui aici - cum erau toate acoperite cu onix. Era oare adevărat? Furculiţa mea era evident inofensivă şi nu ştiam ce să mai cred.

— E în regulă, a spus Archer.

Am apucat furculiţa şi, când am văzut că nu se întâmplă nimic şi că nu mă doare, am scos un suspin de uşurare.

— Mulţumesc.

El s-a uitat la mine cu o expresie care însemna că nu are nici cea mai vagă idee de ce îi mulţumesc şi, într-un fel, m-am întrebat şi eu de ce am făcut-o. Fusesem surprinsă de atenţia lui. Sau cel puţin aşa o interpretam eu, ca pe o atenţie. Putea foarte bine să fie la fel ca Blake şi ca celălalt, să nu dea doi bani pe faptul că muream de foame.

Am mâncat repede. Toată chestia asta era dureros de ciudată. El nu spunea nimic şi nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să fac vreo nefăcută. Nu ştiu ce credea el că aş putea să fac cu o furculiţă şi o farfurie de plastic. La un moment dat, mi s-a părut că se uită atent la obrazul meu stâng şi m-am întrebat ce o fi văzând acolo. Nu mă uitasem în oglindă înainte de a pleca.

Mâncarea avea gust de rumeguş şi mă dureau fălcile de atâta mestecat, dar am înghiţit tot din farfurie, gândindu-mă că am nevoie de energie. După ce am terminat, farfuria şi furculiţa au rămas pe masă. Mâna lui Archer s-a aşezat iar pe umărul meu. Am parcurs drumul înapoi în tăcere pe holul oarecum mai animat.Ne-am oprit în faţa unei uşi închise.Fără să bată,a deschis-o.

Un alt cabinet medical.

Pereţi albi. Dulapuri. Tăviţe cu instrumente. O masă... ginecologică.

M-am împleticit înapoi, clătinând din cap. Inima îmi bătea nebuneşte şi mă uitam când la doctorul Roth, când la Blake, care stătea pe un scaun de plastic. Celălalt tip, care îl însoţise pe Blake, nu se vedea nicăieri.

Mâna lui Archer s-a încleştat în umărul meu şi m-a oprit înainte să ies din cameră.

— Nu, a spus el moale, suficient de încet ca să-l aud numai eu. Nimeni nu vrea să se repete ziua de ieri.

Am întors repede capul spre el şi m-am uitat drept în ochii lui albaştri.

— Nu vreau să fac asta.

El nici n-a clipit.

— Nu ai de ales.

Când l-am auzit, am început să plâng. M-am uitat la doctor, apoi la Blake. El mi-a evitat privirea şi muşchii obrazului i-au tresărit. Am avut brusc revelaţia că nu am nicio scăpare. Nu ştiu la ce mă gândisem până atunci. Tot credeam că am şi eu un cuvânt de spus legat de ce se întâmplă în jurul meu şi cu mine.

Doctorul Roth şi-a dres vocea.

— Cum te simţi azi, Katy?

Am vrut să râd, dar vocea mea a ieşit ca un orăcăit.

— Tu ce crezi?

— O să fie mai simplu. S-a apropiat de mine şi m-a împins spre masă. Mai ales după ce terminăm cu asta.

Simţeam o apăsare mare în piept, iar mâinile mi se închideau şi se desfăceau spasmodic. Nu mai avusesem niciodată vreun atac de panică, dar acum eram convinsă că nu mă despart decât câteva secunde de unul.

— Nu vreau să fie şi ei în cameră.

Cuvintele mi-au ieşit repede şi răguşit.

Blake s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat, dându-şi ochii peste cap.

— Aştept afară.

Am vrut să-i trag un şut când a trecut pe lângă mine, dar Archer era tot acolo. M-am întors la el, simţeam că-mi ies ochii afară din orbite.

— Nu, a spus el şi s-a postat în faţa uşii. Şi-a împreunat mâinile la spate. Nu plec de aici.

Îmi venea să plâng. Nici nu aveam cum să mă lupt cu cineva aici. Camera, la fel ca holul şi cantina, avea aceiaşi pereţi lucioşi. Era clar că sunt făcuţi din amestecul ăla de onix şi diamante.

Doctorul mi-a întins un halat din alea oribile de spital, apoi mi-a arătat o perdeluţă.

— Poţi să te schimbi acolo.

M-am îndreptat spre paravan parcă prin ceaţă. Abia bâjbâiam să-mi scot hainele şi să-mi pun halatul. Am ieşit din spatele perdelei, simţindu-mi trupul fierbinte şi rece în acelaşi timp, şi păşeam cu picioarele moi. Toată încăperea mi se părea mult prea strălucitoare, şi când m-am urcat pe masă am avut un spasm în braţe. Mi-am ţinut strâns şiretul de la halat, incapabilă să ridic ochii.

— Mai întâi o să-ţi iau puţin sânge, a spus doctorul.

În tot ce a urmat după aceea am fost fie ultra-conştientă, fie total detaşată. Ascuţimea acului care mi s-a înfipt în venă am simţit-o până în vârful degetelor de la

picioare, apoi flaconul ataşat acului. Doctorul vorbea cu mine, dar nu auzeam nimic din ce îmi spune.

După ce s-a terminat totul şi eram din nou îmbrăcată cu hainele mele, am stat pe marginea mesei uitându-mă fix la tenişii albi pe care mi-i dăduseră. Erau pe mărimea mea - îmi veneau perfect. Pieptul mi se ridica şi cobora într-o respiraţie adâncă şi lentă.

Eram amorţită.

Doctorul Roth a încercat să-mi explice că trebuie să facă o analiză a sângelui. Ceva cum că trebuie să vadă care este nivelul de mutaţie pe care l-am atins, o analiză a ADN-ului, cumva. Mi- a zis că nu sunt însărcinată, ceea ce ştiam şi eu; aproape că îmi venea să râd, dar mă simţeam prea rău, aşa că nu mai făceam altceva decât să respir.

După ce s-a terminat totul de făcut şi de zis, Archer a venit în faţa mea şi m-a scos din cameră. Nu rostise niciun cuvânt în tot acest timp. Când mi-a pus mâna pe umăr, m-am scuturat, nu voiam să mă mai atingă nimeni. Nu a mai încercat să pună iar mâna pe mine.

Blake stătea rezemat de perete lângă cabinet şi s-a uitat la mine printre gene după ce s-a închis uşa.

— În sfârşit. Suntem în întârziere.

Mi-am ţinut buzele strânse, fiindcă dacă aş fi încercat să spun ceva, m-ar fi apucat plânsul. Şi nu voiam să plâng. Nu în faţa lui Blake sau a lui Archer, a niciunuia dintre ei.

— OK, a spus Blake în timp ce porneam pe hol. Asta ar trebui să te distreze.

— Nu vorbi, a spus Archer.

Blake s-a strâmbat, dar n-a mai zis nimic până când am ajuns în faţa unor uşi duble, cam cum sunt cele din spitale. A pocnit un buton de pe perete şi uşile s-au deschis, iar în spatele uşilor era sergentul Dasher.

Era îmbrăcat ca şi ieri, în uniformă completă.

— Îmi pare bine că ai reuşit să ajungi în sfârşit la noi.

Râsul ăla nervos, de nebun, mi se aduna iar în gât.

— Scuze.

Am scăpat un chicotit.

Toţi trei au întors capul spre mine, Blake părea cel mai curios, dar eu am clătinat din cap şi am mai luat o gură bună de aer. Ştiam că trebuie să-mi păstrez calmul. Să fiu atentă la ce se întâmplă şi să nu mai fac pe deşteaptă. Acum eram pe teritoriul inamicului. Dacă o luam razna şi făceam băi de onix nu mă ajuta cu nimic. Nici dacă făceam istericale şi nici dacă mă ascundeam într-un colţ unde să mă legăn.

Era greu, poate cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în viaţa mea, dar am reuşit să mă adun.

Sergentul Dasher s-a răsucit pe călcâie.
— Aş vrea să-ţi arăt ceva, Katy. Sper că asta te va face să suporţi mai bine situaţia.
Mă îndoiam, dar l-am urmat. Pe perete, chiar la nivelul ochilor, era un panou de control pe care sclipea o lumină roşie. El s-a oprit în faţa panoului. Lumina s-a făcut verde, apoi s-a auzit un zgomot ca o depresurizare şi uşa s-a deschis, dând la iveală o sală mare, pătrată, plină de doctori. Era şi cabinet şi sală de aşteptare în acelaşi timp. Am intrat, clipind des la mirosul de antiseptic. Imaginea aceea şi mirosul mi-au trezit amintiri.
Mai văzusem camere de-astea - mai fusesem în camere de- astea.
Cu tata, când era bolnav. A stat într-o cameră exact ca asta atunci când făcea tratament pentru cancer. Mă simţeam paralizată.
În mijlocul sălii erau un fel de insule în formă de U; fiecare avea câte zece paturi destul de confortabile. Multe dintre ele erau ocupate - cu oameni - în diverse stadii de boală. Erau şi din cei proaspăt diagnosticaţi, optimişti, cu ochi strălucitori, dar şi bolnavi fragili, care abia dacă ştiau unde se află, şi toţi aveau nişte perfuzii cu fluide care nu semănau deloc cu cele obişnuite. Era un lichid limpede, dar strălucea în lumină, aşa cum văzusem la Dee atunci când îşi pierdea conturul.
Doctorii forfoteau pe acolo, schimbau pungile acelea cu lichid şi discutau cu pacienţii. Spre capătul sălii erau o mulţime de mese lungi la care alţi medici se uitau la microscop sau cântăreau diverse prafuri. Unii erau la computer şi halatele lor albe stăteau înfoiate pe scaune.
Sergentul Dasher s-a oprit lângă mine.
— Ai mai văzut aşa ceva, nu?
M-am uitat la el iritată, abia mi-am dat seama că Archer era încă lipit de mine, iar Blake rămăsese în urmă. Era clar că în prezenţa sergentului nu mai era aşa de vorbăreţ.
— Da. De unde ştii?
Un mic zâmbet a apărut pe buzele lui.
— Ne-am făcut temele. Ce fel de cancer a avut tatăl tău?
Am tresărit. Cuvintele cancer şi tata în aceeaşi propoziţie încă mă dureau.
— La creier.
Privirea sergentului Dasher s-a îndreptat spre secţiunea cea mai apropiată.
— Aş vrea să faci cunoştinţă cu cineva.
Până să apuc să spun ceva, el a luat-o înainte şi s-a oprit lângă un pat aşezat cu spatele spre noi. Archer a dat

din cap şi eu m- am dus şovăitoare mai în faţă, să văd la ce se uita sergentul.
Era un copil. Poate de nouă-zece ani, cu pielea extrem de palidă şi capul chel, nu puteam să-mi dau seama dacă e fată sau băiat, dar ochii copilului erau de un albastru intens.
— Ea e Lori. O pacientă de la noi.
I-a făcut cu ochiul fetiţei.
— Lori, ea este Katy.
Lori a întors spre mine ochii aceia mari şi prietenoşi şi mi-a întins o mână micuţă şi groaznic de albă.
— Bună, Katy.
I-am luat mâna rece şi am strâns-o, nici nu ştiam ce să fac.
— Bună.
Zâmbetul ei s-a lărgit.
— Şi tu eşti bolnavă?
În prima clipă nu am ştiut ce să-i spun.
— Nu.
— Katy a venit aici ca să ne ajute, i-a spus sergentul Dasher, iar fetiţa şi-a retras mâna şi a băgat-o sub pătura cenuşie. Lori are limfom la nivelul sistemului nervos central, de grad patru.
Voiam să mă uit în altă parte, fiindcă eram laşă şi fiindcă ştiam. Că era acelaşi tip de cancer pe care l-a avut şi tata. Cel mai probabil letal. Era aşa de nedrept. Lori era mult prea tânără pentru aşa ceva.
El i-a zâmbit fetiţei.
— Este o boală agresivă, dar Lori e foarte puternică.
Ea a dat din cap cumva entuziastă.
— Sunt mai puternică decât fetele de vârsta mea!
M-am străduit să zâmbesc, iar sergentul s-a dat la o parte ca să facă loc unui doctor care venise să-i schimbe perfuzia. Ochii ei albaştri se mutau acum de la unul la altul.
— Îmi dau un medicament care o să mă ajute,mi-a spus ea şi şi-a muşcat buza.Şi medicamentul ăsta nu mă face să mă simt aşa de rău.
Nu ştiam ce să spun şi n-am mai putut să mai vorbesc până ne-am retras undeva într-un colţ, ca să nu mai încurcăm medicii.
— De ce-mi arăţi toate astea? am întrebat eu.
— Tu înţelegi gravitatea bolii,a spus el, cu ochii în podeaua laboratorului. Înţelegi cum cancerul, bolile autoimune,infecţiile cu stafilococi şi atâtea alte boli pot răpi cuiva viaţa,uneori chiar înainte de a începe cu adevărat. De zeci de ani se caută în zadar remedii pentru

cancer sau Alzheimer. În fiecare an apar alte boli care pot distruge viaţa unui om.

Toate astea erau adevărate.

— Dar aici, a spus el, desfăcându-si larg braţele, noi vom lupta împotriva acestor boli, cu ajutorul tău. ADN-ul tău e pentru noi nepreţuit, exact cum este şi structura chimică a luxenilor. Am putea să te injectăm cu SIDA şi tu nu te-ai îmbolnăvi. Am încercat deja. E ceva în ADN-ul luxenilor şi al hibrizilor care îi face imuni la toate bolile umane cunoscute. La fel şi la arumi.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării.

— Chiar injectaţi hibrizii şi luxenii cu boli?

A încuviinţat din cap.

— Am făcut-o. Aşa putem să înţelegem cum reuşesc ei să lupte cu boala. Sperăm să reuşim replicarea acestui ADN, şi în anumite cazuri am reuşit, mai ales prin LH-11.

— LH-11? am întrebat eu şi m-am uitat la Blake.

Vorbea cu un băiat - căruia i se administra, la fel, un fluid.Râdeau. Părea aşa de... normal.

— Replicarea genelor, a explicat sergentul. Încetineşte dezvoltarea tumorilor inoperabile. Lori a reacţionat bine la el. LH-11 e rezultatul unor ani lungi de cercetări. Sperăm ca el să fie răspunsul.

Mă uitam în sală şi nu ştiam ce să spun.

— Răspunsul pentru vindecarea cancerului?

— Şi pentru multe, multe alte boli, Katy. Asta încearcă să facă Daedalus, iar tu poţi contribui la eforturile noastre.

M-am rezemat de perete, cu palmele împreunate. Într-un fel, aş fi vrut să cred ceea ce vedeam şi auzeam,că Daedalus încerca doar să găsească tratamente pentru boli incurabile, dar îmi dădeam seama că nu e aşa. Dacă aş fi crezut asta, era ca şi cum aş fi crezut în Moş Crăciun.

— Şi atât? Încercaţi doar să faceţi lumea mai bună?

— Da. Dar sunt mai multe feluri în afară de medicină prin care poţi face lumea mai bună. Şi aici poţi să ne ajuţi şi tu.

Aveam senzaţia că mă uit la o reclamă, dar chiar şi din poziţia mea îmi dădeam seama cât de importantă ar fi fost descoperirea unui tratament pentru bolile mortale, cât de mult ar fi schimbat lumea un asemenea medicament. Am închis ochii şi am respirat adânc.

— Cum aşa?

— Vino.

Dasher m-a prins de umăr, fără să-mi dea prea multe opţiuni. M-a condus spre capătul celălalt al laboratorului, unde o porţiune bună de perete era făcută din geam, iar încăperea din spatele geamului era ascunsă cu

transperante. A bătut în geam. Transperantele s-au ridicat cu un declic mecanic.

— Ce vezi aici?

Am simţit că mi se taie respiraţia.

— Luxeni, am şoptit eu.

În mintea mea nu era niciun dubiu că persoanele acelea care stăteau pe paturi alăturate, două câte două, în timp ce doctorii le luau sânge, nu erau din lumea noastră. Frumuseţea lor era ieşită din comun. Ieşit din comun era şi faptul că mulţi dintre ei stăteau acolo în forma lor adevărată. Lumina lor caldă umplea toată camera.

— Ţi se pare că vreunul dintre ei nu ar vrea să fie aici? m-a întrebat el încet.

Mi-am lipit mâinile de geam şi m-am sprijinit de el. Cei care nu arătau doar ca nişte lumini în formă de om zâmbeau şi râdeau. Unii mâncau, alţii stăteau de vorbă. Cei mai mulţi erau mai în vârstă, cam douăzeci-treizeci de ani, am presupus eu.

Niciunul nu părea că ar fi prizonier.

— Aşa ţi se pare, Katy? a insistat el.

Am clătinat din cap, tulburată. Oare erau aici din proprie iniţiativă? Nu puteam să înţeleg cum ar fi posibil.

— Vor să ajute. Nu îi obligă nimeni să facă asta.

— Dar pe mine m-aţi obligat, i-am spus eu şi mi-am dat seama că Archer era acum în spatele nostru. Pe Bethany şi pe Dawson i-aţi obligat.

Sergentul Dasher a lăsat capul pe umăr.

— Nu ar fi trebuit să fie aşa.

— Deci nu negi asta?

— Există trei tipuri de luxeni, domnişoară Swartz. Unii sunt cei pe care îi vezi acum pe geam - luxeni care înţeleg că biologia lor ar putea să ne ajute să ne îmbunătăţim viaţa. Apoi sunt cei care s-au integrat în societate şi care nu prezintă nicio ameninţare, sau prea puţin.

— Şi al treilea tip?

A tăcut o clipă.

— Al treilea tip este reprezentat de luxenii de care s-au temut toate generaţiile dinaintea noastră. Cei care vor să preia controlul, ca să stăpânească omenirea.

Am întors capul, şocată.

— Ce dracu’ spui?

El s-a uitat în ochii mei.

— Câţi luxeni crezi că sunt pe pământ, domnişoară Swartz?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

Daemon îmi spusese odată cam câţi credea el că sunt, dar nu îmi aminteam cifra.

— Câteva mii?

Dasher a spus cu siguranţă:

— Sunt în jur de patruzeci şi cinci de mii de luxeni aici, pe Pământ.

Uau, era ceva.

— În jur de 70 dintre aceştia s-au integrat. Cam zece la sută dintre ei sunt absolut demni de încredere, exact ca aceştia pe care îi vezi aici. Iar celelalte douăzeci la sută? Sunt nouă mii de

luxeni care vor să vadă lumea la picioarele lor, nouă mii de fiinţe care pot aduce atâta distrugere cât o focoasă nucleară. Abia putem să le facem faţă şi acum, dar am avea nevoie de sprijinul întregii societăţi ca să rezistăm, dacă ar atrage şi mai mulţi luxeni de partea lor. Dar vrei să-ţi mai dau o cifră neliniştitoare?

M-am uitat fix la el, nici nu ştiam ce să-i răspund.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, domnişoară Swartz. Unde crezi că au aterizat mai precis Daemon Black, cu familia şi prietenii lui?

— Nu sunt interesaţi să subjuge nici măcar o muscă! am hohotit eu. E ridicol să insinuezi aşa ceva!

— Crezi? A făcut o pauză. Nu poţi niciodată să cunoşti cu adevărat pe cineva. Şi sunt convins că prima oară când l-ai întâlnit pe Daemon şi pe cei din familia lui nici nu ţi-ai dat seama ce sunt, corect?

Aici mă încuiase.

— Trebuie să recunoşti că dacă ei reuşesc aşa de bine să ascundă până şi faptul că nu sunt oameni, s-ar putea descurca foarte bine să-şi ascundă şi intenţiile, a spus el. Uiţi că, de fapt, nu sunt oameni, dar ei nu fac parte, te asigur, din cele zece procente în care noi avem încredere.

Am deschis gura, dar nu am reuşit să spun nimic. Nu credeam, nu puteam să cred ce îmi spune, dar spusese toate astea fără nicio aroganţă. Ca şi cum erau pur şi simplu nişte evidenţe, ca atunci când îţi spune un doctor că ai cancer în fază terminală.

S-a întors din nou spre geam şi a arătat cu bărbia spre cei dinăuntru.

— Se estimează că în univers mai sunt sute de mii de luxeni, care s-au stabilit în alte locuri. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar veni aici? Şi, reţine, vorbim despre luxeni care n-au avut deloc, sau aproape deloc, legătură cu umanitatea.

— Eu...

Un fior de nelinişte mi-a trecut pe şira spinării până în umeri. Am privit iar pe fereastră şi m-am uitat la un luxen care intra în forma lui adevărată. Când am vorbit, nici eu nu mi-am recunoscut vocea.

— Nu ştiu.
— Ne-ar şterge de pe faţa pământului.
Am respirat precipitat, tot nu voiam să cred ce îmi spune.
— Sună puţin exagerat.
— Ţi se pare? A făcut o pauză, părea intrigat. Gândeşte-te puţin la istoria noastră. O naţiune puternică subjugă o altă naţiune. Mentalitatea luxenilor sau chiar a arumilor nu e aşa de diferită de a noastră. Darwinism elementar.
—Supravieţuieşte cel care se adaptează mai bine,am murmurat eu,şi o clipă parcă am şi văzut-o.
O invazie de proporţii hollywoodiene, iar eu ştiam destule despre luxeni ca să-mi dau seama că dacă şi-ar fi propus asta, ar fi reuşit fără probleme.
Am închis ochii şi am clătinat iar din cap. Se juca cu mintea mea. Nu exista nicio armată de luxeni gata să ne invadeze.
— Şi ce legătură are asta cu mine?
— În afară de faptul că eşti puternică, aşa cum este şi luxenul datorită căruia ai suferit mutaţia, şi că sângele tău ne-ar putea ajuta să găsim o formulă mai reuşită de LH-11? Ne-ar plăcea să studiem conexiunea care s-a stabilit între tine şi cel care ţi-a produs mutaţia. Sunt puţini care au reuşit să facă o mutaţie reuşită, şi ar fi un mare câştig pentru noi să avem un luxen care poate face asemenea mutaţii stabile.
Mi-am adus aminte de toţi oamenii aceia pe care Dawson fusese obligat să-i vindece şi pe care a trebuit să-i vadă murind. Nu puteam suporta ideea că Daemon ar fi nevoit să treacă prin aşa ceva, să creeze mutanţi care apoi...
Am tras aer adânc în piept.
— Asta s-a întâmplat cu Carissa?
— Cu cine?
— Ştii foarte bine cine e, am spus eu, obosită. A devenit mutantă, dar era instabilă. A venit să mă atace şi apoi s-a autodistrus. Era o...
Fată bună. Dar m-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că, dacă sergentul ştia ceva despre ea, fie nu voia să vorbească, fie nu îl interesa.
Au trecut câteva clipe înainte să continue.
— Nu e singurul lucru care ne preocupă aici, la Daedalus. Adică, ar fi perfect dacă l-am avea şi pe cel care ţi-a produs mutaţia, dar nu asta urmărim în primul rând.
M-am uitat la el, iritată, şi inima a început să-mi bată mai tare. Reuşise să mă uimească. Nu erau preocupaţi să-l atragă aici pe Daemon?

— Pe tine te-am vrut, a spus sergentul Dasher.

Am avut impresia că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim?

Expresia lui nu era nici caldă, nici rece.

— Vezi tu, domnişoară Swartz, ca să ne descurcăm cu cei nouă mii de luxeni de care ţi-am vorbit, avem nevoie de ajutor. Astfel încât, atunci când vor veni şi ceilalţi luxeni pe pământ - şi vor veni - să avem în arsenalul nostru tot ce ne trebuie pentru salvarea omenirii. Adică hibrizi ca tine - şi, dacă se poate, mai mulţi - care pot lupta.

Ce dracu'... Eram convinsă că am intrat într-un univers paralel. Creierul meu era gata să facă implozie.

Dasher s-a uitat atent la mine.

— Deci, întrebarea e: o să fii alături de noi, sau o să lupţi împotriva propriei tale specii? Fiindcă va trebui să alegi, domnişoară Swartz. Între specia ta şi specia celui care te-a transformat în mutant.

Capitolul 6

DAEMON

După ce mi-am luat rămas-bun de la Dawson şi Bethany, am ieşit din casă când se iveau zorile. Tot drumul m-am gândit numai la ce se întâmplase cu Beth. Părea acum ceva mai bine, dar, nu ştiu. Eram sigur, însă, că Dawson va avea grijă de ea.

M-am uitat înapoi, spre casă. Undeva, în adâncul sufletului, îmi dădeam seama că s-ar putea să nu o mai văd niciodată, şi nici pe sora sau pe fratele meu. Dar gândul acesta nu îmi slăbea determinarea.

Am pornit în direcţia opusă coloniei, şi am prins viteză. Deşi rămăsesem în formă umană, mă mişcăm suficient de repede ca să nu pot fi urmărit.

Dawson îmi spusese mai devreme că maşina mea era ascunsă acum la Matthew acasă, pentru ca în felul acesta să-i inducă în eroare pe poliţiştii care nu erau cumpăraţi de MA şi care anchetau într-adevăr ceea ce considerau a fi dispariţia a doi adolescenţi.

Nu mi-a luat mai mult de cinci minute să ajung la cabana lui Matthew, acolo, în mijlocul pustiului. Am încetinit când am ajuns pe alee, uitându-mă după SUV-ul lui.

Am rânjit.

Trebuia să părăsesc statul, măcar să ajung în Virginia. Aş fi putut să ajung acolo în forma mea reală. La naiba, aş

fi ajuns chiar mai repede, dar aş fi obosit, şi eram destul de sigur că întâlnirea frumoasă pe care urma s-o am la Mount Weather o să mă solicite destul de mult.

Având în vedere cât de supărat eram pe Matthew în clipa aceea, chiar mă bucuram că o să-i „împrumut” maşina, întrucât a mea ar fi atras atenţia prea mult şi nu aveam acum timp de aşa ceva. Am urcat în maşină, am băgat mâna dedesubt şi am scos afară tubul în care erau băgate firele.

Când eram mici, eu şi Dawson ne distram pornind maşinile aprinzând firele cu degetele în mallul din Cumberland. Au fost necesare mai multe încercări până să ne dăm seama de cantitatea de energie pe care trebuia s-o folosim ca să nu prăjim computerul sau toată căblăria. Apoi ne ascundeam undeva şi aşteptam să vină proprietarii, care nu pricepeau cum a fost mutată din loc maşina lor.

Ne plictiseam repede când eram copii. Am strâns firele în mână şi am trimis un mic impuls de energie. Maşina a zbârnâit şi motorul s-a pus în mişcare.

Nu-mi pierdusem îndemânarea.

Fără să mai întârzii nici măcar o clipă, am ieşit de pe aleea lui Matthew şi m-am îndreptat spre autostradă. În niciun caz el n-ar fi fost aşa de înţelegător ca Dawson, cel puţin nu în clipa asta.

Fratele meu avea să se ocupe de câteva lucruri pentru mine. Să transfere suficienţi bani într-un cont pe care eu avusesem grijă să-l ţin ascuns pentru cazul în care situaţia ar deveni albastră, ca eu şi Katy să trăim liniştiţi vreo doi ani.

Şi uite că situaţia a devenit mai mult decât albastră.

Dawson şi Dee aveau şi ei nişte conturi pentru situaţii din astea, aşa cum aveau şi Thompsonii. Matthew ne sfătuise să facem aşa. Atunci am crezut că e cam paranoic, dar, la dracu’, el fusese deştept. În niciun caz nu m-aş fi putut întoarce aici, şi nici Kat. Va trebui să găsim o modalitate prin care să se vadă cu mama ei, dar niciunul dintre noi nu mai putea rămâne după ce ieşeam cu ea de acolo. Ar fi fost prea periculos.

Dar înainte să mă îndrept spre Mount Weather, trebuia să mai fac o mică vizită.

Blake nu era singurul care ne păcălise.

Mai era şi un hibrid mititel care trebuia să-mi dea o groază de explicaţii.

La câteva minute după prânz, am ascuns maşina lui Matthew în spatele benzinăriei abandonate de pe marginea drumului care ducea spre clubul lui Luc. Nu că gropile alea nenorocite meritau să fie numite drum. În

orice caz, ultimul lucru pe care îl voiam acum era să ştie că vin la ei. Era ceva cu Luc ăsta, ceva foarte interesant. Că era doar un adolescent şi avea un club, era o chestie ciudată. Şi faptul că stătea aici cu încă un luxen, absolut neprotejat în faţa arumilor?...

Mda, era ceva aiurea aici.

Am rămas în formă umană şi am tăiat-o prin bălării spre porţiunea împădurită de lângă staţia de benzină. Lumina strălucitoare a soarelui se filtra printre crengile copacilor şi aerul călduţ de mai îmi lovea obrajii în timp ce zburam pe deasupra pământului denivelat. Câteva clipe mai târziu am ieşit din pădure în luminişul cu buruieni înalte.

Ultima oară când am fost aici cu Kat, luminişul ăsta era o întindere îngheţată de pământ. Acum trestiile mă plesneau peste blugi şi o mulţime de păpădii colorau iarba.Lui Kat îi plăceau păpădiile. Când ne antrenam cu onixul, mereu stătea cu mâna pe ele. Cum găsea una în iarbă, cum îi rupea floarea.

Am zâmbit fără să vreau când m-am oprit în faţa uşii fără geam. *Pisicuţa dementă.*

Mi-am aşezat mâinile pe uşa dublă de oţel, le-am plimbat pe ea şi am bâjbâit după un sistem de închidere. Nu aveam nicio şansă să deschid vreodată uşa asta.

M-am dat înapoi şi am scanat faţada clădirii. Joasă, fără ferestre, semăna mai mult cu o magazie decât cu un club. M-am îndreptat spre capătul ei, lovind cu piciorul cutiile de carton depozitate lângă ea. În spate era o trapă de aprovizionare.

Bingo!

Am apăsat cu mâinile crăpătura minusculă dintre uşi şi am auzit minunatul sunet al încuietorilor care cedează. Am deschis repede uşa şi am intrat în magazia întunecată. Am înaintat lipit de perete, scrutând prin întuneric cutiile albe şi grămezile de hârtii. Mirosea puternic a alcool. Am găsit o altă uşă, pe care am deschis-o. Din prima clipă în care am păşit pe coridorul îngust, de-a lungul căruia erau înşirate table pline cu desene făcute cu cretă, *ce puii mei?*, mi s-a ridicat părul de pe ceafă şi am simţit un fior rece pe şira spinării.

Arum.

Am ieşit de pe coridor, gata să trec în forma mea reală. Dar m-am oprit brusc, pentru că m-am trezit nas în nas cu ţeava tăiată a unei puşti.

Asta putea să pişte.

Mândrul posesor al ucigaşei de cowboy era gardianul,matahală, cu salopeta lui tradiţională.

— Mâinile sus, şi să nu-ţi treacă prin minte să te joci cu mine de-a artificiile, frumuşelule.

Am ridicat mâinile, cu fălcile strânse.
— E un arum aici.
— Nu mai spune, a făcut matahala.
Am ridicat o sprânceană.
— Deci Luc lucrează şi cu arumii?
— Luc nu lucrează cu nimeni. Matahala a înaintat spre mine cu ochii îngustaţi. Unde-i fătuca aia cu care veneai tu? Încearcă să se strecoare şi ea pe aici?
S-a uitat peste umărul meu, iar eu am profitat de neatenţia lui temporară. Mâna mi-a ţâşnit mai repede decât a putut el să reacţioneze. I-am smuls puşca din mână şi am întors-o spre el.
— Cum te simţi cu una din astea îndreptată spre cap? l-am întrebat.
Nările matahalei fremătau.
— Nu e chiar mişto.
— Aşa ziceam şi eu.
Parcă mă mânca degetul pe trăgaci.
— Mi-ar plăcea să-mi păstrez intactă faţa drăgălaşă.
Matahala a chicotit.
— Pe bune ai o faţă drăgălaşă.
Muzică de banjo în capul meu.
— A, ia te uită, s-a auzit o altă voce. S-a înfiripat aici o poveste de iubire.
— Nu chiar, am spus eu şi am prins în cealaltă mână butoiaşul puştii.
— Crezi că nu ştiam că eşti aici?
Am rânjit, fără să-mi iau privirea de la matahală.
— Mai contează?
— Păi, dacă încercai să mă iei prin surprindere, cred că totuşi contează.
Luc a ieşit din întuneric şi a apărut în raza mea de acţiune, Era îmbrăcat cu un pantalon negru de trening şi cu un tricou pe care scria ŞI ZOMBII AU NEVOIE DE IUBIRE. Drăguţ.
— Poţi să laşi arma, Daemon.
Am zâmbit rece şi am lăsat căldura să-mi cuprindă mâna. S-a încins imediat şi aerul s-a umplut de mirosul de metal ars. După ce butoiaşul a devenit inutil, i-am înapoiat puşca matahalei.
Matahala s-a uitat la ea şi a oftat.
— Mă enervează când se întâmplă chestia asta.
M-am uitat la Luc cum se suie cu fundul pe bar şi începe să-şi legene picioarele ca un copil răsfăţat. În lumina slabă de aici, haloul ciudat al ochilor săi părea că se înceţoşează.
— Tu şi cu mine trebuie să...

M-am răsucit rapid, cu un urlet, şi am ieşit din forma umană. Am trecut în zbor peste ringul de dans, direct spre masa de umbre care se adunase sub cuşcă.

Arumul s-a întors şi, în secunda de dinainte de a ne izbi unul de altul ca doi bolovani rostogoliţi pe un deal, l-am văzut în forma lui reală, negru ca noaptea, uleios şi lucios ca sticla. Impactul a zgâlţâit pereţii şi a făcut să zăngăne cuştile atârnate de tavan.

— O, Doamne, a spus Luc. Chiar nu ne putem înţelege?

Arumul mi-a cuprins mijlocul şi eu l-am izbit de perete.Varul a crăpat şi camera s-a umplut de praf. Nu mi-a dat drumul. Nenorocitul era puternic.

S-a răsucit, a reuşit să se desprindă din strânsoarea mea şi braţul lui de fum a ţâşnit spre pieptul meu. M-am ferit într-o parte şi am împins cu putere mâna spre el, să-l arunc în aer pe nenorocit.

— Băieţi! Băieţi! Nu vă bateţi în clubul meu! a strigat Luc pe un ton iritat.

Amândoi l-am ignorat.

Energia pârâia în palmele mele, scuipând în aer scântei albe.

Nu ştii cu cine te pui, a şuierat arumul, trimiţându-şi cuvintele fix în capul meu, ceea ce m-a enervat. Am dat drumul unui glob de energie.

L-am nimerit în umăr.

A sărit în spate şi apoi a întors capul spre mine, privindu-mă dintr-o parte. Forma lui devenea mai solidă.

Energia statică îmi umbla pe braţe. Toată camera pulsa de lumină. Individul ăsta chiar începea să mă calce pe nervi.

— N-aş face asta în locul tău, mi-a zis Luc. Hunter e foarte, foarte flămând.

Tocmai mă pregăteam să-i arăt lui Luc ce fac eu cu sfatul lui, când a apărut o siluetă de pe coridorul care ducea spre biroul lui. Era o femeie, o femeie frumuşică, blondă, care era absolut om. Făcuse ochii mari.

— Hunter?

Ce. Dracu’ Mai. E. Şi. Asta.

Cu atenţia distrasă, arumul s-a uitat la femeie chiar în clipa în care Sursa ieşea din mine. Probabil că i-a spus ceva, fiindcă ea s-a încruntat şi i-a spus:

— Dar este unul dintre ei.

Hunter a întors repede capul spre mine, a făcut un pas înapoi, inspirând adânc. O clipă mai târziu, în faţa mea era un bărbat cam de înălţimea mea. Cu părul şaten-închis şi cu ochii ăia nenorociţi şi palizi de arum fixaţi asupra mea.

— Serena, a spus el. Du-te înapoi în biroul lui Luc.

Încruntarea femeii s-a transformat în strâmbătură, şi mi-a amintit aşa de bine de Kat, încât am simţit o durere în inimă.

— Poftim? a zis ea.

El a întors nervos capul spre femeie, cu ochii îngustaţi. În clipa următoare, matahala a traversat ringul de dans şi a luat-o de umeri.

— Tu chiar nu tre’ să stai aici acu’.

— Dar...

— Hai să-ţi arăt nişte chestii, a zis matahala.

Hunter s-a uitat urât la el.

— Ce chestii?

Matahala i-a făcut cu ochiul, privindu-l peste umăr.

— Chestii.

După ce au dispărut pe coridor, buzele arumului s-au strâmbat.

— Nu-mi place deloc asta.

Luc a chicotit.

— Nu e genul lui.

Stai - ce naiba se întâmplă aici? Un arum şi o femeie?

— Nu vrei să-ţi mai stingi lumina aia? m-a întrebat jigodia. Mă orbeşti.

Energia se aduna în mine cu putere şi eram gata să-i trag un pumn în faţă, dar el nu mă ataca, iar asta era foarte ciudat. Şi mai avea şi o relaţie cu o femeie - o relaţie care părea serioasă - iar asta era şi mai bizar.

Mi-am reluat forma umană.

— Nu-mi place tonul tău.

El a rânjit.

Am îngustat ochii.

— Ar trebui să vă purtaţi frumos unul cu altul, a spus Luc,izbindu-şi palmele. Nu se ştie când veţi avea nevoie de un aliat aşa de neaşteptat.

Hunter şi cu mine am schimbat o privire. Apoi am pufnit amândoi. Puţin probabil.

Băiatul a ridicat din umeri.

— OK. Deci asta e o zi foarte interesantă pentru mine. Pe de o parte e Hunter, care nu are nevoie de nume de familie şi care apare doar când vrea să mănânce, şi pe de altă parte e Daemon Black, care are aerul că vrea să mă bată.

— Aici ai cam nimerit-o, am mârâit eu.

— N-ai vrea să-mi spui şi de ce? a întrebat el.

Am încleştat pumnii.

— De parcă n-ai şti.

El a clătinat din cap.

— Chiar nu ştiu, dar pot să mă hazardez să presupun. Nu o văd pe Katy şi nici nu simt că ar fi prin zonă. Aşa că

aş putea să bănuiesc că mica voastră escapadă la Mount Weather nu s-a terminat prea bine.

Am făcut un pas spre el, clocotind de furie.

— Aţi intrat la Mount Weather? Hunter a hohotit scurt. Sunteţi nebuni?

— Taci din gură, am spus eu, cu ochii la Luc.

Hunter a scos un fel de mârâit.

— Micul nostru steag alb de pace o să se ducă naibii dacă imi mai spui o dată să tac.

I-am aruncat o privire scurtă.

— Taci din gură.

Deasupra umerilor lui au apărut umbre întunecate, şi m-am întors cu faţa la el.

— Ce? i-am zis şi am aruncat mâinile în lături, cu gestul universal care înseamnă „vino dacă ai curaj”. Am o grămadă de agresivitate refulată şi abia aştept să-mi vărs furia asupra cuiva.

— Băieţi, a oftat Luc, dându-se jos de pe bar. Pe bune? Voi chiar nu vă puteţi stăpâni?

Hunter nu l-a băgat în seamă şi a făcut un pas spre mine.

— Crezi că poţi să mă baţi?

— Dacă o cred? m-am strâmbat eu, ducându-mă spre el. Ştiu, nu cred.

Arumul a râs şi m-a împuns în piept cu un deget din alea lungi, *m-a împuns în piept!*

— Păi, hai să vedem!

I-am prins în mână încheietura aia rece.

— Frate, ce poţi să mă...

— Destul! a strigat Luc.

Î n clipa următoare m-am trezit înţepenit pe un perete al clubului, iar Hunter era lipit de un alt perete, la câţiva metri de sol. Expresia arumului cred că era aceeaşi ca a mea. Amândoi ne chinuiam să ne eliberăm din strânsoarea invizibilă şi niciunul nu reuşea.

Luc a venit în mijlocul camerei.

— N-am toată ziua la dispoziţie, băieţi. Mai am şi alte lucruri de făcut. Vreau să mă şi culc după-amiază. Pe Netflix e un film la care vreau să mă uit şi vreau să folosesc şi cuponul gratuit de la Burger King pentru un Whopper Jr.

— Hmm... am făcut eu.

— Uite ce-i... Luc s-a întors la mine, cu un aer ceva mai întunecat. În clipa aia nu mai părea aşa de tânăr. Presupun că-ţi închipui că eu am vreun amestec în capturarea lui Katy. Te înşeli.

Am rânjit.

— Şi eu ar trebui să te cred?

— Şi ţi se pare că o să mor de durere dacă nu mă crezi tu? Aţi intrat la Mount Weather, o fortăreaţă a guvernului. Nu trebuie să ai prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că ceva a ieşit prost. Eu am făcut ce am promis.

— Blake ne-a trădat. Kat e acum la Daedalus.

— Şi eu ţi-am spus să nu ai încredere în nimeni care are ceva de câştigat sau de pierdut de aici. Luc a răsuflat greu. Blake e... În fine, e Blake. Dar înainte să judeci pe cineva, gândeşte-te pe câţi ai fi tu în stare să-i crucifici ca s-o recapeţi pe Katy?

Strânsoarea a slăbit şi am alunecat pe perete, căzând cu zgomot în picioare. Mă uitam la puşti şi îl credeam.

— Trebuie s-o scot de acolo.

— Dacă fata ta e la Daedalus, poţi să-ţi iei adio de la ea, mi-a zis Hunter, din partea cealaltă a camerei. Sunt acolo nişte neno...

— Şi tu? l-a întrerupt Luc. Parcă ţi-am zis să stai în birou. Nu vezi nimic de la mine dacă nu mă asculţi.

Hunter a ridicat încurcat din umeri şi o clipă mai târziu era pe podea, arătând la fel de docil ca un pitbull. Luc ne-a aruncat o privire întunecată.

— Am înţeles că amândoi aveţi probleme - probleme foarte mari - dar ghici ce? Nu sunteţi singurii extraterestri care au necazuri. Sunt probleme şi mai mari decât ale voastre. Da, ştiu, vă e greu să credeţi.

M-am uitat la Hunter, care a ridicat iar din umeri şi a spus:

— Cineva nu şi-a băut lăpticul de dimineaţă.

Am rânjit.

Luc a întors capul repede spre el, pe cuvânt dacă-mi venea să cred că stau în aceeaşi cameră cu un arum şi nu încerc să-l omor, şi nici el nu încearcă să mă omoare.

— Ar trebui să fii fericit că mi-eşti simpatic, a spus încet Luc. Uite, trebuie să vorbesc cu Daemon. N-ai putea să te duci să-ţi găseşti ceva de făcut? Dacă nu, măcar poate dai cuiva o mână de ajutor?

Arumul şi-a dat ochii peste cap.

— Mersi, am destule probleme. A pornit spre hol, dar s-a oprit şi s-a uitat la mine. Ne vedem altă dată.

I-am spus la revedere cu degetul mijlociu ridicat.

După ce a dispărut pe coridor, Luc s-a întors spre mine şi şi-a încrucişat braţele la piept:

— Ce s-a întâmplat? Îmi dădeam seama că n-am nimic de pierdut, aşa că i-am povestit ce s-a întâmplat la Mount Weather. Luc a fluierat uşor şi a clătinat din cap.

— Frate, îmi pare rău. Serios, îmi pare rău. Dacă cei de la Daedalus au pus mâna pe ea, atunci nu cred...

— Nu spune asta, am mârâit eu. Pentru mine nu e pierdută. Am reuşit s-o scoatem pe Bethany. Până şi tu ai reuşit să scapi de acolo.

Luc a clipit des.

— Da, ai scos-o pe Bethany, dar ai pierdut-o pe Katy. Iar eu... eu nu sunt la fel ca ea.

Nu ştiam ce naiba vrea să spună cu asta. M-am îndepărtat de el şi mi-am trecut degetele prin păr.

— Ştiai că Blake o să ne trădeze?

A urmat o pauză.

— Şi dacă aş fi ştiut, tu ce-ai fi făcut?

Am râs cu amărăciune.

— Te omoram.

— De înţeles, a răspuns el, calm. Dă-mi voie să te întreb ceva. Ţi-ai mai fi ajutat fratele s-o recupereze pe Bethany dacă ai fi ştiut că Blake vă va trăda?

M-am întors cu faţa la el şi am clătinat uşor din cap, fiindcă adevărul spus de el mă lovise drept în piept. Dacă aş fi ştiut că o pierd pe Kat, nu cred că l-aş mai fi ajutat, dar nici nu eram capabil să spun că aş fi pus-o pe ea înaintea fratelui meu.

El şi-a lăsat capul pe umăr.

— N-am ştiut că o să vă trădeze. Dar asta nu înseamnă că am avut încredere în el. Nu am încredere în nimeni.

— În nimeni?

A ignorat replica mea.

— Până la urmă, ce vrei de la mine, că văd că n-ai de gând să mă omori? Vrei să întrerup iar sistemul de securitate? Pot să fac asta. Ar fi un avantaj pentru tine, dar în acelaşi timp ar fi o misiune suicidală. Te aşteaptă cu braţele deschise.

— Nu vreau să mai întrerupi nimic.

S-a uitat la mine, dezorientat.

— Dar vrei să te duci după ea?

— Da.

— O să fii prins.

— Ştiu.

Luc s-a uitat fix la mine aşa de mult timp, încât am zis că a intrat băiatul în criză.

— Şi deci ai venit aici numai să mă baţi?

Mi-au tresărit buzele.

— Da, de-asta.

Băiatul a clătinat din cap.

— Tu ai măcar idee în ce te bagi?

— Ştiu. Mi-am încrucişat braţele la piept. Şi ştiu că după ce vor pune mâna pe mine, vor vrea să le fac hibrizi.

— Ai văzut vreodată oameni care mor sub ochii tăi, unul după altul? Nu? De ce nu-l întrebi pe fratele tău?

Nu am avut nicio ezitare.

— Merită s-o salvez, indiferent ce s-ar întâmpla cu mine.

— Sunt lucruri şi mai rele decât astea, a spus el încet. Dacă tu şi Hunter aţi putea să lăsaţi la o parte animozităţile două secunde, poate ţi-ar spune chiar el. Chestiile pe care le fac ei acolo te lasă fără cuvinte.

— Un motiv în plus să o scot de acolo pe Kat.

— Şi care e planul tău? Cum o s-o scoţi de acolo? m-a întrebat el, curios.

Bună întrebare.

— Încă nu mi-am făcut un plan.

Luc s-a uitat la mine o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Bun plan. îmi place. De la ăsta n-ai cum să te abaţi.

— Tu cum ai ieşit, Luc?

A înclinat iar capul pe umăr.

— Nu vrei să ştii ce am făcut eu. Şi nici nu vrei să faci ce am făcut eu.

Am simţit că mă ia cu frig. Chiar îl credeam pe puşti.

Luc a făcut un pas în spate.

— Mai am ceva de făcut, aşa că...

Mi-am aruncat privirea spre coridor.

— Lucrezi cu arumii, nu?

Gura lui a avut o mică tresărire.

— Între arumi şi luxeni nu e aşa mare diferenţă. Sunt la fel de tâmpiţi ca şi voi.

Ciudat. Mie nu mi se părea deloc aşa.

Luc a lăsat bărbia în piept şi a înjurat. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Cea mai mare slăbiciune a celor de la Daedalus e aroganţa. Nevoia lor de a crea ceea ce nu ar trebui creat vreodată. Nevoia lor de a controla ceea ce nu poate fi vreodată controlat. Se joacă cu evoluţia, prietene. Asta nici în filme nu se termină bine, nu?

— Nu, niciodată, am răspuns eu şi m-am întors să plec.

— Stai, a strigat el după mine. Pot să te ajut.

M-am întors la el şi am lăsat capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

Ochii de ametist ai lui Luc semănau supărător de mult cu ai lui Ethan, aşa cum se uita fix la mine. Ai lui însă aveau ceva special, linia aceea din jurul pupilei.

— Cea mai bună defensivă a lor este că lumea nu ştie nimic despre existenţa lor. Nu ştie nimic de existenţa *noastră.*

Nu puteam să-mi iau ochii de la el; hotărât lucru, puştiul ăsta, Luc, avea ceva sinistru.

Atunci el a zâmbit.

— Ei au ceva ce vreau şi eu, şi pun pariu că acolo au dus-o şi pe Katy.

Am îngustat ochii. Nu mi-a plăcut niciodată chestia asta cu „serviciu contra serviciu”.

— Ce vrei?

— Au o chestie care se numeşte LH-11. Şi eu vreau chestia asta.

— LH-11? Ce dracu’ mai e şi asta?

— Începutul tuturor lucrurilor şi sfârşitul tuturor începuturilor, a spus el misterios şi în ochii ăia violeţi i-a apărut o sclipire. O să ştii atunci când o să vezi cu ochii tăi. Fă-mi rost de asta, iar eu o să te scot de oriunde vei fi.

M-am uitat fix la el.

— Nu că pun la îndoială superbia ta, dar cum ai putea să ne scoţi de acolo pe mine şi pe Kat dacă nici măcar nu ştii unde suntem?

A ridicat o sprânceană.

— Păi probabil că te îndoieşti de superbia mea dacă îmi pui o asemenea întrebare. Am oameni peste tot, Daemon. Iau legătura cu ei şi mă vor anunţa unde eşti.

Am râs încet, clătinând din cap.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Dar nu ţi-am cerut niciodată să ai încredere în mine. Pe de altă parte, n-ai de ales. A făcut o pauză, şi la naiba dacă nu avea dreptate. Fă-mi rost de LH-11, a spus, şi eu o să vă scot pe tine şi pe *Kitten* a ta din orice bolgie infernală v-ar ţine ei. Promit.

Capitolul 7

KATY

Parcă trecuse o veşnicie de când mi se adusese masa: piure şi friptură Salisbury. Eram mult prea agitată să mă pot uita la televizor. Stăteam de atâta timp în liniştea celulei mele, încât ajunsesem să mă plimb prin cameră. Nervii mei erau întinşi la maximum, iar când auzeam paşi pe hol îmi sărea inima în gât şi mă îndepărtam de uşă.

Nu aveam stare, tresăream la orice zgomot. Fiindcă nu aveam nici cea mai mică idee cât e ceasul, sau măcar ce zi e, aveam senzaţia că sunt închisă într-o capsulă fără aer.

Treceam a suta oară prin faţa patului, rumegând într-una ceea ce ştiam. Erau aici persoane care voiau să fie aici - oameni şi luxeni, poate chiar şi hibrizi. Făceau teste cu LH-11 pe bolnavii de cancer, şi Dumnezeu ştie ce era

de fapt LH-11-le ăsta. O parte din toate astea puteam să le pricep - să cred că erau luxeni care într-adevăr voiau să ajute. Că era important să se găsească un tratament pentru bolile incurabile. Dacă cei de la Daedalus m-ar fi întrebat, pur şi simplu, dacă vreau să-i ajut, în loc să mă închidă într-o celulă, le dădeam cu plăcere o mostră din sângele meu.

Nu puteam să-mi scot din cap ce-mi spusese Dasher. Oare existau într-adevăr nouă mii de luxeni care complotau împotriva omenirii? Şi alte sute de mii care ar fi putut veni în orice clipă pe pământ? Daemon îmi vorbise la un moment dat despre alţii, dar nu-mi spusese niciodată că ar fi vreo enclavă cu unii care vor să preia controlul.

Şi dacă era adevărat?

Nu avea cum să fie.

Nu luxenii erau personajele negative în povestea asta. Arumii şi cei de la Daedalus erau. Organizaţia asta poate că şi-a construit o imagine frumuşică, dar era putredă pe dinăuntru.

Am auzit paşi în faţa uşii şi am sărit în sus câţiva centimetri buni. Uşa s-a deschis. Era Archer.

— Ce se întâmplă? am spus eu alarmată.

Bereta aia care părea lipită definitiv de capul lui îi ascundea ochii, dar am văzut că are fălcile încleştate.

— Trebuie să te duc la sala de antrenament.

A pus iar mâna pe umărul meu, şi mă gândeam dacă el chiar îşi închipuie că aş putea să fug undeva. Voiam să fug, dar nu eram bătută în cap. Încă.

— Şi ce se face în sala de antrenamente? l-am întrebat eu în lift.

Nu mi-a răspuns, ceea ce m-a cam speriat puţin şi m-a şi enervat. Măcar atât ar putea să facă, să-mi spună ce se întâmplă. Am încercat să-i dau mâna la o parte, dar ziceai că e lipită cu clei de umărul meu.

Archer în general nu era un tip vorbăreţ, şi asta îmi mărea neliniştea şi agitaţia, dar mai era ceva. Era ceva diferit la el. Nu aş fi putut să spun exact ce, dar sigur era ceva.

Când am ajuns la etajul unde se afla sala de antrenamente, deja mă ardea stomacul. Holul era identic cu cel de la etajul medical, doar că aici erau mai multe uşi duble. Ne-am oprit în faţa uneia dintre ele şi, după ce a introdus un cod, uşa s-a deschis.

În cameră erau Blake şi sergentul Dasher. Dasher s-a întors spre noi, zâmbind crispat. Era ceva diferit în expresia lui. Ca un fel de disperare în ochii lui căprui-

închis, ceva neliniştitor. Nu puteam să nu mă gândesc că e ceva legat de analizele alea ale mele.

— Bună, domnişoară Swartz, a spus el. Sper că te-ai odihnit.

Ei, asta nu-mi plăcea cum sună.

În faţa unui şir întreg de monitoare erau aşezaţi doi bărbaţi în halate albe. Mi-au atras atenţia încăperile capitonate care erau monitorizate pe ecran. Îmi amorţiseră degetele de cât de tare strângeam pumnii.

— Suntem gata, a spus unul dintre ei.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, înciudată că la jumătatea propoziţiei mi s-a strangulat vocea.

Pe faţa lui Blake nu se citea nimic, iar Archer şi-a luat rolul de paznic, lângă uşă.

— Trebuie să vedem care este adevărata dimensiune a abilităţilor tale, mi-a explicat sergentul Dasher, apropiindu-se de cei doi bărbaţi. În această cameră monitorizată, vei avea posibilitatea să accesezi Sursa. Din cercetările noastre de până acum, ştim deja că ai un anumit control asupra ei, dar nu ştim cât de mult. Hibrizii care au suferit o mutaţie reuşită pot reacţiona la fel de repede ca luxenii. Pot controla Sursa la fel ca ei.

Parcă mi s-a oprit inima.

— Şi la ce serveşte asta? De ce trebuie să ştiţi? E clar că mutaţia mea a reuşit.

— Nu ştim cu adevărat asta, Katy.

M-am încruntat.

— Nu pricep. Înainte ziceai că sunt puternică...

— Tu *eşti* puternică, dar nu ţi-ai folosit niciodată abilităţile şi nu ai făcut ceva important singură, fără să-l ai alături pe cel care te-a hibridizat. E posibil ca abilităţile tale să fie preluate de la el. E posibil ca un hibrid să pară reuşit, dar am observat că apoi, cu cât accesează mai des Sursa, cu atât devine mai instabil. Trebuie să verificăm dacă mutaţia ta nu are vreun element de imprevizibil.

Când mi-am dat seama ce vrea să spună, îmi venea să fug din cameră, dar parcă aveam tălpile bătute în cuie.

— Deci, practic, vrei să vezi dacă nu o să mă autodistrug aşa cum a făcut...

Cum a făcut Carissa, dar nu am putut să-i pronunţ numele. Când am văzut că nici nu confirmă, nici nu infirmă, am făcut un pas înapoi. Am fost cuprinsă de un nou val de oroare.

— Şi dacă se întâmplă aşa? Adică, ştiu ce se întâmplă cu mine, dar ce se întâmplă cu...

— Cu cel care te-a hibridizat? m-a întrebat el şi eu am dat din cap. Poţi să-i spui pe nume, domnişoară Swartz.

Ştim că este Daemon Black. Nu mai e cazul să încerci să-l protejezi.

Tot nu aveam de gând să recunosc.

— Şi ce se întâmplă?

— Ştim că luxenii şi mutanţii lor sunt legaţi la nivel biologic, dacă mutaţia e reuşită. E ceva ce încă nu ne e foarte clar. A făcut o pauză şi şi-a dres vocea, apoi a adăugat: Dar atunci când hibrizii sunt instabili, conexiunea dispare.

— Dispare?

A dat din cap.

— Conexiunea biologică dintre cei doi se rupe. Poate din cauza faptului că în aceste cazuri mutaţia nu a fost prea puternică. Chiar nu ştim exact cum funcţionează lucrurile astea deocamdată.

Am simţit un fior de uşurare. Nu că n-aş fi avut instinct de conservare, dar măcar aflasem că dacă eu mă fac praf, Daemon va rămâne în viaţă. Dar tot trăgeam de timp, nu-mi venea deloc să intru în camera aceea.

— Şi asta e singura chestie care întrerupe conexiunea?

Sergentul nu mi-a răspuns.

Am îngustat ochii.

— Nu crezi că am dreptul să ştiu şi eu?

— Toate la timpul lor, mi-a răspuns el. Nu e acum momentul potrivit.

— Eu cred că e un moment al naibii de potrivit.

El a ridicat surprins din sprâncene, ceea ce m-a enervat şi mai tare.

— Ce? am spus eu, ridicând mâinile în sus.

Archer a venit imediat lângă mine, dar eu nu l-am luat în seamă.

— Eu cred că am dreptul să ştiu toate astea.

Surpriza de pe faţa lui s-a estompat şi şi-a luat o figură rece.

— Nu e acum momentul.

M-am ţinut ferm pe picioare, cu pumnii strânşi.

— Nu văd ce moment ar fi mai bun.

— Katy...

Am ignorat avertismentul moale dat de Archer şi atunci el a venit şi mai aproape de mine, aproape lipindu-se cu pieptul de spatele meu.

— Nu. Vreau să ştiu ce altceva poate distruge conexiunea. E evident că mai e ceva. Şi mai vreau să ştiu cât timp crezi tu că o să mă poţi ţine aici! Odată ce mi-am dat drumul la gură, nu m- am mai putut opri. Dar şcoala? Tu vrei să primeşti ajutor de la nişte hibrizi needucaţi? Dar mama mea? Prietenii mei? Viaţa mea? Blogul meu?

OK, poate blogul meu era cea mai mică grijă a mea, dar, la naiba, pentru mine era important.

— Îmi furaţi toată viaţa şi vă gândiţi că o să stau aici, pur şi simplu, şi o să înghit tot? Că n-o să pretind nicio explicaţie? Ştii ce? Să mă pupi în fund.

Dacă fusese vreodată o urmă de căldură în expresia sergentului Dasher, acum dispăruse complet. S-a uitat la mine fix şi în clipa aceea mi-am dat seama că probabil ar fi fost mult mai bine să-mi fi ţinut gura. Simţisem nevoia să spun toate acele lucruri, dar privirea lui era înspăimântătoare.

— Nu tolerez limbajul golănesc. Şi nu tolerez nici fetiţele care fac pe deşteptele când nu au habar despre ce e vorba. Am încercat să te facem să te simţi cât mai confortabil, dar există o limită, domnişoară Swartz. Nu mă interoghezi pe mine sau pe subalternii mei. O să stabilim noi când este momentul să-ţi spunem anumite lucruri, nici mai devreme, nici mai târziu. Ai înţeles?

Simţeam cum respiră Archer în spatele meu, şi ai fi zis că îşi ţinea răsuflarea în aşteptarea răspunsului meu.

— Da, am scuipat eu. Am înţeles.

Archer a inspirat.

— Bun, a spus sergentul. Dacă ne-am înţeles, să-i dăm drumul.

Unul dintre bărbaţii aflaţi la monitoare a apăsat pe un buton şi s-a deschis o uşă mică spre sala de antrenamente. Archer nu mi-a dat drumul până când nu m-a văzut în cameră. Abia atunci m-a lăsat.

M-am întors repede la el, cu ochii mari, în timp ce se pregătea să iasă. Am dat să-i spun să nu mă lase singură acolo, dar el s-a uitat repede în altă parte. Apoi a ieşit şi a tras uşa după el.

M-am uitat prin cameră cu inima bubuind. Avea cam şase pe şase, o podea de ciment şi o altă uşă de partea cealaltă, iar pereţii nu erau capitonaţi. Nup. Nu aveam eu norocul ăsta. Pereţii erau albi, cu nişte stropi roşii. Să fi fost oare... sânge uscat?

O, Doamne.

Dar teama mi s-a mai împrăştiat când am început să-mi dau seama. La început, gâdilăturile energiei erau aproape imperceptibile, ca nişte degete care se plimbau pe braţele mele, dar apoi energia a crescut şi a început să mă umple.

Era ca şi cum aş fi respirat aer curat după mult timp. Amorţeala şi epuizarea au dispărut, înlocuite de bâzâitul slab ale energiei pe care o simţeam în creier, în vene, care îmi încălzea sufletul.

Am închis ochii şi l-am văzut în mintea mea pe Daemon. Nu pentru că îl puteam vedea cu adevărat, ci pentru că toate senzaţiile astea îmi aminteau de el. Când simţeam cum se înfăşoară Sursa în jurul meu, îmi imaginam că mă îmbrăţişează el.

Deasupra capului a hârâit un difuzor şi vocea sergentului Dasher a răsunat în toată camera, făcându-mă să tresar.

— Trebuie să-ţi testăm abilităţile, Katy.

Nu voiam să mai vorbesc cu javra aia, dar în acelaşi timp voiam să se termine odată toate astea.

— OK. Şi vrei să accesez Sursa, sau ce?

— O să faci asta, dar trebuie să-ţi testăm abilităţile în condiţii de stres.

— De stres? am şoptit eu şi m-am uitat prin cameră.

Am simţit imediat o nelinişte în stomac, care se făcea tot mai mare şi ameninţa să mă înece.

— Sunt destul de stresată acum.

Difuzorul s-a deschis iar.

— Nu la un astfel de stres mă refeream.

Până să am timp să procesez ce mi-a zis, am auzit un hârâit puternic care a reverberat în toată camera. M-am întors repede.

În faţa mea, uşa se deschidea încet, centimetru cu centimetru. Mai întâi am observat pantalonii de trening, la fel ca cei pe care îi aveam şi eu, apoi un tricou alb care cădea peste nişte şolduri înguste. Am ridicat ochii spre faţa ei şi am scos o exclamaţie de uimire.

În faţa mea era o fată pe care o mai întâlnisem o dată. Parcă trecuse o veşnicie de atunci, dar am recunoscut-o imediat. Părul ei blond era strâns într-o coadă bine pieptănată, care îi descoperea faţa frumoasă, plină de vânătăi şi de zgârieturi.

— Mo, am spus şi am făcut un pas spre ea.

Fata care fusese lângă mine în cuşcă, atunci când Will mă ţinea captivă, s-a uitat şi ea la mine. Mă întrebasem de multe ori ce s-o fi întâmplat cu ea; presupun că acum aflasem. A trecut o clipă, am strigat-o iar pe nume, şi apoi am avut în sfârşit revelaţia clară. În ochii ei era acelaşi gol imens ca şi în cei ai Carissei, atunci când intrase la mine în dormitor.

Mi s-a strâns inima. Mă îndoiam că aş putea face ceva care să-i amintească de mine.

Ea a intrat în cameră şi a aşteptat. O clipă mai târziu, a hârâit iar interfonul, iar sergentul Dasher a spus:

— Mo o să-ţi fie parteneră în prima rundă de testare a stresului.

Prima rundă? Adică sunt mai multe?

— Şi ce-o să...

Mo a întins mâna rapid, iar Sursa a început să scoată scântei în jurul încheieturilor ei. Din cauza şocului, am rămas pe loc până în ultima clipă. Am sărit, în sfârşit, într-o parte, dar fulgerul de lumină albă tivită cu albastru m-a lovit în umăr. Durerea a explodat şi a coborât în jos pe braţ. Lovitura m-a învârtit pe loc şi abia am reuşit să-mi menţin echilibrul.

M-am prins cu mâna de umăr, tulburată, dar nu eram surprinsă că tricoul meu era ars.

— Ce naiba? am ţipat eu. De ce...

Un alt fulger m-a făcut să mă las în genunchi, ca să nu mă lovească. S-a izbit de perete şi s-a stins. Într-o clipă, Mo era în faţa mea. Am dat să mă ridic, dar ea mi-a dat cu genunchiul în bărbie şi mi-a zburat capul pe spate. Am căzut în fund, ameţită, cu stele verzi în ochi.

Mo s-a aplecat şi m-a apucat de coadă, ridicându-mă în picioare cu o uşurinţă uimitoare. Şi-a repezit mâna cealaltă şi m-a lovit lângă ochi. De la durerea aceea, urechile au început să-mi ţiuie, dar s-a mai întâmplat ceva.

M-a vindecat de stupoare. Am înţeles deodată ce înseamnă testul ăsta în condiţii de stres şi asta m-a scârbit şi m-a îngrozit. Dacă era să cred că cei de la Daedalus ştiu totul despre mine, atunci ştiau şi că o cunosc pe Mo. Că dacă o s-o văd aici, într-o stare oricum mai bună decât era atunci în cuşcă, asta nu doar că o să mă prindă nepregătită, dar va demonstra şi cât de inutil este să mă lupt cu ei.

Dar voiau să mă lupt,să mă lupt cu Mo, folosindu-mă de Sursă. Fiindcă ce situaţie mai stresantă ar putea să fie decât să-ţi serveşti propriul fund pe o tavă de argint?

Un alt pumn m-a nimerit sub ochi. Punea o groază de forţă în loviturile astea. Am simţit în gură un gust metalic şi am accesat Sursa, exact cum voia sergentul.

Dar Mo... era mult mai rapidă ca mine, mult mai bună.

Şi în timp ce mă băgăm în încăierarea vieţii mele, aveam măcar o mică speranţă de care să mă agăţ: că Daemon nu va trece prin aşa ceva.

DAEMON

După ce am abandonat SUV-ul lui Matthew la mulţi kilometri distanţă faţă de drumul care duce la Mount Weather, am sperat că poate îl va găsi cineva care să i-l înapoieze întreg. Mersese destul de bine. Nu era la fel de bun ca Dolly, dar ca ea nu erau prea multe maşini.

Ultimii trei kilometri i-am parcurs în forma mea reală, zburând peste tufişurile dese. Am ajuns la drumul de acces în câteva minute şi într-o clipă am fost la marginea pădurii, zgâindu-mă la gardul ăla electric pe care îl cunoşteam aşa de bine.

Era clar că acum erau mult mai mulţi paznici, cel puţin trei la poartă şi pot să bag mâna în foc că înăuntru erau şi mai mulţi. De data asta, camerele de supraveghere şi sistemul de securitate n-o să mai cadă. Nu voiam eu să cadă.

Voiam să fiu prins.

Probabil că Dawson ar crede că nu am analizat prea bine situaţia. Erau atât de multe în joc, nu doar viitorul meu, ci şi al familiei mele, plus al lui Kat. Când MA-ul o să afle că sunt aici, treaba o să se imput. Nu era o problemă să intru, iar dacă aş fi obţinut chestia aia pe care o vrea Luc, el ar fi trebuit să ne scoată, dacă nu m-a minţit. Şi dacă m-a minţit, aveam să găsesc eu până la urmă o soluţie.

Într-un fel, speram să mai fie aici Kat, speram să nu o fi mutat-o cei de la Daedalus în altă locaţie. Poate era stupid din partea mea să-mi fac asemenea speranţe, fiindcă, nu ştiu de ce, intuiam că mă aşteaptă o mare dezamăgire.

Deci, da, voiam să fiu prins, dar nu aveam de gând să le uşurez viaţa.

Am ieşit de la adăpostul copacilor şi am intrat în forma umană, în plin soare. Iniţial, gardienii nu m-au observat; am făcut un pas în faţă şi mi-am amintit brusc discuţia din noaptea aceea când Kat a recunoscut în sfârşit ce simte pentru mine.

Îi spusesem atunci că noi doi facem nişte nebunii frumoase împreună, şi nu mi-am dat seama până acum cât adevăr era în asta, fiindcă ceea ce aveam eu de gând să fac era cu adevărat, clar, sută la sută, nebunie cu acte în regulă.

Unul dintre gardieni, care scotea ceva din pantalonul negru de uniformă - un telefon? -, s-a întors, privind într-o doară copacii. Brusc, m-a văzut. A scăpat telefonul din mână, a ţipat, a dus o mână la pistolul prins de centură şi cealaltă mână la microfonul prins de umăr. Ceilalţi doi gardieni au venit repede, cu pistoalele scoase.

Era momentul să înceapă spectacolul.

Am chemat Sursa şi am rămas în formă umană, dar mi-am dat seama imediat că au înţeles ce sunt. Poate din cauza ochilor. Eu vedeam lumea acoperită de o lumină strălucitoare.

Au urmat o serie de pocnituri, care mă asigurau că gardienii nu se joacă deloc.

Am ridicat mâna şi gloanţele păreau că se izbesc într-un zid. De fapt, energia era cea care le respingea. Aş fi putut să le fac să se întoarcă la ei, dar m-am mulţumit să le opresc. Au căzut pe jos, inofensive.

— Nu v-aş sfătui să mai faceţi asta, le-am spus eu şi am lăsat mâna jos.

Normal că nu m-au ascultat. De ce? Ar fi fost mult prea simplu.

Gardianul din faţă şi-a descărcat tot încărcătorul, iar eu i-am respins gloanţele. După câteva clipe, m-am cam plictisit să fac asta. M-am întors şi am întins mâna spre copaci. Au început să tremure. Crengile s-au scuturat puternic, trimiţând în aer sute de ace verzi. Le-am tras spre mine şi m-am întors.

Acele s-au repezit cu viteză înainte, m-au ocolit şi s-au dus drept spre gardienii zăpăciţi. S-au înfipt în ei, transformându-i în nişte perniţe umane de ace. Nu i-au ucis, dar dacă era să mă iau după gemetele de durere şi ţipetele de uimire, cred că durea ca naiba. Gardienii căzuseră în genunchi, cu pistoalele lângă ei.

Am fluturat mâna şi le-am aruncat pistoalele în pădure, să nu le mai găsească.

Am înaintat spre poartă şi am trecut pe lângă ei rânjind. Am convocat iar Sursa şi am lăsat energia să coboare pe braţul meu. Un fulger de lumină a lovit poarta gardului electric. A urmat o explozie albă, ce a dansat un pic pe cablurile electrice, pe care le-a prăjit şi s-a format o gaură mare şi confortabilă prin care se putea trece lejer.

Am mers liniştit prin curtea îngrijită pe unde am fugit data trecută şi, când uşile de la Mount Weather s-au deschis, am respirat adânc.

O adevărată armată de ofiţeri s-a revărsat pe uşă, îmbrăcaţi de parcă erau pregătiţi pentru Armageddon sau de parcă ar fi concurat pentru un loc de onoare în trupele SWAT. Aveau viziere pe faţă, de parcă astea ar fi putut să-i ajute cu ceva. S-au lăsat într-un genunchi şi au îndreptat spre mine vreo zece puşti semiautomate. O să-mi dea de furcă atâtea gloanţe.

Aveau să moară nişte oameni.

Asta era nasol, dar nu era destul să mă oprească.

Apoi din tunelul abia luminat a apărut o siluetă înaltă şi subţire. Bărbaţii în uniformă i-au făcut loc femeii elegante să treacă, fără să-şi mute puştile.

— Nancy Husher, am mârâit eu, cu pumnii încleştaţi.

O ştiam pe femeia asta de ani de zile. Nu îmi plăcuse niciodată, iar acum, când ştiam că lucra cu Daedalus şi că ştiuse în permanenţă ce s-a întâmplat cu Dawson, cu atât mai puţin.

Gura ei s-a întins în zâmbetul ăla subţire pentru care era celebră, zâmbetul ăla care îţi spunea că o să-ţi înfigă un cuţit în spate în timp ce te sărută pe obraz. Era exact persoana pe care speram s-o întâlnesc.

— Daemon Black, a spus ea, împreunându-şi palmele. Te aşteptam.

Capitolul 8

KATY

După dezastruoasa sesiune de antrenament, ori de câte ori se apropia cineva de uşa mea simţeam în gură adevăratul gust al terorii. Inima mea bubuia dureros până când paşii nu se mai auzeau, iar când, în sfârşit, uşa s-a deschis şi l-am văzut pe Archer aducându-mi cina, aproape că am început să vomit.

Nu aveam poftă de mâncare, în noaptea aceea nu am putut să dorm.

De fiecare dată când închideam ochii, nu o vedeam decât pe Mo, gata să mă bumbăcească la nesfârşit. Vidul acela infinit din ochii ei se transformase repede în determinare. Poate că nu aş fi încasat-o aşa de rău dacă aş fi ripostat, dar nu am făcut-o. Nu mi se părea normal să mă lupt cu ea.

A doua zi dimineaţă, când s-a deschis uşa, abia dacă apucasem să dorm câteva ore. Era tot Archer, care, în felul lui tăcut, mi-a făcut semn să vin cu el.

Îmi era greaţă, dar nu aveam de ales şi trebuia să merg cu el acolo unde mă ducea. Senzaţia de greaţă mi s-a accentuat în lift când am văzut că urcăm la etajul la care era sala de antrenament. A trebuit să-mi adun toate forţele ca să ies din lift, fiindcă îmi venea să mă apuc de un stâlp şi să mă ţin bine de el, să nu mă mai ia nimeni de acolo.

Dar el m-a condus în altă cameră decât cea în care fusesem ieri, am intrat pe uşile duble, am mai mers puţin pe un hol şi am trecut prin alte uşi duble.

— Unde mergem?

Nu mi-a răspuns până când am ajuns la o uşă de oţel care sticlea de atâta onix şi diamante câte erau pe ea.

— Sergentul Dasher vrea să-ţi arate ceva.

Puteam doar să-mi închipui ce se găseşte în spatele acelor uşi.

El şi-a pus indexul pe panoul de securitate şi lumina roşie s-a făcut verde. Au urmat nişte declicuri mecanice. Când a deschis uşa, mi-am ţinut respiraţia.

Camera era luminată de un singur bec atârnat în tavan. Nu erau nici scaune. Nici mese. Pe partea dreaptă era o oglindă mare cât tot peretele.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— E ceva ce trebuie să vezi, s-a auzit vocea sergentului Dasher de undeva, din spate, şi eu am tresărit surprinsă.

De unde dracu' apăruse?

— Sper că după ce vei vedea asta, episodul cu sesiunea de antrenament de ieri nu se va mai repeta.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am ridicat bărbia.

— Nu ai ce să-mi arăţi ca să schimbi asta. Nu am de gând să mă lupt cu alţi hibrizi.

Expresia lui Dasher a rămas neschimbată.

— Aşa cum ţi-am spus, trebuie să ne asigurăm că eşti stabilă. Acesta este rostul sesiunilor de antrenament. Iar motivul pentru care noi trebuie să ne asigurăm că eşti destul de puternică se află în spatele acestei oglinzi.

Dezorientată, m-am uitat iar la Archer. El stătea lângă uşă, cu faţa ascunsă de beretă.

— Ce se află în spatele oglinzii?

— Adevărul, a răspuns Dasher.

Am scos un hohot hârâit de râs, care mi-a provocat dureri pe faţa plină de vânătăi.

— Înseamnă că ai umplut camera cu militari nebuni?

Privirea lui era uscată ca nisipul când s-a întins şi a răsucit un buton din perete.

Camera s-a umplut brusc de lumină, numai că lumina venea din spatele oglinzii. Era de fapt o fereastră ascunsă, exact ca la poliţie, iar camera de dincolo nu era goală.

Am făcut un pas înspre ea, cu inima bătându-mi mai repede.

— Ce...?

Dincolo era un om care stătea pe un scaun, şi nu de bunăvoie. Era legat de mâini şi de picioare cu benzi de onix care îl ţineau captiv. Fruntea lui era acoperită de şuviţe blonde de păr, dar apoi a ridicat capul.

Era un luxen.

Frumuseţea lui ieşită din comun îl dădea de gol, ca şi ochii aceia verzi şi strălucitori - care îmi aminteau aşa de bine de ochii lui Daemon, încât am simţit un junghi în inimă şi un ghem de emoţie care urca în gât.

— El... poate să ne vadă? am întrebat eu.

Aşa mi se părea. Ochii luxenului se fixaseră exact pe locul unde stăteam eu.

— Nu.

Dasher s-a apropiat de oglindă şi s-a rezemat de ea. Lângă el se afla o mică staţie de comunicare.

Durerea schimonosise faţa frumoasă a bărbatului, pe gâtul lui se vedeau venele pronunţate şi pieptul i se umfla din cauza răsuflării zbuciumate.

— Ştiu că eşti acolo, a spus el.

M-am uitat iritată la Dasher.

— Eşti convins că nu ne poate vedea?

El a dat din cap.

Deloc convinsă, mi-am îndreptat din nou privirea spre camera unde se afla luxenul. Transpira şi tremura.

— Are... dureri. Nu e corect deloc. Este de-a dreptul...

— Nu ştii cine se află în camera aceea, domnişoară Swartz. A apăsat pe butonul difuzorului: Bună, Shawn.

Colţul gurii luxenului a tresărit.

— Nu sunt Shawn.

— Aşa ţi se spune de mulţi ani. Dasher a clătinat din cap. Preferă să i se spună pe adevăratul lui nume. Aşa cum ştii, noi nu putem vorbi limba lor.

— Cu cine vorbeşti? l-a întrebat Shawn şi privirea i-a revenit din nou în locul unde mă aflam eu, umplându-mă de nelinişte. Cu un alt pământean? Sau, şi mai bine, cu o creatură de-alea abominabile - un hibrid nenorocit?

Am icnit fără să vreau. Nu era atât ce spunea, cât dezgustul şi ura care se simţeau în cuvintele lui.

— Shawn este ceea ce noi numim terorist, a spus sergentul, iar luxenul a început să rânjească. Face parte dintr-o celulă pe care noi o monitorizăm de vreo doi ani. Plănuiseră să arunce în aer Golden Gate Bridge la o oră de vârf. Sute de vieţi...

— Mii de vieţi, l-a întrerupt Shawn şi ochii au început să-i strălucească. Am fi ucis mii. Şi apoi am fi...

— Dar n-aţi reuşit.

Apoi Dasher a zâmbit şi eu am simţit cum mi se strânge stomacul. Probabil era primul zâmbet sincer pe care îl vedeam la omul ăsta.

— V-am împiedicat noi. S-a uitat peste umăr la mine: Doar pe el am reuşit să-l aducem aici în viaţă.

Shawn a râs hârâit.

— M-aţi împiedicat, dar cu asta n-aţi făcut nimic, maimuţe cu creier primitiv. Noi suntem superiori. Omenirea voastră nu e nimic comparativ cu noi. O să vedeţi. V-aţi săpat singuri groapa şi nu aveţi cum să opriţi ceea ce va veni. Toţi o să...

Dasher a apăsat pe butonul staţiei, întrerupându-i tirada.

— Am auzit asta de prea multe ori. S-a întors la mine, cu capul înclinat uşor pe umăr. Cu asta ne confruntăm. Luxenul din camera asta vrea să ucidă oameni. Sunt mulţi aşa ca el. De-asta facem tot ce facem.

Mă uitam fără cuvinte la luxenul de pe scaun, în timp ce creierul meu abia încerca să proceseze. Staţia nu mai era pornită, dar gura bărbatului încă se mai mişca şi se vedea ura cu care rostea cuvintele. Ostilitatea aceea oarbă pe care o au toţi teroriştii, indiferent ce sunt ei, se vedea clar pe chipul lui.

— Înţelegi? m-a întrebat sergentul, trezindu-mă la realitate.

Mi-am cuprins mijlocul cu braţele şi am clătinat din cap.

— Nu poţi judeca o întreagă specie după un singur individ.

Cuvintele acelea păreau goale şi pentru mine.

— E adevărat, a admis Dasher, încet. Dar asta e valabil în cazul oamenilor. Nu putem să presupunem că aceste fiinţe au aceleaşi standarde morale ca noi. Şi crede-mă când îţi spun - ei nu au deloc standardele noastre morale.

Orele s-au făcut zile. Zilele s-au făcut, poate, săptămâni - oricum, n-aş fi putut spune. Înţelegeam acum ce spunea Dawson, că nu avea noţiunea timpului. Aici toate erau amestecate şi nu-mi aminteam cât timp trecuse de când văzusem soarele sau stelele. Nu mi se mai dăduse micul dejun ca atunci, după prima zi în care fusesem conştientă, şi tot ce puteam să spun era că au mai trecut patruzeci şi opt de ore când mă duceau la doctorul Roth, să-mi ia din nou sânge. De atunci îl văzusem de vreo cinci ori, poate mai mult.

Am pierdut numărul. Am mai pierdut şi altele. Kilograme. Abilitatea de a zâmbi sau de a râde. Lacrimile. Nu mi-a rămas decât furia şi, de câte ori eram pusă faţă în faţă cu Mo sau cu un alt hibrid pe care nu-l cunoşteam - nici nu voiam să-l cunosc, din cauza lucrurilor pe care trebuia să le fac -, furia şi frustrarea mea ajungeau la culme. Mă şi miram că încă mai pot avea sentimente aşa de puternice.

Dar încă nu cedasem. Nu m-am luptat niciodată în timpul acestor teste de stres. Era singurul mod în care puteam să-mi demonstrez controlul.

Am refuzat să mă bat cu ei - să îi bat sau poate chiar să-i omor, dacă situaţia ar fi degenerat. Parcă trăiam o versiune reală şi bolnavă a *Jocurilor Foamei.*

Jocurile Foamei pentru hibrizi de extraterestru.

Am vrut să zâmbesc, dar mişcarea aceea îmi provoca dureri în buzele plesnite. Am refuzat eu să fac pe terminatorul, dar ceilalţi hibrizi erau puşi pe treabă. Unii erau aşa de hotărâţi, încât ajunseseră să-mi vorbească. Să-mi spună că trebuie să lupt, că trebuie să mă pregătesc pentru ziua în care vor veni ceilalţi luxeni, să fiu pregătită şi pentru luxenii care sunt deja aici. Era evident că ei credeau sincer că adevăraţii ticăloşi sunt luxenii. Poate ei or fi băut gaz, dar eu nu. Chiar şi aşa, prin creierul meu începuse să se ridice şovăitor o întrebare - cum puteau cei de la Daedalus să ţină atâţia indivizi sub control, era oare ceva adevărat în ce spuneau ei?

Şi mai era şi Shawn, luxenul care voia să ucidă mii de oameni. Dacă era să-l cred pe Dasher, mai erau o grămadă ca el în libertate - aşteptând momentul potrivit să preia controlul pe Terra. Dar să mă gândesc că Daemon sau Dee, sau chiar Ash, ar face parte din aşa ceva… mi-era imposibil să cred.

M-am chinuit să deschid ochii şi am văzut acelaşi lucru pe care îl vedeam de fiecare dată după ce mă luau din sala de antrenament şi mă depozitau - mai mult inconştientă - în celula mea. Tavanul alb cu puncte negre - amestecul de onix şi diamant.

Doamne, cât uram punctele alea negre.

Am respirat adânc şi am ţipat, deşi n-aş fi vrut s-o fac. O durere ascuţită mi-a cuprins tot pieptul, după lovitura din coaste pe care mi-o dăduse Mo. Tot corpul îmi zvâcnea. Nu era nicio părticică din corp să nu mă doară.

Mi-a atras atenţia o mişcare lângă colţul celulei, spre uşă. Am întors încet capul, copleşită de durere.

Archer stătea acolo cu o grămadă de cârpe în mână.

— Începusem să-mi fac griji.

Mi-am dres glasul şi mi-am descleştat cu greu gura, clipind din ochi de durere.

— De ce?

El s-a apropiat, cu bereta aia care îi ascundea ochii.

— Ai fost leşinată ceva timp, mai mult decât de obicei.

Mi-am întors iar privirea în tavan. Nu îmi dădusem seama că mi-a monitorizat reacţiile după bătaie. Până acum nu fusese niciodată aici când mi-am revenit. Nici Blake. Nu-i mai văzusem faţa aia de jigodie de mult, nici nu ştiam dacă mai e pe aici.

Am respirat încet şi adânc. Chiar dacă sună jalnic, când mă trezeam din leşin, îmi părea rău. Nu întotdeauna era o inconştienţă totală, neagră. Uneori îl visam pe Daemon, iar după ce mă trezeam mă agăţam cu disperare de

imaginile acelea şterse, care începeau să dispară de cum deschideam ochii.

Archer s-a aşezat pe marginea patului şi am deschis repede ochii. Muşchii dureroşi mi s-au încordat. Deşi nu mi se păruse un tip prea rău, având în vedere situaţia, nu aveam încredere în nimeni.

El mi-a întins grămada aia de cârpe.

— E gheaţă. Pare că ţi-ar fi de folos.

M-am uitat la el, ironic.

— Nu ştiu... nu ştiu exact cum pare.

— Adică... *faţa ta*? a întrebat el, lipindu-mi de faţă grămada de cârpe. Nu arată prea frumuşică.

Nici n-o simţeam frumuşică. Ignorând durerea puternică din umăr, am încercat să-mi scot braţul de sub pătură.

— Pot s-o fac şi eu.

— Mie mi se pare că nu poţi ridica niciun deget. Stai liniştită. Şi nu mai vorbi.

Nu eram prea sigură dacă ar trebui să mă simt jignită că mi-a zis să tac, dar apoi mi-a pus grămada cu gheaţă pe obraz şi a trebuit să respir adânc.

— Ar fi putut să aducă un luxen să te vindece, dar nici tu nu vrei să-ţi faci viaţa uşoară dacă refuzi să te lupţi. A apăsat puţin punga cu gheaţă şi eu m-am tras înapoi. Încearcă să te gândeşti la asta data viitoare când te vor mai duce în sala de antrenament, a spus.

Am vrut să mă strâmb, dar mă durea.

— Da. De parcă eu sunt de vină.

El a clătinat din cap.

— Nu am spus asta.

— Luptele astea nu sunt normale, am zis eu după câteva clipe. Nu o să mă autodistrug.

Sau cel puţin asta era speranţa mea.

— Să-i obligi să facă asta e... inuman. Iar eu n-o să...

— O vei face, a zis el, simplu. Nu eşti altfel decât ei.

— Nu sunt altfel? Am dat să mă ridic, dar el mi-a aruncat o privire care m-a convins să rămân pe loc. Mo nici măcar nu mai seamănă cu un om, am spus. Niciunul nu mai seamănă. Zici că sunt roboţi.

— Sunt antrenaţi.

— An... antrenaţi? am izbucnit eu, bâlbâit, în timp ce el mutase gheaţa pe bărbia mea. Sunt lipsiţi de creier...

— Nu contează cum sunt ei. Faci în continuare asta? Nu ripostezi, nu faci ce vrea sergentul Dasher să faci? Atunci o să fii în continuare un sac de box uman. Şi ce rezolvă asta? Mâine- poimâine, unul dintre hibrizii ăştia te va omorî. A coborât vocea atât de mult, încât mă îndoiam că va putea fi auzit de microfoanele din cameră: Şi atunci ce

se va întâmpla cu cel care te-a hibridizat? Va muri şi el, Katy.

Am simţit o apăsare în piept şi m-a cuprins o altfel de durere. Brusc, l-am văzut pe Daemon cu ochii mintii, rânjetul ăla al lui, care mă înfuria când apărea pe faţa lui expresivă, şi mi s-a făcut aşa de dor de el, încât simţeam cum îmi urcă în gât lacrimi fierbinţi. Mi-am încleştat mâinile sub pătură, parcă aveam o gaură în piept.

Au trecut mai multe minute în tăcere. Stăteam aşa, uitându- mă la umerii lui acoperiţi de uniforma cafenie de camuflaj, şi am căutat să spun ceva care să alunge pustiul acela pe care îl simţeam în mine; am găsit, în sfârşit, ceva de spus.

— Pot să te întreb ceva?

— Probabil că nici n-ar trebui să vorbeşti.

A schimbat punga de gheaţă dintr-o mână în alta.

Nu l-am băgat în seamă, aveam senzaţia că o să-mi pierd minţile dacă nu vorbesc.

— Există într-adevăr luxeni care vor să ne cucerească? Alţii ca Shawn?

Nu mi-a răspuns.

Am închis ochii şi am oftat, obosită.

— O să mori dacă îmi răspunzi la o întrebare?

A mai trecut o clipă.

— Simplul fapt că pui această întrebare ar trebui să fie un răspuns.

Era?

— Katy, există pământeni buni şi pământeni răi?

Mi s-a părut ciudat cum a spus el „pământeni”.

— Da, dar asta-i cu totul altceva.

— Crezi?

Când mi-a pus iar gheaţa pe obraz, parcă nu mai era aşa de rău.

— Cred că da.

— Fiindcă pământenii sunt mai slabi? Nu uita că oamenii pot folosi arme de distrugere în masă, la fel ca luxenii. Şi tu chiar crezi că luxenii nu ştiu ce se întâmplă aici? a întrebat el încet şi eu am înţepenit. Nu ştiu că sunt unii care sprijină Daedalus - din diferite motive - şi că alţii se tem să nu piardă viaţa pe care şi- au construit-o aici? Chiar crezi că vrei un răspuns la întrebarea asta?

— Da, am şoptit eu, dar minţeam.

O parte din mine nu voia să ştie.

Archer a mutat iar punga de gheaţă.

— Există luxeni care vor să ne cucerească, Katy. Există această ameninţare, şi dacă va veni ziua aceea când luxenii vor trebui să aleagă de partea cui se află, tu ce crezi că vor alege? Tu ce o să alegi?

DAEMON

Eram în stare să rup gâtul cuiva.

Cine mai ştie câte zile trecuseră de când Nancy îmi organizase primirea fastuoasă de la Mount Weather? Două? O săptămână, mai multe? Să fiu al naibii dacă ştiam. Nu aveam idee ce zi era sau cât timp trecuse. După ce m-au escortat înăuntru, Nancy dispăruse, şi au început să-mi facă tot felul de teste stupide - un consult, analize de sânge, controale şi cel mai jalnic interogatoriu din Blue Ridge Mountains. Le-am făcut pe toate, numai ca să accelerez puţin treaba, dar după aia nu s-a mai întâmplat absolut nimic.

Mă ţineau într-o cameră - probabil într-una ca asta stătuse şi Dawson atunci când fusese aici - şi eram tot mai furios cu fiecare secundă care trecea. Nu puteam să accesez Sursa. Puteam, totuşi, să trec în forma mea reală, dar singuml avantaj la asta era că puteam să fac lumină în cameră. Nu mă ajuta cine ştie ce.

Măsurăm celula în lung şi-n lat şi mă întrebam pentru a mia oară dacă şi Katy face la fel pe undeva. Nu o simţeam, iar conexiunea ciudată dintre noi nu funcţiona decât dacă eram aproape unul de celălalt. Erau totuşi şanse, sau cel puţin eu încă mai speram, ca ea să fie tot la Mount Weather. Cine ştie cât era ceasul când s-a deschis uşa de la camera mea şi trei soldaţi caraghioşi mi-au făcut semn să ies. Am trecut pe lângă ei şi am rânjit când unul, pe care îl lovisem cu umărul, a început să înjure.

— Ce? l-am înfruntat eu, gata de bătaie. E vreo problemă?

Tipul a rânjit.

— Mişcă.

Altul, fire foarte curajoasă, m-a apucat de umăr. M-am uitat urât la el şi a luat mâna de pe mine.

— Mda, aşa ziceam şi eu.

Şi cu asta, cei trei bravi soldaţi din trupele de comando m-au condus pe un hol care era aproape identic cu cel pe care fusesem când ne-am dus s-o salvăm pe Beth. Am urcat în lift, am coborât vreo două etaje şi apoi am pornit pe un alt coridor, populat cu personal militar, unii în uniforme, alţii civili. Toţi se dădeau la o parte din faţa grupuşorului nostru vesel.

Răbdarea mea inexistentă deja se dusese când ne-am oprit, în sfârşit, în faţa unor uşi negre şi lucioase. Simţurile mele fine îmi spuneau că uşa aia e mânjită toată cu onix.

Trupa de comando a făcut ceva la panoul de control şi uşile s- au deschis, dând la iveală o masă lungă şi dreptunghiulară. Sala era goală. A, ba nu. Era acolo şi favorita mea.

Nancy Husher stătea în capul mesei, cu mâinile încrucişate pe masă şi cu părul strâns bine într-o coadă de cal.

— Bună, Daemon.

Nu aveam niciun chef de rahaturile ei.

— A. Mai eşti şi acum aici? Şi eu care credeam că m-ai aruncat aici şi ai plecat.

— Niciodată nu te-aş arunca, Daemon. Eşti mult prea valoros.

— Asta ştiam şi eu.

M-am aşezat fără să mă invite nimeni şi m-am lăsat pe spătarul scaunului cu braţele încrucişate la piept. Soldaţii au închis uşile şi s-au aşezat de pază în faţa lor. Le-am aruncat o privire dispreţuitoare şi apoi m-am întors la Nancy.

— Ce? Azi nu facem analize şi teste? Nu-mi mai puneţi întrebări tâmpite?

Era clar că Nancy face mari eforturi să-şi păstreze o moacă impasibilă. Mă rugam la ce Dumnezeu o fi pe-acolo să pot s-o enervez cât mai mult pe femeia asta.

— Nu. Fără alte teste. Avem deja ce ne trebuie.

— Şi ce vă trebuie vouă?

A ridicat un deget de la mână şi l-a ţinut aşa.

— Tu crezi că ştii ce face Daedalus. Sau cel puţin ai nişte presupuneri.

— Sincer, nu dau doi bani pe ce rahaturi vrea să facă grupul vostru de ciudaţi.

— Nu?

A ridicat o sprânceană.

— Nup, am spus eu.

Zâmbetul ei s-a făcut mai larg.

— Ştii ce cred eu, Daemon? Eu cred că numai gura e de tine. Dai din gură şi ameninţi cu muşchii tăi, dar adevărul e că nu ai niciun pic de control asupra acestei situaţii, şi în sinea ta ştii asta. Aşa că n-ai decât să dai din gură. Pe mine mă distrează.

Mi s-au încleştat fălcile.

— Pentru asta şi trăiesc, să te distrez pe tine.

— Ei, e bine că mi-ai spus, iar dacă am clarificat asta, putem să mergem mai departe?

Când am dat din cap, privirea aia de scorpie parcă s-a ascuţit.

— Mai întâi, vreau să-ţi spun că, dacă vreodată comportamentul tău o să prezinte vreo ameninţare la

adresa mea sau a altcuiva, avem destule arme pe care să le folosim împotriva ta, cu toate că nu aş vrea asta.

— Sunt convins că nu ai vrea.

— Nu. Avem arme PEP, Daemon. Ştii ce sunt astea? Proiectile cu Energie Pulsatorie. Pot să afecteze catastrofal undele electrice şi luminoase. O singură lovitură este fatală pentru cei din specia ta. N-aş vrea să te pierd. Nici pe Katy. Pricepi ce-ţi spun?

Am încleştat pumnii.

— Pricep.

— Ştiu că ai tot felul de idei preconcepute despre Daedalus, dar sperăm să schimbăm toate astea în timpul şederii tale aici.

— Hmm, idei preconcepute? A, te referi la episodul ăla în care lingăii tăi m-au convins că fratele meu e mort?

Nancy nici n-a clipit.

— Fratele tău şi Bethany au fost ţinuţi la Daedalus pentru ceea ce îi făcuse el fetei, din motive de siguranţă. Ştiu că nu crezi asta, dar nu prea mă interesează. Există un motiv pentru care luxenii nu trebuie să vindece oamenii. Consecinţele unei asemenea acţiuni sunt foarte complexe şi de cele mai multe ori au ca rezultat nişte schimbări instabile ale ADN-ului uman, care se manifestă mai ales în medii nesupravegheate.

Am ridicat capul când am auzit asta, amintindu-mi ce s-a întâmplat cu Carissa.

— Asta ce ar vrea să însemne?

— Chiar dacă oamenii supravieţuiesc acestor mutaţii, tot există posibilitatea ca ele să nu fie stabile.

— Cu ajutorul vostru? am râs eu rece. Îi ajutaţi pe oameni injectându-le Dumnezeu ştie ce?

Ea a dat din cap.

— Puteam să facem asta, sau puteam s-o lăsăm pe Katy să moară. Asta s-ar fi întâmplat.

Am rămas nemişcat, dar inima începuse să-mi bată mai tare.

— Uneori, urmele mutaţiei se pierd. Alteori mutaţia îi omoară. Iar în anumite cazuri mutaţia rezistă, dar oamenii intră în autocombustie din cauza stresului. Dar sunt şi situaţii când rezistă perfect. Noi trebuie să determinăm asta, fiindcă nu putem permite accesul unor hibrizi instabili în societate.

Furia urca în mine ca un tren de mare viteză.

— După cum spui tu, s-ar zice că faceţi o favoare lumii.

— Chiar asta facem. Nancy s-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a retras mâinile de pe masă. îi studiem pe luxeni şi pe hibrizi, încercăm să vindecăm boli. Îi

împiedicăm pe hibrizii cu potenţial periculos să facă rău oamenilor nevinovaţi.

— Kat nu e periculoasă, am mârâit eu.

Nancy a lăsat capul pe umăr.

— Asta trebuie văzut. Adevărul e că ea până acum nu a fost testată, şi asta facem acum.

M-am aplecat în faţă foarte încet şi camera a început să se lumineze uşor:

— Şi asta ce vrea să însemne?

Nancy a ridicat mâna, să-i oprească pe papagalii care stăteau la uşă.

— Kat a arătat semne de furie extremă, iar asta e o caracteristică a hibrizilor instabili.

— Pe bune? Kat e furioasă? Nu cumva din cauza faptului că o ţineţi prizonieră?

Cuvintele aveau gust de acid.

— A atacat mai mulţi membri ai echipei mele.

Un zâmbet larg mi-a apărut pe faţă. Asta-i fata mea.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

— Şi mie mi-a părut rău. Ne-am pus mari speranţe în voi doi. Felul în care aţi lucrat împreună e o relaţie simbiotică perfectă. Puţin luxeni şi oameni au ajuns la aşa ceva. În general, mutaţiile par că parazitează oamenii. Nancy şi-a încrucişat braţele la piept, şifonând materialul cafeniu al sacoului. Voi doi aţi putea fi foarte importanţi pentru ceea ce încercăm noi să facem.

— Adică să vindecaţi boli şi să salvaţi oameni nevinovaţi? m- am strâmbat eu. Atâta? Pe bune, tu mă crezi idiot?

— Nu. Cred că eşti exact opusul idiotului. Nancy a expirat pe nas şi s-a aplecat spre masă, punându-şi mâinile pe tăblia cenuşie. Obiectivul celor de la Daedalus, a spus ea, este să schimbe evoluţia umană. Pentru asta, trebuie să luăm uneori nişte măsuri extreme, dar rezultatul final merită fiecare picătură de sânge, fiecare strop de sudoare şi fiecare lacrimă vărsată.

— Atâta timp cât nu e vorba de sângele, sudoarea şi lacrimile tale, nu?

— O, am dat şi eu din toate astea, Daemon, a replicat ea cu o expresie radioasă. Dacă ţi-aş spune că noi am putea eradica cele mai virulente boli, ba, mai mult de atât, am putea opri războaiele înainte de a începe?

Aici a vrut să ajungă, am intuit eu.

— Şi cum aţi putea face asta?

— Crezi că există vreo ţară care s-ar încumeta să se lupte cu o armată de hibrizi? A lăsat capul într-o parte. Atunci când ar şti ce poate face un mutant de succes?

Pe de o parte, eram dezgustat de ce voia să-mi spună. Pe de altă parte, eram, pur şi simplu, iritat.

— Creaţi hibrizi care să se lupte şi să moară în războaiele voastre stupide? Pentru asta l-aţi torturat pe fratele meu?

— Tu spui că l-am torturat, eu spun că am încercat să-l motivăm.

OK, deci ăsta era unul dintre momentele alea din viaţă în care nu-ţi doreşti altceva decât să dai pe cineva cu capul de pereţi. Şi cred că îşi dădea şi ea seama de asta.

— Hai să trecem la subiect, Daemon. Avem nevoie de ajutorul tău, de bunăvoie. Dacă treburile ies bine pentru noi, ies bine şi pentru tine. Cu ce te putem convinge să facem un pact?

Nu era nimic în lumea asta care să mă facă să accept aşa ceva. Era o chestie împotriva naturii, era absolut aiurea. Dar eu eram un tip căruia îi plăceau schimburile în natură şi, dacă mi se oferea ocazia, nu mă interesa ce voia Daedalus sau ce voia Luc, mă interesa ce voiam eu.

— E un singur lucru pe care îl vreau.

— Şi ăsta e...

— Vreau s-o văd pe Kat.

Lui Nancy nu i-a pierit zâmbetul.

— Şi ce eşti dispus să faci pentru asta?

— Orice, am spus eu fără nicio ezitare, şi chiar vorbeam serios. Fac orice, dar mai întâi vreau s-o văd pe Kat şi vreau s-o văd acum.

Şi-a făcut nişte socoteli, apoi i s-au luminat ochii.

— Sunt convinsă că putem rezolva ceva.

Capitolul 9

KATY

Mă dureau picioarele în timp ce mă târâm după Archer, şchiopătând spre sala de antrenament. Azi cu cine trebuia să mă mai lupt? Cu Mo? Cu tipul ăla tuns punk? Sau cu fata care avea părul ăla roşcat aşa de frumos? Nici nu conta. Iar o să mănânc bătaie. Singurul lucru pe care îl ştiam era că ei nu vor permite vreunui hibrid să mă omoare. Eram mult prea preţioasă.

Archer a încetinit pasul, ca să pot să mă ţin după el. Nu mai scosese un cuvânt de ieri, când fusese la mine în celulă, dar acum mă obişnuisem cu tăcerea lui. Mi se părea că nu e de acord cu ce se întâmplă aici, dar nu

spusese niciodată asta direct. Poate pentru el era o slujbă ca oricare alta.

Ne-am oprit în faţa uşilor pe care ajunsesem să le urăsc. Am respirat adânc şi, după ce s-au deschis, am intrat. N-avea niciun sens să amân inevitabilul.

Sergentul Dasher mă aştepta înăuntru, îmbrăcat în aceeaşi uniformă cu care îl văzusem din prima zi. Mă întrebam dacă are cumva un număr infinit de costume. Dacă nu, înseamnă că factura de la curăţătorie era astronomică.

Gândurile astea stupide îmi treceau prin cap înainte să fiu transformată într-o uriaşă vânătaie.

Dasher mi-a aruncat o privire oarecum surprinsă. Din ce văzusem în oglinda fumurie care era în baie la mine, îmi dădeam seama că arătam ca dracu. Pe partea dreaptă, obrazul şi ochiul meu erau nişte umflături urâte, de culoare violetă. Buza de jos era ruptă. Iar restul corpului era o bogată colecţie de vânătăi.

A clătinat din cap şi s-a dat la o parte, ca să-l lase pe doctorul Roth să mă consulte. Doctorul mi-a luat tensiunea, m-a ascultat să vadă cum respir şi apoi mi-a băgat în ochi o lumină.

— Pare şi mai afectată, a spus el, băgându-şi stetoscopul sub halat. Dar poate să participe la testul de stres.

— Ar fi bine dacă ar şi vrea să participe, a mormăit unul dintre bărbaţii de la monitoare. Nu să stea pur şi simplu acolo.

M-am uitat urât la el, dar până să deschid eu gura, a intervenit sergentul Dasher.

— Azi o să fie altceva, a spus el.

Mi-am încruci at mâinile la piept şi l-am privit fix.

— Nu. Nu o voi face. Nu o să mă lupt cu ei.

A ridicat puţin bărbia.

— Poate nu ţi-am prezentat noi corect testul de stres.

— I-auzi, am zis eu şi am zâmbit când am văzut ce ochi a făcut când m-a auzit. Şi care parte din chestia asta nu e corectă?

— Noi nu vrem să te lupţi doar de dragul luptei, Katy. Vrem doar să ne asigurăm că mutaţia ta e viabilă. Am văzut că nu vrei să loveşti un alt hibrid.

O mică scânteie de speranţă s-a aprins în mine, ca o sămânţă minusculă care cade pe pământ. Poate poziţia mea, toate vânătăile alea pe care le-am primit, au însemnat ceva pentru ei. Ar fi fost un lucru mărunt, care poate pentru ei nu însemna nimic, dar pentru mine era totul.

— Dar tot trebuie să-ţi verificăm abilităţile în condiţii de stres.

S-a apropiat de cei de la monitoare şi speranţele mele s-au dus pe apa sâmbetei. Uşa s-a deschis.

— Cred că acum o să vrei să dai testul.

O, Doamne, nu voiam să intru acolo, dar am făcut un pas şi încă un pas, fiindcă nu voiam să arăt niciun semn de slăbiciune. Uşa s-a închis în urma mea şi m-am aşezat cu faţa spre cealaltă uşă, aşteptând cu stomacul făcut ghem. Cum se gândeau că o să mă facă să vreau să dau testul? Pentru nimic în lume n-aş fi…în clipa aceea, uşa s-a deschis şi a intrat Blake.

Mi-am înăbuşit un hohot sec de râs când l-am văzut intrând în cameră, fără să se uite la uşa care se închidea în urma lui. Brusc, cuvintele lui Dasher parcă începeau să aibă sens.

Blake s-a oprit în faţa mea şi s-a încruntat.

— Arăţi ca naiba.

Furia a început să fiarbă în mine.

— Şi eşti surprins? Ştii foarte bine ce fac ei aici.

El şi-a trecut degetele prin păr şi s-a uitat la mine.

— Katy, nu trebuia decât să accesezi Sursa. Tu singură îţi îngreunezi viaţa.

— Eu singură îmi… N-am mai continuat, eram mult prea furioasă. Simţeam cum Sursa se agită înăuntrul meu, şi mi se ridicaseră toate firişoarele de păr de pe mine. Eşti nebun.

— Uită-te la tine. A fluturat mâna spre mine. Nu trebuia decât să faci ce ţi s-a cerut şi ai fi evitat toate astea.

Am făcut un pas spre el, privindu-l cu ură.

— Dacă nu ne-ai fi trădat, aş fi evitat toate astea de la bun început.

— Nu.

Pe faţa lui a trecut o umbră de tristeţe.

— Tot aici ai fi ajuns, indiferent ce-ar fi fost.

— Nu prea cred.

— Nu vrei să crezi.

Am tras aer adânc în piept, dar furia mea era mult prea mare. Blake a vrut să-mi pună mâna pe umăr, dar i-am zburat-o imediat.

— Nu mă atinge.

S-a uitat o clipă la mine, apoi şi-a îngustat ochii.

— Ţi-am mai spus o dată, dacă vrei să te superi pe cineva, atunci supără-te pe Daemon. El ţi-a făcut asta. Nu eu.

Asta a pus capac.

Toată furia şi frustrarea pe care le strânsesem în mine de atâta timp au lovit ca un uragan de categoria a cincea.

Creierul mi s-a detaşat şi am ţâşnit fără să gândesc nimic. Pumnul meu i-a prins falca, dar în acelaşi timp a început să se manifeste şi Sursa. Din mâna mea a ţâşnit un fulger de lumină care l-a făcut să se învârtă în loc.

El s-a sprijinit de perete şi a scos un hohot de râs uimit.

— La naiba, Katy. Asta m-a durut.

Energia pârâia pe spatele meu şi îmi intra în oase.

— Cum îndrăzneşti să dai vina pe el pentru asta? Nu e vina lui!

Blake s-a întors şi s-a rezemat de perete. Buza îi sângera şi s-a şters cu dosul mâinii. Ochii săi au căpătat o strălucire ciudată şi s-a desprins de perete.

— Este numai vina lui.

Am întins mâna şi un alt fulger de energie a ţâşnit din ea, dar el s-a ferit, s-a răsucit pe loc cu braţele întinse şi a râs.

— Asta-i tot ce poţi? m-a întărâtat el. Hai, promit că te iau uşor, *Kitten*.

Când am auzit că foloseşte numele meu de alint - numele cu care mă alinta Daemon -, am luat-o razna. Blake s-a repezit la mine într-o clipă. Am ţâşnit într-o parte, ignorând protestul dureros al muşchilor mei. Braţul lui a descris un cerc larg şi a apărut o lumină alb-roşiatică. M-am ferit în ultima clipă, evitând la mustaţă o lovitură din plin.

Am lăsat energia să se adune în mine încă o dată. Am trimis un alt fulger, care s-a arcuit în aer şi l-a lovit în umăr.

El s-a dat câţiva paşi înapoi, s-a încovoiat şi şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că poţi să faci ceva mai mult decât atât, *Kitten*.

Furia mi-a întunecat privirea ca un văl. M-am lansat spre el în viteză, ca un fotbalist din prima ligă. Ne-am rostogolit la pământ într-un ghem de mâini şi de picioare. M-am ridicat peste el şi am început să-l lovesc. Nu vedeam propriu-zis unde îl loveam, doar simţeam durerea din încheietura mâinii atunci când se lovea de el.

Blake a reuşit să-şi scoată mâinile de sub mine şi m-a împins, iar eu mi-am pierdut echilibrul. Am ezitat doar o clipă, iar el şi-a ridicat şoldurile şi s-a răsucit. Am căzut pe spate şi am simţit că- mi iese tot aerul din plămâni. Am întins mâna spre faţa lui, gata să-i scot ochii.

El m-a prins de încheieturi şi mi le-a ridicat deasupra capului, după care s-a aplecat peste mine. Sub ochiul stâng avea o rană deschisă, iar obrazul începuse deja să i se umfle. Am fost cuprinsă de o satisfacţie bolnavă.

— Pot să te întreb ceva? a zâmbit Blake, şi scânteile verzi din ochi i-au strălucit. I-ai spus vreodată lui Daemon că m-ai sărutat? Pun pariu că nu i-ai zis.

Simţeam în tot corpul fiecare gură de aer pe care o înghiţeam. Pielea mea devenise hipersensibilă din cauza atingerii şi a apropierii lui. Puterea se acumula în mine şi colora camera în alb luminos. Eram plină de furie, fiecare celulă a corpului meu era plină de furie.

Zâmbetul lui s-a făcut mai larg.

— Cum nu i-ai spus nici cât de bine a fost să dormim împreună...

Puterea a explodat şi într-o secundă am sărit de la podea - amândoi am sărit de la podea - şi am levitat la câţiva metri în aer. Părul îmi atârna în jos pe spate, iar părul lui îi căzuse pe frunte.

— Rahat, a şoptit el.

Mi-am luat avânt, mi-am eliberat încheieturile şi l-am izbit în piept. În secunda de dinainte de a zbura în perete, am apucat să văd şocul care îi schimonosea faţa. Cimentul a plesnit şi pe perete s-a întins o crăpătură ca o pânză de păianjen. Când capul lui Blake s-a izbit de perete, toată camera s-a zgâlţâit, apoi el a alunecat către podea. Mă aşteptam să-şi revină înainte de a ajunge jos, dar nu şi-a revenit. A lovit podeaua cu un zgomot înăbuşit care a făcut ca furia să-mi dispară imediat.

De parcă ar fi tăiat cineva nişte sfori invizibile care mă ţineau, am aterizat brusc în picioare, apoi am făcut un pas înainte.

— Blake? am hârâit eu.

Nu s-a mişcat.

O, nu...

Am îngenuncheat lângă el cu mâinile tremurând, dar în clipa aceea ceva întunecat şi dens a început să iasă de sub trupul lui. Privirea mi s-a dus automat spre perete. Se vedea acolo foarte clar conturul lui Blake, pe un metru de zid.

O, Doamne, nu...

M-am uitat încet în jos. De sub corpul lui inert apăruse o baltă de sânge care se întindea pe podeaua de ciment, spre picioarele mele.

M-am tras înapoi, împleticindu-mă, am deschis gura, dar nu am reuşit să scot niciun sunet. Blake nu mai mişca. Nu s-a răsucit, gemând. Nu s-a mişcat deloc. Iar partea vizibilă din braţele sale şi mâinile deja se albiseră fantomatic, contrastând puternic cu roşul întunecat al sângelui de pe jos.

Blake era mort.

Doamne Dumnezeule.

Timpul parcă a încetinit şi apoi a accelerat. Dacă el era mort, înseamnă că şi luxenul care l-a hibridizat era mort, fiindcă ştiam foarte bine cum funcţionează treburile astea. Erau conectaţi, aşa cum eram eu cu Daemon, şi dacă unul dintre ei murea... murea şi celălalt.

Blake o căutase de atâtea ori. Ba chiar îi promisesem că o să-l omor, dar vorbele... una e să vorbeşti. Să o şi faci, e cu totul altceva. Iar Blake, chiar cu toate chestiile oribile pe care le făcuse, era numai rezultatul unor circumstanţe. Se dădea mare în faţa mea. Omorâse fiindcă nu avusese încotro. Trădase ca să salveze pe altcineva.

Exact cum am făcut şi eu - cum aş face şi eu.

Mi-am acoperit gura cu mâna tremurătoare. În capul meu răsunau toate cuvintele pe care i le-am spus. În fracţiunea aia de secundă când am cedat furiei - un nimic, în comparaţie cu problemele umanităţii -, mă schimbasem şi nu eram sigură că voi mai reuşi să fiu vreodată altceva decât ce devenisem. Respiram precipitat şi plămânii mă dureau la fiecare respiraţie.

S-a auzit interfonul şi bâzâitul lui m-a speriat când a răsunat în tăcerea moartă. Vocea sergentului Dasher a umplut camera, dar eu nu reuşeam să-mi iau ochii de la trupul lipsit de viaţă al lui Blake.

— Perfect, a spus el. Ai trecut testul de stres.

Era prea mult pentru mine - să ajung aici, aşa departe de mama, de Daemon şi de tot ceea ce ştiam, apoi toate testele acelea, şi spectacolele cu hibrizi care au urmat. Iar acum şi asta? Era prea mult.

Am lăsat capul pe spate şi am deschis gura să urlu, dar nu a ieşit niciun sunet. Nimic, apoi a intrat Archer, mi-a pus delicat mâna pe umăr şi m-a scos din cameră. Dasher a spus ceva, şi vocea lui semăna cu a unui tată mulţumit, apoi am fost scoasă din sala de antrenament şi m-au dus în cabinetul doctorului Roth, care mă aştepta să-mi mai ia puţin sânge. Au adus o fată luxen să mă vindece. Au trecut minute şi apoi ore, dar eu nu spuneam nimic şi nu simţeam nimic.

DAEMON

Să stau cu cătuşe de onix la mâini şi legat la ochi cinci ore şi apoi băgat într-un aparat de zbor, asta nu e chiar distracţia ideală, din punctul meu de vedere. Presupun că se temeau că aş doborî avionul, ceea ce era stupid. Avionul mă ducea acolo unde voiam să ajung eu. Nu ştiam care e locaţia, dar îmi închipuiam că mă duc acolo unde e Katy.

Iar dacă nu era acolo, o să fac ca toate alea.

După ce am aterizat, m-au înghesuit într-o maşină. Pe sub banda cu care eram legat la ochi puteam distinge o lumină puternică, iar aerul era uscat şi cumva acid, vag familiar. Deşertul? în cele două ore de mers cu maşina nu am mai avut nicio îndoială că mă întorceam în locul ăla nenorocit unde mai fusesem acum treisprezece ani.

Zona 51.

Am rânjit. Era inutil să mă ţină legat la ochi. Ştiam unde ne aflăm. Toţi luxenii, atunci când erau descoperiţi, erau triaţi la îndepărtata bază aeriană Edwards. Eram mic atunci, dar nu am uitat nicio clipă uscăciunea aceea a aerului sau peisajul pustiu şi dezolant de la Groom Lake.

Când maşina a oprit, am oftat şi am aşteptat să se deschidă portiera din dreptul meu. Am simţit nişte mâini pe umeri, care m-au tras afară din maşină, şi m-am gândit ce noroc are ăsta, cine o fi el, că sunt încătuşat cu mâinile la spate, altfel pleca azi de la muncă cu falca dislocată.

Căldura uscată a deşertului Nevada m-a terminat în timpul în care am parcurs cele câteva zeci de metri, după care am simţit un val de răcoare care mi-a fluturat părul de pe frunte. Abia în lift mi-au scos legătura de la ochi.

Nancy Husher mi-a zâmbit.

— Îmi cer scuze pentru asta, dar trebuie să fim precauţi.

M-am uitat la ea.

— Ştiu unde ne aflăm. Am mai fost aici.

A ridicat din sprânceana ei subţire.

— Multe s-au schimbat de când erai tu mic, Daemon.

— Şi astea nu mi le scoateţi?

Am fluturat degetele.

Ea s-a uitat la unul dintre soldaţii îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj. Era tânăr, din câte puteam eu să-mi dau seama, dar jumătate de faţă era ascunsă de beretă.

— Scoate-i cătuşele. N-o să ne mai facă probleme. Apoi s-a uitat la mine. Sunt convinsă că Daemon ştie că toată clădirea e dotată cu un sistem de protecţie pe bază de onix.

Paznicul s-a apropiat de mine şi a scos o cheie. Fălcile lui încleştate arătau că nu e prea convins că ar trebui s-o creadă pe cuvânt, dar a descuiat cătuşele. Au ieşit greu, julindu-mi încă o dată încheieturile deja rănite. Mi-am mişcat umerii, să scap de crampele pe care le aveam în muşchi. Aveam nişte cercuri roşii la încheieturi, dar nu era nimic grav.

— Sunt cuminte, am spus eu, răsucindu-mi gâtul. Dar vreau s-o văd pe Kat acum.

Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Nancy a ieşit, iar soldatul m-a împins şi pe mine.

— Mai întâi trebuie să vezi ceva.

M-am oprit.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea, Nancy. Dacă vrei să cooperez, mai întâi mă duci la Kat.

Ea a întors capul să mă privească.

— Ce vreau să-ţi arăt eu este legat de Katy. Apoi o s-o vezi şi pe ea.

— Vreau... M-am întors brusc şi l-am fixat enervat pe soldatul care îmi sufla în ceafă. Pe bune, tipule, ar fi cazul să te ţii dracului la distanţă.

Individul era cu un cap mai scund decât mine şi în niciun caz nu părea să aibă calităţi extraordinare de bătăuş, dar nu s-a dat înapoi.

— Mergi. Înainte.

Am rămas pe loc.

— Şi dacă nu vreau?

— Daemon, m-a strigat Nancy, cu o uşoară nerăbdare în voce. Nu faci decât să întârzii exact ce vrei tu.

Chiar dacă nu-mi convenea deloc să recunosc, avea dreptate. I-am mai aruncat o privire plină de promisiuni mizerabilului, apoi m-am întors şi m-am dus pe hol după femeie. Totul era alb în jur, în afară de nişte puncte negre din tavan şi din pereţi.

Nu îmi aminteam prea bine cum era interiorul acestei clădiri când eram eu copil, dar îmi aminteam că erau puţine locuri în care aveam permisiunea să mergem. Majoritatea timpului ni-l petreceam pe un etaj la care se afla toată comunitatea şi unde trebuia să stăm până eram asimilaţi, ca să putem fi eliberaţi.

Nu-mi plăcea să fiu iar aici, din mai multe motive.

Nancy s-a oprit în faţa unei uşi şi s-a aplecat. S-a aprins o lumină roşie care i-a luminat ochiul drept. Apoi lumina de pe panoul de comandă s-a făcut verde şi uşa s-a deschis. Şmecheria asta s-ar putea să-mi dea de furcă şi mă întrebam dacă m-ar recunoaşte sistemul atunci când aş lua forma lui Nancy. Însă din cauza sistemului ăstuia de protecţie a clădirii, mă simţeam aşa de secat, la fel ca şi deşertul, aşa că oricum nu ştiam dacă aş fi reuşit să fac asta.

În camera circulară în care am intrat erau mai multe monitoare în faţa cărora stăteau nişte ţipi în uniformă. Fiecare monitor arăta o altă încăpere, sau coridor, sau un etaj.

— Ieşiţi, le-a ordonat ea.

Bărbaţii s-au ridicat de la locurile lor şi au părăsit camera în grabă, lăsându-ne acolo doar pe mine şi pe Nancy, plus handicapatul care ne însoţise.

— Ce vrei să-mi arăţi? am întrebat-o. EuroCup?

Ea şi-a strâns buzele.

— Aceasta este una dintre numeroasele camere de control al securităţii care se află în clădire. De aici putem să monitorizăm totul în Ferma Paradis.

— Ferma Paradis? Am râs fără chef. Aşa v-aţi botezat acum?

Ea a ridicat din umeri şi apoi s-a oprit la unul dintre monitoare şi a început să tasteze ceva.

— Toate camerele sunt supravegheate. Monitorizarea activităţii ne ajută în mai multe privinţe.

Mi-am trecut palma peste obrazul neras.

— OK.

— Una dintre preocupările noastre, ori de câte ori aducem înăuntru un hibrid, este să ne asigurăm că nu reprezintă niciun pericol pentru el însuşi sau pentru alţii, a început ea, cu braţele încrucişate la piept. E o chestiune pe care o tratăm cu multă seriozitate şi facem mai multe serii de teste ca să ne dăm seama dacă sunt viabili.

Chiar nu pricepeam unde voia să ajungă şi ce legătură avea asta cu Kat.

— Kat a dovedit că are ceva probleme şi poate deveni foarte periculoasă.

Am scrâşnit aşa de tare din dinţi, încât m-am mirat că nu au crăpat.

— Dacă a făcut ceva, înseamnă că a fost provocată.

— Serios?

Nancy a plesnit un buton de pe tastatură şi ecranul din stânga ei s-a deschis.

Kat.

Mi-a ieşit tot aerul din plămâni. Inima mi s-a oprit şi apoi a început să bată nebuneşte.

Era Kat pe ecran, stătea undeva, rezemată de perete. Imaginea era cam neclară, dar era ea - ea. Era îmbrăcată în hainele pe care le avusese când a fost capturată la Mount Weather, adică acum câteva săptămâni bune. M-am simţit confuz. Când a fost făcută filmarea asta? Nu putea să fie o imagine live.

Părul ei lung se revărsase pe lângă obraji, acoperindu-i faţa frumoasă. Eram gata să-i spun să se uite la mine, dar mi-am dat seama în ultima clipă că aş fi părut imbecil.

— Aşa cum vezi, nu e nimeni lângă ea, mi-a spus Nancy. Dar în cameră e şi sergentul Dasher. Realizează interviul iniţial.

Brusc, Katy a ridicat bărbia sus, a sărit în picioare şi s-a repezit la un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă. În clipa următoare s-a prăbuşit la pământ. Am privit oripilat cum Katy se zvârcoleşte pe jos, apoi un alt bărbat în uniformă desface un furtun din perete.

Nancy a apăsat pe un buton şi a apărut o altă imagine. Mi-a trebuit o clipă să-mi revin după şocul ultimei scene şi să pricep la ce mă uit, dar când mi-am dat seama, m-a cuprins o furie imensă.

Pe ecran erau Kat şi scârba de Blake, se băteau. Ea s-a răsucit şi a întins mâna spre o veioză, dar el i-a luat-o înainte şi a blocat-o. Când am văzut cum se repede la el, mi s-a umplut inima de mândrie. Asta era *Kitten* a mea, cu gheare şi cu toate cele.

Dar scena următoare m-a făcut să caut un mod de a ieşi din camera asta. Blake i-a blocat lovitura, i-a răsucit braţul şi a întors-o cu spatele la el. Pe faţa lui Kat se vedea durerea, apoi el a trântit-o pe pat.

Am văzut roşu în faţa ochilor.

— Asta nu se întâmplă acum, a spus Nancy calm. S-a întâmplat mai demult, când am adus-o aici. Nu are nici sonor.

Respirând greu, m-am întors iar spre ecran. Se luptau, iar Blake era clar că o domină. Dar ea încă se lupta, totuşi, încovoiată şi chircită sub greutatea lui. Am simţit că sunt izbit de un val de violenţă, de furie şi de o neputinţă pe care n-o mai simţisem niciodată şi care avea gustul sângelui lui Blake. Aveam pumnii încleştaţi şi îmi venea să sparg monitorul, măcar, dacă nu îl aveam pe el în faţă.

După ce a tras-o din pat, am văzut cum o târăşte pe jos şi iese din raza camerei de luat vederi şi m-am întors la Nancy.

— Ce s-a întâmplat? Unde a dus-o?

— În baie, unde nu sunt camere de filmat. Ne-am gândit că e nevoie totuşi de puţină intimitate.

A apăsat pe ceva şi imaginea s-a derulat cu viteză, apoi Blake a reintrat în cadru din dreapta. S-a aşezat pe pat - pe patul ei -, iar după câteva secunde a apărut şi Kat, udă din cap până în picioare.

Am făcut un pas în faţă, expirând puternic pe nas. Şi-au spus câteva cuvinte, apoi Kat s-a răsucit, a deschis un şifonier şi a scos de acolo nişte haine. A dispărut apoi în baie.

Blake şi-a sprijinit capul în mâini.

— O să-l omor pe nenorocitul ăsta, am promis eu, nimănui în mod special, dar asta era o promisiune pe care aveam de gând s- o respect. Va plăti pentru asta - într-un fel sau altul.

Soldatul şi-a dres vocea.

— Blake nu mai reprezintă o problemă.

M-am întors la el, respirând precipitat.

— N-ai vrea tu să-mi spui şi de ce?

El a strâns buzele.
— Blake e mort.
— Ce?
— E mort, a repetat individul. Katy l-a omorât acum două zile.
Mi se părea că îmi fuge podeaua de sub picioare. Prima mea reacţie a fost să-l contrazic, fiindcă nu voiam să cred că ea ar fi făcut aşa ceva - că a trebuit să treacă prin aşa ceva.
Monitorul a fost oprit şi Nancy se uita la mine.
— Nu ţi-am arătat aceste imagini ca să te supăr sau ca să te înfurii. Trebuia să vezi cu ochii tăi că totuşi Katy a demonstrat că este periculoasă.
— N-am nicio îndoială că a avut motive bine întemeiate dacă a făcut asta.
Inima îmi bubuia. Trebuia s-o văd. Dacă a făcut asta… nici nu suportam să mă gândesc măcar prin ce trece acum.
— Şi eu aş fi făcut-o, dacă eram în locul ei.
Nancy a ţâţâit încetişor, iar eu am adăugat-o pe lista mea cu Morţi în Chinuri.
— N-aş vrea să cred că nici tu nu eşti stabil, a spus ea.
— Kat nu e instabilă. Toate filmările astea nu arată decât că se apără sau că era speriată.
Nancy a scos un sunet dezaprobator.
— Hibrizii pot fi atât de imprevizibili.
I-am căutat privirea şi m-am uitat fix în ochii ei.
— La fel pot fi şi luxenii.

Capitolul 10

DAEMON

M-au lăsat să mă spăl într-o baie comună, goală. Iniţial nu mai voiam să mai pierd timpul cu asta. Trebuia să ajung neapărat la Kat, dar nu mi-au dat de ales, şi până la urmă a fost mai bine aşa, fiindcă arătam ca unul care trăise în pădure. Barba îmi crescuse peste măsură. După ce m-am bărbierit şi am făcut repede un duş, mi-am pus pantalonii negri de trening şi tricoul alb pe care mi le lăsaseră ei. Aceeaşi uniformă standard ca acum câţiva ani. Nu există metodă mai eficientă pentru a face pe cineva să vadă că nu e decât o figură fără nume într-o mulţime de figuri fără nume.

Când fusesem aici, nu voiau decât să deţină controlul şi să-i facă pe toţi să se alinieze. Din punctul meu de vedere, cei de la Daedalus făceau acelaşi lucru şi acum.

Aproape că am început să râd când am avut revelaţia. Probabil că şi atunci, când ne asimilau pe noi cu mulţi ani în urmă, tot Daedalus organiza spectacolul.

Când s-a întors gardianul, am văzut că era acelaşi jegos ca şi mai înainte, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă aparatul ăla de plastic mai are lamă.

Am ridicat o sprânceană la el.

— Nu sunt chiar atât de idiot.

— E bine de ştiut, a fost replica lui. Eşti gata?

— De mult.

El s-a dat la o parte ca să pot ieşi pe hol. Mergeam spre lift şi ziceai că e lipit de coapsa mea.

— Mai ai puţin şi te sui pe mine, frate, am impresia că ar trebui să te invit la cină, sau ceva. Măcar să ştiu cum te cheamă.

El a apăsat pe un buton.

— Lumea îmi spune Archer.

M-am uitat la el cu ochii îngustaţi. Avea ceva care îmi amintea de Luc şi asta nu-mi plăcea deloc.

— Aşa te cheamă?

— De când m-am născut.

Tipul era simpatic... la fel ca mine într-o zi proastă. Mi-am mutat privirea pe cifrele roşii afişate în lift şi am simţit că începe să coboare. Mi s-a strâns stomacul. Dacă Nancy îşi bătuse joc de mine şi Kat nu era aici, acum aveam ocazia să aflu.

Nu ştiu ce aş fi făcut dacă n-ar fi fost aici. Cred că aş fi înnebunit.

N-am putut să mă abţin să nu-l întreb:

— Tu ai văzut-o... pe Kat?

Muşchii obrazului i-au tresărit şi imaginaţia mea a luat-o razna până să-mi răspundă.

— Da. Mie mi-a fost repartizată. Cred că asta te încântă peste măsură.

— Cum se simte? l-am întrebat eu, fără să iau în seamă ironia.

El s-a întors la mine şi surprinderea i se vedea pe faţă. Schimbul de insulte şi ironii nu era acum pe lista mea de priorităţi.

— Este... aşa cum ar fi de aşteptat în situaţia asta.

Nu îmi plăcea cum sună asta. Am respirat adânc şi mi-am trecut mâna prin părul ud. Mi-a răsărit brusc în cap imaginea lui Beth, îngrozită şi agitată. Mi-a trecut un tremur prin muşchii braţului. Nu mă îndoiam nicio clipă că o să fac faţă oricărei stări în care s-ar afla Kat. Aş

ajuta-o să se simtă mai bine. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să fac asta, dar aş fi vrut să nu treacă prin ceva care s-o afecteze prea tare.

Aşa cum ar afecta-o uciderea lui Blake.

— Ultima dată când am fost eu la ea, dormea, mi-a spus el când liftul s-a oprit. N-a mai dormit ca lumea de când a fost adusă aici, dar acum mi se pare că recuperează.

Am dat din cap încet şi l-am urmat pe coridor. Am avut la un moment dat revelaţia că au fost foarte curajoşi să mă lase cu un singur gardian, dar apoi mi-am dat seama că ei ştiau perfect ce vreau eu şi ce riscam dacă mă comportam prosteşte.

Inima îmi bătea neregulat şi mâinile mi se încleştau spasmodic pe lângă corp. Eram bântuit de valuri de nelinişte şi, când ne-am apropiat de mijlocul coridorului, am simţit ceva ce nu mai simţisem de mult prea mult timp.

O gâdilătură caldă pe ceafa.

— E aici.

Vocea mea suna dogit.

El s-a uitat la mine.

— Da. E aici.

Nu trebuia să-i mai spun lui că avusesem îndoieli, că pe undeva păstrasem în vedere şi posibilitatea crudă ca ei să se joace cu slăbiciunea mea. Probabil că oricine putea să citească asta pe faţa mea, iar eu nu mă sinchiseam să o ascund.

Kat era aici.

Archer s-a oprit în faţa unei uşi şi, după ce a făcut faza aia cu identificarea irisului, a tastat un cod. S-a auzit un declic slab făcut de încuietoarea care se retrage. El s-a uitat la mine cu mâna pe mânerul uşii.

— Nu ştiu cât timp te vor lăsa la ea.

Apoi a deschis uşa.

Am înaintat fără să simt podeaua sub picioare, ca şi cum mergeam pe nisipuri mişcătoare sau în vis. Aerul parcă devenise mai dens şi îmi îngreuna înaintarea, dar în realitate ţâşnisem ca fulgerul pe uşa aia şi tot nu mi se părea că avansez destul de repede.

Am păşit în celulă, cu toate simţurile în alertă, şi am înregistrat vag că se închide uşa în urma mea. Privirea mi s-a dus direct spre patul lipit de perete.

Inima mi s-a oprit. Tot universul meu s-a oprit.

Am păşit spre pat şi paşii îmi şovăiau. Am reuşit în ultima clipă să nu cad în genunchi. Mă ardeau şi gâtul, şi ochii.

Kat era ghemuită într-o parte, cu faţa la uşă, şi mi se părea groaznic de micuţă în patul acela. Părul lung şi

ciocolatiu îi cădea pe lângă obraji şi acoperea braţul scos din pătură. Dormea, dar tresărea în somn, de parcă nici odihna nu era prea confortabilă pentru ea. Mâinile ei micuţe erau sub bărbia rotundă, iar buzele erau uşor întredeschise. Frumuseţea ei mi s-a părut izbitoare, parcă m-a lovit un fulger direct în piept. Am rămas acolo îngheţat, nu ştiu cât timp, incapabil să-mi iau ochii de la ea, apoi am făcut doi paşi mari şi am ajuns la marginea patului. M-am uitat în jos la ea şi am deschis gura să spun ceva, dar nu am reuşit să spun nimic. Amuţisem, şi jur că numai Kat putea să-mi facă asta.

M-am aşezat lângă ea şi bătăile inimii mele s-au înteţit când ea s-a mişcat în pat, dar nu s-a trezit. Pe de o parte, nu aş fi vrut deloc s-o trezesc. De aproape, puteam vedea umbrele negre pe care le avea sub genele ei dese, de parcă erau desenate cu dermatograful. Şi, sincer, eram bucuros - nu, de fapt, fericit - doar să stau aşa lângă ea, chiar dacă însemna să pierd o grămadă de timp cu privitul.

Dar nu am putut să mă abţin să nu o ating.

Am întins încet mâna şi i-am îndepărtat cu grijă părul de pe obraz, părul care contrasta puternic cu albul pernei. Acum puteam să văd şi urmele vânătăilor de pe obraz, care căpătaseră un contur gălbui. Mai avea şi o tăietură mică pe buza de jos. Furia şi-a făcut iar loc în mine. Am inspirat adânc, încercând să o elimin odată cu aerul din plămâni.

Mi-am pus mâinile de o parte şi de alta a capului ei, m-am aplecat şi am depus un sărut delicat pe tăietura aceea de pe buză, promiţându-mi în gând că-i voi face să plătească scump pe cei care i-au făcut asta. Instinctiv, am lăsat fluxul vindecător de căldură să curgă spre ea, să şterg urmele acelor răni.

Aerul cald eliberat odată cu suspinul meu i-a mângâiat faţa şi am ridicat privirea, nu voiam să mă îndepărtez de ea. Genele lui Katy au tresărit uşor şi umerii i s-au mişcat în timp ce respira adânc. Am aşteptat cu inima în gât.

A deschis ochii încet şi privirea ei cenuşie părea puţin tulbure, uitându-se aşa la mine.

— Daemon?

Sunetul vocii ei, aşa răguşit de somn, mi-a dat senzaţia că m- am întors acasă.

Arsura din gât s-a prefăcut într-un nod imens. M-am îndreptat puţin şi am apucat-o uşor de bărbie.

— Hei, *Kitten*, am spus cu o voce răguşită ca naiba.

Ea se uita fix la mine, cu privirea din ce în ce mai limpede.

— Visez?

Râsul meu a fost cam gâtuit.
— Nu, Kitten, nu visezi. Sunt chiar aici.
A trecut o clipă şi s-a ridicat în coate. O şuviţă de păr i-a căzut pe faţă. Eu m-am retras puţin, ca să-i fac loc. Inima mea bătea cu viteză supersonică, la fel ca a ei. Apoi s-a ridicat în fund şi mi-a prins obrajii în palme. Am închis ochii când am simţit până în suflet atingerea aceea catifelată.
Kat îşi plimba mâinile pe obrajii mei, de parcă ar fi vrut să se convingă că sunt real. I-am prins mâinile în palmele mele şi am deschis ochii. Ai ei erau mari şi umezi, sclipeau de lacrimi.
— E OK, i-am spus. Totul o să fie OK, Kitten.
— Cum... cum de eşti aici? A înghiţit în sec. Nu înţeleg.
— O să te superi. I-am sărutat palma deschisă şi am simţit cu bucurie tresărirea ei. M-am predat de bunăvoie.
Ea s-a tras înapoi, dar am prins-o de mâini şi n-am lăsat-o să se îndepărteze. Şi, da, eram egoist. Nu mă mai săturam de atingerea ei.
— Daemon, cum... Cum ai putut face una ca asta? Nu trebuia să...
— În niciun caz nu te-aş fi putut lăsa să treci singură prin asta. Am urcat cu mâinile pe braţele ei şi i-am cuprins umerii. Era imposibil s-o fac, i-am spus. Ştiu că nu voiai, dar eu asta am vrut.
Ea a clătinat uşor din cap şi a rostit aproape în şoaptă:
— Dar familia ta, Daemon. Cei care...
— Tu eşti mai importantă.
În clipa în care am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama cât sunt de adevărate. Pentru mine, familia fusese întotdeauna cea mai importantă, iar Kat era acum o parte din familia mea - cea mai mare parte. Era viitorul meu.
— Dar toate lucrurile alea pe care te vor obliga să le faci...
Ochii i s-au umezit şi mai mult şi o lacrimă mare i-a curs pe obraz.
— Nu vreau să treci prin...
I-am prins lacrima cu un sărut.
— Iar eu n-o să te las să treci singură prin asta. Tu eşti... tu eşti totul pentru mine, Kat. Am zâmbit când i-am auzit icnetul uşor. Hai, Kitten, chiar te aşteptai la altceva de la mine? Te iubesc.
Mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a strâns ca să mă simtă prin materialul tricoului şi m-a privit aşa de lung, încât am început să mă îngrijorez. Apoi s-a repezit la mine şi m-a luat de gât, strângându-mă tare, mai-mai să mă trântească.

Am râs cu gura în părul ei şi am reuşit să mă echilibrez, într-o clipă a fost lângă mine, iar în clipa următoare se urcase pe genunchii mei, înconjurându-mă cu mâinile şi cu picioarele. Asta - asta era Kat pe care o ştiam eu.

— Eşti nebun, a şoptit ea cu gura pe gâtul meu. Eşti de-a dreptul nebun, dar te iubesc. Te iubesc aşa de mult. Nu vreau să fii aici, dar te iubesc.

Am mângâiat-o pe spate şi am strâns-o de mijloc.

— N-o să mă satur niciodată să te aud spunând asta.

S-a lipit de mine şi şi-a înfipt mâinile în părul meu de pe ceafa.

— Mi-a fost aşa dor de tine, Daemon...

— Nici nu ştii...

Am rămas fără cuvinte în clipa aceea. Ea, aşa de aproape de mine, după atât de mult timp, era cea mai dulce tortură. îi simţeam fiecare respiraţie în tot corpul, mai ales în anumite părţi. Destul de nepotrivit, dar ea avusese întotdeauna puterea asta asupra mea. Raţiunea mea sărea direct pe geam.

S-a retras şi mi-a căutat ochii, apoi s-a apropiat iar şi, la naiba, sărutul ăla, pe jumătate inocent, pe jumătate disperat, era de-a dreptul perfect. Am strâns-o mai tare când ea a ridicat capul şi, deşi sărutul ei fusese unul dulce, eu am preluat controlul. Am sărutat-o lung şi am pus în sărutul acela toată frica, toate clipele care trecuseră de când am fost despărţiţi şi tot ce simţeam pentru ea. Geamătul ei mă cutremura şi, când s-a mişcat puţin, aproape că mi-au plesnit pantalonii.

Am prins-o de coapse şi am împins-o puţin. Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac.

— Sunt camere de filmat, ai uitat?

Gâtul şi obrajii ei au început să prindă culoare.

— A, da, peste tot, în afară de...

— Baie, am completat eu şi am sesizat uimirea care se citea pe faţa ei. M-au pus la curent.

— Cu toate?

Când am încuviinţat din cap, culoarea i-a dispărut din obraji şi s-a dat jos repede de pe picioarele mele. S-a aşezat lângă mine, cu ochii fixaţi undeva, în faţă. Au trecut mai multe clipe, apoi a respirat adânc.

— Îmi pare... bine că eşti aici, dar aş fi vrut să nu fi fost.

— Ştiu.

Nu m-am supărat de ce a spus.

Şi-a dat părul pe spate.

— Daemon, eu...

I-am ridicat bărbia cu două degete şi i-am întors faţa spre mine.

— Ştiu, am spus din nou şi i-am căutat ochii. Am şi văzut nişte chestii, de altele mi-au povestit ei...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea repede şi şi-a strâns palmele între genunchi.

Eram foarte îngrijorat, dar m-am silit să zâmbesc.

— OK. E-n regulă.

Am apucat-o de umeri şi am strâns-o lângă mine. Nu s-a împotrivit. S-a lipit de mine şi s-a agăţat de tricoul meu. I-am spus încet:

— O să ieşim amândoi de aici.

Mi-a prins tricoul în pumn şi a ridicat capul spre mine.

— Cum? a şoptit ea.

M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Ai încredere în mine. Sunt convins că se uită la noi acum şi nu vreau să le dăm alte motive să ne separe din nou.

Ea a dat din cap că înţelege, dar în linia gurii s-a văzut încordarea.

— Ai văzut ce fac ei aici?

Am clătinat din cap şi ea a respirat adânc. Mi-a povestit în şoaptă despre bolnavii pe care îi tratau, despre luxeni şi despre hibrizi. În timp ce vorbeam, ne-am întins pe pat, faţă în faţă. Îmi dădeam seama că sare peste multe chestii. În primul rând, nu-mi spunea nimic despre ce făcuse ea sau de unde avea vânătăile alea. M-am gândit că e ceva legat de Blake şi că nu voia să vorbească despre asta, dar apoi mi-a povestit despre o fetiţă, Lori, care suferea de cancer în fază terminală. Când vorbea despre ea, pe faţa ei se citea suferinţa. Nu zâmbise deloc de când am venit. Chestia asta nu îmi dădea pace şi risca să dea peste cap toată întâlnirea noastră.

— Ei spun că există şi luxeni răi, a zis ea. Că de asta m-au adus pe mine aici, ca să mă înveţe cum să lupt cu ei.

— Ce?

S-a încordat.

— Ei spun că sunt mii de luxeni care vor să facă rău oamenilor şi că vor mai veni şi alţii. Presupun că ţie nu ţi-au spus asta.

— Nu.

Eram gata să izbucnesc în râs, dar apoi mi-am amintit ce-mi spusese Ethan. Era imposibil să aibă vreo legătură cu ce îmi spunea Katy. Sau nu?

— Mi-au zis că vor mai mulţi hibrizi. Apoi am văzut îngrijorarea de pe faţa ei şi mi-a părut rău că am spus asta. Ce fel de cancer are Lori? am întrebat-o eu, mângâindu-i braţul.

O atingeam într-una. Nu mă oprisem nicio secundă de când venisem.

Degetele ei se odihneau pe bărbia mea şi eram cât de apropiaţi puteam fi, având în vedere că eram supravegheaţi.

— Acelaşi cancer pe care l-a avut şi tata.

I-am strâns mâna.

— Îmi pare rău.

Degetele ei îmi mângâiau obrazul.

— Nu am văzut-o decât o dată, dar nu se simte prea bine. Ei o tratează cu un soi de medicament pe care l-au obţinut cumva de la luxeni şi de la hibrizi. Se numeşte LH-11.

— LH-11?

Ea a dat din cap şi s-a încruntat.

— Ce e?

Să-mi bag picioarele, asta-i chestia pe care o voia Luc. Iar asta ridica o mare întrebare: de ce dracu' voia Luc un medicament folosit de Daedalus ca tratament pentru oameni bolnavi? Ea s-a încruntat şi mai tare, iar eu am strâns-o şi mai mult lângă mine şi i-am spus încet:

— O să-ţi spun mai târziu.

Ea a priceput şi şi-a lipit piciorul de coapsa mea. Mi s-a tăiat respiraţia şi a priceput şi altceva. Şi-a muşcat buza de jos, iar eu mi-am înăbuşit un geamăt. Culoarea aia care îi înviora iar obrajii nu mă ajuta deloc. Am mângâiat-o pe braţ şi simţurile mele au luat-o razna când am simţit-o cum se înfioară.

— Aş da orice acum pentru puţină intimitate.

Ea a lăsat genele în jos.

— Eşti groaznic.

— Da.

Chipul ei s-a înnegurat.

— Am senzaţia că avem deasupra noastră un ceas enorm, că nu mai avem timp.

Probabil că nu aveam prea mult.

— Nu te mai gândi la asta.

— E destul de greu să n-o fac.

A urmat o pauză, apoi eu i-am prins obrajii în palme şi i-am mângâiat cu degetul mare oasele delicate ale feţei. Au trecut aşa mai multe clipe.

— Pe mama ai văzut-o?

— Nu.

Voiam să-i spun de ce, şi voiam să-i spun şi alte lucruri, dar la momentul ăsta era riscant să divulg orice fel de informaţie. Mi-a venit o idee, totuşi. Aş fi putut să-mi iau forma reală şi să comunic aşa cu ea, dar mă îndoiesc că cei de aici n-ar fi deranjaţi de asta. În clipa asta nu voiam să risc.

— Dar Dee e cu ochii pe ea.

Kat ţinea ochii închişi.

— Mi-e dor de mama, a şoptit ea şi mie mi s-a strâns inima. Mi-e tare dor de ea.

Nu ştiam ce să spun, ce era de spus? Îmi pare rău - asta nu era de ajuns. Aşa că am căutat să mă gândesc la altceva, i-am privit din nou conturul feţei, linia graţioasă a gâtului, curbura umerilor.

— Spune-mi ceva ce nu mi-ai mai spus vreodată.

Au trecut mai multe clipe până să vorbească.

— Întotdeauna mi-am dorit un mogwai.

— Ce?

Genele încă îi mai umbreau obrajii, dar, în sfârşit, Kat începuse să zâmbească şi presiunea pe care o simţeam în piept s-a mai diminuat puţin.

— Ai văzut Gremlinii, nu? Ţi-l aminteşti pe Gizmo?

Când am dat din cap, a râs. Râsul ei era cumva răguşit, de parcă n-ar mai fi râs de mult timp. Şi îmi imaginez că aşa şi era.

— Mama m-a lăsat să văd filmul când eram mică şi am devenit obsedată de Gizmo. Voiam mai mult ca orice unul ca el.

Ba chiar îi promisesem mamei că nu îl voi hrăni după miezul nopţii şi nu îl voi uda.

Mi-am sprijinit bărbia de creştetul ei şi am zâmbit amintindu- mi de creatura aia mică şi blănoasă, maro cu alb.

— Nu ştiu ce să zic.

— Ce?

S-a lipit şi mai tare de mine, strecurându-şi degetele pe lângă gulerul tricoului.

Am strâns-o de mijloc şi mi s-a părut că pentru prima oară după multe săptămâni pot să respir cu adevărat.

— Dacă aş fi avut un mogwai, sigur l-aş fi hrănit după miezul nopţii. Gremlinul ăla era dat naibii.

Ea a râs din nou şi sunetul acela mi-a mângâiat sufletul, făcându-mă să mă simt cu o sută de kile mai uşor.

— De ce nu mă surprinde? a spus ea. Ai face un cuplu perfect cu un gremlin.

— Ce pot să spun? Am o personalitate efervescentă.

Capitolul 11

KATY

Într-un fel, încă mai credeam că visez. Că o să mă trezesc şi Daemon n-o să mai fie aici. O să fiu iar singură cu gândurile mele, hăituită de ceea ce făcusem. Frica şi ruşinea mă împiedicau să-i spun de Blake. Când l-am ucis pe Will, a fost altceva. Era un act de legitimă apărare, şi nenorocitul deja mă împuşcase, dar Blake? Fusese doar consecinţa furiei mele, nimic mai mult.

Cum ar fi putut Daemon să se uite la mine la fel ca şi până acum, ştiind că sunt o criminală? Fiindcă asta făcusem - îl ucisesem pe Blake.

— Eşti aici? m-a întrebat el.

— Da.

Am dat la o parte toate gândurile supărătoare şi l-am atins. Sincer, atingerile mele neîntrerupte erau menite să mă convingă că e cu adevărat aici. Am crezut că şi el face asta din acelaşi motiv, dar lui întotdeauna îi plăcuseră atingerile, iar mie mi-a plăcut mereu asta la el. Voiam mai mult. Simţeam o nevoie disperată să mă pierd în el, un sentiment pe care îl trăisem numai alături de Daemon.

I-am urmărit conturul buzei cu degetul. Obrazul lui a avut o tresărire şi ochii au început să-i strălucească. Inima mea a început să bată ciudat, iar el a închis ochii şi faţa lui frumoasă era încordată. Am vrut să-mi retrag mâna.

El m-a prins de încheietură.

— Nu.

— Îmi pare rău. Dar am văzut că tu...

M-am întrerupt, nu ştiam cum să explic.

Pe faţa lui a apărut un zâmbet pervers.

— Mă descurc. Tu?

— Da.

Nu chiar, am recunoscut în sinea mea. Voiam să mă sui pe el. Voiam să nu mai fie nimic între noi. Îl voiam pe el. Dar în situaţia asta, nu erau potrivite nici distracţiile, nici intimităţile, iar eu nu eram o exhibiţionistă. Aşa că m-am mulţumit cu singurul lucru pe care puteam să-l fac - mi-am strecurat degetele printre degetele lui.

— Mă simt vinovată că sunt fericită fiindcă eşti aici.

— Nu face asta. A deschis ochii, iar pupilele lui străluceau ca nişte diamante. Sincer, a spus, e unicul loc unde aş vrea să fiu.

M-am strâmbat.

— Serios?

— Serios. M-a sărutat delicat şi s-a retras repede. Poate pare o nebunie, dar aşa e.

Voiam să-l întreb cum şi-a propus să ieşim de aici. Trebuia să aibă un plan. Aşa speram. Nu puteam să-mi închipui că se băgase în Daedalus fără să se gândească şi

cum o să iasă. Şi eu mă gândisem la evadare. Numai că nu vedeam nicio modalitate. Mi-am umezit buzele cu limba şi ochii lui Daemon s-au aprins mai tare.

— Dar dacă… Am înghiţit în sec şi am continuat în şoaptă: Dar dacă ăsta e viitorul nostru?

— Nu.

M-a strâns şi mai tare cu braţul cu care mă ţinea de mijloc, m-a tras în faţă şi în clipa următoare eram lipită de el. Vorbea în şoaptă şi îi simţeam gura mişcându-se în locul acela sensibil din spatele urechii.

— Ăsta nu e viitorul nostru, Kat. Îţi promit.

Am inspirat adânc. Amintirile mele de când stăteam aşa de apropiaţi parcă nu aveau nicio legătură cu realitatea. Fermitatea pieptului său, lipit de al meu, îmi tulbura gândurile, dar adevărata căldură care îmi umplea tot corpul venea de la vorbele lui. Daemon nu a făcut niciodată o promisiune pe care să n-o respecte.

Mi-am aşezat capul între gâtul şi umărul lui şi am inspirat mirosul acela de săpun şi natură care era doar al lui.

— Spune-mi, am şoptit eu.

Mâna lui mă mângâia pe spate, înfiorându-mă.

— Ce să spun, Kitten?

— Ştii tu.

Şi-a frecat uşor bărbia în părul meu.

— Iubesc… maşina mea, pe Dolly.

Am strâmbat uşor din buze.

— Nu asta.

— A.

Vocea lui era plină de inocenţă.

— Ştiu. Iubesc Detectivii de fantome.

— Eşti aşa de răutăcios.

A râs încet.

— Şi totuşi mă iubeşti.

— Da.

L-am sărutat pe umăr.

A urmat o pauză şi am simţit cum inima lui începe să bată mai tare. A mea, la fel ca a lui.

— Te iubesc, a spus el, cu voce răguşită. Te iubesc mai mult decât pe oricine.

M-am lipit de el, relaxându-mă probabil pentru prima oară de când ajunsesem aici. Nu că mă simţeam mai puternică pentru că era el aici, deşi, într-un fel, chiar eram. Ci fiindcă acum aveam pe cineva de partea mea, pe cineva care să mă apere. Nu mai eram singură şi, dacă ar fi fost invers, şi eu aş fi făcut ce a făcut el. Nu cred că aş fi…

Uşa celulei s-a deschis pe neaşteptate şi Daemon a înţepenit, ca şi mine. I-am văzut peste umărul lui pe sergentul Dasher şi pe Nancy Husher. În spatele celor doi nemernici erau Archer şi încă un gardian.

— V-am întrerupt cumva? a întrebat Nancy.

Daemon s-a strâmbat.

— Nu. Chiar spuneam cât de trişti suntem că nu veniţi şi voi pe aici.

Nancy şi-a împreunat mâinile. În costumul ei negru cu pantalon, părea exemplul perfect de femeie care urăşte culorile.

— Nu ştiu de ce nu-mi vine să cred.

M-am agăţat şi mai tare de tricoul lui Daemon când am văzut privirea sergentului Dasher. Nu puteam să spun că e ostilă, dar asta nu însemna mare lucru.

Sergentul şi-a dres vocea.

— Avem treabă.

Aiuritor de rapid, Daemon s-a ridicat în fund şi nu ştiu cum a făcut că m-am trezit în spatele lui.

— Ce treabă? a întrebat el şi şi-a pus palmele între genunchi. Şi nu cred că am avut onoarea să te cunosc.

— E sergentul Dasher, i-am spus eu, încercând să ies din spatele lui.

El s-a mutat pe pat, ca să mă blocheze acolo.

— Serios?

Vocea lui Daemon devenise joasă şi periculoasă, iar mie mi s- a strâns stomacul.

— Parcă te-am mai văzut undeva.

— Nu cred că ai avut ocazia, a spus Dasher, calm.

— O, ba da.

Nancy a făcut un gest spre mine.

— I-am arătat înregistrarea din prima zi în care a venit Katy aici, când te-ai întâlnit cu ea.

Am închis ochii şi am înjurat în şoaptă. Era clar că Daemon o să-l omoare.

— Da, am văzut aia.

Fiecare cuvânt era subliniat de o privire ucigaşă. Am deschis doar un ochi. Dasher nu mai părea aşa de calm. Liniile obrazului erau încordate.

— Am păstrat imaginile alea într-un loc special, a încheiat Daemon.

I-am pus mâna pe spate şi am întrebat:

— Ce avem de făcut?

— Mai întâi facem nişte teste la care să participaţi împreună, apoi mai vedem, a răspuns Dasher.

M-am încordat toată şi Daemon a observat imediat asta. Iar teste? Nu vedeam cum ar putea ieşi bine un test la care să participe Daemon.

— Nu e nimic complicat sau obositor. Nancy a făcut un pas în lateral şi ne-a făcut semn spre uşă. Vă rog. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

Daemon nu s-a clintit.

Nancy s-a uitat calmă la noi.

— Trebuie să-ţi amintesc ce ai promis, Daemon?

M-am uitat la el speriată.

— Ce ai promis?

Până să răspundă el, a făcut-o Nancy.

— A promis că va face tot ce i se va cere fără să creeze probleme, dacă îl aducem la tine.

— Ce?

M-am uitat şocată la el. Când am văzut că nu spune nimic, aproape că îmi venea să-l lovesc. Numai Dumnezeu ştie ce o să-l pună să facă. Am respirat adânc, m-am strecurat pe lângă el şi m-am ridicat în picioare. O clipă mai târziu, era şi el în picioare în faţa mea. Mi-am dat părul pe spate şi mi-am pus tenişii în picioare.

Nu am mai spus nimic când am ieşit pe hol. M-am uitat la Archer, dar el îl ţinea sub observaţie pe Daemon. Probabil că acum nu mai eram eu principala ameninţare la adresa siguranţei naţionale. Când am ajuns în faţa liftului, am simţit mâna lui Daemon cuprinzându-mi mâna şi ceva-ceva din încordarea pe care o simţeam în umeri a dispărut. De câte ori urcasem în lifturile astea? Pierdusem socoteala, dar acum era altceva.

Daemon era aici.

Ne-au dus la etajul medical şi ne-au băgat într-o cameră pregătită pentru doi pacienţi. Doctorul Roth ne aştepta să ne pună manşoanele de la tensiometru, cu o expresie încântată.

— De multă vreme aştept să consult pe cineva ca tine, i-a spus el lui Daemon, cu o voce emoţionată.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Alt fan. Peste tot am fani.

Am mormăit:

— Numai tu puteai să vezi asta ca pe ceva pozitiv.

Mi-a zâmbit.

Obrajii doctorului prinseseră culoare.

— Nu avem prea des un luxen aşa puternic ca tine. Ne gândiserăm că Dawson ar putea să fie, dar…

Faţa lui Daemon s-a întunecat.

— Tu ai lucrat cu fratele meu?

Hopa.

Doctorul Roth s-a uitat cu ochii mari spre locul unde stăteau Nancy şi sergentul Dasher. Şi-a dres glasul, în timp ce ne scotea manşoanele.

— Tensiunea lor e identică, a spus. Perfect. Doisprezece cu opt.

Nancy a scris rezultatul pe un clipboard care nu ştiu cum apăruse în mâinile ei. M-am foit în scaun, îndreptându-mi din nou atenţia spre Daemon. El se uita la doctor cu nişte ochi de ziceai că are de gând să-l ia la bătaie ca să obţină informaţii de la el.

Apoi doctorul Roth ne-a verificat pulsul. Am avut 50 pulsul în repaus, ceea ce, se pare, era o chestie grozavă, fiindcă Roth chiar începuse să fredoneze.

— Katy n-a avut niciodată mai puţin de şaizeci până acum, iar tensiunea ei era întotdeauna mare. Se pare că în prezenţa lui valorile ei se optimizează şi se potrivesc cu ale lui. E bine.

— De ce e bine? am întrebat eu.

El şi-a scos stetoscopul.

— Este o indicaţie că mutaţia e perfectă, la nivel celular.

— Sau o indicaţie că sunt al naibii de perfect, a sugerat Daemon şmecher.

Asta i-a adus un mic zâmbet din partea doctorului, însă neliniştea mea a crescut. Ai fi zis că Daemon face pe isteţul aşa cum face el de obicei, arogant şi şmecher, însă eu ştiam de acum că răspunsurile astea ale lui pot indica şi faptul că e gata să explodeze.

— Bătăile inimilor sunt perfect sincronizate. Foarte bine, a murmurat Roth şi apoi s-a întors spre Dasher. Ea a trecut testul de stres, nu? N-a fost niciun semn de instabilitate?

— S-a descurcat perfect, aşa cum am sperat şi noi.

Am inspirat adânc şi mi-am apăsat stomacul cu mâna. M-am descurcat aşa cum credeau ei? Adică ei se aşteptau să-l ucid pe Blake? Nici măcar nu puteam să mă gândesc la aşa ceva.

Daemon s-a uitat la mine. Ochii lui s-au îngustat.

— Şi, mai exact, ce sunt testele astea de stres?

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să-i spun. Nu voiam să ştie ce s-a întâmplat - ce făcusem. M-am întors spre Dasher, şi el părea foarte precaut. M-am rugat în gând să aibă un pic de raţiune. Dacă se apucă să-i spună lui Daemon despre lupte, mai mult ca sigur că ar lua-o razna.

— Testele de stres sunt o rutină, a spus el. Sunt convins că ţi- a povestit Katy.

Mda, fix o rutină, dacă ţi se pare că bătaia şi crima sunt chestii banale; dar, nu ştiu cum, am fost bucuroasă că a minţit.

— Da, rutină totală.

Daemon s-a întors la doctor cu o faţă absolut neconvinsă.

— Aceleaşi teste de stres le-a făcut şi Dawson?

Nimeni nu a spus nimic, ceea ce era un răspuns în sine. Daemon încă stătea nemişcat, dar privirea era ascuţită şi linia gurii se încordase. Apoi s-a întins şi m-a prins de mână, iar strângerea lui delicată nu se potrivea deloc cu starea pe care o avea.

— Deci acum putem să trecem la faza mai importantă a activităţii noastre de azi, a spus doctorul Roth şi s-a dus spre o masă plină de instrumente. Una dintre cele mai remarcabile calităţi pe care le au prietenii noştri extraterestri este abilitatea lor de a se vindeca, atât pe ei cât şi pe ceilalţi. În opinia noastră, dacă reuşim să descoperim cum fac acest lucru, vom putea obţine informaţiile necesare pentru a replica această abilitate, ca s-o putem şi noi folosi la tratarea oamenilor. Doctorul a luat ceva de pe masă, dar când s-a întors la noi, ţinea mâna la spate. Unicul scop al acestui exerciţiu, Daemon, este să vedem cât de repede poţi face vindecarea. Trebuie să vedem întâi asta, înainte de a merge mai departe.

Neliniştea care se adunase în mine a explodat ca o bombă. Asta nu putea însemna decât un lucru.

— Nu mai spune, a făcut Daemon cu voce joasă.

Roth a venit spre noi vizibil încordat şi am observat că Archer şi celălalt gardian se apropiaseră.

— Trebuie să vedem cum o vindeci pe Katy, a spus el.

Mâna lui Daemon m-a strâns mai tare şi el s-a aplecat în faţă.

— De ce anume s-o vindec, mai precis? Fiindcă sunt puţin dezorientat. M-am ocupat deja de vânătăile alea - pe care, apropo, mi-ar plăcea să aflu cum le-a căpătat.

M-am uitat în jur cu pulsul ridicat. Punctele negre erau peste tot şi aveam bănuiala că nu mai e mult până când o să ne bucurăm iar de calda mângâiere a onixului.

— Nu va fi nimic serios, a explicat doctorul, amabil. Doar o zgârietură, nici n-o să simtă. Apoi fac nişte analize şi vă monitorizez funcţiile vitale. Asta-i tot.

Mi-am amintit brusc de Dawson şi de Bethany, de toate lucrurile pe care i le făcuseră ei ca să-l oblige pe Dawson să-i vindece pe alţii. Mă apucase greaţa şi mă simţeam ameţită.

Dasher până acum nu arătase că pentru el ar fi foarte important să-l aibă pe Daemon aici, dar acum că îl adusese, eram pe cale să vedem toate laturile activităţii celor de la Daedalus. Şi cum ar fi putut să-i aducă pe alţii să-i vindece, dacă nu ştiau cât de mare e capacitatea lui de vindecare?

— Nu. Daemon fierbea. N-o să-i faci niciun rău.

— Ai promis, a spus Nancy. Trebuie să-ţi amintesc mereu asta?

— Nu am acceptat să i se facă rău, a răspuns el şi pupilele lui au început să lumineze.

Archer s-a apropiat şi mai mult. Celălalt gardian s-a dus lângă perete, lângă un buton cu aspect foarte ostil. Dobitocul era gata să apese pe buton, iar când doctorul Roth ne-a arătat ce are în mână, Daemon a sărit în picioare, mi-a dat drumul la mână şi s-a postat în faţa mea.

— Asta n-o să se întâmple, băiete, a spus el, încleştându-şi pumnii.

Lumina se reflecta în scalpelul de oţel din mâna lui Roth. Bunul doctor a făcut înţelept un pas înapoi.

— Îţi promit că nici nu va simţi. Sunt doctor. Ştiu să fac o tăietură curată.

Muşchii de pe spatele lui Daemon s-au încordat.

— Nu.

Nancy a scos un sunet nemulţumit şi a lăsat clipboardul jos.

— Asta poate fi foarte simplu sau poate fi foarte complicat, a zis ea.

El a întors capul nervos în direcţia ei.

— Complicat pentru mine sau pentru tine?

— Pentru tine şi pentru Katy. A făcut un pas în faţă; ori era curajoasă, ori era tâmpită. Putem foarte bine să te forţăm. Sau putem să facem aşa şi să terminăm. E alegerea ta.

Daemon ziceai că e gata să sară la bătaie şi eu ştiam că pentru ei n-ar fi nicio problemă. Imediat ce unul dintre noi ar fi ripostat, s-ar fi umplut camera cu onix, ne-ar fi ţinut aşa, imobilizaţi, până când făceau ce voiau, şi apoi ne-ar fi dat drumul. Oricum s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Decizia era a noastră - să urmăm drumul scurt sau drumul lung.

M-am ridicat; îmi simţeam picioarele slăbite.

— Daemon.

El s-a uitat la mine peste umăr.

— Nu.

Am ridicat din umeri, străduindu-mă să-mi compun un zâmbet.

— Într-un fel sau altul, tot aia se va întâmpla. Crede-mă.

Când m-a auzit, pe faţa lui a trecut o umbră de durere.

— Facem asta şi terminăm. Ai fost de acord şi tu, am stăruit eu.

— Nu am fost de acord cu asta.

— Ştiu... dar acum eşti aici şi...

Ăsta era motivul pentru care nu voiam eu să fie el aici. M-am întors spre doctor şi am întins mâna.

— N-o să fie niciodată de acord cu asta. Trebuie s-o fac singură.

Daemon se uita la mine şi părea că nu-i vine să creadă.

Doctorul s-a întors spre Nancy, care a încuviinţat din cap.

Era clar că indiferent ce funcţie o fi avut ea, era mai mare decât a sergentului Dasher.

— Dă-i drumul, a spus Nancy. Sunt convinsă că ştie şi Katy ce s-ar întâmpla dacă ar vrea să folosească instrumentul acela într-o manieră nepotrivită.

M-am uitat la ea cu o privire încărcată de ură, în timp ce primeam în palmă instrumentul rece. Mi-am adunat tot curajul şi m-am întors spre Daemon. El se uita tot aşa la mine, de parcă nu eram în toate minţile.

— Eşti gata?

— Nu.

Pieptul lui s-a umflat din cauza inspiraţiei profunde şi s-a întâmplat un lucru rarisim. În ochii lui a început să se vadă neputinţa, iar neputinţa făcuse ca ochii lui să capete culoarea muşchiului verde de pădure.

— Kat...

— Trebuie s-o facem.

Ne-am uitat unul la altul, apoi el a întins mâna:

— O fac eu.

Am înţepenit.

— În niciun caz.

— Dă-mi-l, Kat.

Nu voiam să-i dau scalpelul din mai multe motive. În primul rând, fiindcă nu voiam să se simtă vinovat că face asta, în al doilea rând, mă temeam că se va folosi de el ca de o armă. M- am îndepărtat puţin şi am deschis palma stângă. Nu mă mai tăiasem niciodată, cel puţin, nu intenţionat. Inima îmi bătea nebuneşte şi stomacul mi se zbătea. Lama scalpelului era extrem de ascuţită, aşa că m-am gândit că nu o să fie cazul să apăs prea tare.

L-am pus în palmă şi am închis ochii.

— Stai! a ţipat Daemon, făcându-mă să tresar.

Când m-am uitat la el, pupilele lui erau complet albe.

— Trebuie să fiu în forma mea reală.

Acum era rândul meu să mă uit la el ca la un nebun. Se întâmplase de nenumărate ori să mă vindece în timp ce era în formă umană. Se transforma în lumină numai când situaţia era foarte gravă. Nu aveam idee ce pune la cale.

El s-a întors la Nancy şi la sergent, care aveau amândoi feţele pline de suspiciune.

— Vreau să mă asigur că fac asta cât mai repede posibil. Nu vreau să o doară sau să-i rămână cicatrice.

Ei s-au lăsat convinşi, fiindcă am văzut că Nancy a încuviinţat din cap. Daemon a respirat adânc, apoi conturul corpului său a început să strălucească. Se transforma. Silueta a început să i se estompeze, cu haine cu tot. O clipă am şi uitat că ne aflăm aici, în camera asta, că ţineam în mână un scalpel cu care trebuia să mă tai singură şi, în general, că eram prizonieri la Daedalus.

Transformarea lui era pentru mine o privelişte uimitoare.

Chiar când era gata să se estompeze complet, a început să capete din nou formă. Braţe. Picioare. Piept. Cap. O fracţiune de secundă, am reuşit să-l văd, să-l văd cu adevărat. Pielea era translucidă, ca de meduză, iar reţeaua de vene avea o strălucire de perlă. Trăsăturile erau ale lui Daemon, dar mai precise şi mai bine definite, după care a devenit luminos ca soarele. O lumină albă, cu contur roşu, în formă de om, aşa de frumoasă încât îmi venea să plâng.

Nu vreau sub nicio formă să faci asta.

Cum se întâmpla întotdeauna, sunetul vocii lui în capul meu m-a şocat. Nu credeam că mă voi putea obişnui vreodată cu asta. Eram gata să-i răspund cu voce tare, dar m-am oprit la timp. *Nu trebuia să vii aici, Daemon. Asta vor ei.*

Capul lui luminos s-a înclinat pe umăr. *Nu puteam să fac altceva decât să vin după tine. Dar asta nu înseamnă că o să accept toate astea. Acum fă-o, până nu mă răzgândesc şi nu încerc să văd dacă într-adevăr nu pot accesa Sursa să omor pe cineva.*

Mi-am întors privirea spre scalpel şi m-am chircit. L-am strâns puternic în mână şi simţeam toţi ochii îndreptaţi asupra mea. Laşă cum sunt, am închis ochii, am pus lama în palmă şi am apăsat.

Am şuierat de durere şi am scăpat scalpelul din mână, uitându-mă cum tăietura se umple imediat de sânge. Era ca atunci când te tai cu o hârtie, dar de un milion de ori mai dureros.

Doamne Dumnezeule, Maica Domnului şi toţi sfinţii de pe lumea asta, am auzit vocea lui Daemon.

Nu prea cred că aşa se spune, i-am zis eu şi am strâns palma care mă ardea.

Am înregistrat vag că doctorul a venit repede şi a luat scalpelul de jos. Lumina care radia de la Daemon m-a înconjurat din toate părţile când a întins mâinile spre mine, iar când mi-a apucat mâna rănită, degetele lui deveniseră vizibile.

Desfă mâna, mi-a spus.

Am clătinat din cap şi suspinul lui fantomatic a răsunat în capul meu. Mi-a desfăcut delicat mâna, iar atingerea lui era caldă ca rufele proaspăt scoase din uscător. *Frate, doare mai tare decât am crezut.*

În locul suspinului s-a auzit un mârâit. *Chiar ai crezut că n-o să te doară, Kitten ?*

În fine. L-am lăsat să mă ducă lângă scaun şi m-am aşezat, uitându-mă cum îngenunchează în faţa mea, cu capul aplecat. A început să facă chestia aia a lui şi am simţit imediat fierbinţeala din palmă.

— Uimitor, a şoptit doctorul Roth.

Ochii mei nu se dezlipeau de strălucirea pe care o avea capul plecat al lui Daemon. Căldura care iradia de la el umpluse toată camera. Am întins mâna cealaltă şi i-am pus-o pe umăr. Lumina

lui a început să pulseze, iar marginea roşie s-a mărit cu vreo câţiva centimetri. Interesant.

Ştii ce mult îmi place să mă atingi când sunt în forma asta. Vocea lui mi-a trimis fiori pe şira spinării.

De ce trebuie să faci tu totul să pară aşa de pervers? Dar nu mi-am retras mâna.

Râsul lui mi-a încălzit tot corpul şi apoi durerea din palmă a dispărut. *Nu eu am o minte perversă, Kitten.*

Mi-am dat ochii peste cap.

Mi-a cuprins palma cu amândouă mâinile, deşi eram convinsă că în momentul acela eram deja vindecată. *Acum nu-mi mai distrage atenţia.*

M-am strâmbat. *Eu? Ce nemernic poţi să fii.*

— Fascinant, a murmurat doctorul Roth. Ei comunică. Sunt uimit de fiecare dată când văd asta.

Daemon nu l-a băgat în seamă. *Am vrut să îmi iau forma reală ca să-ţi spun că am vorbit cu Luc înainte de a veni la Mount Weather.*

Mi-am îndreptat spatele, atentă. *Are vreun amestec în toată povestea asta ?*

Nu. Şi chiar îl cred. O să ne ajute să ieşim de aici. Am nevoie de...

— Arată-ne mâna, Katy, ne-a întrerupt vocea lui Nancy.

Aş fi vrut s-o ignor, dar când am ridicat capul am văzut că celălalt gardian se apropiase de Daemon cu o armă în mână care semăna cu un pistol cu electroşocuri. Mi-am tras repede palma din mâinile lui Daemon şi le-am arătat-o.

— Sunteţi mulţumiţi?

— Daemon, reia-ţi forma umană, a ordonat Nancy cu voce ascuţită.

Într-o fracţiune de secundă, Daemon s-a ridicat în picioare, în forma lui reală părea mult mai înalt şi clar mult mai ameninţător. Lumina lui a mai pulsat o dată, mai mult roşie

decât albă, apoi a început să se estompeze. A rămas acolo, fără conturul lui strălucitor. Doar ochii îi străluceau, albi.

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama până acum, dar nu-mi place să primesc ordine de la nimeni.

Nancy şi-a lăsat capul pe umăr.

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama până acum, dar sunt obişnuită ca toată lumea să-mi respecte ordinele.

El a rânjit cu toată faţa.

— Ai auzit vreodată proverbul că prinzi mai mulţi lei cu miere decât cu oţet?

— Cred că era „prinzi mai multe muşte”, nu lei, am bombănit eu.

— În fine.

Doctorul Roth îmi examina mâna.

— Remarcabil, a spus. Nu a mai rămas decât o uşoară urmă roz. Probabil că într-o oră nici nu se va mai vedea. S-a întors spre Nancy şi Dasher, practic debordând de încântare. Şi alţi luxeni au reuşit să vindece în aceeaşi perioadă de timp, dar rana nu era complet închisă.

De parcă Daemon avea nevoie de vreun impuls ca să se simtă special.

Doctorul a clătinat din cap, uitându-se în sus, la el.

— Cu adevărat uimitor.

Mă întrebam dacă bunul doctor n-o să-l şi sărute.

Înainte să înceapă să-i curgă balele pe Daemon, uşa s-a dat de perete şi a intrat un ofiţer care de-abia mai respira, cu obrajii roşii, exact ca părul lui ciufulit.

— Avem o problemă, a anunţat el, respirând precipitat.

Nancy s-a uitat la el urât şi eram convinsă că mai târziu tipul îşi va lua o porţie de muştruluială că a dat buzna aici.

Dasher şi-a dres vocea.

— Care-i problema, Collins?

Privirea ofiţerului a alergat prin cameră, s-a oprit puţin asupra lui Daemon, apoi asupra mea şi în cele din urmă s-a fixat pe sergent.

— E o problemă în corpul B, domnule, la etajul nouă. Solicită atenţia dumneavoastră imediată.

Capitolul 12

KATY

Corpul B? îmi aminteam vag că spusese cineva că ar mai fi o clădire legată de asta subterană, dar habar n-aveam ce sau cine e acolo. Dar eram pregătită sută la sută să aflu. Indiferent ce-o fi fost acolo, era ceva important, fiindcă sergentul Dasher a ieşit din cameră fără să mai spună vreun cuvânt.

Nancy însă îşi păstrase calmul perfect.

— Duceţi-i înapoi în cameră. Doctore? A făcut o pauză, apoi: Cred că vrei să ne însoţeşti şi dumneata.

Şi au plecat.

M-am întors spre Archer.

— Ce se întâmplă?

El s-a uitat la mine aşa, adică i-am pus o întrebare aiurea. M- am strâmbat.

— Ce e în corpul B?

Celălalt soldat a făcut un pas în faţă.

— Pui prea multe întrebări şi ar trebui să-ţi dai seama când e cazul să taci.

Am clipit des din ochi. Lui Daemon nu-i trebuia mai mult, l-a apucat de gât şi l-a lipit de perete. Am crezut că-mi ies ochii din orbite.

— Şi tu trebuie să vorbeşti elegant cu o doamnă, a mârâit el.

— Daemon! am ţipat eu, pregătită pentru baia de onix.

Dar nu a venit.

Daemon şi-a descleştat degetele unul câte unul din gâtul soldatului şi s-a tras înapoi. Soldatul a alunecat pe perete şi a căzut la podea. Archer nu făcuse nimic în tot timpul ăsta.

— L-ai lăsat să facă asta? a întins soldatul mâna spre Archer, cu un glas acuzator. Ce dracu', frate?

Archer a ridicat din umeri.

— Avea dreptate. Trebuie să deprinzi bunele maniere.

Mi-am înăbuşit râsul, fiindcă îl vedeam pe Daemon că se uită la soldat cu nişte ochi de ziceai că vrea să-i rupă gâtul. M-am dus repede lângă el, l-am apucat de mână şi l-am strâns.

El s-a uitat spre mine, la început fără să mă vadă. Apoi a aplecat capul şi m-a sărutat uşor pe frunte. Încordarea din umeri mi-a dispărut. Mă îndoiam că Archer va permite şi desfăşurarea unei a doua runde.

— În fine, a spus nervos soldatul, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră, lăsându-l pe Archer să se descurce singur cu noi.

El nu părea îngrijorat.

Drumul spre celulă s-a desfăşurat fără alte evenimente, până în momentul în care Archer a spus:

— Nu, nu veţi merge amândoi în aceeaşi celulă.

M-am întors spre el.

— De ce?

— Am ordin să vă cazez în două camere - plural. A tastat codul. Nu vă împotriviţi. Dacă o să faceţi aşa, ei n-o să facă decât să vă ţină şi mai mult timp separaţi.

Am vrut să protestez, dar linia hotărâtă a maxilarului său m-a făcut să-mi dau seama că n-o să-l conving. Am respirat întretăiat.

— Măcar ne spui ce e în corpul B?

Archer s-a uitat la Daemon şi apoi la mine. În cele din urmă a tras o înjurătură printre dinţi şi s-a apropiat cu capul plecat. Lângă mine, Daemon se încordase, iar Archer s-a uitat urât la el. Ne-a spus cu voce joasă:

— Sunt convins că la un moment dat o să vă arate şi vouă, şi probabil atunci o să vă pară rău că v-au arătat. În clădirea aia sunt ţinuţi originii.

— Originii? a repetat Daemon, încruntat. Ce dracu’ mai e şi asta?

Archer a ridicat din umeri.

— Asta-i tot ce pot să vă spun. Acum, Katy, te rog, du-te în camera ta.

Mâna lui Daemon m-a strâns mai tare, apoi mi-a dat drumul, m-a prins de bărbie şi mi-a dat capul uşor pe spate. Gura lui s-a lipit de a mea, iar sărutul... sărutul era ceva de groază, apăsat şi marcant, m-a făcut să-mi încleştez degetele în tenişi şi mi-a tăiat respiraţia. Când atingerea buzelor noastre m-a tulburat cu totul, mâna liberă mi-a aterizat pe pieptul lui. Deşi aveam spectatori, m-am simţit imediat cuprinsă de dorinţă când el a înclinat uşor capul şi m-a strâns şi mai tare la piept.

Archer a expirat zgomotos.

Daemon a ridicat capul şi mi-a făcut cu ochiul.

— O să fie bine.

Am dat din cap şi nici nu mai ştiu cum am intrat în cameră, dar eram acolo, uitându-mă fix la patul pe care Daemon stătuse mai devreme, în timp ce uşa s-a închis şi s-a încuiat în urma mea.

Mi-am lovit încetişor faţa, după ce rămăsesem blocată un minut sau două. Ieri, când adormisem, eram epuizată fizic în urma utilizării Sursei şi devastată emoţional de ce făcusem. Stăteam în patul ăla, cu ochii în tavan, simţindu-mă neputincioasă, şi chiar şi acum mă mai simţeam aşa.

Dar acum era altceva. Trebuia să-mi repet mereu asta, ca să nu permit tristeţii să mă copleşească din nou. Probabil că niciun psiholog din lumea asta n-ar sugera să

ascunzi aşa ceea ce te supără, dar trebuia s-o fac. Orele acelea de dinainte de a adormi...

Am scuturat capul.

Acum totul se schimbase de când venise Daemon. Şi, apropo, aveam impresia că e undeva, aproape. Nu mă mai gâdila ceafa, dar ştiam cumva că e aproape; simţeam asta la nivel celular.

M-am întors, cu ochii la perete. Apoi mi-am amintit de uşa din baie. M-am întors repede şi am intrat în baie şi am încercat mânerul uşii. Era încuiată. Cu speranţa că am intuit corect, am bătut la uşă.

— Daemon?

Nimic.

Mi-am lipit obrazul de lemnul rece şi am închis ochii, cu palmele lipite de uşă. Chiar mi-am putut închipui că ne vor aşeza în două celule unite printr-o baie? Pe de altă parte, pe Dawson şi Bethany i-au ţinut împreună la început - nu aşa spusese Dawson? Dar nu eram eu aşa de norocoasă...

Uşa s-a deschis şi eu m-am prăvălit în faţă. Până să cad, m-au prins nişte braţe puternice şi m-am rezemat de un piept ferm.

— Încet, Kitten...

M-am uitat la el cu inima bubuind.

— Avem aceeaşi baie!

— Văd şi eu.

A zâmbit uşor, cu ochii strălucitori.

L-am prins de tricou şi m-am legănat pe călcâie.

— Nu-mi vine să cred. Să fii în celula de lângă mine! Nu trebuie decât să...

Mâinile lui Daemon m-au prins de şolduri cu o mişcare fermă şi sigură, apoi gura lui s-a lipit de a mea, reluând sărutul acela răvăşitor început pe hol. În acelaşi timp mă împingea în spate. Cumva, nu ştiam că are şi abilitatea asta, a reuşit să închidă uşa fără să-şi ia mâinile de pe mine.

Buzele alea ale lui... se mişcau peste buzele mele, mă ameţeau încet şi sigur, parcă ne sărutam pentru prima oară. A bâjbâit cu mâinile în spatele meu şi, când a găsit chiuveta, m-a urcat cu fundul pe marginea ei şi s-a împins în mine, desfăcându-mi genunchii cu coapsele. Eram iar cuprinsă de fierbinţeală, o flacără care se aprindea tot mai tare din sărutul lent şi tandru.

Pieptul mi se ridica şi cobora rapid când l-am prins de umeri, aproape mă pierdusem în el. Citisem destule romane de dragoste la viaţa mea ca să-mi dau seama că o baie şi Daemon reprezentau esenţa fanteziei, dar...

Am reuşit să mă desprind puţin de el - nu prea mult. Buzele noastre se atingeau când am spus:

— Stai. Trebuie să...

— Ştiu, m-a întrerupt el.

— Bine. Mi-am pus mâinile tremurătoare pe pieptul lui. Suntem pe aceeaşi lungime de undă...

Daemon m-a sărutat iar, dându-mi peste cap toate simţurile. Savura cu plăcere acel sărut cercetător, se retrăgea şi îmi apuca buza până când am scăpat un geamăt care în oricare altă situaţie m-ar fi făcut să mă jenez.

— Daemon...

Mi-a înăbuşit cuvintele cu buzele lui. Mâinile lui au alunecat pe talie şi s-au oprit când degetele au ajuns pe sub tricou, în dreptul pieptului. Am tresărit din tot corpul şi ştiam că dacă nu ne oprim chiar acum, o să pierdem un timp foarte preţios.

M-am retras şi am inspirat o gură de aer care avea gustul lui Daemon.

— Trebuie neapărat să vorbim.

— Ştiu.

I-a apărut iar zâmbetul acela cu un colţ al gurii.

— Asta încercam să-ţi spun şi eu.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? Nu ai vorbit deloc! N-ai făcut decât să...

— Te sărut în neştire? a întrebat el inocent. Scuze. Dar asta e tot ce îmi doresc de când am ajuns aici. Bine, nu tot ce îmi doresc, dar destul de aproape de ceea ce...

— Am priceput.

Am scos un geamăt, simţeam nevoia să-mi acopăr faţa. M-am rezemat de oglinda de plastic şi mi-am lăsat mâinile în poală. Nu mă ajuta nici să-l ating. Şi nici zâmbetul lui arogant în colţul gurii.

— Uau.

Cu mâinile exact în locul în care se opriseră, sub sânii mei, s- a aplecat şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea. Mi-a spus cu voce joasă:

— Vreau să mă asigur că mâna ta e OK.

M-am încruntat.

— Este.

— Trebuie să fiu sigur.

S-a lăsat puţin pe spate, până când ni s-au întâlnit privirile şi s-a uitat la mine cu înţeles şi abia atunci am priceput. A zâmbit când a văzut că m-am prins. O clipă mai târziu era în forma lui reală - aşa de strălucitor în camera aceea mică, încât a trebuit să închid ochii. *Ei spun că aici nu sunt camere de luat vederi, dar eu sunt convins că microfoane sunt,* a spus el. *Şi pe urmă mi se*

pare dubios că ne dau voie să ne întâlnim. Sunt sigur că-şi închipuie că o să facem asta, aşa că probabil urmăresc ceva.

M-am cutremurat. *Ştiu,* dar i-au lăsat şi pe Bethany şi Dawson să stea împreună până când... Am încercat să-mi scot din cap gândul acela. Ne pierdeam timpul. *Ce ţi-a spus Luc?*

A spus că poate să ne ajute să ieşim de aici, dar nu mi-a dat detalii. Se pare că are oameni care lucrează pentru el aici şi a zis că o să mă găsească imediat cum fac rost de ceva ce vrea el - ceva de care mi-ai vorbit şi tu mai devreme. LH-11.

Am simţit o undă de şoc. De ce îi trebuie lui asta ?

Nu ştiu. Mâinile lui Daemon s-au aşezat din nou pe şoldurile mele şi m-a ridicat de pe chiuvetă. Cu o viteză peste puterile mele de înţelegere, s-a aşezat pe capacul toaletei, cu mine pe

genunchi. Mi-a pus mâna pe spate şi mi-a apăsat uşor ceafa ca să-mi culc capul pe umărul lui. Fierbinţeala care iradia din forma lui reală mă copleşea ca prima oară. Şi nici nu contează prea mult, nu?

Am savurat îmbrăţişarea lui. *Oare? Asta le administrează ei oamenilor bolnavi. De ce i-ar trebui lui Luc?*

Acum, serios, nu cred că are intenţii mai rele decât cei de la Daedalus, chiar dacă ei pretind că fac atâtea lucruri bune.

Foarte adevărat. Am oftat. Nu îndrăzneam să-mi fac speranţe. Şi dacă Luc ar fi fost într-adevăr de partea noastră şi ne-ar fi putut ajuta, tot mai erau o grămadă de obstacole în faţa noastră. Unele aproape imposibil de trecut. *L-am văzut o dată. Poate reuşim să ne mai apropiem de el.*

Trebuie să reuşim. Au mai trecut câteva secunde şi apoi a spus: *Nu putem rămâne aici pentru totdeauna. Am senzaţia că ei ne permit asta acum, dar dacă abuzăm, o să ne separe.*

Am dat din cap. Ce nu înţelegeam eu e cum de ne permiteau o asemenea întâlnire nesupravegheată. O întâlnire în care puteam face ce voiam. Voiau doar să ne arate că nu ne vor separa? La urma urmei, ei pretindeau că nu ne sunt duşmani, dar, oricum, erau multe lucruri legate de Daedalus pe care nu le înţelegeam, aşa cum fuseseră şi cu Blake.

M-am cutremurat, mi-am rezemat capul pe umărul lui şi am respirat adânc. Aş fi vrut să-mi scot din cap amintirea lui Blake, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Kat?

Am ridicat ochii şi mi-am dat seama că Daemon nu mai era în forma lui reală.

— Daemon?

Ochii lui s-au plimbat pe faţa mea.

— Ce ţi-au făcut ăştia aici?

Am îngheţat, privirile noastre s-au intersectat o clipă, dar apoi m-am îndepărtat de el.

— Nimic deosebit. Doar teste.

El şi-a lăsat mâna pe genunchii îndoiţi şi a spus cald:

— Ştiu că e mai mult de atât, Kat. Cum ai căpătat vânătăile alea pe faţă?

M-am uitat în oglindă. Eram palidă, dar nu mai exista nicio urmă din bătăile acelea.

— N-ar trebui să vorbim despre asta.

— Nu cred că îi interesează pe ei dacă vorbim despre asta. Acum nu mai ai vânătăi, fiindcă ţi le-am vindecat eu, dar au fost ,se mai trecuseră, dar erau. Daemon s-a ridicat în picioare, dar nu s-a apropiat de mine. Poţi să vorbeşti cu mine, Kat, a spus. Ar trebui să ştii asta acum.

Mi-am întors privirea spre el. Doamne, sigur că ştiam asta. Aflasem iarna trecută, într-un episod urât. Dacă aş fi avut încredere atunci în el, să-i dezvălui adevărul, poate acum Adam ar fi fost în viaţă şi poate niciunul dintre noi n-ar mai fi fost în situaţia asta.

Sentimentul de vinovăţie îmi producea dureri de stomac, numai că acum era altceva. Dacă i-aş fi povestit de examinări şi de testele de stres, n-aş fi făcut decât să-l supăr, iar dacă s-ar fi supărat, cine ştie ce ar fi făcut. În plus, mi se părea îngrozitor să recunosc că l-am ucis pe Blake - mai ales că nu fusese nici legitimă apărare. Nu voiam nici să mă gândesc la asta, darămite să mai şi vorbesc.

Daemon a oftat.

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da. L-am privit deschis. Am încredere nemărginită în tine, doar că... Nu e nimic de spus despre ce se întâmplă aici.

— Eu cred că sunt multe de spus.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să ne certăm pentru asta.

— Nu ne certăm.A venit lângă mine şi mi-a pus mâinile pe umeri.Eşti pur şi simplu încăpăţânată, ca de obicei.

— Uite cine vorbeşte.

— Bun film, a replicat el. Mă uit adesea la filme vechi când am timp.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am zâmbit. El mi-a prins obrajii în palme, şi-a apropiat faţa de a mea şi s-a uitat pătrunzător la mine.

— Îmi fac griji pentru tine, Kitten.

Am simţit o apăsare pe piept. Recunoştea rarisim că e ceva care îl îngrijorează, iar ăsta era ultimul lucru pe care îl doream.

— Sunt OK. Jur.

El a continuat să mă privească, de parcă ar fi reuşit să vadă prin mine, prin toate minciunile mele.

DAEMON

Trecuseră câteva ore de când m-am despărţit de Kat şi mi s-a adus în cameră nişte mâncare jalnică pe post de cină. Am încercat să mă uit la televizor, şi chiar am încercat să dorm, dar era al naibii de greu când ştiam că ea este chiar lângă mine sau când o auzeam prin baie. La un moment dat, cred că era aproape miezul nopţii, i-am auzit paşii la uşa mea şi am ştiut că şi ea stă acolo, luptându-se cu aceeaşi dorinţă ca şi mine. Dar trebuia să fim prudenţi. Faptul că ne lăsaseră la dispoziţie un spaţiu în care ne puteam întâlni nu mirosea prea bine şi nu voiam să risc şi să ajungă să ne mute în altă parte, separându-ne.

Dar eram îngrijorat pentru ea. Ştiam că îmi ascunde nişte lucruri, că nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat înainte să ajung eu aici. Şi, ca un idiot lipsit complet de autocontrol, m-am ridicat din pat şi am deschis uşa de la baie.

Era întuneric şi linişte înăuntru, dar avusesem dreptate. Kat stătea acolo în picioare, cu braţele pe lângă corp şi uimitor de nemişcată. Când am văzut-o aşa, parcă mi-a dat cineva un pumn în plex. Ea, care nu putea să stea locului nici douăzeci de secunde, acum…

Am sărutat-o uşor şi i-am spus:

— Du-te la culcare, Kitten. Ca să ne putem odihni amândoi.

Ea a dat din cap şi a spus cele două cuvinte care reuşeau întotdeauna să mă pună cu botul pe labe.

— Te iubesc.

Apoi s-a dus în camera ei, iar eu m-am întors în camera mea. Am adormit, în sfârşit.

Când a venit dimineaţa, a venit şi Nancy. Cum aş putea să-mi încep ziua mai plăcut decât cu faţa ei dichisită şi cu zâmbetul ei de plastic?

Mă aşteptam să o aducă şi pe Kat, dar m-au dus doar pe mine la etajul medical să-mi mai facă nişte analize şi apoi mi-au arătat salonul-spital de care îmi povestise Kat.

— Unde e fetiţa? am întrebat eu, uitându-mă pe paturi ca s-o văd, dar nu era nicăieri. O chema Lori, sau ceva de genul ăsta.
Faţa lui Nancy a rămas impasibilă.
— Din păcate, nu a răspuns la tratament aşa cum am sperat noi. A murit acum vreo câteva zile.
Rahat. Sper să nu-i spună şi lui Kat chestia asta.
— Şi voi îi dădeaţi LH-11?
— Da.
— Şi n-a mers?
Privirea ei s-a ascuţit.
— Pui o grămadă de întrebări, Daemon.
— Hei, m-aţi adus aici şi probabil vă folosiţi de ADN-ul meu pentru asta. Nu crezi că am dreptul să fiu şi eu curios?
Ea mi-a susţinut o clipă privirea şi apoi s-a întors spre un pacient căruia tocmai i se schimba perfuzia.
— Faci prea multe raţionamente, şi ştii ce se spune despre curiozitate.
— Că e cel mai uzat şi cel mai tâmpit clişeu?
Un colţ al gurii i s-a ridicat într-un soi de zâmbet.
— Îmi eşti simpatic. Eşti o belea pe capul omului şi ai o gură mare, dar îmi eşti simpatic.
Am zâmbit strâmb.
— Nimeni nu-mi poate contesta farmecul.
— Sunt convinsă. A tăcut, pentru că între timp intrase în cameră şi sergentul, care s-a apropiat tăcut de noi cu unul dintre doctori. Lui Lori i s-a administrat LH-11, dar reacţia ei nu a fost favorabilă, a spus Nancy.
— Cum? a întrebat el. Nu i-a vindecat cancerul?
Nancy nu a răspuns şi discuţia s-a încheiat. Mi s-a părut că reacţia lui nu era cauzată neapărat de surpriza că nu vindecase cancerul.
— Ştii ce cred eu? i-am spus.
Ea a lăsat capul pe umăr.
— Nu pot decât să-mi închipui.
— Cred că dacă tot amestecaţi ADN-uri, de oameni, de hibrizi şi de extraterestri, nu creaţi decât probleme. Nici nu ştiţi despre ce e vorba.
— Dar învăţăm.
— Şi faceţi greşeli? am întrebat-o eu.
Ea a zâmbit.
— Nu există greşeli, Daemon.
Nu eram prea convins de asta, dar atenţia mi-a fost atrasă de ceva care s-a mişcat lângă o fereastră din capătul sălii. Ochii mi s-au îngustat. Vedeam acolo nişte luxeni. Mulţi dintre ei păreau fericiţi ca nişte copii la Disneyland.

— A. Nancy a zâmbit şi a făcut semn cu capul spre fereastră. Văd că i-ai observat deja. Ei sunt aici fiindcă vor să ne ajute. Dacă ai fi şi tu aşa de binevoitor...

M-am strâmbat. Cine putea să ştie de ce sunt aşa de fericiţi luxenii ăia, nici nu mă interesa. Pricepeam că anumite chestii pe care le face Daedalus sunt pozitive, dar mai ştiam şi ce îi făcuseră fratelui meu.

În jurul meu mişunau doctori şi laboranţi. Unele pungi de perfuzii aveau în ele un lichid ciudat şi sclipitor, care semăna puţin cu substanţa care circula prin noi în forma reală.

— Ăla e LH-11? am întrebat, arătând spre o perfuzie din alea.

Nancy a dat din cap.

— Una dintre versiuni - cea mai nouă - dar asta nu te priveşte pe tine. Avem...

S-a auzit o sirenă, care i-a întrerupt fraza cu un ţiuit asurzitor, în tavan s-au aprins nişte lumini roşii. Sergentul Dasher a ieşit din cameră ca vântul.

Nancy a înjurat în surdină şi s-a întors spre uşă.

— Washington, escortează-l imediat pe domnul Black în camera lui. S-a adresat unui alt gardian: Williamson, sigilezi camera. Nu intră nimeni, nu iese nimeni.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Ea mi-a aruncat o privire scurtă şi a luat-o la picior. Nu voiam deloc să plec în camera mea tocmai când lucrurile începeau să devină amuzante. Pe hol era aproape întuneric, iar luminile roşii care clipeau pe tavan creau un efect enervant de stroboscop.

Gardianul Secolului a făcut un pas şi apoi coridorul s-a umplut de haos.

Din toate camerele au început să iasă soldaţi, încuiau şi se aşezau de pază în faţa lor. Altul venea din capătul holului cu o staţie de emisie-recepţie pe care o ţinea aşa de strâns în mână, că i se albiseră încheieturile.

— Avem activitate la ascensorul zece din corpul B. Blochează-l imediat.

Uau, celebrul Corp B loveşte din nou!

Mai departe, pe hol, s-a deschis o altă uşă şi mai întâi l-am văzut pe Archer, apoi pe Kat. Ea se ţinea cu mâna de braţ. În spatele ei era doctorul Roth. Ochii mei s-au îngustat când am văzut seringa scârboasă pe care o avea în mână. A trecut repede pe lângă Kat şi Archer şi s-a dus direct la tipul cu staţia.

Kat s-a întors şi m-a văzut. Am pornit spre ea. Nici nu mă gândeam să nu fiu lângă ea când rahatul se împuţea, ceea ce era evident că se întâmpla acum.

— Unde crezi că te duci? m-a întrebat Washington şi a dus repede mâna la arma care îi atârna pe picior. Am ordin să te duc în cameră.

M-am întors încet la el, apoi m-am întors iar spre cele trei lifturi din faţa noastră. Toate erau oprite la diferite etaje şi luminile erau roşii.

— Şi, mai exact, cum ar trebui să ajungem în camera mea?

El s-a uitat la mine cu ochii îngustaţi.

— Pe scări?

Idiotul avea dreptate, dar nu mă interesa. M-am întors, dar mâna lui m-a strâns de umăr.

— Încearcă numai să mă opreşti şi eşti terminat, l-am prevenit eu.

Nu ştiu ce o fi văzut Washington pe faţa mea, dar cred că l-a convins că nu glumesc, fiindcă nu a mai făcut niciun gest când mi-am smucit umărul din mâna lui şi m-am dus la Kat şi am apucat-o pe după umeri. Era încordată.

— Eşti OK? am întrebat-o, cu ochii la Archer.

Şi el ţinea mâna pe pistol, dar nu se uita la noi. Se uita la liftul din mijloc. Auzea ceva în casca pe care o avea în ureche şi, judecând după expresia întipărită pe faţa lui, nu era prea fericit.

Ea a dat din cap şi şi-a tras după ureche o şuviţă de păr care îi ieşise din coadă.

— Ai idee ce se întâmplă?

— Ceva în Corpul B.

Instinctul mi-a spus că n-ar fi deloc rău să fim acum în camerele noastre.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva?

Kat a clătinat din cap.

— Nu. Poate e un fel de exerciţiu.

Uşile duble din capătul coridorului s-au dat de perete şi a năvălit înăuntru o armată de soldaţi cu echipament SWAT, înarmaţi până în dinţi şi cu viziere pe faţă.

Am reacţionat instantaneu, am prins-o pe Kat de mijloc şi am lipit-o de perete, apoi m-am aşezat în faţa ei, s-o protejez.

— Nu mi se pare că seamănă cu un exerciţiu.

— Nu este, a spus Archer şi şi-a scos pistolul.

Lumina de la ascensorul din mijloc a început să clipească, a trecut de la şapte, la şase şi apoi la cinci.

— Lifturile nu trebuiau să fie blocate? a întrebat cineva.

Bărbaţii în uniforme negre s-au îngrămădit spre lift şi s-au aşezat într-un genunchi. Altcineva a spus:

— Blocarea lifturilor oricum nu ii opreşte. Ştii asta.

— Nu mă interesează, a ţipat omul în staţie. Opreşte dracului liftul înainte să ajungă la ultimul etaj. Aruncă peste el beton, dacă trebuie. Opreşte dracului liftul!

— Pe cine vor să oprească? l-am întrebat pe Archer.

Lumina roşie a arătat cifra patru.

— Originii, a spus el, cu o tresărire a bărbiei. În dreapta sunt nişte scări, chiar în capătul holului. V-aş sugera să vă duceţi repede acolo.

Mi-am aruncat iar privirea spre lift. Într-un fel, tare aş fi vrut să rămân aici, să văd şi eu ce e cu originii ăştia şi de ce se purta toată lumea de parcă urma să iasă din lift monstrul din Cloverfield, dar era şi Kat acolo şi era limpede că indiferent ce o fi fost chestia aia, nu era prea prietenoasă.

— Ce dracu' se întâmplă în ultimul timp cu ei? a mormăit unul dintre militari. Tot timpul se agită.

Am vrut să pornesc spre scări, dar Kat mi-a dat peste mână.

— Nu, mi-a spus ea, cu ochii ei cenuşii şi mari. Vreau să văd asta.

M-am încordat tot.

— Nici nu mă gândesc.

Ding! s-a auzit deodată şi sunetul s-a propagat pe tot etajul, semnalând sosirea ascensorului. Eram gata s-o apuc pe Kat şi s-o arunc pe umăr ca să plec cu ea. Ea şi-a dat seama şi mi-a aruncat o căutătură ameninţătoare. Apoi privirea ei s-a ridicat peste umărul meu şi am întors şi eu capul. Uşile ascensorului s- au deschis. Puştile au fost armate, siguranţele au fost trase.

— Nu trageţi! a ţipat doctorul Roth, fluturând seringa ca pe un steag alb. Mă ocup eu de asta. Indiferent ce-ar fi, nu trageţi. Nu...

În semiîntunericul liftului s-a zărit o umbră, apoi am văzut un picior îmbrăcat în pantalon negru de trening, apoi un bust şi nişte umeri înguşti.

Am rămas cu gura căscată.

Era un copil - un copil. Cred că nu avea mai mult de cinci ani şi a păşit în faţa tuturor adulţilor care erau gata să tragă asupra lui.

Copilul a zâmbit.

Apoi proverbialul rahat a explodat.

Capitolul 13

DAEMON

— Uau..., am făcut eu.

Ochii copilului erau mov - ca două pietre de ametist cu aceleaşi linii ciudate în jurul pupilei, exact ca ochii lui Luc. Şi erau reci şi impasibili cum se uitau la soldaţii din faţa lui. Doctorul Roth s-a apropiat.

— Micah, ce faci? Ştii că nu ai voie în clădirea asta. Unde este...

Apoi s-au întâmplat mai multe lucruri într-un timp foarte scurt şi, pe bune, nu le-aş fi crezut dacă nu le vedeam cu ochii mei.

Copilul a ridicat o mână şi apoi s-a auzit o succesiune de pocnituri, gloanţele care ieşeau de pe ţeava puştilor. Ţipătul îngrozit al lui Kat m-a făcut să înţeleg că şi ea se gândea la acelaşi lucru ca şi mine. Oare aveau de gând să omoare copilul?

Dar apoi gloanţele s-au oprit, de parcă puştiul ar fi fost luxen sau hibrid, dar sigur nu era din specia mea. Aş fi simţit asta. Poate era hibrid, fiindcă toate gloanţele alea s-au izbit de un perete albăstrui care sclipea în faţa lui. Lumina albastră s-a amplificat şi a înghiţit gloantele, zecile de gloanţe făcându-le să lucească precum nişte licurici albaştri. Au rămas în aer o secundă şi apoi au dispărut. Băiatul şi-a strâns degetele, de parcă îi chema să se joace cu el şi, brusc, ca şi cum ar fi fost atrase de un magnet, toate armele au zburat din mâinile militarilor şi s-au dus la băiat. S-au oprit tot aşa, în aer, şi s-au aprins într-un albastru puternic. O clipă mai târziu erau praf şi pulbere.

Kat şi-a încleştat mâinile în spatele meu.

— Ce mama...

— Dracului, am completat eu.

Doctorul Roth se chinuia să treacă printre soldaţi.

— Micah, nu poţi să...

— Nu vreau să mă întorc în clădirea aia, a spus băiatul cu o voce ciudată, ascuţită şi calmă în acelaşi timp.

Handicapatul de Washington a făcut un pas înainte cu pistolul în mână. Doctorul Roth a ţipat şi Micah a întors repede capul. Gardianul a pălit, iar Micah a strâns pumnul. Washington a căzut în genunchi la podea, apoi s-a prăbuşit, ţinându-se de cap, cu gura căscată într-un urlet mut, şi din ochi a început să-i curgă sânge.

— Micah! Doctorul Roth a îmbrâncit un ofiţer care îi stătea în cale. Asta-i rău! Ai făcut rău, Micah!

Rău - asta era rău? Puteam să găsesc zeci de cuvinte mai potrivite decât „rău”.

— Frate, a şoptit Kat. Puştiul ăsta este exact ca Damien din Profeţia.

Aş fi râs, fiindcă intr-adevăr, cu părul ăla şaten, tuns castron, şi cu zâmbetul uşor răutăcios, puştiul ăla chiar

semăna cu un mic Antihrist. Numai că nu era deloc amuzant, fiindcă Washington zăcea acum nemişcat pe podea, iar ciudatul ăla de copil se uita la mine cu ochii lui mov.

Frate, nu-mi plac deloc copiii ciudaţi.

— Voia să-mi facă rău, a spus Micah, fără să-şi ia ochii de la mine. Şi voi vreţi să mă obligaţi să mă duc în camera mea. Iar eu nu vreau să mă duc în camera mea.

Toţi militarii s-au tras repede înapoi când Micah a făcut un pas înainte, dar doctorul Roth a rămas pe loc, cu seringa ascunsă la spate.

— De ce nu vrei să te întorci în camera ta, Micah?

— O întrebare mai bună ar fi de ce se uită aşa la tine, a şoptit Katy.

Corect.

Micah a înaintat cu grijă printre soldaţii care acum se dădeau la o parte ca să-i facă loc. Paşii lui erau foarte uşori, ca de pisică.

— Ceilalţi nu vor să se joace cu mine.

Erau mai mulţi acolo?

Dumnezeule...

Doctorul i s-a adresat zâmbind copilului:

— Poate pentru că nu vrei să împărţi jucăriile cu ei?

Kat şi-a înăbuşit un hohot de râs cam isteric.

Ochii lui Micah s-au îndreptat spre doctor.

— Nu poţi să-ţi afirmi dominanţa împărţind ceva.

Ce. Dracu'. E. Asta.

— Dacă împărţi ceva, nu înseamnă neapărat să cedezi controlul, Micah. Te-am învăţat asta.

Băieţelul a ridicat din umeri şi şi-a întors din nou privirea la mine.

— Vrei să te joci cu mine?

— Ăăă...

Habar n-aveam ce să zic.

Micah şi-a lăsat capul într-o parte şi a zâmbit. Pe obrajii lui bucălaţi au apărut două gropiţe.

— Poate să se joace el cu mine, doctore Roth?

Dacă doctorul zicea da, cred că mă cam enervam.

Doctorul Roth a dat din cap.

— Sigur că o să se joace, dar mai târziu, Micah, acum trebuie să ne întoarcem în camera ta.

Buza de jos a băiatului s-a răsfrânt.

— Nu vreau să mă întorc în camera mea!

Mă aşteptam să înceapă să învârtă capul ca o morişcă, sau ceva de genul ăsta, şi poate aşa ar fi făcut, dar doctorul s-a repezit la el cu seringa în mână.

Micah s-a întors şi a ridicat în sus pumnişorii. Doctorul Roth a scăpat seringa din mână şi s-a lăsat într-un genunchi.

— Micah, a spus el cu respiraţia tăiată, ţinându-se cu mâinile de tâmple. Trebuie să te opreşti.

Micah a bătut din picior.

— Nu vreau să...

Nu ştiu de unde naiba a ţâşnit o săgeată exact în gâtul copilului. El a făcut ochii mari şi apoi a căzut din picioare. M- am repezit la el înainte să cadă şi l-am prins în braţe. Puştiul era ciudat ca naiba, dar era totuşi un copil.

Am ridicat capul şi l-am văzut pe sergentul Dasher în dreapta mea.

— Bine ţintit, Archer, a spus sergentul.

Archer şi-a băgat arma în toc cu o înclinare scurtă a capului.

M-am întors la Micah. Avea ochii deschişi şi acum se uita la mine. Nu se mişca deloc, dar era perfect conştient şi funcţional.

— Ce dracu', am şoptit eu.

— Să-l ducă cineva pe Washington la cabinet, să vedem dacă mai salvăm ceva din creierul lui, a dat ordin Dasher. Roth, du copilul în cabinet şi vezi cum a fost posibil să iasă din corpul B şi unde dracu' e dispozitivul lui de urmărire!

Roth s-a ridicat cu greu în picioare, frecându-şi tâmplele.

— Da... da, domnule.

Dasher a făcut un pas spre el, cu ochii sticloşi şi voce joasă.

— Dacă mai face asta o dată, va fi distrus. Ai înţeles? Distrus? Iisuse. A venit cineva lângă mine şi a vrut să ia copilul. Nu ştiam dacă să-i dau drumul, dar pe urmă nu a mai trebuit să- mi pun problema asta. În timp ce soldatul îl lua din braţele mele, mâna băiatului s-a agăţat de tricoul meu.

De aproape, ochii lui erau şi mai bizari. Cercul din jurul irisului era neregulat, de parcă negrul acela se scursese în interior.

Ei nu ştiu că noi existăm.

Am tresărit, şocat, şi m-am desprins de copil. Vocea lui era în capul meu. Imposibil, dar aşa se întâmplase. M-am uitat uluit cum se îndepărtează ofiţerul cu el în braţe. Şi mai ciudat era că acelaşi lucru mi-l spusese şi Luc.

Puştiul nu era nici ca mine, nici asemenea lui Kitten. Puştiul ăsta era cu totul altfel.

KATY

Doamne, ce chestie...

Un copil tocmai dezarmase vreo cincisprezece soldaţi şi probabil ar mai fi făcut şi altele dacă nu l-ar fi tranchilizat Archer. Ca să fiu sinceră, nici nu-mi dădeam seama exact la ce tocmai asistasem sau ce era cu puştiul ăsta, dar Daemon părea mult mai şocat decât mine. M-am speriat puţin. Oare îi făcuse ceva copilul ăla?

M-am desprins de perete şi m-am dus repede la Daemon.

— Te simţi bine?

El şi-a trecut mâna prin păr şi a dat din cap.

— Să-i ducă cineva pe cei doi în camerele lor, a spus sergentul Dasher, după care a respirat adânc şi a început să latre alte ordine.

Archer a venit la noi.

— Stai. M-am agăţat de braţul lui Daemon, refuzând să mă mişc. Ce-a fost *asta*?

— N-am timp pentru voi, a spus Dasher, cu ochii îngustaţi. Du-i înapoi în cameră, Archer.

M-a cuprins o furie imensă.

— Fă-ţi timp.

Dasher a întors iritat capul spre mine, iar eu m-am uitat urât la el. Daemon abia acum devenise atent la discuţie şi şi-a fixat privirea pe sergent. I-am simţit muşchii încordându-se.

— Copilul ăla nu era nici luxen, nici hibrid, a spus el. Cred că ar fi cazul să ne daţi un răspuns cinstit.

— Este ceea ce noi numim un origin, a răspuns Nancy, care apăruse din spatele sergentului. Cum ar fi, începutul începuturilor: originea speciilor perfecte.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Originea speciilor perfecte? Aveam senzaţia că am căzut în cap direct într-un film SF prost, numai că nu era film, era realitatea.

— Poţi să pleci, sergent. Am eu timp pentru ei. Când a întâlnit privirea neîncrezătoare a lui Daemon, a început să bată uşor cu degetele în bărbie. Şi vreau şi un raport detaliat în care să-mi explici cum a fost posibil să avem două incidente cu origini în doar douăzeci şi patru de ore.

Dasher a expirat pe nas, zgomotos.

— Da, doamnă.

Am fost puţin şocată să văd cum se înclină şi pocneşte din călcâie în faţa ei, dar bănuiala că Nancy e regizoarea acestui spectacol mi s-a confirmat.

Ea a arătat cu mâna spre una dintre uşile închise.

— Haideţi să stăm jos.

Agăţată de braţul lui Daemon, am urmat-o pe Nancy într-o cameră mică, în care nu era decât o masă rotundă, cu cinci scaune în jurul ei. Archer era după noi, umbra noastră permanentă, dar a rămas lângă uşă în timp ce noi ne-am aşezat.

Daemon şi-a pus un cot pe masă, o mână pe genunchiul meu, apoi s-a aplecat uşor cu ochii strălucitori fixaţi pe Nancy.

— OK. Deci puştiul ăsta e un origin. Sau ce-o fi. Ce înseamnă asta, mai exact?

Nancy s-a rezemat de spătar şi a pus picior peste picior.

— Nu eram pregătiţi să vă spunem încă toate astea, dar cum aţi fost martori la acest episod, nu avem încotro. Uneori lucrurile nu se desfăşoară exact aşa cum le planifici şi atunci trebuie să te adaptezi.

— Clar, am spus eu şi mi-am pus mâna peste cea a lui Daemon.

El şi-a întors-o pe a lui cu palma în sus şi am rămas aşa, cu degetele împletite, pe genunchiul meu.

— Proiectul Origini este cea mai mare realizare a lui Daedalus, a început Nancy, cu o privire fermă. Ca o ironie, totul a început cu un accident întâmplat acum patruzeci de ani. La început a fost unul singur, iar acum s-a ajuns la peste o sută. Aşa cum am mai spus, nu întotdeauna planurile ies aşa cum vrei. Şi trebuie să te adaptezi.

M-am uitat la Daemon şi el părea la fel de confuz şi nerăbdător ca mine, dar eu aveam în plus şi un fel de presimţire urâtă şi tulbure. Parcă simţeam că ceea ce o să aflăm acum o să ne dea peste cap cu totul.

— Acum patruzeci de ani am avut un luxen şi o pământeană transformată de el în hibrid. Ei, aşa cam ca voi, erau foarte tineri şi îndrăgostiţi.

Gura ei a făcut o strâmbătură dezgustată.

— Li s-a permis să stea împreună şi, la un moment dat, în timpul şederii lor aici, ea a rămas însărcinată.

Băi, frate.

— N-am ştiut de la început, am aflat abia atunci când a început să se vadă. Ştiţi, pe atunci nu făceam teste hormonale legate de sarcină. Din ce ştiam noi, luxenii nu se reproduc prea uşor nici unii cu alţii, aşa că nici nu ne-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla asta în relaţia cu o fiinţă umană, hibrid sau nu.

— E adevărat? l-am întrebat eu pe Daemon. Până acum nu vorbisem niciodată de cum se fac copiii la ei. Luxenii se reproduc greu?

Obrazul lui Daemon a tresărit nervos.

— Da, dar din câte ştiam eu, nu se pot concepe copii într-o relaţie luxen-fiinţă umană. E ca şi cum ai împerechea pisici cu căţei.

Bleah. M-am strâmbat.

— Frumoasă comparaţie.

Daemon a rânjit.

— Ai dreptate, a spus Nancy. Luxenii nu pot procrea cu oamenii şi, de cele mai multe ori, nici cu un hibrid, dar când mutaţia este perfectă, completă la nivel celular, şi dacă apare şi o dorinţă reală, atunci se poate.

Nu ştiu de ce, dar mi-am simţit brusc inima în gât. Să vorbesc cu Nancy despre copii era mai oribil decât să vorbesc cu mama despre sex, şi atunci mi se păruse aşa de groaznic că-mi venea să-mi dau pumni în burtă.

— Când s-a descoperit că hibridul era gestant, echipa avea păreri împărţite: unii considerau că sarcina trebuie întreruptă, alţii nu voiau. Poate sună cam dur, a spus ea ca răspuns la încordarea lui Daemon, dar trebuie să înţelegeţi că nu aveam nici cea mai mică idee cum s-ar putea manifesta sarcina asta sau ce fel de copil s-ar putea naşte dintr-un luxen şi un hibrid. Nu ştiam cu ce ne confruntăm, dar, din fericire, s-a decis continuarea sarcinii, iar noi am avut posibilitatea să studiem fenomenul.

— Şi deci ei... au avut un copil? am întrebat eu.

Nancy a dat din cap.

— Durata sarcinii a fost normală, după standardele umane - între opt şi nouă luni. Hibridul nostru a născut ceva mai devreme.

— La luxeni durează cam un an, a spus Daemon şi eu am strâns puţin din ochi, fiindcă m-am gândit că e al naibii de mult timp să porţi nişte tripled. Dar, am mai zis, e destul de greu.

— Când s-a născut copilul, la prima vedere nu avea nimic deosebit, cu excepţia ochilor. Erau violacei, ceea ce la oameni e destul de rar, şi aveau un cerc vălurit, de culoare neagră, în jurul irisului. Analizele de sânge au arătat că a moştenit ambele ADN-uri, şi pe cel uman, şi pe cel extraterestru, adică diferit de ADN-ul hibridului mutant. Abia când copilul a început să crească ne-am dat seama ce presupune asta.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce vrea să spună.

Pe faţa lui Nancy a apărut un zâmbet - un zâmbet adevărat, ca al unui copil în dimineaţa de Crăciun.

— Rata de creştere era normală, ca a unui copil uman, dar de la bun început copilul dădea semne că are o inteligenţă deosebită, a învăţat să vorbească bine mult mai devreme decât un copil normal, iar nişte teste de

inteligenţă făcute în perioada aceea au indicat un IQ de peste 200, ceea ce iar e foarte rar. Numai jumătate din populaţie are un IQ peste 140. Şi mai erau şi altele.

Îmi aminteam că Daemon îmi spusese că luxenii se maturizează mult mai repede decât oamenii, nu ca înfăţişare, ci ca intelect şi aptitudini sociale, dar mie mi se păruse destul de incredibil, având în vedere felul în care se comporta el uneori.

El s-a uitat lung la mine, de parcă ar fi ştiut la ce mă gândesc.

— Cum adică, altele? a întrebat, întorcându-şi iar privirea spre Nancy.

— Păi, de fapt, a fost o experienţă nesfârşită, din care mai învăţăm şi acum. Fiecare copil - fiecare generaţie - se pare că are altfel de abilităţi.

Ochii parcă i se aprinseseră în timp ce vorbea.

— Primul putea să facă ceva ce nu putea face niciun hibrid. Putea vindeca.

M-am rezemat de spătar, clipind des din ochi.

— Dar... am crezut că doar luxenii o pot face.

— Şi noi am crezut asta, până când a apărut Ra. L-am numit aşa după primul faraon egiptean, considerat doar un mit.

— Stai. Voi l-aţi numit aşa? Dar părinţii lui?

Ea a ridicat dintr-un umăr şi ăsta a fost tot răspunsul.

— Abilitatea lui Ra de a se vindeca pe sine şi pe alţii era aceeaşi cu a luxenilor şi era evident moştenită de la tatăl său. În copilăria lui am aflat că putea comunica telepatic nu doar cu luxenii şi hibrizii, ci şi cu oamenii. Onixul şi diamantele nu aveau niciun efect asupra lui. Avea viteză şi forţă ca un luxen, dar era mult mai rapid şi mai puternic decât ei. La fel ca un luxen, putea accesa foarte uşor Sursa. Abilitatea lui de a rezolva probleme şi de a dezvolta strategii la o vârstă aşa de fragedă era cu totul ieşită din comun. Singurul lucru pe care se pare că originii nu pot să-l facă e să-şi schimbe aspectul. Ra era un specimen perfect.

Mi-au trebuit câteva clipe să procesez tot ce mi-a zis şi, după ce am reuşit în sfârşit să fac asta, mi-a răsărit în minte o singură întrebare. O întrebare aiurea, dar foarte importantă.

— Şi unde e acum Ra?

Lumina din ochii ei parcă s-a mai atenuat puţin.

— Ra nu se mai află printre noi.

Ceea ce explica folosirea timpului trecut din povestirea ei.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, pe scurt. Dar el nu a fost ultimul. S-au mai născut şi alţii, şi am reuşit să aflăm cum a fost posibilă conceperea lor. Nancy a început să vorbească mai repede, încântată. Cel mai interesant element pe care l-am descoperit a fost că procrearea poate avea loc între orice luxen şi un hibrid care a suferit o mutaţie reuşită.

Daemon şi-a luat mâna dintr-a mea şi s-a rezemat de spătar. Sprâncenele lui erau încruntate şi arăta îngrijorat.

— Deci vrei să spui că, absolut din întâmplare, Daedalus a avut o gaşcă de luxeni şi hibrizi excitaţi care de-abia aşteptau s- o facă atunci când erau închişi aici? Fiindcă mi se pare cam ciudat. Locul ăsta nu e chiar cel mai romantic. Nu prea îţi creează starea potrivită.

Mi s-a strâns stomacul când am înţeles ce vrea să spună şi parcă nici aer nu mai era în cameră. Exista clar o explicaţie pentru care Nancy era aşa de deschisă cu noi. În fond, eu şi Daemon eram „specimene perfecte”, după cum spunea doctorul Roth, cu mutaţii la nivel celular.

Privirea lui Nancy s-a răcit.

— Ai fi surprins să afli ce pot face doi îndrăgostiţi când găsesc câteva clipe de intimitate. Şi chiar nu trebuie mai mult de câteva minute.

Şi dintr-odată am înţeles şi de ce ne dăduseră voie să împărţim aceeaşi baie. Oare Nancy spera ca eu şi Daemon să ne abandonăm dorinţelor ca nişte maimuţe în călduri şi să ne apucăm să facem bebeluşi-Daemon?

Doamne, credeam că o să vomit când am văzut că ea confirmă.

— La urma urmei, nici pe voi nu v-am împiedicat să aveţi câteva momente de intimitate, nu?

Zâmbetul ei m-a înspăimântat în mod oficial.

— Şi voi sunteţi tineri şi aşa de îndrăgostiţi. Sunt convinsă că veţi profita de timpul vostru liber, mai devreme sau mai târziu.

Sergentul Dasher nu suflase nicio vorbă despre toată povestea asta când tot dădea într-una cu protejarea umanităţii în faţa invaziilor extraterestre şi cu vindecarea oamenilor. Pe de altă parte, Daedalus se ocupa de mai multe lucruri. Asta spusese.

Daemon a deschis gura, gata să spună ceva pentru care sigur l-aş fi pocnit, dar l-am întrerupt.

— Îmi e foarte greu să cred că aţi avut aici atâţia oameni care, pur şi simplu, să... În fine, ştii la ce mă refer.

— Ei bine, în anumite cazuri, sarcina a fost pur accidentală, în alte cazuri, am supravegheat noi procesul.

Am tras aer în piept, dar a rămas acolo.

— Aţi supravegheat?

— Nu aşa cum crezi tu. Nancy a râs; râsul ei era ascuţit şi enervant. Am avut şi voluntari în anii ăştia, luxeni şi hibrizi care au înţeles cu adevărat ce vrea să facă Daedalus. În alte cazuri, am făcut fertilizare în vitro.

Nodurile din stomac îmi ajunseseră în gât ca nişte ghemuri de fiere, ceea ce nu era în regulă, fiindcă rămăsesem cu gura căscată. Nu mai era nimic să le împiedice să iasă afară.

Muşchii obrazului lui Daemon tresăreau încontinuu.

— Deci cum? Daedalus e un fel de *întâlnirifierbinţi.com* pentru luxeni şi hibrizi?

Nancy i-a aruncat o privire rece, iar eu nu-mi puteam stăpâni un frison de repulsie. În vitro însemna că o femeie hibrid poartă o sarcină. Orice ar fi spus ea, mă îndoiam că toate femeile astea o făceau de bunăvoie.

Pupilele lui Daemon începuseră să strălucească.

— Şi câţi din ăştia aţi avut?

— Sute, a repetat ea. Cei mai tineri sunt ţinuţi aici, iar cei mai mari sunt mutaţi în alte locaţii.

— Şi cum îi controlaţi? Din câte am văzut eu, cu Micah nu prea vă descurcaţi.

Buzele ei s-au subţiat.

— Folosim nişte dispozitive de urmărire care în mod normal îi ţin acolo unde trebuie. Totuşi, din când în când, mai găsesc ei o metodă să treacă de ele. Cei care nu pot fi controlaţi sunt rezolvaţi.

— Rezolvaţi? am şoptit eu, oripilată de ce sugera cuvântul.

— Originii sunt superiori din aproape toate punctele de vedere. Sunt remarcabili, dar pot deveni foarte periculoşi. Dacă nu reuşim să îi asimilăm în mod optim, trebuie să-i rezolvăm.

Deci imaginaţia mea intuise bine.

— Doamne Dumnezeule...

Daemon a izbit în masă cu palma, iar Archer a făcut un pas înainte, cu mâna pe armă.

— Practic, voi creaţi aici o rasă de creaturi pentru experimente şi, dacă nu vi se par acceptabile, le omorâţi?

— Nu mă aştept să înţelegi, a răspuns Nancy calmă, s-a ridicat şi s-a aşezat în spatele scaunului ei. A pus mâinile pe spătarul scaunului. Originii sunt o specie perfectă, dar, ca în cazul oricărei specii, umane sau nu, mai sunt şi... rateuri. Aspectul pozitiv, cu potenţial, e mai important decât partea mai puţin plăcută.

Am clătinat din cap.

— Şi ce anume e pozitiv în toată povestea asta?

— Mulţi dintre origini au crescut şi au fost integraţi în societate. I-am pregătit în aşa fel încât să ajungă pe

culmile succesului. Fiecare dintre ei a fost antrenat încă de la naştere să-şi asume un anumit rol. Ei vor deveni doctori cu abilităţi de neegalat, cercetători care vor descoperi mistere, senatori şi politicieni care sunt capabili să aibă o perspectivă de ansamblu şi care vor putea să aducă o schimbare în societate. A făcut o pauză şi s-a întors spre Archer. Iar alţii vor deveni soldaţi cu un talent deosebit, care au atât abilităţile luxenilor, cât şi pe cele ale oamenilor şi care vor alcătui o armată de neoprit.

Mi s-a ridicat părul pe ceafa şi m-am răsucit cu scaunul spre el. Privirea mea s-a întâlnit cu a lui Archer. Expresia lui era impenetrabilă.

— Şi tu eşti...?

— Archer? a spus Nancy, zâmbind.

El a luat mâna de pe armă şi a dus două degete la ochi. A făcut o mişcare scurtă şi a scos o lentilă de contact, dând la iveală un iris strălucitor ca o piatră de ametist.

Am tras aer adânc în piept.

— Doamne, Maica Domnului...

Daemon a înjurat în surdină şi acum am înţeles de ce numai Archer ne păzea pe mine şi pe Daemon. Dacă semăna cât de cât cu Micah, putea să se descurce în orice situaţie.

— Ei, să fiu al naibii dacă nu eşti tu şmecher cu moţ, a murmurat Daemon.

— Într-adevăr. Archer a zâmbit cu un colţ al gurii. E un secret. Nu vrem ca ofiţerii şi soldaţii să se simtă stânjeniţi din cauza mea.

Ceea ce explica de ce nu şi-a dat drumul la puterile lui de superman în episodul cu Micah şi a preferat să-l tranchilizeze. Aveam pe vârful limbii o mie de întrebări, dar am amuţit din cauza implicaţiilor pe care le avea esenţa lui.

Daemon şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a întors iar la Nancy.

— Interesante revelaţii, ce să zic, dar eu am o întrebare şi mai importantă.

Ea şi-a desfăcut braţele într-un gest de invitare.

— Dă-i drumul.

— Cum determinaţi voi cine să facă copii?

O, Doamne, stomacul mi s-a strâns şi mai tare şi m-am aplecat în faţă, apucându-mă cu mâinile de marginea mesei.

— E foarte simplu, de fapt. În afară de varianta în vitro, căutăm luxeni şi hibrizi ca voi doi.

Capitolul 14

DAEMON

Trebuia să ieşim de acolo. Mai devreme, nu mai târziu. Numai asta aveam în cap.

Când ne-a dus înapoi în camere, m-am uitat la Archer cu totul altfel şi mult mai atent. Soldatul ăsta mi se păruse de la început cumva diferit, dar nu m-aş fi gândit niciodată că nu e om. Nu simţisem nimic neobişnuit în preajma lui, nimic în afară de o oarecare enervare, dar observasem că lângă el Kat se simţea foarte bine. În afară de nişte replici şmechere, pe care eu, mai ales, nu puteam să i le reproşez, părea un tip destul de OK.

Şi, sincer, nici nu mă interesa ce dracu' e el. Dacă aflasem că era altceva, nu însemna decât că de acum va trebui să mă uit la el cu mai multă atenţie. Ce conta cu adevărat era faptul că ei aici creşteau copii.

Asta mă deranja la culme şi mă şi înfuria al naibii de tare. În clipa în care s-a închis uşa în urma mea, m-am dus direct la baie. Kat gândise la fel ca mine. O clipă mai târziu a deschis uşa de la camera ei şi a intrat tăcută în baie, trăgând uşa după ea.

Era palidă.

— Vreau să vomit.

— Atunci dă-mi voie să mă dau la o parte.

A ridicat sprâncenele.

— Daemon, ei... A clătinat din cap, cu ochii mari. Nici nu am cuvinte pentru asta. Depăşeşte orice imaginaţie.

— Şi eu zic la fel.

Ea s-a aşezat pe capacul toaletei, iar eu m-am rezemat de chiuvetă.

— Dawson nu ţi-a spus nimic de genul ăsta, nu?

Ea a clătinat din cap. Dawson nu prea vorbea despre perioada în care fusese la Daedalus, dar în rarele cazuri când o făcea, vorbea mai ales cu Katy.

— Nu, dar mi-a zis că erau unele lucruri de-a dreptul nebuneşti. Poate la asta se referea.

N-am mai spus nimic, am trecut în forma mea reală. *Scuze,am zis eu, când am văzut că am surprins-o. Luc m-a avertizat că o să văd aici nişte chestii care o să mă şocheze. Apropo, ai observat ceva la ochii lui Archer şi ai lui Micah - ştii cine mai are ochii aşa? Şi la Luc am văzut conturul ăla ciudat, cumva blurat. La dracu, trebuia să-mi dau seama că puştiul ăla nu e un hibrid normal. Şi el e origin.*

Kat şi-a frecat coapsele cu palmele. Când era nervoasă, mereu se agita. În mod normal asta îmi plăcea, dar acum

eram supărat, ştiind de ce e agitată. *Chestia asta e mult prea mare, a spus ea. Câţi copii crezi că au ei acolo? Şi câţi indivizi de genul ăsta ar putea fi în lume, prefăcându-se că sunt oameni normali?*

Păi, şi noi ne prefacem că suntem normali, nu e ceva deosebit.

Dar noi nu suntem nişte super-oameni care pot doborî pe cineva la pământ cu o încleştare a pumnilor.

Eram destul de invidios pe abilitatea asta a lor. *Mda, păcat, fiindcă asta ar fi foarte util când ai de-a face cu vreunul care te calcă pe nervi.*

M-a plesnit rapid peste picior. *Şi faza aia ce naiba a fost? Ea - femeia demonică în costum cu pantalon - n-a spus o vorbă despre asta.*

Cam toate femeile în costum cu pantalon sunt demonice.

Katy a lăsat capul pe umăr. *OK. Trebuie să fiu de acord cu asta, dar ce-ar fi să revenim la subiect?*

Acum, că eşti de acord, putem să revenim. Am întins mâna şi i-am răsucit uşor nasul, gest care mi-a atras o privire urâtă. *Trebuie să ieşim dracului de aici şi cât mai repede.*

De acord. Mi-a dat peste mână când am vrut s-o apuc iar de nas. *Nu te supăra, dar n-am nicio dorinţă să fac acum nişte copii ciudaţi cu tine.*

Am izbucnit în râs. *Ar trebui să te simţi binecuvântată dacă ai avea un copil cu mine. Recunoaşte.*

Şi-a dat ochii peste cap. *Serios, orgoliul tău n-ar nicio limită,indiferent de situaţie.*

Hei, îmi place să fiu deosebit.

Asta aşa e, a spus ea şi, în gândurile mele, vocea ei a răsunat sec.

Oricât mi-ar fi surâs ideea să parcurg cu ea procesul conceperii de copii, clar în situaţia asta nu se va întâmpla.

O roşeaţă frumoasă i-a acoperit obrajii. *Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, băiete.*

Am râs.

Trebuie să facem rost de LH-11 şi apoi să luăm legătura cu Luc. Asta mi se pare imposibil. Kat şi-a aruncat privirea spre uşa închisă. Nici măcar nu ştim unde îl ţin.

Nimic nu e cu adevărat imposibil, i-am amintit eu. *Totuşi am impresia că ne trebuie un alt plan.*

Ai vreo idee ? Şi-a scos elasticul care îi ţinea părul strâns şi el s-a revărsat într-un val bogat. *Poate ar trebui să eliberăm originii prin complex. Pun pariu că asta le-ar distrage suficient de mult atenţia. Sau poate ar trebui să iei înfăţişarea vreunuia care lucrează aici şi...*

Erau idei foarte bune, numai că existau câteva probleme: eram convins că Daedalus avea ceva pregătit pentru situaţia în care vreun luxen s-ar metamorfoza în altcineva, iar în corpul celălalt de clădire nu ştiu cum am fi putut ajunge ca să dăm drumul super-soldaţilor în miniatură.

Kat s-a întors la mine şi a întins mâna, muşcându-şi buzele. Degetele ei au intrat în lumină şi mi-au atins braţul. Am simţit fiori în tot corpul. În forma mea reală, eram hipersensibil. *Nu sunt idei prea grozave, nu ?*

Sunt idei extraordinare, dar...

Nu pot fi puse în practică. M-a mângâiat pe braţ - lăsase capul pe umăr şi se uita la mine. Lumina mea se reflecta în obrajii ei, imprimându-le o strălucire trandafirie. Era frumoasă, iar eu eram îndrăgostit, disperat de îndrăgostit de ea.

A ridicat capul şi a tras aer adânc în piept, cu ochii mari. OK, poate că ultima parte am spus-o chiar în gândurile ei.

Ai spus-o. A zâmbit uşor cu buzele întredeschise. *Îmi place s-o aud. Mult de tot.*

Am îngenuncheat lângă ea, ca să ne putem privi în ochi, şi i- am luat obrajii în palme. *Îţi promit că n-o să fie ăsta viitorul nostru, Kitten. O să-ţi ofer o viaţă normală.*

Ochii ei au strălucit. Nu mă aştept la o viaţă normală. îmi doresc doar o viaţă alături de tine.

Dap, chestia asta a făcut inima mea să bată aiurea. Adică o clipă s-a oprit, şi în clipa aia eram mort în faţa ei. *Câteodată nu cred că voi...*

Ce?

Am preferat să clatin din cap. *Nu contează.* Mi-am retras mâinile de pe obrajii ei, întrerupând contactul. *Luc zicea că o să ştie când voi face rost de LH-11. E clar că cel care lucrează pentru el trebuie să fie destul de apropiat de noi. Ai idee cine ar putea să fie prietenos cu noi ?*

Nu ştiu. Singurii care au fost mai aproape de noi sunt doctorul, sergentul şi Archer. A făcut o pauză şi şi-a încreţit nasul. Făcea gestul ăsta de fiecare dată când încerca să se concentreze. *Ştii, întotdeauna m-am gândit că Archer s-ar putea să facă parte din Grupul Celor Sănătoşi la Cap, dar acum, că am aflat că este unul de-ai lor, nu mai ştiu ce să mai cred despre el.*

M-am gândit o clipă la ce mi-a spus. *S-a purtat mereu frumos cu tine, nu?*

Parcă i-a mai dispărut culoarea din obraji. *Da, s-a purtat frumos.*

Am numărat până la zece înainte de a continua. *Iar ceilalţi nu s-au purtat prea frumos, nu?*

Nu a răspuns imediat. *Nu ne ajută cu nimic să vorbim despre asta.*

Poate că nu, dar…

— Daemon, a spus ea tare, cu ochii îngustaţi. *Avem nevoie de un plan să ieşim de aici. Eu de asta am nevoie. Nu de o şedinţă de terapie.*

M-am ridicat în picioare.

Nu ştiu. Poate puţină terapie nu ar strica furiei tale, Kitten.

Mă rog. Şi-a încrucişat braţele la piept, cu buzele strânse. *Deci, ce alte opţiuni avem? Mi se pare că o să fie un fel de „acum ori niciodată”. Orice am încerca, dacă ne prind, suntem mâncaţi cu fulgi cu tot.*

Mi-am ţinut respiraţia şi am trecut în formă umană, apoi am ridicat din umeri.

— Cam aşa ceva, am încuviinţat eu.

KATY

Au trecut alte zile şi, deşi n-a mai fost niciun origin care să bântuie prin clădire şi nici n-a mai încercat cineva să ne convingă pe mine şi pe Daemon să facem copii, eram tot mai neliniştită.

Testele de stres se reluaseră, dar de data asta nu mai implicau niciun alt hibrid. Nu ştiu din ce motiv, acum eram izolată de ceilalţi, deşi ştiam foarte bine că sunt pe undeva pe acolo. La testele astea mă puneau să folosesc Sursa într-un fel de antrenament tâmpit de tragere.

Fără arme şi fără gloanţe.

Eram la fel de şocată că ei de fapt mă antrenează, ca pe un soldat din armată. Ieri sau alaltăieri, când eram în baie, îl întrebasem iar pe Daemon de ceilalţi luxeni.

Un licăr de surprindere i-a trecut pe faţă.

— Poftim?

Era greu de susţinut o conversaţie când ştiam sigur că suntem ascultaţi. I-am povestit repede, în şoaptă, despre Shawn şi ce îmi spusese Dasher.

— E o nebunie. A clătinat din cap. Adică, sunt convins că pot exista şi luxeni care să urască oamenii, dar o invazie? Mii de luxeni care atacă omenirea? Asta nu pot să cred.

Şi îmi dădeam seama bine că nu crede. Nu ar fi avut motive să mă mintă, dar la Daedalus aflai tot felul de variante. Una dintre ele trebuia să fie cea reală.

Toate astea ne depăşeau pe mine şi pe Daemon. Noi voiam doar să scăpăm de aici, să avem un viitor în care să

nu fim cobai într-un experiment ştiinţific sinistru şi să nu fim controlaţi de organizaţii secrete, dar ce făcea aici Daedalus cu originii avea nişte implicaţii aşa de masive, încât treceau cu mult peste puterea noastră de înţelegere.

Mă tot gândeam la *Terminator*, cum în filmele alea computerele ajungeau să gândească independent şi cum începeau să stăpânească lumea. Pune în loc de computere originii. Sau, la dracu', pune luxeni, arumi sau hibrizi în locul lor - ar fi cu adevărat o situaţie apocaliptică. Chestiile astea nu se încheie niciodată cu bine în filme sau în cărţi. De ce s-ar încheia cu bine în viaţa reală?

Nu am avansat nici cu planurile de evadare. Nu ne pricepeam deloc la asta, şi aş fi vrut să mă supăr puţin pe Daemon că s-a băgat aici fără să aibă un plan clar în minte, dar nu puteam, pentru că făcuse asta pentru mine.

La ceva timp după ce îmi aduseseră masa de prânz, a venit Archer ca să mă ducă la cabinetul medical. Mă aşteptam să-l văd şi pe Daemon, dar se pare că el fusese deja acolo. Nu îmi plăcea deloc că nu ştiam ce se întâmplă cu el.

— Azi ce mai facem? l-am întrebat eu.

Eram singuri în cameră.

— Îl aşteptăm pe doctor.

— De asta mi-am dat seama şi eu. M-am uitat la Archer şi am tras aer adânc în piept. Cum te simţi? Ca origin?

El şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Tu cum te simţi ca hibrid?

— Nu ştiu. Am ridicat din umeri. Presupun că mă simt la fel ca înainte.

— Exact, a replicat el. Nu suntem aşa de diferiţi.

Era complet diferit de orice văzusem eu vreodată.

— Ştii cine sunt părinţii tăi?

— Nu.

— Şi asta nu te deranjează?

A urmat o pauză.

— Ei, nu m-am gândit prea mult la asta. Nu pot să schimb trecutul. De fapt, sunt puţine lucruri pe care pot să le schimb.

Detestam tonul lui egal, de parcă nimic din toate astea nu-l afecta.

— Adică eşti ceea ce eşti. Asta-i tot?

— Da. Exact aşa, Katy.

Mi-am urcat picioarele pe masă şi m-am aşezat turceşte.

— Ai fost crescut aici?

— Da. Am crescut aici.

— Nu ai mai stat nicăieri?

— Am stat o perioadă scurtă şi în altă parte. Când am mai crescut, ne-au mutat în altă locaţie, ca să ne antreneze. A făcut o pauză. Pui o groază de întrebări, a spus.

— Şi? Mi-am sprijinit bărbia în pumn. Sunt curioasă. Ai trăit vreodată independent, în afara complexului?

Obrazul i-a tresărit puţin, apoi a clătinat din cap.

— Ai vrut vreodată să ieşi?

A deschis gura, dar apoi a închis-o la loc. Nu a răspuns.

— Ai vrut.

Ştiam că am dreptate. Nu puteam să-i văd ochii ascunşi de beretă, iar expresia lui nu se schimbase deloc, dar ştiam.

— Numai că ei nu te-au lăsat, nu? Deci nu ai fost niciodată la o şcoală obişnuită? La vreun Applebee's?

— La un Applebee's am fost, a răspuns el sec. Şi la un Outback .

— Atunci te felicit. Le-ai văzut pe toate.

A avut o tresărire nervoasă a buzelor.

— Sarcasmul tău e inutil.

— Dar la mall ai fost? La o bibliotecă normală? Te-ai îndrăgostit vreodată?

Îl bombardam cu întrebări, deşi ştiam că îl calc pe nervi.

— Te-ai costumat vreodată de Halloween să te duci să colinzi? Ai sărbătorit Crăciunul? Ai mâncat vreodată friptură de curcan uscată şi te-ai prefăcut că e foarte bună?

— Presupun că tu ai făcut toate astea.

Când am dat din cap, el a făcut un pas spre mine, apoi deodată a fost în faţa mea, aşa de aproape încât bereta lui îmi atingea fruntea. Asta m-a şocat, fiindcă nici nu l-am văzut când s-a mişcat, dar am refuzat să mă retrag. A zâmbit uşor.

— Mai presupun că toate întrebările astea au un scop. Că poate vrei să-mi demonstrezi că nu am trăit, că nu am experimentat viaţa, toate lucrurile acelea mărunte care motivează existenţa cuiva. Asta ai vrut să faci?

Am înghiţit în sec, fără să-mi pot lua ochii de la el.

— Da.

— Nu trebuie să îmi demonstrezi asta sau să-mi arăţi asta, a spus el, apoi s-a îndreptat de spate. Fără să rostească ceva cu glas tare, i-am auzit cuvintele în mintea mea. *Ştiu deja că nu am trăit cu adevărat nici măcar o zi, Kaţy. Toţi ştim asta.*

Am răsuflat uimită la auzul vocii lui în mintea mea şi la neputinţa care se simţea în ele.

— Toţi? am şoptit eu.

El a dat din cap şi a făcut un pas înapoi.

— Toţi.

Uşa s-a deschis şi ne-a făcut să amuţim. A intrat doctorul Roth, urmat de sergent, de Nancy şi de un alt gardian. Conversaţia avută mi-a zburat instantaneu din cap. Dacă erau amândoi, şi sergentul, şi Nancy, în niciun caz nu avea să se întâmple ceva bun.

Roth s-a dus direct la tava de instrumente şi a început să-şi facă de lucru acolo. Mi-a îngheţat sângele în vene când am văzut că ia de acolo un scalpel.

— Ce se întâmplă?

Nancy se aşezase pe un scaun dintr-un colţ al camerei, cu clipboardul ei nelipsit în mână.

— Mai avem câteva teste de făcut, trebuie să avansăm un pic.

M-am albit când mi-am amintit în ce a constat ultimul test la care se folosise un scalpel.

— Ceva detalii?

— Din moment ce ai demonstrat o mutaţie stabilă, acum putem să ne concentrăm asupra unui aspect mai important: abilităţile de luxen, mi-a explicat Nancy, dar eu nu eram atentă la ea.

Eram cu ochii doar la doctorul Roth.

— Daemon a dovedit un control remarcabil al Sursei, aşa cum ne aşteptam. A trecut toate testele şi te-a vindecat cu succes la ultimul dintre ele, dar trebuie să vedem dacă poate să vindece şi răni mai grave, înainte de a-i aduce alţi subiecţi.

Mi s-a strâns stomacul şi, cutremurându-mă, mi-am încleştat mâinile de marginea mesei.

— Ce vrei să spui?

— Înainte de a introduce oameni, trebuie să ne asigurăm că poate vindeca şi răni serioase. Dacă nu o poate face, nu are rost să-i prezentăm oameni.

O, Doamne...

— Poate să vindece răni serioase, am spus eu pe nerăsuflate şi m-am făcut mică în scaun când doctorul s-a apropiat de mine.Altfel cum credeţi că s-ar fi produs mutaţia?

— Uneori e doar o întâmplare, Katy.

Sergentul Dasher s-a apropiat şi el de cealaltă parte a mesei.

Am încercat să respir, dar plămânii mei parcă erau blocaţi. Daedalus nu reuşea să reproducă mutaţiile şi îi supusese pe Dawson şi pe Bethany la nişte chinuri oribile, în încercarea de a-l face pe el să transforme şi alţi oameni. Ceea ce nu ştia Daedalus e că trebuia să existe o dorinţă reală care să stea în spatele vindecării. O nevoie

şi o dorinţă ca iubirea. De-asta era aşa de greu să faci asta.

Eram gata să le spun asta ca să-mi salvez pielea, dar apoi mi- am dat seama că nu ar conta deloc. Will nu mă crezuse când i-am spus. Nu puteam să-i argumentez ştiinţific asta. Ar fi trebuit să creadă că povestea asta cu vindecarea are ceva mai degrabă magic.

— Am văzut de data trecută că nu e o idee bună să fie şi Daemon în cameră în timpul procedurii. El va fi adus după ce terminăm, a continuat Dasher. Aşază-te pe burtă, Katy.

Parcă am fost puţin uşurată la gândul că nu aveau să-mi taie gâtul, având în vedere că voi sta pe burtă, dar tot mai trăgeam de timp.

— Şi dacă nu mă poate vindeca? Dacă a fost într-adevăr o întâmplare?

— Atunci experimentul va fi încheiat, a spus Nancy din colţul ei. Dar cred că ştim amândouă că nu este cazul.

— Dacă ştii că nu e cazul, atunci de ce mai ai nevoie de asta?

Nu încercam să evit doar durerea. N-aş fi vrut să-l aducă pe Daemon aici şi să-l oblige să treacă prin toate astea. Văzusem deja cum l-a afectat asta pe Dawson, cum ar afecta asta pe oricine.

— Trebuie să facem teste, a spus doctorul Roth, cu o expresie plină de înţelegere. Am putea să te sedăm, dar nu ştim. Cum ar afecta sedarea procesul vindecării.

M-am uitat repede spre Archer, dar el şi-a întors privirea. Niciun ajutor din partea lui. Niciun ajutor din partea nimănui care se afla în camera asta. Era clar că se va întâmpla şi era clar că va fi al dracului de nasol.

— Aşază-te pe burtă, Katy. Cu cât o faci mai repede, cu atât terminăm mai repede, a spus sergentul Dasher şi şi-a pus mâinile pe masă. Sau te aşezăm noi.

M-am uitat la el, privirile noastre s-au încrucişat şi mi-am îndreptat umerii. Chiar îşi imagina că voi face chestia asta fără mofturi, ca să le fac lor viaţa uşoară? Nici nu ştia ce-l aşteaptă.

— Atunci va trebui să mă obligaţi să stau pe burtă, i-am spus.

M-a pus pe burtă imediat. A fost chiar jenant cât de repede m-a răsucit cu ajutorul celuilalt gardian, care venise cu ei. Dasher mă ţinea de picioare, iar gardianul îmi ţinea mâinile pe lângă cap. M-am zvârcolit ca un peşte câteva clipe, până când mi-am dat seama că e inutil.

Nu puteam decât capul să-l ridic, dar tot ce vedeam era pieptul gardianului.

— Să ştiţi că e un loc special pentru voi în iad.

Nu a răspuns nimeni - cel puţin, nu cu voce tare.

Am auzit vocea lui Archer în capul meu. *Închide ochii şi respiră adânc atunci când îţi spun eu.*

Mult prea panicată ca să fiu atentă la ce spune el sau să mă gândesc de ce vrea să mă ajute, am încercat să respir.

Mi-au ridicat tricoul la spate şi am simţit aerul rece, iar pielea mi s-a făcut de găină de la umeri până jos.

O, Doamne. O, Doamne. O, Doamne. Creierul meu începea să se blocheze, fiindcă eram cuprinsă de teroare.

Katy.

Am simţit lama rece a scalpelului pe piele, chiar sub omoplat.

Katy, respiră adânc!

Am deschis gura.

Am simţit mişcarea rapidă a doctorului şi spatele mi-a luat foc, o durere intensă şi fierbinte care mi-a sfâşiat pielea şi muşchii. Nu respirasem adânc. Nu am putut.

Am urlat.

Capitolul 15

DAEMON

Nu eram în apele mele.

Cu vreo patru minute în urmă, inima începuse să-mi bată nebuneşte. Mi-era rău de la stomac şi abia mă puteam concentra să merg.

Senzaţia mi-era vag familiară. La fel şi respiraţia întretăiată. Mai experimentasem trăirile astea de iad atunci când Kat fusese împuşcată, dar acum n-avea niciun sens. Aici era relativ în siguranţă, cel puţin în faţa nebunilor cu arme, şi nu exista niciun motiv pentru care cineva să-i facă rău. Nu în momentul ăsta, dar ştiam că lui Beth îi făcuseră tot felul de chestii ca să-l forţeze pe fratele meu să aducă mutaţii oamenilor.

Am simţit gâdilătura caldă din ceafă ca pe o explozie când m- am apropiat împreună cu gardianul de etajul medical. Kat era aproape. Bun.

Dar starea de rău, senzaţia aia de spaimă şi presiune se accentuau tot mai mult pe măsură ce mă apropiam.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

M-am împiedicat şi aproape mi-am pierdut echilibrul, ceea ce m-a făcut să emit un potop de ce dracu. Eu nu mă împiedic niciodată. Am o stabilitate perfectă. Sau echilibru. Ce-o fi.

Viitorul Rambo s-a oprit în faţa uneia dintre nenumăratele uşi fără geamuri şi a făcut chestia cu ochiul. S-a auzit un declic şi uşa s-a deschis. În clipa în care am văzut ce e în cameră, aerul mi-a ieşit din plămâni.

Cel mai urât coşmar al meu era realitate, prinsese viaţă cu cea mai oribilă claritate a detaliilor. Nu era nimeni lângă ea, dar în cameră erau câteva persoane, chiar dacă nu le văzusem bine. Nu o vedeam decât pe Kat. Stătea întinsă pe burtă, cu capul într-o parte. Faţa ei era groaznic de palidă şi crispată, iar ochii erau aproape închişi. Pe frunte se vedea o peliculă subţire de transpiraţie.

Doamne Dumnezeule, era atâta sânge - se scurgea din spatele lui Kat pe masa mobilă pe care era aşezată şi picura pe gresia de jos.

Spatele ei... spatele ei era carne vie. Se vedea muşchiul tăiat până la os. Ai fi zis că pusese mâna pe ea Freddy Krueger. Eram sigur că şi coloana îi fusese... nici măcar nu puteam să-mi termin gândul.

Să fi trecut o secundă de când am intrat în cameră şi până când m-am repezit la ea, îmbrâncindu-l pe idiotul ăla de gardian din drum. M-am dezechilibrat puţin când am ajuns lângă ea şi am întins mâinile să nu cad. Mi le-am sprijinit pe masa plină de sânge - plină de sângele ei.

— Iisuse, am şoptit. Kat, o, Doamne, Kat...

Pleoapele ei nu s-au mişcat. Nimic. O şuviţă de păr se lipise de obrazul ud de transpiraţie. Inima mea bătea neregulat, chinuindu-se să facă faţă şi ştiam că nu inima mea are probleme. Era inima lui Kat. Nu îmi dădeam seama cum s-a putut întâmpla aşa ceva. Nu că acum mai conta - voiam să ştiu, dar nu asta era important acum.

— Mă ocup eu de asta, i-am spus, fără să bag în seamă pe nimeni. O să rezolv eu toată problema asta.

Nicio reacţie, iar eu am înjurat şi m-am întors, pregătindu-mă să renunţ la forma umană fiindcă... aşa trebuia ca să fac asta.

Privirea mi-a căzut asupra lui Nancy.

— Nenorocita.

Ea a bătut cu pixul în clipboardul ei şi a ţâţâit încet.

— Trebuie să ne asigurăm că poţi s-o vindeci din nou după o rană, ca să zic aşa, catastrofală. Rănile asta au fost intenţionat făcute ca să fie fatale, dar şi greu de vindecat, nu ca o rană la burtă sau în alte părţi ale corpului. Va trebui s-o vindeci.

Într-o zi aveam s-o omor pe scârba asta.

M-a cuprins furia, care a început să mă alimenteze cu energie, şi am trecut în forma mea reală; urletul care s-a

auzit venea chiar din străfundurile sufletului meu. Masa s-a zgâlţâit. Ustensilele au început să zăngăne şi au căzut de pe tavă. Uşile cabinetului s-au deschis.

— Iisuse, a murmurat cineva.

Mi-am pus mâinile pe Kat. *Kitten, sunt aici. Sunt aici, iubito. O să fac să treacă toate astea. Toate.*

Nu a fost niciun răspuns şi m-a cuprins o groază cumplită. Din mâinile mele radia căldura şi lumina albă tivită cu roşu a învăluit-o pe Kat. Am auzit-o ca prin ceaţă pe Nancy spunând:

— E timpul să trecem la faza mutaţiei.

Vindecarea lui Kat mă epuizase. Ăsta a fost norocul celor care se aflau în cameră, fiindcă eram sigur că puteam să distrug măcar vreo doi înainte de a mă doborî ei - dacă aş fi fost în stare să-mi mişc picioarele.

Au vrut să mă scoată din cameră după ce am vindecat-o. În niciun caz nu aveam de gând s-o las iar singură cu ei. Nancy şi Dasher plecaseră deja de ceva timp, dar doctorul rămăsese şi îi verifica funcţiile vitale. Era bine, spusese. Era perfect vindecată.

Îmi venea să-l omor.

Şi cred că îşi dădea şi el seama de asta, fiindcă se ţinea departe de mine.

Până la urmă a plecat şi el. A rămas numai Archer. Nu spunea nimic, ceea ce din punctul meu de vedere era foarte bine. Puţinul respect pe care îl câştigase până acum se dusese pe apa sâmbetei când mi-am dat seama că fusese şi el în cameră când au... când i-au făcut asta. Şi numai ca să vadă dacă sunt destul de puternic s-o salvez din ghearele morţii.

Ştiam ce o să urmeze: un şuvoi nesfârşit de muribunzi.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta şi m-am concentrat asupra lui Kat. M-am aşezat lângă patul ei, pe scaunul ăla stupid cu rotile pe care stătuse Nancy, ţinându-i mâna lipsită de vlagă, mângâind-o şi sperând că simte mângâierile mele. încă nu se trezise şi speram să fi leşinat înainte de a se întâmpla toate astea.

La un moment dat a venit o infirmieră s-o cureţe de sânge. Nu voiam să se apropie nimeni de ea, dar nici nu aş fi vrut să se trezească plină de sânge. Aş fi vrut să deschidă ochii şi să nu-şi amintească nimic, absolut nimic.

— Mă ocup eu de ea, am spus eu, ridicându-mă.

Infirmiera a clătinat din cap.

— Dar eu...

Am făcut un pas spre ea.

— Fac eu asta.

— Lasă-l pe el, a spus Archer, cu umerii ţepeni. Pleacă.

Infirmiera părea gata să-l contrazică, dar până la urmă a plecat. Archer a întors capul când eu i-am rupt hainele îmbibate în sânge şi am început să-i curăţ spatele. Iar spatele ei... era plin de cicatrice - urâte, de un roşu intens, imediat sub omoplaţi - care îmi aminteau de o carte pe care o citea ea, despre un înger căzut căruia i se retezaseră aripile.

Nu ştiu de ce acum rămăseseră cicatrice. Glontele lăsase o urmă abia vizibilă pe piept, nici nu se compara cu astea. Poate pentru că mi-a luat mult timp s-o vindec. Poate pentru că rana provocată de glonte era mică, iar asta... asta nu.

Am scos un sunet aspru, inuman, care l-a făcut pe Archer să tresară. Mi-am adunat toate puterile ca să reuşesc s-o schimb. Apoi m-am aşezat lângă ea şi i-am luat mâna micuţă. Tăcerea din cameră era densă ca o ceaţă până când Archer a întrerupt-o.

— Putem s-o ducem înapoi în camera ei.

Mi-am lipit buzele de degetele ei.

— Nu vreau s-o las.

— Nu am spus s-o laşi.

A urmat o pauză.

— Nu mi au dat ordine precise. Poţi să stai cu ea.

Un pat ar fi mai bun pentru ea, îmi imaginam. M-am ridicat şi am strâns din falei în timp ce îmi strecuram mâinile pe sub ea.

— Stai.

Archer era lângă noi şi m-am întors la el, gata să mârâi. El s-a tras înapoi, cu mâinile sus.

— Voiam doar să-ţi propun s-o duc eu. În clipa asta nu pari destul de în formă ca s-o cari în braţe.

— N-ai s-o atingi.

— O să...

— Nu, am hârâit eu şi am ridicat-o pe Kat de pe masă. Asta nu se va întâmpla.

Archer a clătinat din cap, dar s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Satisfăcut, m-am întors şi eu spre uşă, cu Kat în braţe, cât de uşor am putut, îngrijorat de durerile pe care ar putea să le aibă. Când am fost sigur că pot să mă mişc fără s-o doară, am făcut un pas, apoi altul.

Drumul spre cameră a fost la fel de plăcut ca o plimbare pe lame de ras. Nivelul meu de energie era la zero. Cu ultimele puteri, am aşezat-o pe pat şi m-am căţărat lângă ea. Aş fi vrut să trag pătura, ca să nu-i fie rece, dar braţul meu era ţeapăn ca piatra.

În oricare altă situaţie, aş fi preferat s-o scot pe Nancy la o cină romantică decât să accept ajutorul lui Archer,

dar acum nu am spus nimic când a ridicat el pătura şi a tras-o peste noi.

A ieşit din cameră şi în sfârşit am fost singur cu Kat.

M-am uitat la ea până când nu am mai putut să-mi ţin ochii deschişi. Apoi am numărat respiraţia ei, până când n-am mai ştiut la ce număr am ajuns. Şi când s-a întâmplat asta, am început să-i rostesc numele, iar şi iar, până când a fost ultimul gând înainte de a mă pierde în nesimţire.

KATY

M-am trezit tresărind, disperată să respir, şi mă aşteptam să simt arsura aceea din interior, aşteptam să apară durerea aceea cumplită care îmi răvăşise tot corpul.

Dar m-am simţit OK. Mă mai durea puţin, parcă aveam febră musculară, dar altfel eram bine, având în vedere ce se întâmplase. Straniu, mă simţeam cumva detaşată de ceea ce făcuse doctorul, dar cum stăteam aşa, întinsă în pat, parcă mai simţeam şi acum mâini fantomatice pe încheieturi care mă ţineau nemişcată.

Stomacul mi s-a zvârcolit din cauza unui vârtej de emoţii, de la furie la neputinţă. Ce făcuseră ei ca să vadă dacă Daemon putea să vindece răni fatale era îngrozitor, iar cuvântul acesta nu acoperea nici pe departe fapta, nu era destul de aspru şi de greu.

Mă simţeam rău şi incomod în propria mea piele şi m-am silit să deschid ochii.

Daemon stătea lângă mine şi dormea profund. Pomeţii lui erau pătaţi de umbre întunecate. Sub ochi părea că are vânătăi şi toată faţa avea o tentă violacee din cauza epuizării. Obrajii erau palizi şi gura întredeschisă. Şuviţele lui negre de păr îi acopereau fruntea. Nu îl văzusem niciodată aşa de epuizat. Pieptul i se mişca regulat şi încontinuu, dar frica deja îmi îngheţase venele.

M-am ridicat într-un cot, m-am aplecat asupra lui şi i-am pus mâna pe piept. I-am simţit bătăile inimii, accelerându-se uşor, la fel ca ale mele.

În timp ce îl priveam dormind, ghemul ăla oribil de emoţii a căpătat o altă formă. Acum apăruse şi ura, cristalizându-se ca o perlă în carcasa de furie şi supărare. Mâna de pe pieptul lui s-a făcut pumn.

Ceea ce îmi făcuseră mie era intolerabil, dar ceea ce îl forţaseră pe Daemon să facă era mai mult de atât. Şi de aici încolo avea să fie şi mai rău. O să înceapă să îi aducă oameni, iar când el nu va putea să le provoace mutaţii reuşite, îmi vor face mie rău ca să ajungă la Daemon.

Eu voi deveni Bethany, iar el va deveni Dawson.
Am strâns tare din ochi şi am expirat adânc. Nu. Nu puteam să permit aşa ceva. Noi nu puteam permite aşa ceva. Dar în realitate deja începuse să se întâmple. Deja începusem să mă întunec de ce îmi făcuseră şi de ce mă obligaseră să fac. Iar dacă toate lucrurile astea oribile vor continua - şi vor continua -, atunci care va fi diferenţa? Cum am putea să nu ne transformăm în Bethany şi Dawson?
Atunci am avut revelaţia.
Am deschis ochii şi m-am uitat la pometţii largi ai lui Daemon. Nu că trebuia să fiu mai puternică decât Beth, fiindcă sunt convinsă că şi ea a fost puternică şi încă mai era. Nu că Daemon trebuia să fie mai puternic ca Dawson. Trebuia să fim mai puternici şi mai buni decât ei - decât Daedalus.
Am aplecat capul şi i-am sărutat buzele, şi în clipa aceea mi- am jurat că o să ieşim de aici. Nu numai Daemon trebuia să-mi promită mie. Nu numai în mâinile lui trebuia să fie scăparea noastră.
Trebuia să fim amândoi - împreună.
Braţul lui mi-a cuprins pe neaşteptate mijlocul şi m-a tras spre el. A deschis unul dintre ochii ăia izbitor de verzi.
— Salut, a murmurat el.
— N-am vrut să te trezesc.
A zâmbit cu un colţ al gurii.
— Nu m-ai trezit.
— Eşti treaz mai demult? Când am văzut că zâmbeşte mai larg, am clătinat din cap. Şi ai stat acolo, lăsându-mă să mă uit la tine ca o ciudată?
— Cam aşa ceva, Kitten. M-am gândit să te las să te saturi de privit, dar apoi m-ai sărutat şi, na, când e vorba de aşa ceva, vreau să fiu şi eu implicat.
A deschis amândoi ochii şi, aşa cum se întâmpla de obicei, aveam un sentiment de exaltare când mă uitam la ei.
— Cum te simţi?
— Mă simt bine. De fapt, mă simt grozav.
M-am ghemuit lângă el, mi-am pus capul pe braţul lui, iar el mi-a mângâiat părul.
— Dar tu? Ştiu că asta te-a consumat foarte mult.
— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Ei au...
— Ştiu ce au făcut ei. Ştiu şi de ce au făcut-o.
Mi-am strecurat mâna între noi şi am lăsat capul jos. El s-a încordat când mâna mea i-a atins abdomenul.
— N-o să te mint. A durut ca naiba. Când au făcut-o, aş fi vrut... Nici măcar nu vrei să ştii ce aş fi vrut, dar acum

sunt bine datorită ţie. Numai că îi urăsc pentru ce te-au obligat să faci.

Respiraţia lui îmi mângâia fruntea, şi a urmat o tăcere lungă.

— Mă uimeşti, a spus el.

— Poftim? M-am uitat la el. Daemon, nu eu sunt uimitoare, tu eşti. Toate lucrurile astea pe care poţi tu să le faci. Ceea ce ai tăcut pentru mine. Tu...

El mi-a pus un deget pe buze, făcându-mă să tac.

— După ce ai trecut prin toate astea, eşti mai preocupată de mine decât de tine? Dap, mă uimeşti, Kitten, mă uimeşti cu adevărat.

Am simţit că îmi vine să zâmbesc şi mi se părea ciudat să zâmbesc după toate câte se întâmplaseră.

— Ei, ce-ai zice de asta? Amândoi suntem uimitori.

— Îmi place şi aşa.

Şi-a aplecat capul şi sărutul lui a fost dulce şi tandru, dar la fel de intens ca celelalte, fiindcă simţeam în el o promisiune - o promisiune de mai mult, de un viitor.

— Ştii, nu ţi-am spus destul de des asta şi ar trebui s-o fac de câte ori am ocazia, dar te iubesc.

Am tras aer în piept. întotdeauna mă afectau profund cuvintele astea, de câte ori le spunea.

— Ştiu că mă iubeşti, chiar dacă n-o spui tot timpul.

Daemon a închis ochii şi corpul i s-a încordat. Cuvintele alea parcă îi luaseră ultimele puteri.

— Cât eşti de obosit? l-am întrebat eu după ce m-am uitat câteva clipe ca o proastă la el.

Braţul lui s-a strâns în jurul mijlocului meu.

— Destul de obosit.

— Nu te-ar ajuta dacă ai trece în forma ta reală?

El a ridicat dintr-un umăr.

— Probabil.

— Atunci fă-o.

— Nu ţi se pare că îmi cam dai ordine?

— Taci din gură şi ia-ţi forma reală ca să te simţi mai bine. Ce zici de ordinul ăsta?

El a râs încet.

— Îmi place la nebunie.

Am început să turui şi să-i spun că a început să se obişnuiască să spună şi faimoasele două cuvinte, dar el s-a mişcat puţin şi m-a sărutat iar. Sărutul acesta era apăsat, flămând şi plin de dorinţă. Şi cu ochii închişi am putut să văd lumina albă când a început să se schimbe. Am suspinat de uimire şi m-am abandonat în căldura şi intimitatea momentului. Când s-a retras, abia puteam ţine ochii deschişi, aşa era de strălucitor.

— E mai bine acum? am întrebat eu cu voce tare, răguşită de emoţie.

El îmi apucase mâna. Era ciudat să văd degetele lui în lumina aceea, strângându-le pe ale mele. *A fost mai bine din clipa în care te-ai trezit.*

Capitolul 16

DAEMON

Daedalus nu a mai pierdut timpul după ce s-a convins că aveam nişte abilităţi nebune de vindecare. Imediat cum au considerat ei că m-am odihnit destul, m-au dus într-o altă sală de la etajul medical. Nu era nimic în camera cu pereţi albi, doar două scaune de plastic aşezate faţă în faţă.

M-am întors la Nancy cu sprâncenele ridicate.

— Frumos aţi amenajat camera asta.

Ea m-a ignorat.

— Stai jos.

— Şi dacă vreau să stau în picioare?

— Chiar nu mă interesează. S-a întors spre camera de supraveghere din colţ şi a făcut un semn din cap. Pe urmă a revenit spre mine. Ştii ce aşteptăm de la tine. O să începem cu unul dintre recruţii mai noi. Are douăzeci şi unu de ani şi e destul de sănătos.

— Mai puţin rana fatală pe care vreţi voi să i-o provocaţi. Nancy mi-a aruncat o privire rece.

— Şi s-a oferit voluntar pentru asta?

— Exact. Ai fi surprins să ştii cât de mulţi oameni sunt dispuşi să-şi rişte viaţa ca să facă parte din ceva măreţ.

Eram mai surprins de gradul de prostie pe care îl aveau anumiţi oameni. Să te oferi voluntar pentru o mutaţie care are o rată de succes mai mică de unu la sută nu mi se pare o chestie prea inteligentă, dar ce ştiu eu?

Mi-a înmânat un fel de bandă lată.

— Aici e o bucată de opal. Sunt convinsă că ştii ce poate face. O să te ajute în procesul de vindecare, să nu fii aşa de epuizat.

Am luat brăţara argintie şi m-am uitat la piatra neagră cu irizări roşii în mijloc.

— Tu chiar îmi dai în mână o bucată de opal, ştiind că poate contracara onixul.

Ea s-a uitat de sus la mine.

— Iar tu ştii că avem nişte soldaţi care posedă nişte arme tare afurisite. Care fac să nu mai conteze că ai tu opalul.

Mi-am pus brăţara la mână şi am simţit cu plăcere curentul de energie care m-a străbătut. M-am uitat la Nancy, care mă privea ca pe un taur campion. Aveam senzaţia că şi dacă aş fi luat-o acum la fugă prin toate camerele, nimicind oameni în stânga şi-n dreapta, tot nu ar fi pus la bătaie armele alea simpatice. Doar dacă aş fi făcut ceva cu totul nebunesc.

Eram mult prea special.

Şi mai eram şi enervat. Ar fi putut să-mi dea opalul când am vindecat-o pe Kat. Într-una din zile o să-i fac ceva foarte rău femeii ăsteia.

Un soldat tuns scurt, cu ochii deschişi la culoare, a intrat în cameră şi s-a aşezat pe unul dintre scaune fără să primească vreo instrucţiune de la cineva. Puştiul nu părea să fi împlinit douăzeci şi unu de ani şi, deşi încercam să nu mă implic emoţional în chestia asta, tot m-a cuprins un sentiment de vinovăţie.

Nu fiindcă îmi propusesem să compromit experimentul ăsta, sau ceva de genul. De ce aş fi făcut-o? Dacă n-aş fi reuşit să creez cu succes un hibrid, atunci ei şi-ar fi îndreptat atenţia din nou spre Kat.

Deci, da, mă tot gândeam la chestia aia, că „trebuie să existe o dorinţă reală de vindecare”, dar tot nu eram prea sigur că se va şi întâmpla. Dacă nu mergea, copilul ăsta fie va ajunge să trăiască toată viaţa lui ca un bătrânel paralitic, fie se va autodistruge în câteva zile.

Pentru binele lui şi al lui Kat, speram să intre în lumea fericită a hibrizilor.

— Şi cum facem chestia asta? am întrebat-o pe Nancy.

Ea a dat din cap spre unul dintre gardienii care intraseră în cameră împreună cu Pacientul Zero. Acela a făcut un pas în faţă împodobit cu un cuţit urât, la fel ca cel cu care se plimba Michael Myers în Halloween.

— O, Doamne, am mormăit eu, încrucişându-mi braţele la piept.

Urma o chestie murdară.

Pacientul Mult Prea Prost Ca Să Trăiască a luat cu încredere cuţitul în mână. Până să apuce să facă ceva cu el, uşa s-a deschis şi în cameră a intrat Kat, cu Archer după ea.

Mi-au căzut braţele pe lângă corp, fiindcă neliniştea se transformase acum în îngrijorare.

— Ce caută ea aici?

Nancy a zâmbit strâmb.

— Ne-am gândit că prezenţa ei ar putea să te motiveze.

Înţelegerea s-a aprins în mine ca un foc de artificii. Prin motivare ei înţelegeau avertizare. Ştiau foarte bine că aflasem ce se întâmplase cu Bethany când Dawson a eşuat. Kat şi-a smuls braţul din mâna lui Archer şi s-a dus într-un colţ. A rămas acolo.

Mi-am întors privirea la ea şi m-am uitat în ochii ei până când a întors capul.

— Atunci, dă-i drumul, am spus eu.

Nancy a dat din cap spre Pacientul Cu Mari Şanse De Moarte, care, fără să spună niciun cuvânt, a tras aer în piept şi şi-a înfipt în burtă cuţitul de criminal în serie, cu un icnet şuierat. Apoi a scos cuţitul şi i-a dat drumul din mână. Un gardian s-a repezit la el şi l-a luat de jos.

— Să-mi bag picioarele, am spus eu, cu ochii mari.

Pacientul Zero avea ceva cojones.

Kat a clipit repede din ochi şi a întors capul când a văzut cum începe să curgă sânge cu nemiluita din rană.

— Asta... asta a fost tulburător, a murmurat.

Cu sângele curgând în stilul ăla din corpul care se albea rapid,probabil mai avea până în două minute de trăit. Se ţinea de burtă, încovoiat. Un iz de metal umpluse toată camera.

— Fă-o, a spus Nancy, mutându-se de pe un picior pe altul, cu privirea plină de nerăbdare.

Am clătinat din cap într-o fascinaţie macabră, am îngenuncheat lângă băiat şi i-am pus mâinile pe burtă. Mi s-au umplut imediat de sânge. Nu aveam un stomac sensibil, dar, la dracu', puteam să-i văd şi intestinele individului ăstuia. Ce fel de suculeţ vrăjit a băut tipul ăsta ca să vrea să-şi facă singur aşa ceva? Iisuse.

Am lăsat forma umană să se estompeze şi lumina albă cu contur roşu l-a înghiţit pe tip în ea, plus o bună parte din cameră. M-am concentrat asupra rănii, imaginându-mi cum marginile tăiate se închid, împiedicând sângele să mai curgă. Pe bune, habar n-aveam cum funcţionează vindecarea. Era ceva care se întâmpla cumva de la sine. Îmi imaginam rana şi din când în când parcă mi se aprindeau în capul golit de gânduri nişte impulsuri de energie. Mă concentram asupra luminii care se filtra prin vene... şi asupra lui Kat.

Am respirat şi am ridicat capul. Pe faţa lui Nancy se instalase o expresie de încântare, ca a unei mame care îşi vede pentru prima oară copilul. Am vrut s-o văd pe Kat, şi ea era acolo. Pe faţa ei frumoasă se citea uimirea, aşa cum se uita la mine.

Inima mi-a bătut mai tare şi mi-am îndreptat iar atenţia asupra tipului pe care îl vindecam. *Pentru ea fac asta*, i-

am spus eu. *Ai face bine să speri că e de ajuns, pentru binele tău.*

Capul tipului a tresărit. Deja îi revenise culoarea în obraji.

Datorită opalului, nu mă simţeam aşa de terminat cum aş fi fost după o asemenea vindecare masivă.

I-am dat drumul, m-am ridicat în picioare şi m-am retras un pas. Am mai rămas în forma mea reală până când tipul s-a ridicat de pe scaun cu picioarele tremurânde şi m-am mai uitat o dată la Kat. îşi ţinea o mână apăsată pe bărbie. Lângă ea, Archer părea iritat de tot ce se întâmplă. Atunci un gând mi-a trecut brusc prin minte.

Mi-am luat iar forma umană şi m-am uitat la Nancy, care îl fixa pe Pacientul Zero cu atâta uimire şi speranţă, încât ţi se făcea rău.

— Ei de ce nu pot face hibrizi? am întrebat eu. Originii pot vindeca. De ce n-ar putea s-o facă ei?

Nancy abia dacă mi-a aruncat o privire şi a făcut semn spre camera de supraveghere.

— Pot vindeca orice fel de rană, dar nu pot trata boli şi nu pot face mutaţii. Nu ştim de ce, dar asta e singura lor limitare. L-a condus înapoi pe scaun pe tipul ăla, tratându-l cu o delicateţe surprinzătoare. Cum te simţi, Largent? a întrebat.

După ce a respirat adânc de mai multe ori, Largent şi-a dres vocea.

— Mă doare puţin, dar altfel mă simt bine... perfect. A zâmbit, uitându-se când la Nancy, când la mine. A mers?

— Păi, trăieşti, i-am spus eu sec. E un început bun.

Uşa s-a deschis şi doctorul Roth a intrat în grabă, cu stetoscopul săltându-i pe piept. Mi-a aruncat o privire.

— Uimitor. Am văzut totul pe monitor. Cu adevărat remarcabil.

— Da, da.

Am pornit către Kat, dar vocea ascuţită a lui Nancy s-a auzit ca o gheară care zgârie tabla.

— Rămâi aici, Daemon.

Am întors capul încet şi am văzut că gardienii se aşezaseră între mine şi Kat.

— De ce? Am făcut ce ai vrut.

— Încă nu am văzut nimic în afară de faptul că l-ai vindecat. Nancy se plimba în jurul scaunului, uitându-se la doctor şi la Largent. Cum sunt funcţiile vitale?

— Perfect, a spus doctorul şi s-a ridicat, punându-şi stetoscopul după gât. A băgat apoi mâna într-un buzunar al halatului şi a scos de acolo o cutiuţă neagră. Putem începe faza Prometeu.

— Asta ce mai e? am întrebat eu, uitându-mă cum doctorul scoate din cutie o seringă în care era un lichid albastru strălucitor.

Cu coada ochiului, am văzut cum Archer se uită la ac cu capul înclinat pe umăr.

— Prometeu era un grec, a spus Kat. De fapt, un titan. În mitologie, el a creat omul.

Mi-a trecut prin ochi un licăr de amuzament.

Ea a ridicat din umeri.

— Am citit într-o carte despre paranormal.

Nu puteam să-mi reţin un zâmbet. Ea şi lecturile ei de tocilară. Îmi venea s-o sărut şi să-i mai fac şi alte lucruri. Iar ea şi-a dat seama, fiindcă obrajii i s-au îmbujorat. Dar, vai, nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Doctorul Roth i-a ridicat mâneca lui Largent.

— Prometeu ar trebui să acţioneze mai repede, să nu mai ajungă să facă febră. Va accelera procesul de mutaţie.

La dracu', mă întrebam dacă Largent se simţea într-adevăr bine pe post de cobai. Dar nu avea importanţă. L-au injectat cu chestia aia albastră. El s-a prăbuşit pe scaun - nu părea un semn prea bun -, iar Roth a intrat în modul „doctor". Funcţiile vitale ajunseseră la cer. Cei din cameră au început să dea semne de nervozitate. Nimeni nu mă mai băga în seamă pe mine, aşa că am început să mă apropii încet de Kat. Ajunsesem la jumătatea drumului, când Largent a sărit de pe scaun, trântindu-l pe doctor cu fundul de podea.

M-am aşezat între Kat şi zona în care acţiona Largent. El a făcut câţiva paşi împleticiţi, apoi s-a ghemuit şi şi-a strâns genunchii. De pe fruntea lui, transpiraţia se scurgea pe podea. În locul izului metalic din aer a apărut unul dulceag, greţos.

— Ce se întâmplă? a întrebat Nancy.

Doctorul s-a îndreptat spre soldat, scoţându-şi stetoscopul de la gât, şi i-a pus mâna pe umăr.

— Cum te simţi, Largent?

Băiatului îi tremurau mâinile.

— Am crampe, a spus el, gâfâind. Am crampe în tot corpul. Am senzaţia că toate măruntaiele...

A sărit în sus, cu capul pe spate. După câteva clipe, a scos un urlet.

Din gură a început să i se scurgă o substanţă neagră-albăstruie, care a stropit halatul alb al doctorului. Largent s-a împleticit într-o parte, iar urletul s-a transformat într-un gâlgâit gros. Acelaşi lichid începuse acum să îi curgă din ochi, din nas şi din urechi.

— Băi, frate, am spus eu, dându-mă înapoi. Am impresia că nu prea funcţionează substanţa aia pe care i-aţi băgat-o.

Nancy mi-a aruncat o privire sumbră.

— Largent, poţi să-mi spui ce...

Soldatul s-a întors şi a luat-o la fugă - adică a fugit cu viteza luminii - spre uşă. Kat a ţipat şi şi-a acoperit gura cu mâinile. M-am aşezat în faţa ei ca să nu vadă toate oribilităţile astea, dar era prea târziu. Largent s-a izbit de uşă cu un plesnet înfundat, ud, aşa cum s-ar fi auzit dacă s-ar fi aruncat pe fereastră de la etajul cincizeci.

Apoi s-a făcut linişte şi Nancy a spus:

— Ei, a fost dezamăgitor.

KATY

Cât voi trăi n-o să uit clipele alea când soldatul a trecut dintr- o stare relativ normală la una care ziceai că e o fază dintr-o infecţie zombi şi în care s-a lipit de uşă ca o plăcintă.

A trebuit să aşteptăm în cameră până când au venit nişte îngrijitori să cureţe mizeria, fiindcă nu puteam ieşi fără să călcăm în... chestia aia. Cât am aşteptat, nu ne-au dat voie, mie şi lui Daemon, să ne apropiem deloc unul de altul, ca şi cum asta era cumva vina lui. îl vindecase pe tip, îşi făcuse treaba. Ce se întâmplase cu el era din cauza lui Prometeu. Nu pe mâinile lui Daemon era sânge.

Pe hol, soldaţii l-au escortat pe Daemon spre o aripă a clădirii, iar Archer m-a dus pe mine în cealaltă parte. Cam pe la jumătatea drumului spre ascensoare, uşile celui din dreapta s-au deschis şi au ieşit doi soldaţi care escortau un copil.

M-am oprit brusc.

Nu era un copil oarecare. Era unul dintre aceia - un origin. Când l-am văzut, mi s-a ridicat părul pe mine. Nu era Micah, dar avea acelaşi păr întunecat şi era tuns la fel. Poate era ceva mai mic, dar niciodată n-am ştiut să apreciez vârsta cuiva.

— Mergi înainte, a spus Archer şi mi-a pus mâna pe spate.

M-am chinuit să-mi mişc picioarele, nu ştiu ce aveau copiii ăia de mă înspăimântau aşa. OK. Erau de fapt o grămadă de chestii care puteau să mă înspăimânte la ei. În principal era inteligenţa aia anormală care se citea în ochii lor ciudat coloraţi şi zâmbetul ăla ca de copil mic, cu care păreau că-şi bat joc de adulţii din jurul lor.

Doamne, Daemon şi cu mine trebuia să scăpăm de aici dintr- un milion de motive.

Când am ajuns în dreptul lor, băieţelul a ridicat capul şi s-a uitat fix la mine. În clipa în care ni s-au încrucişat privirile, am simţit un fel de furnicătură ascuţită care mi s-a plimbat pe şira spinării şi mi-a explodat fix în ceafă. M-a luat ameţeala şi m-am oprit iar, mă simţeam ciudat. Mă întrebam dacă nu cumva copilul ăsta făcea vreo chestie Jedi cu capul meu.

Ochii lui s-au mărit puţin.

Am început să simt furnicături în degete.

Ajută-ne şi o să te ajutăm şi noi.

Am rămas cu gura căscată. Nu puteam să... nu mai ştiam nimic. Creierul meu pur şi simplu se blocase şi auzeam într-una cuvintele acelea. Puştiul şi-a întors privirea şi grupul a trecut pe lângă noi, iar eu stăteam acolo, băltind de adrenalină şi de tulburare.

În raza ochilor mi-a apărut chipul lui Archer, cu ochii îngustaţi.

— Ţi-a spus ceva.

M-am dezmeticit imediat şi am intrat în gardă.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă s-a văzut pe faţa ta că te-ai speriat.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a întors, apoi m-a împins uşor spre lift. Uşile s-au închis şi el a apăsat pe butonul de oprire.

— În lift nu sunt camere de supraveghere, Kat. În afară de baie, asta e singura zonă din clădire unde nu eşti supravegheat de camere.

Nu aveam idee unde vrea să ajungă cu asta şi eram încă şocată de toate cele întâmplate; am făcut un pas în spate şi m-am lovit de perete.

— OK.

— Originii pot să pătrundă în mintea ta. E un lucru pe care Nancy nu ţi l-a spus. Pot să-ţi citească gândurile. Aşa că ai face bine să fii atentă la ce te gândeşti când eşti în preajma lor.

Am rămas cu gura căscată.

— Pot citi gândurile? Stai, asta înseamnă că şi tu poţi!

El a ridicat indiferent din umeri.

— Încerc să n-o fac. E mai enervant decât orice să auzi gândurile altora, dar când eşti mic, nu prea te gândeşti la asta. Pur şi simplu o faci. Iar ei o fac tot timpul.

— Eu... E o nebunie. Pot citi şi gândurile? Ce altceva mai pot face?

Aveam impresia că am căzut printr-o gaură de iepure şi am aterizat în benzi desenate cu X-Men. Deci tot ce am

gândit când eram cu Archer… sunt convinsă că la un moment dat m-am gândit şi la cum să scăpăm de aici şi…

— N-o să spun nimănui ce am auzit de la tine, mi-a spus el.

— O, Doamne… şi acum ai făcut-o.

Inima mea bătea cu putere.

— Şi de ce ar trebui să te cred?

— Poate pentru că nu ţi-am cerut niciodată să ai încredere în mine.

Am clipit des din ochi. Nu spusese şi Luc ceva de genul ăsta?

— De ce nu i-ai spune lui Nancy?

El a ridicat iar din umeri.

— Nu contează.

— Da. E absolut…

— Nu. Nu e. Nu chiar acum. Uite, nu avem prea mult timp. Ai grijă când eşti în preajma originilor. Am auzit ce ţi-a spus. Ai văzut filmul *Jurassic Park?*

— Hmm, da.

Ce întrebare ciudată.

A avut un zâmbet ironic.

— Ţii minte raptorii de acolo? Dacă dai drumul originilor e ca şi cum ai deschide uşa de la cuşca raptorilor. Pricepi ce-ţi spun? Originii ăştia, ultima generaţie, nu seamănă deloc cu ce a avut Daedalus până acum. Ei evoluează şi se adaptează absolut fără niciun control. Pot face nişte lucruri pe care nici eu nu mi le pot închipui. Daedalus a început să aibă deja probleme cu ei.

M-am chinuit să procesez toate astea. În mod ciudat, bunul- simţ continua să refuze tot ce auzea, deşi era clar că în realitate totul era posibil. În fond, şi eu eram un hibrid extraterestru-om.

— Şi de ce sunt diferiţi?

— Li s-a dat Prometeu ca să le accelereze abilităţile şi învăţarea, s-a strâmbat Archer. De parcă ar fi avut nevoie. Dar la ei a mers, spre deosebire de amărâtul ăla de Largent.

Am văzut iar în minte trupul strivit al lui Largent şi am strâns o clipă ochii.

— Ce substanţă e în Prometeu?

El m-a privit sceptic.

— Ştii cine a fost Prometeu în mitologia greacă. Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai dat seama până acum.

Perfect, acum mă face şi proastă.

El a râs.

M-am uitat urât la el.

— Îmi citeşti gândurile, nu?

— Scuze.

Nu mi se părea că regretă prea tare.

— Tu singură ai spus că în mitologie, Prometeu a creat omenirea. Gândeşte-te puţin. Ce face Daedalus aici?

— Încearcă să creeze specia perfectă, dar asta chiar nu-mi spune nimic.

El a clătinat din cap, a întins mâna şi a bătut uşor cu degetul pe mijlocul braţului meu.

— Când ai suferit mutaţia, ţi s-a administrat un ser. Era primul ser creat la Daedalus, dar ei au vrut ceva şi mai bun, care să acţioneze mai rapid. Acum se testează Prometeu, şi nu doar pe oamenii vindecaţi de luxeni.

— Eu...

N-am înţeles de la început, apoi mi-am amintit de pungile alea de perfuzii din sala în care bolnavii primeau serul creat de Daedalus.

— Le administrează asta şi bolnavilor, nu?

El a dat din cap.

— Înseamnă că Prometeu e LEE 11?

Când am văzut că dă iar din cap, m-am chinuit să nu mă mai gândesc ce presupune descoperirea asta pentru mine, mai ales că Archer era aşa de băgăcios.

— De ce îmi spui toate astea?

El s-a întors încet şi a pornit liftul. S-a uitat lung la mine şi a spus simplu:

— Avem un prieten comun, Katy.

Capitolul 17

KATY

Abia puteam să-mi stăpânesc nerăbdarea de a ajunge cât mai repede la Daemon. Nu abuzaserăm de privilegiul băii, ştiind ce vor ei de la noi. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când am simţit gâdilătura cunoscută din ceafă. M-am reţinut vreo două minute, după care am dat buzna în baie şi am bătut încet la uşa celulei sale.

A fost acolo într-o secundă.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Fă chestia aia a ta cu lumina. Mă mutam nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Hai.

El s-a uitat ciudat la mine, dar în clipa următoare s-a transformat în cometă luminoasă. *Care-i treaba ?*

I-am povestit pe nerăsuflate de copilul sinistru din hol, de ce mi-a spus Archer despre ei, ce e Prometeu, ce mi-a zis Archer despre prietenul comun. *Nu am încredere în nimic din ce mi-a spus el, dar, pe de altă parte, el n-a spus*

nimănui ce a auzit de la noi, sau poate a spus, dar dintr-un motiv sau altul încă ne lasă în pace.

Lumina lui Daemon a pulsat. *Iisuse, asta devine din ce în ce mai bizar.*

*Mie îmi spui...*M-am rezemat de chiuvetă.Dacă vor iar să injecteze pe cineva cu chestia aia...M-am cutremurat. Poate de data asta vor aştepta măcar până se instalează mutaţia.

Sau asta, sau vor avea o factură enormă la curăţătorie.

Bleah. Faza aia a fost...

A întins spre mine braţul înconjurat de lumină. *Degetele lui calde mi-au mângâiat obrazul. îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.*

Îmi pare rău că ai fost implicat în aşa ceva. Am respirat adânc. *Dar îţi dai seama că ce s-a întâmplat cu Largent nu a fost din vina ta, nu?*

Da, ştiu. Crede-mă, Kitten, n-am de gând să mă simt vinovat şi pentru alţii. Suspinul lui m-a înfiorat. *Deci, apropo de Archer...*

Am mai vorbit vreo două minute despre el. Am ajuns amândoi la concluzia că era foarte posibil ca el să fie omul din interior al lui Luc, dar nu avea nicio logică. Era clar că Archer ar avea acces la LH-11 şi ar fi putut să i-l dea lui Luc. Nu puteam avea încredere în el - nu aveam să repetăm greşeala de a mai avea din nou încredere în cineva.

Dar îmi venise o idee. Una de care era interesat şi Daemon. Odată ce am fi pus mâna pe LH-11, nu aveam decât o şansă de a evada. Iar dacă într-adevăr originii erau ca raptorii, atunci ei ar fi putut reprezenta modalitatea perfectă de distragere a atenţiei, una care ne-ar fi oferit ceva timp ca să putem ieşi.

Orice am fi făcut era riscant, iar şansele de ratare erau de 99 la sută. Dar şi eu, şi Daemon, credeam că e mai sigur să ne bazăm doar pe noi, nu pe Luc - sau eventual pe Archer. Ne fripseserăm de prea multe ori.

Daemon şi-a reluat forma umană, m-a sărutat repede şi ne-am întors în camerele noastre. Partea asta era întotdeauna cea mai grea - să ne urnim spre paturile noastre - dar ultimul lucru de care aveam nevoie era să fim prinşi exact când... ne pierdeam unul într-altul. Fiindcă de fiecare dată când eram împreună se ajungea acolo. Şi parcă tot nu ne venea să credem că ne dau voie să ne întâlnim aşa - totul ni se părea un test.

M-am îndreptat spre patul meu. M-am aşezat în fund, mi-am strâns genunchii la piept şi mi-am rezemat bărbia de ei. Clipele astea de linişte, când nu făceam nimic, erau cele mai rele. Pe

neaşteptate îmi veneau în minte lucruri la care nu voiam să mă gândesc şi care îmi tulburau concentrarea.

Voiam din tot sufletul ca Daemon să vadă că mă descurc, că nu mă afectează nimic din toate astea. Nu voiam să-şi facă griji pentru mine.

Am închis ochii şi mi-am aşezat fruntea pe genunchi. Mi-am spus cea mai penibilă chestie posibil: că e o lumină la capătul tunelului ăstuia sumbru. Apoi am mai găsit un clişeu la fel de penibil: orice nor întunecat are un contur argintiu.

Mă întrebam cât timp voi putea să-mi mai spun asta.

DAEMON

Echipa deosebită de la Daedalus chiar a avut răbdare de data asta să se instaleze mutaţia. Era un alt recrut, care se pare că murea de plăcere s-o facă. Ăsta s-a înjunghiat în piept, chiar lângă inimă, nu în burtă. Tot murdar. Kat a fost şi de data asta martoră. L-am vindecat pe idiot. În linii mari, a fost un succes, clar nu am putut să mă apropii de LH-11. Păcat al naibii, fiindcă mai rămăsese în seringă ceva ser.

Kat şi cu mine nu ne bazam pe Luc, dar dacă am fi putut face rost de LH-11, şi dacă s-ar fi întâmplat ca cineva, fie Archer, fie altul, să se ofere să ne ajute, nu aş fi refuzat. Planul lui Kat, să le dăm drumul copiilor ălora, era singurul pe care îl aveam, numai că felul concret în care am putea face asta rămânea de văzut. Ca să nu mai spun că habar nu aveam pe cine eliberăm de fapt. Chiar dacă nu-mi făcea plăcere să recunosc, în clădirea asta existau şi persoane nevinovate.

În cele trei zile cât am aşteptat să vedem dacă al doilea cobai prezintă semnele instalării mutaţiei, mi-au mai adus să vindec trei soldaţi şi încă pe cineva care părea a fi civil - o femeie care mi se părea mult prea agitată ca să fi acceptat toată povestea fără să fie obligată. Nu s-a înjunghiat, ea a fost injectată cu o doză letală de ceva.

Şi nu am reuşit s-o vindec absolut deloc. Nu ştiu ce a fost, dar a fost oribil. A început să facă spume la gură, avea convulsii şi am încercat, dar n-am reuşit să fac nimic. Nu puteam să văd în mintea mea rana şi pur şi simplu n-a mers.

Femeia a murit pe loc, sub ochii îngroziţi ai lui Kat.

Nancy nu era prea încântată când i-au luat de acolo trupul inert. În a patra zi, când i-au dat celui de-al doilea soldat vindecat Prometeu, cunoscut şi ca LH-11, indispoziţia ei s-a accentuat. Ceva mai târziu, soldatul a

murit lipit de perete. Nu ştiu ce era asta, de ce se repezeau toţi în perete, dar ăsta era deja al doilea.

În ziua a cincea, i s-a administrat LH-11 şi celui de-al treilea. El a mai rezistat douăzeci şi patru de ore până să înceapă să sângereze prin toate orificiile, inclusiv prin buric. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Se adunaseră o grămadă de decese. Cam greu să nu pui la inimă. Dacă mă învinovăţeam? La dracu' nu. Dacă mă enerva şi îmi venea să înec tot complexul în benzină şi să-i dau foc? La dracu', da.

Aproape mereu m-au ţinut departe de Kat, nu ne lăsau împreună decât când eram în camera unde făceam vindecarea, şi mai aveam şi câteva minute în baia noastră plină de secrete. Nu era destul. Kat arăta la fel de epuizată cum mă simţeam şi eu, şi te-ai fi gândit că în starea asta mi se vor mai linişti şi hormonii, dar nu. De câte ori auzeam duşul pornind, trebuia să mi adun toate resursele de autocontrol. Băile nu aveau camere de supraveghere, ceea ce ar fi fost ideal pentru o mică partidă de giugiuleală, dar nici nu mă gândeam să risc să aduc pe lume copilaşi-Daemon în gaura asta de iad.

Eram împotriva ideii de a avea într-o bună zi copii cu Kat? în afară de entuziasmul cu care mă gândeam la procesul implicit, nu mi se părea o idee groaznică. Sigur, voiam toată aiureala aia

cu gărduleţul alb şi restul... asta dacă avea să se întâmple peste zece ani şi copiii ăia nu vor avea tunsori castron ciudate şi nu vor face jocuri Jedi cu minţile oamenilor.

Nu cred că cer prea mult.

În a şasea zi, i s-a administrat LH-11 celui de-al treilea soldat; a rezistat toată ziua, şi a doua zi. A început să arate semne de mutaţie reuşită. A trecut testele de stres cu brio.

Nancy era aşa de încântată, încât am avut impresia că vrea să mă sărute - şi am zis că o să lovesc pentru prima dată o femeie.

— Meriţi o recompensă, a spus ea, cu toate că eu credeam să merită să-i trag un şut în fund. Poţi să-ţi petreci noaptea cu Kat. Nu vă va împiedica nimeni.

Nu am spus nimic. Nu aveam de gând să refuz, dar era destul de sinistru s-o aud pe Nancy că pot să-mi petrec noaptea cu Katy, în timp ce ei ne privesc în monitoare. M-am gândit la copiii ăia de la etajele inferioare. Dap, aşa ceva nu se va întâmpla.

Kat încerca să facă ceva, fiindcă am văzut-o că se apropie de tava cu instrumente. S-a oprit când a făcut Nancy anunţul. A încreţit un pic din nas şi eu m-am simţit

cam jignit, deşi probabil se gândea la aceleaşi lucruri ca şi mine.

Au adus un alt subiect, un alt soldat, dar eu eram prea distras de ce făcea Kat. Era mult prea aproape de tava aia, practic, stătea în faţa ei.

O înjunghiere şi eu aveam iar mâinile pline de sânge, iar Nancy ţopăia fericită prin cameră.

Doctorul Roth pusese seringa folosită alături de cele noi. Am văzut-o pe Kat cum se pregăteşte să o ia, dar apoi mi-a venit brusc o idee.

— Asta înseamnă că acum sunt legat de ei? am întrebat eu, ştergându-mi mâinile cu un prosop pe care mi-l aruncaseră ei. De ăia care încă nu s-au dat cu capul de pereţi? Dacă mor ei, mor şi eu?

Nancy a râs.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu văd ce e aşa de amuzant la întrebarea asta.

— E o întrebare foarte bună şi foarte personală. Nancy şi-a plesnit palmele, cu ochi strălucitori. Nu. Serul Prometeu care se administrează subiecţilor cu mutaţii întrerupe conexiunea.

M-am simţit uşurat. Nu-mi plăcea ideea să am peste tot călcâie ale lui Abile.

— Cum se poate asta?

Nancy s-a îndreptat spre uşă şi gardianul i-a deschis-o.

— Am lucrat ani de zile la diminuarea legăturii dintre mutaţie şi consecinţele ei, Daemon. Aşa am aflat şi că trebuie să existe o dorinţă reală de vindecare în spatele unei mutaţii reuşite. S-a întors la mine, cu capul înclinat: Da. Ştim şi asta. Nu e o chestie spirituală sau magică, ci o combinaţie de abilitate, forţă şi determinare.

Să fiu al naibii...

— Fratele tău nu a reuşit.

Vocea lui Nancy a scăzut, iar eu m-am încordat.

— Nu din lipsa determinării sau a abilităţilor. Crede-mă, a fost motivat. Am avut grijă să fie motivat. Dar pur şi simplu nu era destul de puternic.

Mi se încleştaseră fălcile. Furia îmi circula prin vene ca un venin.

— Nu avem nevoie de el. Pe de altă parte, cu Bethany, ei, rămâne de văzut. Dar tu? Mi-a pus o mână pe piept: Tu eşti de păstrat, Daemon.

Capitolul 18

KATY

Tu eşti de păstrat, Daemon.

Dumnezeule, am crezut că o să înfig acul în ochii lui Nancy. Bine că n-am făcut-o, fiindcă asta ar fi spulberat toate eforturile noastre.

Mi-am încrucişat braţele, ca să ascund mâna în care aveam seringa. Am ieşit docilă după Daemon şi Archer, şi parcă mă aşteptam din clipă în clipă să-mi sară cineva în spate.

N-a sărit nimeni.

în exaltarea aia provocată de reuşita mutaţiei, nimeni nu s-a mai uitat la mine. Nimeni, în afară de Daemon, care m-a văzut chiar şi când făcea vindecarea, şi de Archer, care, dacă a tras cu urechea la gândurile mele, oricum nu a zis nimic.

Nu mă gândisem la toate astea când am şterpelit serul, dar acum, cu el în mână, ştiam că o să regret amarnic dacă voi fi prinsă. La fel şi Daemon. Dacă Archer îmi citea acum gândurile şi nu era omul lui Luc, atunci eram mâncaţi.

Ne-am dus la lift, iar Nancy cu hibridul proaspăt mutat s-au dus în direcţia opusă. Eram singuri, doar noi trei,când s-au deschis uşile de la lift. Aproape că nu-mi venea să cred că am avut aşa noroc. Inima îmi bubuia de frică şi de adrenalină, ca un solo de baterie.

L-am înghiontit uşor pe Daemon, ca să-i atrag atenţia. El s-a uitat la mine, s-a uitat spre mâna mea şi i-am arătat ce ţin în palmă. Numai vârful seringii se vedea. Ochii lui au strălucit şi s-au făcut mari când s-a uitat iar la mine. În clipa aceea ştiam amândoi ce înseamnă asta. Acum, că aveam LEE 11, nu mai era timp de pierdut. Până la urmă, cineva o să-şi dea seama că seringa aia lipseşte, sau poate am fost şi filmată când am furat-o. În orice caz, era acum ori niciodată.

După ce s-au închis uşile, Archer s-a întors la noi. Daemon a făcut un pas spre el, dar Archer a întins mâna spre butoane. Mi s-a oprit respiraţia când am văzut că apasă pe buton. Liftul nu s-a mişcat.

Archer a lăsat capul pe umăr şi privirea lui s-a oprit pe mâna mea.

— Ai luat LH-11? Dumnezeule. Voi doi sunteţi... Nu credeam că o s-o faceţi. Luc mi-a spus că aşa va fi. S-a uitat la Daemon cu ochii strălucitori. Dar n-am crezut că o să reuşiţi.

Inima mea bătea aşa de repede, încât degetele care ţineau acul mă furnicau.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Ştiu la ce vă gândiţi. Archer era acum atent la Daemon. De ce nu am luat eu serul pentru Luc? Nu pentru asta sunt eu aici, dar nu am acum timp să vă explic. O să-şi dea seama repede că lipseşte seringa. A făcut o scurtă pauză, apoi s-a întors din nou spre mine: Iar planul ăla pe care îl ai în cap e o adevărată nebunie.

Mă gândisem până acum la origini, dar acum mă gândeam la Rainbow Brite dansând Electric Slide . La orice, ca să-l ţin pe Archer departe de gândurile mele.

El s-a strâmbat.

— Pe bune, frate? a făcut, scoţându-şi bereta. Apoi a băgat-o în buzunar. Mai exact, ce credeţi voi că o să reuşiţi cu asta? Planul vostru o să eşueze sută la sută.

— Ce şmecher eşti, i-a spus Daemon, cu umerii ţepeni. Şi nu-mi eşti deloc simpatic.

— Şi mie nici nu-mi pasă. Archer s-a întors la mine: Dă-mi mie LH-11.

Am strâns şi mai tare seringa în mână.

— Nici nu mă gândesc.

Ochii lui s-au îngustat.

— OK. Ştiu ce vreţi să faceţi. Chiar dacă v-am avertizat să nu faceţi asta, voi tot o să daţi drumul trupei de ciudaţi, dar după aia? O luaţi la fugă? Pe lângă faptul că nici nu cunoaşteţi configuraţia clădirii, o să aveţi nevoie de ambele mâini, nu cred că vreţi să vă înţepaţi cu acul ăla. Ascultaţi-mă pe mine.

M-am simţit cuprinsă de nesiguranţă.

— Nu înţelegi. De câte ori am avut încredere în cineva, ne-am pârlit. Dacă îţi dau ţie asta...

— Luc nu v-a trădat niciodată până acum, nu?

Când am clătinat din cap, Archer s-a strâmbat.

— Nici eu nu aş putea să-l trădez vreodată. Mă şi sperie un pic nenorocitul ăla.

— Ce zici? l-am întrebat pe Daemon.

A urmat un moment de tăcere, apoi el i-a spus:

— Dacă încerci să ne păcăleşti, o să te omor fără nicio ezitare, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor. Ai înţeles?

— Dar trebuie să scoatem LH-11 afară din complexul ăsta, am spus.

— Vin şi eu cu voi, fie că vă place sau nu, a spus Archer şi apoi ne-a făcut cu ochiul. Am auzit că Olive Garden e un restaurant care merită să fie încercat.

Mi-am amintit discuţia pe care o avusesem cu el despre viaţa normală şi, nu ştiu de ce, asta parcă m-a mai liniştit. Nu înţelegeam de ce ne ajută pe noi sau pe Luc, sau de ce nu făcuse asta mai demult, dar, aşa cum spusese şi el, eram deja băgaţi până în gât. Am înghiţit în sec, i-am dat seringa şi ziceai că i-am dat viaţa mea, ceea ce, într-un

fel, nu era departe de adevăr. El a luat-o, a scos bereta, a înfăşurat seringa în ea şi a băgat-o în buzunarul din faţă al pantalonilor.

— Hai să dăm drumul la spectacol, a spus Daemon, cu ochii la Archer, după ce m-a strâns uşor de mână.

— Mai ai bucata de opal? l-a întrebat Archer.

— Da. Daemon a rânjit cu tupeu. E destul de util că Nancy se topeşte după mine, nu? A fluturat uşor mâna şi roşul acela din interiorul opalului a părut că străluceşte. E timpul să fiu minunat.

— Ia înfăţişarea lui Nancy. Archer a apăsat pe buton. Repede.

Silueta lui Daemon a început să se estompeze, apoi s-a metamorfozat, s-a micşorat cu câţiva centimetri. Părul lui des s- a transformat într-o coadă subţire. Trăsăturile lui s-au şters complet. I-au apărut sâni. Cam atunci mi-am dat seama cum o să arate. A mai apărut şi un costum sobru cu pantalon şi, gata, lângă mine era Nancy Husher.

Numai că nu era ea.

— E aşa de sinistru, am murmurat eu, cu ochii la el/ ea/ cine o fi fost, să văd măcar un semn că era totuşi Daemon.

Ea a rânjit.

Dap. Daemon era.

— Crezi că o să meargă? l-am întrebat eu.

— O să spun că avem un pahar pe jumătate plin.

Mi-am dat după ureche şuviţele de păr care mi se desprinsesem din coadă.

— M-ai liniştit de nu se poate.

— O să dăm drumul copiilor ălora, apoi venim înapoi la lift şi urcăm la suprafaţă. S-a uitat la Archer cu toată autoritatea pe care o avea Nancy. Când ieşim afară, o să-i dau ei opalul, a spus şi s-a uitat la mine. Nu discutăm pe chestia asta. O să ai nevoie de el, pentru că va trebui să fugim, şi o să fugim mai repede decât am fugit vreodată până acum. Poţi să faci asta?

Planul ăsta nu-mi suna prea bine. Afară nu era decât o întindere nesfârşită de nisip, poate sute de kilometri, dar am dat din cap.

— Ei, măcar ştim că nu te vor ucide. Eşti mult prea minunat.

— Exact. Gata?

Am vrut să spun nu, dar am spus da, şi apoi Archer a apăsat pe butonul cu numărul nouă. Când liftul s-a pus în mişcare, inima mea a început să bubuie.

S-a oprit la etajul cinci.

Rahat. Asta nu făcea parte din planul nostru.

— E-n regulă, a spus Archer. Pe aici se face accesul în corpul B.

Groaza mi se ghemuise în stomac când am ieşit pe hol. Putea să fie o capcană sau o înscenare, dar nu mai aveam cum să dăm înapoi.

Archer mi-a pus mâna pe umăr, aşa cum făcea de obicei când mă escorta undeva. Asta nu i-a plăcut deloc lui Daemon, dar nu şi-a manifestat nemulţumirea. Expresia lui a rămas aceeaşi - dispreţul ăla rece aşa de caracteristic pentru Nancy.

Pe hol mai erau oameni, dar practic niciunul nu ne-a acordat vreo atenţie. Ne-am dus până în capătul coridorului şi am urcat într-un lift mai mare. Archer a apăsat pe un buton pe care scria B, iar liftul a pornit. După ce s-a oprit, am ieşit într-un alt coridor şi ne-am dus direct la un alt lift, în care a apăsat pe 9.

Nouă niveluri sub pământ. Uf.

Era drum lung până la micii origini, dar e adevărat că şi ei erau nişte pui demenţi de Einstein.

Cu gura uscată, am încercat să-mi potolesc bătăile inimii, ca să nu fac vreun infarct. După câteva secunde, liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Archer s-a dat la o parte şi ne-a lăsat pe noi în faţă. Cu coada ochiului l-am văzut că apasă butonul de oprire. Liftul ne lăsase într-o anticameră mică, fără geamuri. În faţa unor uşi duble stăteau de pază doi soldaţi. Cum ne-au văzut, au luat poziţia de drepţi.

— Domnişoară Husher. Ofiţer Archer, a spus unul dintre ei, cu o înclinare a capului. Aş putea să vă întreb de ce o aduceţi aici?

Daemon a făcut un pas spre el şi şi-a plesnit mâinile exact cum făcea Nancy.

— Cred că ar fi o idee bună să vadă şi ea măreţele noastre realizări chiar în mediul lor. Poate aşa va înţelege mai bine ce se întâmplă aici.

A trebuit să-mi strâng buzele, fiindcă semăna aşa de bine cu Nancy, că mă pufnea râsul. Şi nici nu era un râs normal, ci unul

nebun, isteric.

Gardienii s-au uitat unul la celălalt. Domnul Vorbăreţ a făcut un pas în faţă.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Pui la îndoială decizia mea? a spus Daemon, cu cel mai enervant ton de Nancy posibil.

Mi-am muşcat buzele.

— Nu, doamnă, dar zona asta este interzisă oricăror angajaţi care nu au autorizare şi... musafirilor. Domnul

Vorbăreţ s-a uitat la mine şi apoi la Archer. Dumneavoastră aţi dat ordinul ăsta.

— Atunci ar trebui să-mi permit să aduc aici pe cine consider eu, nu crezi?

Cu fiecare clipă ştiam că avem din ce în ce mai puţin timp. Mâna lui Archer s-a strâns puţin pe umărul meu şi ştiam că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— D-d-da, dar ştiţi, este contrar protocolului, s-a bâlbâit Domnul Vorbăreţ. Nu putem să...

— Ştii ceva? Daemon a făcut un pas în faţă şi s-a uitat în sus. Nu se vedea nicio cameră de luat vederi, dar asta nu înseamnă că nu erau. Ia protocolul ăsta.

Daemon/Nancy a întins mâna şi a trimis un fulger de lumină. Arcul energetic s-a desfăcut în două, unul l-a lovit pe Domnul Vorbăreţ, celălalt pe gardianul tăcut. S-au prăbuşit la pământ, fumegând. Mirosul de carne şi haine arse mi-a izbit nasul.

— Ei, e şi asta o metodă, a spus Archer sec. Acum nu mai putem da înapoi.

Daemon/Nancy i-a aruncat o privire.

— Poţi să deschizi uşile astea?

Archer s-a apropiat de ele şi s-a aplecat. Lumina roşie de pe panou s-a făcut verde. S-a auzit zgomotul ăla de depresurizare şi uşile s-au deschis. Mi-am ţinut respiraţia când am intrat în spaţiul ăla deschis de la etajul al nouălea, de parcă mă aşteptam să ne sară cineva în faţă sau să ne trezim cu vreo puşcă în nas. Nu ne-a oprit nimeni, dar câţiva dintre membrii personalului care mişunau pe acolo s-au uitat ciudat la noi.

Etajul acesta era diferit de toate cele pe care le văzusem până atunci, era circular şi avea multe uşi şi nişte ferestre lungi, în mijloc era ceva care semăna cu o cameră a infirmierelor.

Archer a lăsat mâna jos şi am simţit imediat ceva rece lipit de mine. M-am uitat şi am văzut cu stupoare că mi-a pus în mână un pistol.

— Piedica nu e trasă, Katy. Apoi s-a apropiat de Daemon. A spus încet: Trebuie să ne mişcăm repede. Vezi uşile alea duble? Acolo ar trebui să fie la ora asta. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Ei ştiu deja că suntem aici.

Un fior de gheaţă mi s-a strecurat pe şira spinării. Mi se părea groaznic de greu pistolul ăla.

— Ei, nu-i deloc sinistru, a spus Daemon şi m-a privit. Stai lângă mine.

Am dat din cap şi am pornit spre uşile care aveau nişte ferestre minuscule, trecând pe lângă zona din mijlocul încăperii. Archer era chiar în spatele nostru.

Ne-a apărut în faţă un individ.

— Domnişoară Husher...

Daemon a întins mâna spre el şi l-a plesnit direct în piept. Individul a zburat prin aer, cu poalele halatului fluturând pe lângă el ca nişte aripi de porumbel, şi apoi s-a izbit de geamurile zonei centrale. Geamul s-a crăpat, dar nu s-a spart, iar individul a căzut pe podea.

Cineva a ţipat - un ţipăt care îţi zgâria creierul. A apărut în fugă un alt individ în halat. Archer s-a răsucit şi l-a apucat de gât. În clipa următoare mi-a trecut prin faţa ochilor o ceaţă albă care s-a izbit de peretele de lângă mine.

S-a declanşat haosul.

Archer a blocat intrarea în zona centrală, unde se afla probabil ceva la care nu voiam să aibă ceilalţi acces, şi i-a zburat pe rând pe toţi membrii personalului care îi ieşeau înainte, iar restul s-au îngrămădit în faţa usii - acolo unde voiam noi să intrăm.

Daemon s-a apropiat de ei cu pupilele albite.

— Dacă aş fi în locul vostru, băieţi, m-aş da la o parte.

Cei mai mulţi au fugit ca şobolanii. Au mai rămas doi.

— Nu putem să te lăsăm să faci asta. Nu înţelegi de ce sunt capabili...

Am ridicat pistolul.

— La o parte.

S-au dat la o parte.

Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă nu folosisem în viaţa mea un pistol. Nu că n-aş fi ştiut cum, dar nu era chiar aşa uşor să apeşi pe trăgaci.

— Mulţumesc, am spus, şi pe urmă m-am simţit ridicol că am spus asta.

Daemon s-a repezit la uşă, tot în forma lui Nancy. Am văzut panoul de siguranţă şi mi-am dat seama că avem nevoie de Archer. Am vrut să mă întorc spre el, dar am auzit încuietoiile bubuind ca un tunet. M-am întors rapid spre uşă şi mi s-a oprit respiraţia când am văzut că se deschid.

Daemon s-a dat un pas înapoi. Şi eu la fel. Niciunul dintre noi nu se aşteptase la asta.

În uşa sălii de clasă a apărut Micah. Pe scaune stăteau o mulţime de băieţi de diferite vârste. Aceeaşi tunsoare. Aceiaşi pantaloni negri. Aceleaşi tricouri albe. Toţi cu aceeaşi expresie inteligentă care te tulbura, şi toţi se răsuciseră pe scaun să se uite la noi. În faţa clasei era o femeie prăbuşită pe podea cu faţa în jos.

— Mulţumim, a zâmbit Micah şi a ieşit din clasă.

S-a oprit în faţa lui Archer şi a ridicat mâna. Avea o brăţară îngustă şi neagră în jurul încheieturii.

Fără să spună un cuvânt, Archer şi-a trecut degetele peste brăţară şi s-a auzit un declic slab. Brăţara s-a desprins de pe mâna lui Micah şi a căzut pe podea. Nu aveam idee ce putea să fie chestia aia, dar îmi imaginam că era ceva important.

Micah s-a întors către membrii personalului, care stăteau înghesuiţi unii în alţii. A lăsat uşor capul într-o parte.

— Nu vrem decât să ne jucăm. Niciunul dintre voi nu ne lasă să ne jucăm.

Atunci au început ţipetele. Oamenii au început să se prăbuşească precum nişte saci de cartofi, cădeau în genunchi cu mâinile la urechi. Micah zâmbea în continuare.

— Hai, a spus Archer şi a împins un scaun spre uşă, potiivindu-l în aşa fel încât uşa să rămână deschisă.

Am aruncat o privire în sala de clasă şi am văzut că acum copiii se ridicaseră de pe scaune şi veneau spre uşă. Dap, era clar momentul să plecăm de-aici.

Pe hol, cei doi gardieni erau tot inconştienţi, şi noi am urcat repede în liftul din dreapta. Imediat cum am urcat, Archer a apăsat butonul care ducea la suprafaţă.

Daemon s-a uitat în jos, la mâna mea.

— Sigur te descurci cu chestia asta?

M-am forţat să zâmbesc.

— Nu am nimic altceva până să ies din nenorocita asta de clădire.

A dat din cap.

— Numai să nu te împuşti singură… sau pe mine.

— Sau pe mine, a intervenit şi Archer.

Am dat ochii peste cap.

— Câtă încredere aveţi în mine, fraţilor.

Daemon a aplecat capul spre mine.

— Ba am încredere în tine. Sunt alte…

— Nici să nu te gândeşti să spui ceva murdar sau să încerci să mă săruţi cât timp ai înfăţişarea lui Nancy.

I-am pus mâna pe piept şi l-am împins.

Daemon a chicotit.

— Nu ştii deloc să te distrezi.

— Ar trebui să vă concentraţi asupra misiunii pe care…

Undeva, în clădire, a pornit o sirenă. Liftul s-a oprit brusc la etajul trei. Luminile s-au stins şi pe tavan s-a aprins un bec roşu.

— Acum începe cu adevărat distracţia, a spus Archer, în timp ce uşile liftului se deschideau.

Pe coridor, soldaţii şi alţi angajaţi alergau de colo-colo şi se strigau ordine. Archer l-a doborât pe primul soldat care s-a uitat spre noi şi apoi a ţipat. Daemon a făcut

acelaşi lucru. Alt soldat a scos o armă, iar eu am ridicat pistolul şi am tras. Reculul m-a speriat. Glontele l-a nimerit pe individ în picior.

Daemon nu şi-a mai păstrat înfăţişarea şi şi-a reluat-o pe a lui. Se uita la mine cu ochii mari.

— Ce? l-am întrebat. Nu credeai că sunt în stare?

— La scări, a ţipat Archer.

— Nu mi-am dat seama că poţi să fii aşa de sexy când tragi cu pistolul. Daemon m-a apucat de mâna pe care o aveam liberă. Hai.

Am luat-o la fugă pe hol, la câţiva metri în spatele lui Archer. Luminile din plafon s-au stins şi s-au aprins nişte lumini intermitente, roşii şi galbene. Archer şi Daemon aruncau în disperare fulgere de energie, din cauza cărora cei mai mulţi dintre soldaţi au rămas pe loc. Am trecut pe lângă nişte ascensoare. Două dintre ele s-au deschis şi de acolo au început să iasă mai mulţi origini. Ne-am continuat drumul, dar eu am întors capul - trebuia să văd ce vor face. Trebuia să ştiu.

Erau diversiunea perfectă.

Atenţia tuturor se îndreptase asupra lor. Unul dintre puşti se oprise în mijlocul holului. S-a aplecat şi a ridicat un pistol pierdut de vreun soldat, şi am văzut că nu mai are brăţara la mână. Pistolul a început să fumege şi s-a topit, luând forma unei mingiuţe.

Puştiul a chicotit.

Apoi s-a întors şi a aruncat mingea pe care o făcuse din pistol într-un soldat care încerca să se apropie de el. Mingea a trecut prin burta bărbatului.

Era să mă împiedic. Dumnezeule!

Oare făcusem bine dându-le drumul? Ce s-ar întâmpla dacă ar ieşi afară - în lumea reală? Dezastrul pe care l-ar face ar fi apocaliptic.

Daemon m-a strâns mai tare de mână, ca să mă concentrez la misiunea noastră. Aveam timp să mă gândesc la asta mai târziu. Să sperăm.

Am dat colţul în viteză şi m-am trezit deodată cu un pistol drept în frunte, aşa de aproape, încât am văzut degetul de pe trăgaci, am văzut scânteia minusculă a împuşcăturii. Urletul meu s-a oprit în gât. A urlat Daemon şi urletul ăla s-a reverberat în capul meu. Glontele s-a oprit cu vârful în fruntea mea. Nu am mai făcut nicio mişcare. Am înţepenit, pur şi simplu. Tot aerul îmi ieşise din plămâni.

Daemon a dat glontele la o parte, m-a luat în braţe şi s-a întors, şi atunci l-am văzut pe Micah la doar câţiva metri de noi, cu mâna ridicată.

— Asta n-a fost frumos, a spus el cu voce calmă de copil. Mie îmi place de ei.

Soldatul s-a albit şi în clipa următoare era cu faţa în podea - nici nu a ţipat, nici nu s-a prins de cap -, iar de sub el ieşea o baltă de sânge.

În spatele lui Micah a apărut un alt origin, apoi încă unul şi încă unul. Soldaţii care blocau scările s-au prăbuşit la podea. Buf. Buf. Buf. Drumul era liber.

— Hai, ne-a strigat Archer.

Am întors capul spre Micah şi privirile ni s-au întâlnit.

— Mulţumesc.

Micah a dat din cap. Am mai aruncat o privire în jur şi pe urmă am luat-o la fugă printre trupurile prăbuşite la podea. Tălpile subţiri ale tenişilor mei alunecau pe podeaua udă - udă de sânge. Tenişii deja se îmbibaseră de sânge. Nu puteam să mă gândesc acum la asta.

Archer a împins uşa de la scări şi, după ce s-a închis la loc în urma noastră, Daemon s-a întors spre mine şi m-a strâns tare de braţe. M-a tras violent spre el, ridicându-mă pe vârfuri.

— Eram gata să te pierd. Iar.

Buzele lui mi-au atins fruntea în locul acela fierbinte, apoi m- a sărutat, un sărut apăsat şi aspru, în care se simţeau frica, disperarea şi furia. Era aşa de ameţitor în intensitatea lui, încât atunci când mi-a dat drumul mă simţeam dezbrăcată.

— Nu avem timp de hârjoneală, mi-a spus el şi mi-a făcut cu ochiul.

Apoi am fugit amândoi în sus pe scări, mână în mână. Archer a dat peste un soldat pe palier. L-a izbit cu brutalitate şi l-a aruncat peste balustradă. Buşiturile care au urmat mi-au strâns stomacul.

Pe palierul de la etajul doi apăruseră o mulţime de soldaţi. Nu aveau în mâini pistoale obişnuite, semănau mai mult cu cele electrice.

Daemon mi-a lăsat mâna, s-a urcat pe balustradă şi a sărit la etajul de sus. Am văzut zburând prin faţa mea un soldat care a aterizat două etaje mai jos. Archer era exact lângă Daemon. A smuls de la cineva o armă cu electroşocuri şi mi-a aruncat-o. Am mutat pistolul în mâna stângă şi m-am repezit pe scări după ei, trăgând în soldatul care se apropia de mine.

Aşa cum am bănuit, era un fel de Taser. Au ieşit din el două fire care l-au lovit pe soldat în gât. Omul a început să se zvârcolească de parcă avea epilepsie, apoi s-a prăbuşit. Firele au revenit în armă, şi am putut astfel să trag şi în individul care se repezise la Archer.

După ce am eliberat palierul, Daemon a târât la uşă doi soldaţi inconştienţi şi i-a aşezat unul peste altul.

— Haideţi, a spus Archer, ieşind de pe palier după ce îşi scosese haina de camuflaj.

Apoi şi-a băgat sub tricoul alb plăcuţele care îi atârnau la gât.

Cu atâta onix şi diamante în clădire, fără pistol şi fără Taser eram absolut inutilă. Începuseră să mă doară muşchii de la picioare, dar nu am luat în seamă arsura şi m-am forţat.

Când am ajuns la nivelul terestru, Archer s-a uitat la noi peste umăr. Nu a vorbit cu voce tare, dar mesajul era pentru amândoi. *Nu luăm niciun autovehicul din hangar. După ce ieşim, o să ne mişcăm mai repede decât oricare maşină de-ale lor. Mergem în sud, spre Vegas, pe autostrada Great Basin. Dacă ne separăm cumva, ne întâlnim la Ash Springs. Sunt vreo 130 km până acolo.*

O sută treizeci?

E acolo un hotel care se numeşte The Springs. Sunt obişnuiţi să cazeze ciudaţi.

În timp ce eu mă gândeam cu ce fel de ciudaţi s-or fi obişnuit ăia şi în acelaşi timp îmi dădeam seama ce stupid e să mă gândesc acum la aşa ceva, Archer a scos un portofel din buzunarul de la spate. A băgat nişte bani în mâna lui Daemon. Ăştia ar trebui să vă ajungă.

Daemon a dat scurt din cap, apoi Archer s-a uitat la mine.

— Eşti gata?

— Da, am hârâit eu, strângând armele în mâini.

Am respirat adânc şi am dat din cap, mai mult pentru mine, şi îmi era aşa de frică, încât simţeam în gură gustul ăla amar, specific.

Uşa s-a deschis şi am respirat aerul curat de afară după cine ştie câte luni. Aer uscat, dar curat, nu artificial. Speranţa mă umpluse de efervescenţă, dându-mi puterea să merg mai departe. Peste maşinile alea vedeam şi un petic de cer în amurg, albastru-deschis şi portocaliu-roşcat. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Libertatea era chiar acolo.

Dar între noi şi libertate se afla o mică armată de soldaţi. Nu aşa de mulţi cum mă aşteptasem eu, dar presupun că ceilalţi erau în subteran, luptându-se cu originii.

Daemon şi Archer nu au mai pierdut timpul şi au deschis focul. Exploziile de energie au luminat hangarul, au ricoşat din Humvee-urile cenuşii şi le-au sfâşiat prelatele. Zburau scântei peste tot. Se împărţeau pumni

în lupte corp la corp. Mi-am făcut şi eu datoria - am tras cu taserul în oricare era mai aproape.

Când fugeam printre trupurile de pe jos, am descoperit în remorca unui camion un tip cu mitralieră care se pregătea să tragă.

— Daemon!

El s-a întors şi a văzut ce îi arătam. Am tăiat-o, evitând la milimetru o rafală. M-am întors şi m-am ferit de o altă rafală. Peste umerii soldatului s-au prăbuşit nişte grinzi de metal. Umerii lui Daemon erau înconjuraţi de o lumină albă tivită cu roşu, care s-a scurs pe braţul lui. Energia a început să pulseze şi a descris un arc de la el la camion.

Văzând ce vrea să facă el, mai mulţi soldaţi au luat-o la fugă, adăpostindu-se în spatele marilor maşini Humvee. La fel am făcut şi eu, dar m-am dus spre alte maşini, în timp ce Daemon a izbit spatele camionului, care a explodat într-un foc de artificii de 4 iulie. Hangarul s-a zguduit şi o undă puternică de şoc m-a trântit cu fundul la podea. Din gaura căscată în camion a început să iasă fum. După o clipă, nu i-am mai văzut pe Daemon şi nici pe Archer. Printre bubuiturile exploziilor, mi s-a părut că aud vocea sergentului Dasher. O clipă am rămas împietrită, mă usturau ochii de duhoarea acidă a metalului ars şi a prafului de puşcă. Clipa aia a fost de ajuns.

Din perdeaua groasă de fum a apărut un soldat. M-am ridicat, bâjbâind pe lângă mine după pistol.

— A, nu, n-ai să faci asta, a spus el şi mi-a apucat braţul cu amândouă mâinile, apoi l-a sucit.

Durerea mi s-a dus până în umăr. Am rezistat şi m-am smucit ca să scap de strânsoarea lui puternică. Soldatul era bine antrenat şi, cu toată pregătirea pe care o făcuse Daedalus cu mine, n-aveam nicio şansă în faţa lui. Mi-a răsucit din nou braţul şi durerea era de data asta mai ascuţită şi mai intensă. Am scăpat arma din mână, iar soldatul m-a lovit cu putere în obraz.

Nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Cealaltă armă o aveam în mâna stângă. Urechile îmi vuiau. Fumul îmi ardea ochii. Creierul intrase în faza de supravieţuire. Am tras. Un lichid cald m-a stropit pe faţă.

Fiindcă ţineam arma cu stânga, nu aveam ţintă prea bună. Am tras în stânga pieptului său. De fapt, nu eram prea sigură unde ţintesc, dar am tras. S-a auzit un fel de gâlgâit care mi s-a părut foarte ciudat, fiindcă l-am auzit peste toate urletele, ţipetele şi gloanţele care vâjâiau în toate părţile. M-a cuprins greaţa.

Am simţit o mână pe umăr.

Am ţipat, m-am răsucit, gata-gata să trag în Daemon. Inima aproape mi s-a oprit.
— Fir-ar. M-ai speriat ca naiba.
— Parcă era vorba să stai lângă mine, Kitten. Asta nu înseamnă că stai lângă mine.
M-am uitat o clipă la el şi m-am strecurat prin spatele unui Humvee. Cerul nopţii ne atrăgea ca un magnet. Archer era ceva mai departe, tot după un Humvee. Ne-a văzut, s-a uitat la deschizătura hangarului şi a dat din cap.
— Stai, a spus Daemon.
S-a deschis o uşă şi a apărut Dasher, înconjurat de gardieni. Părul lui, întotdeauna aşa de aranjat, acum era un dezastru. Uniforma era şifonată. Evalua distrugerile cu privirea şi dădea nişte ordine pe care nu le auzeam.
Daemon s-a uitat în sus şi a urmărit traseul luminilor roşii. A zâmbit cu un colţ al gurii, s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul.
— Vino după mine.
Ne-am întors de unde am venit, pe lângă Humvee. M-am uitat printr-o ruptură a prelatei şi am văzut că nu era nimeni. Am trecut în fugă pe lângă coloana de maşini, apoi Daemon s-a oprit lângă o bară de metal care mergea până în tavan. Când şi-a pus mâinile pe bara aceea, din vârfurile degetelor lui a început să scânteieze Sursa. Un val de lumină s-a ridicat pe bară şi a cuprins tot tavanul. Becurile au explodat, unul după altul, iar hangarul părea acum şi mai mare, cufundat în întuneric.
— Frumos, am şoptit eu.
Daemon a chicotit uşor şi m-a luat de mână. Am început să fugim iar, ca să ne întâlnim cu Archer. Zgomotul vocilor panicate creştea, creând o diversiune datorită căreia puteam să ne îndreptăm toţi trei spre deschiderea mai mică, din partea opusă echipei lui Dasher. Dar când am ieşit din spatele Humvee- urilor, era destulă lumină ca să fim văzuţi.
Dasher ne-a observat imediat.
— Staţi pe loc! a ţipat el. N-o să reuşiţi! Nu aveţi voie să plecaţi!
A trecut printre gardieni, dându-i efectiv la o parte. Era absolut isterizat, fiindcă îşi dădea seama probabil că băiatul de aur al lui Nancy era la numai un pas de libertate.
— N-o să scăpaţi!
Daemon s-a răsucit spre el.
— Nici nu ştii de când voiam să fac asta.
Dasher a deschis gura şi Daemon a întins braţul spre el. Valul de şoc invizibil, creat de Sursă, l-a ridicat în aer pe

Dasher şi l-a zburat ca pe o păpuşă de cârpă. S-a izbit de peretele hangarului şi a căzut cu faţa în jos. Daemon pornise către el.

— Nu! a ţipat Archer. N-avem timp de asta.

Avea dreptate. Oricât de mult aş fi vrut să-l văd nimicit pe Dasher, mai aveam doar o clipă şi eram înconjuraţi. L-am apucat de mână pe Daemon şi l-am tras spre uşa hangarului.

— Daemon, l-am implorat eu. Trebuie să plecăm!

— Omul ăla a fost protejat de un Dumnezeu, a spus Daemon cu fălcile încleştate, dar s-a întors.

Tropăitul bocancilor pe podea se auzea ca un tunet în jur, iar Archer a trecut în faţa noastră.

— La pământ, ne-a spus.

Daemon m-a prins de mijloc şi ne-am lăsat pe vine, iar el m-a acoperit cu corpul lui într-un soi de îmbrăţişare care mă strivea. Prin deschizătura îngustă dintre braţele lui, am văzut că Archer pune amândouă mâinile în spatele unui Humvee. Nu ştiu cum a făcut asta, dar maşina aia de trei tone s-a ridicat în aer şi a zburat ca un Frisbee.

— Doamne, Dumnezeule.

Humvee-ul s-a prăvălit peste celelalte. Ca într-un joc uriaş de domino, maşinile s-au izbit unele în altele, zburându-i şi pe soldaţii care erau în preajma lor.

Daemon s-a ridicat în picioare şi m-a tras după el. Şi-a scos brăţara de la mână şi mi-a pus-o mie. Aproape instantaneu am simţit un curent electric străbătându-mi tot corpul. Toată oboseala a dispărut, plămânii s-au umplut de aer, muşchii mi s- au relaxat. Ziceai că am luat mai multe doze de cafeină deodată. Sursa prinsese viaţă ca un izvor cald care îmi curgea prin vene.

— Nu trageţi! a ţipat Nancy, intrând şi ea dintr-o latură a hangarului. Nu îi omorâţi! Avem nevoie de ei în viaţă!

Mâna lui Daemon s-a strâns şi mai tare în jurul mâinii mele şi în clipa următoare o luaserăm la fugă alături de Archer. Fiecare pas ne apropia şi mai mult de libertate. Am prins viteză, ca şi ei.

Apoi am ieşit afară, sub cerul albastru şi senin. Am ridicat capul o clipă şi am văzut stelele care începeau să răsară, strălucind ca mii de diamante, şi îmi venea să plâng, fiindcă scăpaserăm.

Scăpaserăm.

Capitolul 19

DAEMON

Scăpaserăm.

Dar încă nu eram salvaţi.

Nu toate vehiculele erau distruse. Veneau după noi, pe pământ şi prin aer. Dar ne deplasam repede. Cu ajutorul opalului, Kat prinsese aproape aceeaşi viteză ca şi mine, dar când elicopterele au ajuns la vreo 15 km de noi, Archer a luat-o spre vest.

O să creez o diversiune, a spus el. Reţineţi. Ash Springs.

Apoi a dispărut ca un nor de ceaţă la orizont. Nu am apucat să-l întreb ce vrea să facă sau să-l opresc. Peste câteva secunde s-a văzut un fulger de lumină, la vreo doi kilometri distanţă. Nu m-am întors să văd dacă elicopterele au deviat de la curs, înghiţind momeala. Nu m-am gândit ce s-ar întâmpla cu el dacă ar fi prins. Nu puteam să-mi permit să mă mai gândesc la altcineva sau să-mi fac alte griji, mă gândeam doar cum pot s-o ascund pe Kat undeva la loc sigur, fie şi numai pentru o noapte. Am gonit prin deşert, iar picioarele noastre răscoleau arome de salvie. Kilometri la rând n-am văzut nimic, apoi am întâlnit o turmă de vite care hoinăreau singure. Pe urmă iar nimic, în drumul nostru spre autostradă.

Cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât deveneam mai îngrijorat. Chiar şi cu opalul, Kat nu avea să reziste prea mult în ritmul ăsta, oricum nu o sută treizeci de kilometri. Spre deosebire de noi, care consumam mai multă energie când ne mişcăm încet, ea avea să se prăbuşească. La dracu', o sută treizeci de kilometri mă oboseau şi pe mine, dar pentru Kat... pentru ea aş fi în stare să alerg şi un milion de kilometri. Şi ştiam că şi ea ar face acelaşi lucru pentru mine, numai că nu

putea. Nu avea asta în ADN-ul ei.

Nu era timp să mă opresc şi s-o întreb cum se simte, dar bătăile inimii ei erau nebuneşti, respira repede şi greu.

Teama mea creştea tot mai mult, cu fiecare pas făcut şi cu fiecare bătaie de inimă. Asta putea s-o omoare, sau putea s-o afecteze foarte grav.

Am aruncat o privire spre orizontul întunecat. Nimic, doar stele, nicio lumină în depărtare. Mai aveam vreo cincizeci de kilometri, poate mai bine, dar era prea riscant să-mi iau forma reală ca să grăbesc procesul. O lumină puternică străbătând cerul deşertului ar fi fost mult prea vizibilă şi le-ar fi dat ceva de discutat pasionaţilor de OZN-uri.

Am încetinit brusc şi a trebuit s-o prind de mijloc, să nu cadă. Respira greu; a ridicat capul spre mine, palidă şi cu buzele strânse.

— Ce e... de ce ne oprim?

— Nu mai poţi continua aşa, Kitten.

Ea a clătinat din cap cu putere, dar părul îi rămăsese lipit de obraji.

— Ba pot... pot s-o fac.

— Ştiu că vrei, dar e prea mult. Iau eu opalul şi te duc în braţe.

— Nu. În niciun caz...

— Kat. Te rog.

Mi s-a frânt vocea la ultimul cuvânt, iar ea a făcut ochii mari.

— Te rog, lasă-mă să fac asta.

Mâna îi tremura când şi-a dat la o parte şuviţele ude de păr de pe obraz. Bărbia ei micuţă se încordase de încăpăţânare, dar şi-a scos brăţara cu opal.

— Nu suport ideea... că trebuie să mă duci în braţe.

Mi-a dat brăţara, eu mi-am pus-o şi am simţit imediat impulsul opalului. I-am luat şi arma şi am băgat-o în pantaloni.

— Ce-ar fi să te duc în spate? Aşa n-o să mai zici că te duc în

braţe... poţi să zici că mă călăreşti.

Am făcut o pauză, apoi i-am făcut cu ochiul.

Kat mă privea fix.

— Ce? Am râs şi ea şi-a îngustat ochii când m-a auzit. Ar trebui să te vezi acum. Exact ca un pisoi - de-asta îţi şi spun aşa. Ţi s-a zbârlit blana.

Ea a dat ochii peste cap şi a trecut în spatele meu.

— Mai bine ţi-ai conserva energia şi n-ai mai vorbi atât.

— Au!

— O să-ţi treacă. A pus mâinile pe umerii mei. Şi ai putea să nu mai faci aşa tare pe deşteptul.

M-am lăsat mai jos şi am apucat-o de glezne. Ea a făcut o săritură, m-a prins de gât şi şi-a strâns picioarele pe mijlocul meu.

— Iubito, sunt aşa de sus pe culmile inteligenţei, încât n-am cum să mai cobor de acolo.

— Uau, a făcut ea. Asta-i ceva nou.

— Îţi place! Am strâns-o mai bine şi am lăsat Sursa să se îmbine cu puterea opalului. Ţine-te bine, Kitten, i-am spus. O să încep să strălucesc puţin, şi o să mergem foarte repede.

— Îmi place când străluceşti. Îmi dă senzaţia că am o lanternă doar a mea.

Am zâmbit.

— Mă bucur să-ţi fiu de folos.

M-a bătut pe piept.

— Di, căluţ.

Deja mă simţeam mult mai bine. Mi-am luat avânt şi am prins o viteză pe care n-aş fi putut s-o ating alergând împreună cu Kat. Era foarte uşoară, ceea ce mă cam îngrijora. Trebuia să-i fac rost fetei ăsteia de nişte fripturi şi burgeri cât mai curând posibil.

Când am văzut în depărtare luminile oraşului, am virat spre autostradă, în căutarea vreunui indicator, şi l-am găsit. *Ash Springs - ieşirea la 15 km.*

— Aproape am ajuns, Kitten.

Încetinisem suficient ca să se poată mişca în voie.

— Aş putea să fug până acolo.

Am vrut să mă opun, dar ştiam că dacă aş fi făcut asta, nu aş fi reuşit decât să întârziem momentul în care să ne cazăm undeva, aşa că am tăcut. Ştiam că e şi altceva la mijloc. Kat voia să demonstreze, nu numai mie, ci şi ei înseşi, că este un ajutor, nu o povară. Exact nevoia asta a ei de a demonstra că poate să fie pe picior de egalitate cu luxenii a făcut-o să aibă încredere în Blake. Am scos opalul şi i l-am dat înapoi.

— Hai să mergem.

A dat din cap.

— Mulţumesc.

I-am luat mâna micuţă în mâna mea şi am luat-o la fugă până la Ash Springs. Drumul a durat cam vreo douăzeci de minute, dar minutele alea mi s-au părut o veşnicie. Nu ştiam cu ce ne căutau cei de la Daedalus, dar oricum aveam un avans de vreo două ore în faţa lor, şi poate chiar mai mult, dacă se duseseră după Archer.

Când am ajuns la periferia oraşului, am început să mergem la pas, şi am mers mai ferit, departe de lumină. Oraşul era mic, la fel ca Petersburg. Peste tot erau indicatoare care te îndrumau spre tot felul de izvoare termale.

— Pun pariu că miros ca naiba. Kat s-a uitat la unul dintre indicatoarele alea plină de dorinţă şi a adăugat: Mi-ar plăcea să fac o baie.

Amândoi eram plini din cap până în picioare de un strat de praf deşertic.

— Mi s-a părut mie că duhneşti.

S-a uitat urât la mine.

— Mersi.

Am început să râd şi i-am strâns mâna.

— Duhneşti a boboc de trandafir gata să înflorească.

— Da-da. Nu fi caraghios.

Am trecut împreună pe lângă un gard viu, tuns în formă de... la naiba, nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar fi vrut să fie. Un elefant încrucişat cu o girafa?

— Şi ce ai face pentru o baie? M-am întors şi am trecut-o peste o creangă căzută. Ai face lucruri rele, urâte?

— Am impresia că o să transformi discuţia asta într-una perversă.

— Poftim? Niciodată n-aş face aşa ceva. Ai o minte aşa de bolnavă, Kitten. Sunt oripilat de ce aud.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău că ţi-am murdărit inocenţa şi virtutea.

Am zâmbit şi ne-am oprit la o intersecţie. În faţa noastră erau câteva firme luminoase de hotel. Străzile erau pustii şi mă întrebam cât o fi ceasul. Nu trecea niciun autovehicul pe stradă.

— Dar cred că aş fi în stare să înjunghii pe cineva pentru un duş, a spus Kat, în timp ce traversam. Inclusiv pe tine.

Am râs, prefăcându-mă uimit.

— N-ai reuşi să mă înjunghii.

— Nu minimaliza dorinţa mea de a da jegul jos... Hei. S-a oprit şi mi-a arătat cu mâna o firmă aflată ceva mai departe. Ăla e?

Firma lumina de la distanţă. S-ul era de un roşu ceva mai stins, aşa că se vedea THE PRINGS MOTEL.

— Cred că da. Hai să vedem.

Am grăbit pasul pe străduţa îngustă, trecând pe lângă vitrinele întunecate ale magazinelor, şi am ajuns în parcarea motelului. Era foarte retras şi izolat şi...

— Mamă, a făcut Kat şi şi-a scos mâna dintr-a mea. Cred că ăsta e un motel din alea unde camera se închiriază cu ora şi lumea vine să se sinucidă cu o supradoză.

Cam avea dreptate. Era o clădire cu un singur nivel, în stilul unui ranch, în formă de U, recepţia era în mijloc şi de jur împrejur era un fel de verandă de lemn. Luminile din motel şi din jurul lui erau slabe, iar în parcare erau câteva maşini - genul de maşini care mai aveau o zi până să ajungă la fier vechi.

— Ei, măcar acum ştim cam pe unde îi place lui Archer să se ducă, am spus eu şi m-am uitat atent la lumina galbenă care se strecura pe sub uşa recepţiei.

— Nu a fost în prea multe locuri, a spus ea şi s-a mutat de pe un picior pe altul. Nici măcar n-a fost vreodată la Olive Garden, aşa că mă îndoiesc că ştie prea multe hoteluri.

— N-a fost la Olive Garden?

A clătinat din cap.

— Frate, atunci trebuie să-i comandăm băiatului un morman de pâine cu usturoi şi cu salată. Întâi îl travestim, am murmurat eu. Aţi stat mult de vorbă?

— A fost singurul de acolo care într-adevăr s-a purtat… drăguţ. În fine, aşa, în felul lui. Nu e chiar un tip cald şi plăcut. Kat a făcut o pauză, a dat capul pe spate şi s-a uitat la cerul plin de stele. Nu am vorbit prea mult, dar era mereu cu mine. La început, nu mi-a trecut prin minte că el ne va ajuta. Presupun că prima impresie nu înseamnă nimic.

— Cred că nu.

A lăsat capul în jos şi am văzut că faţa ei capătă deodată o expresie de teamă. Îmi dădeam seama cu cât de multe lucruri trebuia să se împace. Avea aproape aceeaşi expresie ca Beth în dimineaţa aceea când am plecat, înainte s-o ia razna de tot.

Am traversat parcarea şi nu ştiam ce să-i spun. Chiar nu erau cuvinte să explici cât de mult deviase de la traseul normal viaţa lui Kat. N-aş fi putut spune nimic care s-o facă să se simtă mai bine şi, dacă aş fi încercat, ar fi însemnat că minimalizez traumele ei. Era ca şi cum i-ai spune cuiva care a pierdut pe cineva drag că răposatul e într-o lume mai bună. Nimeni nu vrea să audă asta. Nu schimbă cu nimic durerea şi nu face ca moartea să pară mai uşor de suportat.

Câteodată cuvintele sunt lipsite de valoare. Ele pot însemna ceva, dar există nişte situaţii, ca cea de acum, când nu înseamnă nimic.

Ne-am oprit sub un stâlp cu lumină slabă de lângă hotel, sub care se vedeau nişte bănci şi o masă de picnic. Faţa lui Kat era plină de funingine. Pe obraji avea stropi de sânge uscat. Mi s-a strâns stomacul.

— Ai sângerat?

Ea a clătinat din cap şi s-a uitat iar la cer.

— Nu e sângele meu. Era un soldat. L-am împuşcat…

Uşurarea pe care am simţit-o în prima clipă a fost umbrită de gândul la câte a trebuit să suporte şi la cât mai avea încă de suportat. I-am dat înapoi arma.

— OK. În regulă. I-am prins obrajii în palme şi i-am spus: Stai aici. O să-mi iau o altă înfăţişare şi mă duc să fac rost de o cheie. Dacă ţi se pare ceva dubios, mai întâi tragi şi după aia întrebi. OK? Nu folosi Sursa decât dacă nu ai încotro. Ei ne pot găsi aşa.

A dat din cap. Am observat că avea un anumit neastâmpăr în degete. Adrenalina încă mai pompa în ea şi o ţinea pe picioare. Va avea nevoie foarte curând de o supradoză de zahăr.

— Nu plec nicăieri, a spus ea.

— Bine.

Am sărutat-o, aş fi vrut să mai stau acolo, să n-o las singură. Dar în niciun caz nu aş fi dus-o în holul motelului aşa. Oricâţi ciudaţi s-ar caza aici, tot ar fi atras atenţia asupra ei.

— Vin repede.

— Ştiu.

Tot nu m-am urnit. Mă uitam în ochii ei obosiţi şi inima îmi bătea tot mai tare. Am mai sărutat-o o dată, mi-am adunat toată voinţa să plec, m-am întors şi m-am dus spre recepţie. Am chemat în gând imaginea unui gardian şi am luat înfăţişarea lui. Am completat-o cu o pereche de blugi şi un tricou. Era doar o faţadă, ca o oglindă care reflectă o imagine. Numai că imaginea pe care o reflectam eu era falsă şi, dacă te uitai mai mult şi mai atent, ai fi descoperit greşeli în deghizare.

Când am intrat în hol, s-a auzit un ding jovial. În cameră mirosea a trabuc cu aromă de scorţişoară. În dreapta erau un magazin de suveniruri şi câteva scaune vechi aşezate în faţa unui automat de băuturi, iar în stânga era recepţia.

La tejghea era un tip mai în vârstă. Ochii lui arătau ca nişte gândaci în spatele lentilelor groase. Avea nişte bretele în carouri. O ţinută grozavă.

— Salutare, a spus bărbatul. Vrei o cameră?

M-am apropiat de tejghea.

— Da. Ai vreuna liberă?

— Normal că da. Vrei doar câteva ore sau o noapte?

Am fost gata să izbucnesc în râs, amintindu-mi de ce spusese Kat mai devreme.

— O noapte, poate două.

— Păi, hai să zicem acum o noapte, şi după aia mai vedem. S- a aplecat asupra registrului. Ar fi şaptezeci şi nouă de dolari. Nu se plăteşte decât cash la noi. Nu semnezi nimic, n-ai nevoie de niciun act.

Deci nicio surpriză. Am băgat mâna în buzunar şi am scos teancul de bani. Băi, frate, Archer avea întotdeauna la el sute de dolari? Dar e adevărat, nici n-ar fi fost prea simplu să-l jefuieşti.

I-am dat o hârtie de o sută.

— Pot să mă uit niţel prin magazin?

— Dă-i bătaie. Oricum nu prea am ce face. A arătat cu capul spre televizorul de pe tejghea. Noaptea semnalul e cam prost aici. Şi în camera ta o să fie la fel - camera paisprezece, dacă tot a venit vorba.

Am dat din cap, am luat restul, cheia de la cameră şi m-am dus în partea cu magazinul. Era un teanc de tricouri

unisex pe care scria cu verde aprins DRUMUL 375: AUTOSTRADA

EXTRATERESTRILOR. Am luat unul mare pentru mine şi unul mic pentru Kat. Mai era acolo şi o pereche de pantaloni de trening, cam mari pentru ea, dar, în fine, mergeau. Am luat şi pentru mine o pereche şi apoi m-am întors să mă uit după mâncare.

Mi-a căzut sub ochi o păpuşă verde, de cârpă, cu capul oval şi cu nişte ochi mari şi negri. Am luat-o în mână şi m-am uitat încruntat la ea. De ce naiba îşi imaginau oamenii că extratereştrii arată ca un Gumby strivit?

Managerul motelului a început să râdă.

— Dacă eşti pasionat de extraterestri, ai nimerit bine.

Am zâmbit.

— Ştii că suntem la vreo sută treizeci de kilometri de Zona 51. Avem o groază de turişti care vin aici să vadă OZN-uri.

Ochelarii ii alunecaseră pe nas.

— Bine, nu intră în Zona 51, dar vor să se apropie cât mai mult de ea.

Am lăsat păpuşa jos şi m-am dus la raionul de mâncare.

— Crezi că există extraterestri?

— Am trăit aici toată viaţa mea, fiule, şi am văzut o mulţime de nebunii inexplicabile pe cer. Ori sunt extraterestri, ori sunt ăia de la guvern, şi, drept să-ţi spun, nu-mi place niciuna dintre variante.

— Nici mie, am spus eu şi am luat toate dulciurile pe care le- am găsit.

Am mai luat şi o sacoşă pe care scria EI SUNT AICI, un telefon mobil din alea ieftine şi alte câteva chestii care mi-au atras atenţia. În drum spre tejghea, am făcut totuşi un ocol şi am luat şi păpuşa aia caraghioasă.

În timp ce plăteam, mă uitam în parcare. Nu văzusem nicio mişcare, dar eram nerăbdător să ajung mai repede la Kat.

— Afară e şi un dozator de gheaţă, dacă vrei. Mi-a întins sacoşa. Şi dacă vrei să mai stai o noapte, treci pe aici.

— Mulţumesc.

M-am întors şi am tras cu ochiul la ceasul de deasupra recepţiei. Era puţin peste unsprezece. Aveam senzaţia că e mult mai târziu. Şi era al naibii de ciudat că oraşul era mort de la ora asta.

Ajuns afară, am scos cheia din buzunar şi abia după colţ am revenit în forma Daemon, cu care era Kat obişnuită.

Mă aştepta acolo unde o lăsasem, rezemată de perete, adică în întuneric. Fată deşteaptă. S-a întors şi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Cum a mers?

— Perfect. Am băgat mâna în sacoşă: Ţi-am cumpărat ceva.

Mă oprisem în faţa ei şi ea a lăsat capul pe umăr.

— O baie portabilă?

— Şi mai bine. Am scos păpuşa extraterestru şi i-am întins-o. Mi-a amintit de tine.

A luat păpuşa şi a început să râdă cumva răguşit şi scurt, şi parcă am simţit o fâlfâire ciudată în piept. Nici nu îmi mai aminteam când îi auzisem ultima dată râsul, sau măcar ceva care să semene cu un râs.

— Seamănă perfect cu tine, a spus ea. O să-i spun DB.

— Cea mai bună alegere. I-am cuprins umerii cu braţul. Hai, camera noastră e chiar în aripa asta. Te aşteaptă duşul.

A strâns-o la piept pe DB şi a oftat.

— De-abia aştept.

Camera nu era chiar aşa de groaznică precum mă aşteptam. Fusese curăţată de curând şi mirosul de detergent şi de lenjerie curată ne pica numai bine. Patul era dublu, cu cearşafurile frumos îndoite. Vizavi de pat era un scrin pe care se afla un televizor al cărui aspect îţi spunea că în orice moment al zilei are probleme cu semnalul. Fângă scrin mai era şi un birou

micuţ.

Am pus bunătăţile pe masă şi m-am dus în baie. Erau prosoape, săpunuri şi toate cele, iar asta era foarte bine, fiindcă în prostia mea uitasem complet să cumpăr aşa ceva. M-am întors în cameră şi am văzut-o pe Kat tot în picioare, cu păpuşa la piept. Mi se părea aşa de dulce, murdară de praf, de transpiraţie şi de sânge, şi ştiu că era ridicol şi ciudat şi în toate felurile să gândesc aşa.

— N-ai nimic împotrivă să intru prima la duş? m-a întrebat ea. Fiindcă am glumit. Nu te-aş înjunghia.

Am izbucnit în râs.

— OK, du-te mai repede la duş până nu cade jegul de pe tine în cameră.

A încreţit nasul spre mine şi a aşezat păpuşa extraterestru pe pat astfel încât părea gata să se uite la vreo prostie de la televizor. Apoi a pus pistolul pe noptieră.

— Ies repede.

— Nu te grăbi.

A ezitat un moment, părea că ar fi vrut să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. Mi-a mai aruncat o privire, după care s-a întors şi a intrat în baie. Duşul a pornit aşa de repede, încât m-a făcut să zâmbesc.

M-am dus la sacoşă şi am scos de acolo cutia cu telefonul. Era deja încărcat cu o sută de minute. Aş fi vrut

să îi sun pe sora mea şi pe fratele meu, dar era mult prea riscant. L-am lăsat jos şi m-am dus la fereastră. Dădea spre şosea şi spre parcare, ceea ce era perfect.

Uitându-mă afară din spatele draperiilor groase şi roşii, mă întrebam cât timp îi va lua lui Archer să ne găsească, sau dacă ne va găsi. Poate că asta mă face un nemernic cu inimă de piatră, dar nu mă interesa ce se întâmplă cu Archer. Nu că nu aş fi apreciat ce făcuse pentru noi şi cât de mult riscase, dar nu prea aveam loc să-mi fac griji şi pentru alţii. Scăpaserăm. Şi

niciodată nu aveam să ne întoarcem acolo. Aş fi în stare să înfrunt o armată întreagă, să dau foc unui oraş întreg şi să arunc tot universul în haos dacă de asta era nevoie ca s-o ţin departe pe Kat de locul ăla.

Capitolul 20

KATY

Jetul puternic de apă aproape opărită curăţase de pe mine toată funinginea şi murdăria. M-am răsucit sub duş de vreo câteva ori şi apoi m-am oprit, în sfârşit, şi mi-am pus pe faţă mâinile care îmi tremurau. Mă spălasem deja de două ori cu şampon şi era cazul să ies de acolo, dar baia asta cu pete de rugină în dreptul scurgerii era aşa de diferită de băile acelea din complex, încât nu îmi mai venea să ies de acolo. Parcă eram închisă într-o capsulă, apărată de realitate.

Apa îmi curgea pe trup, şiroia peste cicatricele de pe spate şi se aduna la picioarele mele. Am luat mâinile de pe faţă şi m-am uitat în jos. Apa nu se scurgea prea repede şi se adunase în cadă. Avea o nuanţă rozalie.

Am înghiţit în sec şi am închis robinetele. Am ieşit din cadă în baia plină de abur, am luat un prosop şi m-am înfăşurat cu el, strângându-i bine capătul. M-am apucat metodic să-mi usuc părul cu prosopul. înfăşoară. Strânge. înfăşoară. Strânge.

Când am terminat, mi-am dat seama că nu mai am alt motiv să mă ascund în baie.

Fiindcă asta făceam. Mă ascundeam. Nu ştiu prea bine de ce, dar parcă aveam în mine numai răni şi lovituri vizibile. Scăpaserăm - deocamdată eram liberi. Numai atât şi era destul să sărbătorim, însă mai era mult până să scăpăm definitiv. Mă mai frământa şi soarta necunoscută a lui Archer, unde o să se ducă el de aici, şi toată viaţa

mea, care rămăsese în Petersburg,mama mea, şcoala mea, cărţile mele...

Trebuia să ies din baie înainte ca Daemon să creadă că am leşinat aici, sau ceva.

Mi-am strâns prosopul cu mâna şi am intrat în cameră. Daemon era la fereastră, cu spatele drept, ca o santinelă. S-a întors pe jumătate şi m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Era aprinsă o veioză de pe noptieră şi lumina era palidă, dar când s-a uitat aşa la mine, am avut impresia că mă aflu sub lumina reflectoarelor. Mi s-au strâns degetele de la picioare în covor.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat el, fără să se îndepărteze de la fereastră.

Am dat din cap.

— Mult mai bine. Cred că a mai rămas un pic de apă.

A zâmbit cu un colţ al gurii.

— Ştii ce zi e azi?

Am clătinat din cap şi el a arătat spre birou.

— E acolo un calendar din alea din care trebuie să rupi fila în fiecare zi şi, dacă cineva s-a ocupat de asta, înseamnă că e optsprezece august.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit eu, cuprinsă de nelinişte, înseamnă că am fost plecată... am fost patru luni plecată.

El nu a spus nimic.

— Ştiam că a trecut ceva timp, dar acolo, nu ştiu, era ciudat cum simţeai timpul. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că a trecut aşa de mult. Patru luni...

— Zici că a trecut o veşnicie, nu?

— Da, exact. M-am apropiat de pat. Patru luni. Mama probabil crede că am murit.

El s-a întors cu faţa la fereastră, încordat. Au trecut mai multe clipe înainte să vorbească din nou.

— Ţi-am luat nişte haine. Sunt în sacoşă. Cred că o să-ţi placă tricoul.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, Kitten.

Mi-am muşcat buza.

— Daemon?

El s-a întors la mine, cu ochii strălucind nefiresc. Frumoşii lui ochi verzi.

— Îţi mulţumesc pentru tot. N-aş fi reuşit să scap dacă...

A fost dintr-odată în faţa mea şi mi-a prins obrajii în palme.

Am răsuflat speriată şi el a aplecat capul spre mine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru nimic. Nu ai fi fost niciodată în situaţia asta dacă nu aş fi fost eu. Şi nu

trebuie să-mi mulţumeşti pentru ceva ce simţeam nevoia să fac.

— Nu a fost vina ta, i-am spus eu, şi chiar asta credeam. Ştii asta, nu?

El m-a sărutat apăsat pe frunte.

— Mă duc să mă spăl. E şi mâncare în sacoşă, dacă ţi-e foame. Dacă nu vrei să mănânci, ar trebui să te odihneşti.

— Daemon...

— Ştiu, Kitten. Ştiu.

A lăsat mâinile jos şi mi-a oferit unul din zâmbetele alea şmechere ale lui.

— Dacă vine cineva cât sunt la duş, chiar şi Archer, nu-i dai drumul înăuntru, bine?

— Mă îndoiesc că ar putea să-i stea în cale o uşă.

— Pentru asta ai pistolul. Nu cred că are de gând să ne tragă pe sfoară, dar mai bine să fim prudenţi decât să ne pară rău.

Avea dreptate, dar în timp ce îl urmăream cum îşi ia din sacoşă o pereche de pantaloni şi intră în baia plină de aburi, am simţit că nu aş suporta ideea să ţin iar pistolul ăla în mână. Aş fi făcut-o, dacă n-aş fi avut încotro. Numai că speram din tot sufletul să nu fie nevoie, ceea ce era cam stupid, fiindcă mai mult ca sigur violenţa cotidiană a vieţii mele era departe de a se sfârşi.

Am luat cumpărăturile şi m-am dus cu ele în pat. Am auzit apa curgând în baie şi am început să răscolesc prin sacoşă. Am ridicat capul şi privirea mi s-a oprit pe uşa închisă de la baie. Am simţit un val de fierbinţeală în obraji. Daemon făcea duş. Complet gol. Eu eram înfăşurată în prosop. Eram singuri, pentru prima dată după patru luni, într-o cameră izolată de hotel.

Mi s-a strâns stomacul.

Fierbinţeala aia mi-a cuprins tot corpul şi am scos un geamăt exasperat.

Cum puteam să mă gândesc la aşa ceva într-o clipă ca asta? În ultimele două luni îl auzisem de un milion de ori pe Daemon făcând duş. Nu eram acum într-o escapadă romantică la Ritz, doar dacă lupta pentru supravieţuire poate fi considerată preludiu.

Am clătinat din cap şi m-am concentrat iar pe sacoşă. Am găsit înăuntru un bogat sortiment de dulciuri, care m-au făcut să plâng de înduioşare, fiindcă ştiam că le luase pentru mine. Doamne, era aşa de atent, când eu nici nu-mi dădeam seama că se gândeşte la mine, exact atunci când era mai important.

Am scos sticlele de suc, m-am ridicat şi le-am aşezat pe comodă, alături de chipsuri şi de dulciuri. Sacoşa aia m-a făcut să zâmbesc. Iar tricoul m-a făcut să zâmbesc şi mai

tare, şi m- am simţit ciudat când am zâmbit, parcă îmi plesnea pielea obrazului.

M-am uitat la păpuşa-extraterestru.

— DB...

M-am întors în pat; găsisem în sacoşă şi o pereche de şlapi. Perfect. Nu voiam să mai văd în viaţa mea tenişii ăia plini de sânge. La fundul sacoşei am găsit o cutie pătrată. Am scos-o şi pe ea de acolo.

Am căscat ochii cât cepele, roşie la faţă.

— O... oo... uau.

Apa s-a oprit şi în secunda următoare a intrat Daemon, cu pantalonii atârnaţi lejer pe şolduri şi pielea umedă şi sclipitoare. Mi s-au lipit ochii de abdomenul lui, vedeam picăturile de apă care se scurgeau pe muşchi şi alunecau în pantaloni. Eu eram tot în prosop.

Şi ţineam în mână o cutie de prezervative.

M-am făcut roşie ca o gărgăriţă.

Sprânceana lui neagră s-a ridicat.

M-am uitat la cutie şi apoi m-am uitat la el.

— Foarte sigur pe tine, nu?

— Prefer să spun că sunt un tip pregătit pentru orice situaţie, a răspuns şi a venit spre pat cu un mers legănat, care numai lui îi venea bine. Cu toate că sunt puţin cam dezamăgit că nu au pe ele feţe de extraterestru, cum au toate lucrurile de pe aici.

Eram aproape sufocată de indignare.

— Ce fel de motel e ăla care vinde prezervative?

— Genul meu preferat? Mi-a luat cutia dintre degete. Şi, în loc să mănânci ceva, ai stat şi te-ai holbat la asta, nu?

Am izbucnit în râs - un râs adevărat, normal.

Daemon a făcut ochii mari şi verdele lor s-a intensificat. Cutia a căzut din mâna lui pe covor, cu un bufnet moale.

— Mai fă o dată, a spus el, răguşit.

Vocea lui mi-a stârnit fiori pe şira spinării.

— Ce să fac?

— Râzi. S-a aplecat deasupra mea şi mi-a mângâiat obrajii cu vârful degetelor. Vreau să te aud iar râzând aşa.

Aş fi vrut să îi fac plăcerea asta, dar toată veselia se dusese sub privirea lui intensă. Emoţia se umflase în mine ca un balon legat cu aţă. Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Toţi muşchii mei erau încordaţi. În stomac parcă aveam un cuib de fluturi gata să-şi ia zborul. Am ridicat mâna şi am lipit-o de obrazul lui. Firişoarele aspre de păr mi-au gâdilat palma şi inima a început să-mi bată mai tare. Am coborât palma sub curbura fălcii lui, apoi în

jos, pe gât şi pe umăr. El a tresărit la atingerea mea, iar pieptul i se mişca repede.

— Kat.

A respirat numele meu; l-a dus cumva în interiorul lui, l-a spus ca pe o rugăciune.

Nu am putut să-mi mai iau ochii de la el şi preţ de o clipă am fost îngheţată, apoi m-am întins şi mi-am pus gura pe buzele lui. Atingerea aceea uşoară mi-a transmis o undă de şoc prin tot corpul. Am mişcat buzele, familiarizându-mă din nou cu atingerea lui. Ciudat, era ca şi cum ne sărutam pentru prima oară. Pulsul meu bătea tare şi gândurile mele se învârteau ca într-un carusel rapid şi ameţitor.

El şi-a strecurat mâna prin părul meu şi m-a prins de ceafa. Sărutul s-a făcut mai profund şi n-am mai simţit decât gustul lui, şi nu eram decât noi - doar noi. Restul lumii dispăruse. Niciuna dintre problemele noastre nu se rezolvase, dar când am deschis gura pentru el, toate s-au dat la o parte. Ne sărutam de parcă ne fusese foame unul de altul, şi chiar aşa era. Săruturile alea mă ameţeau, şi degetele lui au coborât de pe obraz pe gât, trasând o linie delicată. Dar mâinile mele erau lacome şi grăbite, l-am mângâiat pe piept şi apoi pe liniile bine conturate ale abdomenului. Mă uimea cât de mult îl tulbura atingerea mea. A scos un geamăt înăbuşit, iar eu m-am topit.

M-a lăsat uşor pe spate, s-a ridicat deasupra mea, sprijinit într-un cot, dar numai gurile noastre se atingeau în această dulce tortură. Mai făcuserăm dragoste până acum, de două ori, dar în clipa asta mi se părea că e prima oară. Sângele mi se înfierbântase şi o excitaţie nervoasă mă făcea să freamăt.

Daemon a ridicat capul. Printre pleoapele întredeschise i-am văzut ochii ca două diamante strălucitoare şi i-am urmărit mişcarea mâinii. M-am încordat toată când mâna lui s-a apropiat periculos de mult de marginea prosopului. Fiecare atingere lentă acolo, pe marginea lui, făcea ca inima mea să bată cu putere. Ochii mi s-au plimbat pe pomeţii lui largi şi s-au concentrat pe

buzele lui perfecte.

Mâna lui s-a oprit pe locul unde înnodasem prosopul şi şi-a ridicat ochii strălucitori spre mine.

— Nu trebuie s-o facem neapărat, a spus.

— Ştiu.

— Chiar nu am cumpărat prezervativele gândindu-mă că o s-o facem în seara asta.

Am început să zâmbesc.

— Deci... nu erai chiar aşa de sigur pe tine?

— Întotdeauna sunt foarte sigur pe mine. A înclinat capul şi m-a sărutat tandru. Dar nu ştiu dacă nu cumva e prea mult în momentul ăsta. Nu vreau să...

L-am amuţit când mi-am strecurat mâinile pe sub betelia pantalonilor lui.

— Eşti perfect. Vreau asta - cu tine. Nu e prea mult.

A respirat precipitat.

— Doamne, am sperat să spui asta. Asta mă face o persoană îngrozitoare?

Am râs uşor.

— Nu. Te face doar un tip obişnuit.

— Da? Aşa, deci? Mi-a prins din nou gura, apoi s-a retras şi m-a muşcat uşor. Deci mă face un tip obişnuit?

— Da, am suspinat eu.

Spatele mi se arcuia în timp ce el îşi plimba mâna în jos, pe abdomenul meu, apoi din nou în sus, spre nod.

— OK. Eşti mai mult decât un tip obişnuit.

A râs cumva înfundat.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Am simţit iar respiraţia lui caldă pe buzele mele umflate, iar când se plimba pe gâtul meu, parcă mă ardea. M-a sărutat pe gât, acolo unde simţeam că mi se zbate pulsul. Am închis ochii şi m-am abandonat cu bucurie senzaţiilor copleşitoare. Aveam nevoie de asta, amândoi aveam nevoie. Un moment de normalitate, în care să fim doar noi, împreună, aşa cum ar fi trebuit să fim.

M-a sărutat în vreme ce degetele lui desfăceau nodul de la prosop, ca să îmi distragă atenţia în timp ce dădea prosopul la o parte. Am simţit aerul rece şi mi s-a făcut pielea ca de găină. El a început să şoptească ceva în limba lui muzicală, pe care aş fi vrut să o înţeleg, fiindcă suna aşa de frumos.

A ridicat capul şi privirea lui a alungat toată răceala, încălzindu-mă pe dinăuntru. Conturul corpului său se estompase şi căpătase o lumină albă, palidă.

— Eşti frumoasă.

M-am gândit la spatele meu.

— Fiecare parte din tine e frumoasă, a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Poate chiar mi le citise, pentru că atunci când l-am tras de betelia pantalonilor, el s-a apropiat imediat şi s-a lipit de mine. Piept gol lipit de piept gol. Mi-am strecurat mâinile în părul lui şi am pus un picior pe coapsele lui.

El a respirat precipitat.

— Mă înnebuneşti.

— Sentimentul e reciproc, am spus eu răguşit, lipindu-mi coapsele de ale lui.

Muşchii braţelor lui s-au încordat şi a scos un geamăt înăbuşit. A strecurat mâna între noi, cu fălcile încleştate şi gura strânsă. Degetele lui pricepute au trecut într-o clipă de la mângâieri la nişte atingeri care îmi tăiau răsuflarea şi simţeam cum mi se răscolesc toate...

O lumină galbenă intensă a inundat camera şi a distrus momentul.

Daemon s-a dat jos de pe mine atât de repede încât mi-a zburat părul în jurul tâmplelor, s-a dus la fereastră şi a dat la o parte un colţ de perdea. M-am ridicat repede din pat, bâjbâind în jurul meu după prosop, apoi m-am acoperit şi am ţâşnit din pat,cu pistolul în mână.

Teroarea mă sugruma. Ne găsiseră aşa de repede? M-am întors spre Daemon, ţinându-mi strâns prosopul. Mâna îmi tremura aşa de tare că pistolul zăngănea.

Daemon a expirat adânc.

— Sunt doar nişte faruri - un idiot care iese din parcare cu faza lungă aprinsă. A lăsat draperia jos şi s-a întors spre mine. Atât a fost.

Mâna mea se încleştase pe pistol.

— Faruri?

A văzut pistolul din mâna mea.

— Da, doar nişte faruri, Annie Oakley .

Pistolul parcă mi se lipise de mână. Inima încă îmi mai bătea nebuneşte de frica pe care o trăisem şi care ieşea greu din venele mele. Abia atunci mi-am dat seama, cu o claritate care m-a făcut să tresar: la asta se redusese toată viaţa noastră. Să trecem în poziţia de apărare şi să ne panicăm ori de câte ori se văd luminile unor faruri pe fereastră, când bate cineva la uşă sau când un străin se apropie de noi.

Asta era.

Prima mea reacţie când am văzut farurile a fost să iau pistolul, să fiu gata să trag - să ucid, dacă era nevoie.

— Kat?

Am clătinat din cap. În stomac se adunase ceva fierbinte care urca spre gât. Lacrimile îmi ardeau ochii. Prin cap îmi zburau tot felul de gânduri. În piept aveam o apăsare care îmi cuprindea şi plămânii cu gheare îngheţate. Pe şira spinării mi-a trecut un fior. Patru luni de lacrimi pe care nu le lăsasem să cadă şi care se adunaseră în mine.

Daemon a fost într-o secundă în faţa mea şi mi-a desfăcut încet şi delicat degetele de pe pistol. L-a pus pe noptieră.

— Hei, mi-a spus el, luându-mi obrajii în palme. Hei, e OK. E totul OK. Nu e nimeni aici, suntem doar noi. Suntem OK.

Ştiam asta, dar era ceva mai mult decât farurile alea din noapte. Era totul, o acumulare de patru luni de zile în care nu avusesem control deloc asupra niciunui aspect al vieţii mele sau asupra corpului meu. Toate astea se adunaseră în mine ,frica intensă, care nu scădea niciodată, groaza cu care mă trezeam zi de zi, analize, teste de stres. Durerile provocate de scalpel şi oroarea de a privi cum mor nişte mutanţi. Toate astea ieşeau acum la suprafaţă. Evadarea îngrozitoare, când am împuşcat oameni - oameni adevăraţi, vii, care aveau o viaţă personală şi o familie şi eram sigură că am ucis cel puţin unul. Sângele lui îmi stropise faţa.

Şi mai era şi Blake...

— Vorbeşte cu mine, m-a rugat Daemon.

Ochii lui de smarald erau plini de îngrijorare.

— Hai, Kitten, spune-mi ce s-a întâmplat.

Am întors capul şi am închis ochii. Voiam să fiu puternică, îmi spuneam tot timpul că trebuie să fiu puternică, dar nu puteam să trec peste toate.

— Hei, a spus el încet. Uită-te la mine.

Am continuat să ţin ochii strânşi, pentru că ştiam că dacă m- aş fi uitat la el, balonul ăla aşa de tare umflat va exploda. Eram varză pe dinăuntru, dar nu voiam să vadă şi el asta.

Dar apoi Daemon mi-a întors faţa spre el şi m-a sărutat pe pleoapele închise şi mi-a spus:

— E OK. Orice simţi acum, să ştii că e OK. Eşti cu mine, Kat. Pentru tine sunt aici, numai pentru tine. E OK.

Balonul a explodat şi mi-am pierdut stăpânirea de sine.

DAEMON

Mi s-a frânt inima odată cu prima lacrimă care i s-a prelins pe obraz, iar apoi a început să plângă cu sughiţuri.

Am tras-o la pieptul meu şi am ţinut-o în braţe, fiindcă tot corpul i se zguduia de forţa durerii şi a suferinţei. Nu ştiam ce să fac. Nu vorbea. Nu mai putea să vorbească de plâns.

— E OK, îi spuneam eu într-una. Eliberează-te. Lasă-le să curgă.

Şi mă simţeam stupid că spun asta. Cuvintele erau aşa de goale.

Lacrimile ei şiroiau pe pieptul meu; fiecare mă tăia ca o lamă. Disperat, am luat-o în braţe şi am dus-o în pat. Am strâns-o lângă mine şi am învelit-o cu pătura aceea care mi se părea prea aspră pentru pielea ei delicată.

Ea s-a lipit de mine, cu mâinile încleştate în părul de pe ceafa mea. Lacrimile alea... veneau într-una, iar inima mi se spulbera când îi auzeam respiraţia sugrumată. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de neajutorat. Voiam să o ajut, să o fac să se simtă mai bine, dar nu ştiam cum.

Fusese atât de tare în toată perioada asta, şi dacă m-aş fi gândit vreo clipă că nu o va afecta profund, aş fi fost un idiot. Am ştiut. Numai că am sperat, nu, m-am rugat, ca rănile şi cicatricele să fie doar fizice. Pentru că pe astea puteam să le repar - să le vindec. Nu puteam vindeca ceea ce sângera şi se strica în interior, dar aş fi vrut să încerc. Aş fi făcut orice ca să nu mai simtă această suferinţă.

Nu ştiu cât timp a trecut până s-a liniştit, când lacrimile au părut că seacă şi respiraţia i-a devenit regulată şi a adormit, epuizată. Minute? Ore? Nu ştiam.

Am acoperit-o cu pătura, m-am întins lângă ea şi am ţinut-o strâns lângă mine. Nici măcar nu a tresărit în timpul ăsta. Cu obrazul ei pe piept, o mângâiam într-una pe păr, sperând că mişcarea aceea va ajunge la ea prin somn şi o va mai linişti. Ştiam că îi place să mă joc cu părul ei. Părea un lucru absolut mărunt, dar altceva nu ştiam ce să fac.

Într-un târziu, am adormit şi eu. Nu aş fi vrut, dar ultimele şase ore şi mai bine mă terminaseră. Cred că am dormit vreo două ore, fiindcă atunci când am deschis ochii, prin deschizătura draperiilor se vedea lumina soarelui, dar mie mi se părea că au trecut doar câteva minute.

Iar Kat nu era lângă mine.

Am clipit des şi m-am ridicat într-un cot. Stătea pe marginea patului, îmbrăcată cu tricoul şi pantalonii pe care i le cumpărasem seara trecută. Părul ei lung ajungea până la mijlocul spatelui; când s-a întors spre mine, urcând un picior pe pat, şuviţele bogate i s-au unduit ca nişte valuri.

— Nu te-am trezit, nu?

— Nu. Mi-am dres vocea şi m-am uitat prin cameră puţin cam dezorientat. De cât timp te-ai trezit?

A ridicat din umeri.

— Nu de mult. E zece şi un pic dimineaţa.

— Uau. Aşa de târziu?

Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei şi m-am ridicat în fund.

Ea a întors capul, studiindu-şi şlapii. Obrajii erau îmbujoraţi.

— Îmi pare rău pentru seara trecută. Nu am vrut să te umplu aşa de lacrimi.

— Hei. M-am întins spre ea şi am apucat-o de mijloc şi am tras-o lângă mine. Oricum mai aveam nevoie de un al doilea duş. A fost mai bun ca primul.

Ea a râs răguşit.

— Ţi-am stricat tot cheful, nu?

— Tu nu-mi strici niciodată cheful, Kitten. I-am dat părul pe spate şi i-am potrivit o şuviţă după ureche. Cum te simţi acum?

— Mai bine, a spus ea, uitându-se la mine.

Avea ochii umflaţi şi roşii.

— Cred că... cred că aveam nevoie să fac asta.

— La ce te referi?

Şi-a umezit buzele cu nervozitate şi a început să-şi înfăşoare pe deget o şuviţă de păr. M-am bucurat să văd că brăţara de opal era încă pe mâna ei subţire.

— Eu... S-au întâmplat foarte multe.

Mi-am ţinut respiraţia, nu îndrăzneam nici să mă mişc, fiindcă ştiam că uneori îi e foarte greu să vorbească. Ţinea în ea toate porcăriile, le închidea acolo. În sfârşit, a zâmbit cumva ezitant.

— Am fost aşa de speriată, a şoptit ea şi mi s-a strâns pieptul. Ştii, când am văzut farurile... Am crezut că sunt ei şi am luat-o razna, pur şi simplu, înţelegi? Am stat acolo patru luni. Ştiu că nu se compară cu perioada în care au stat acolo Dawson şi Beth, dar... nu ştiu cum au reuşit să reziste.

Am expirat încet. Nici eu nu ştiam cum au reuşit să reziste, cum de nu erau şi mai daţi peste cap ca acum. Am ţinut însă gura închisă şi am continuat s-o mângâi pe spate.

Privea fix uşa de la baie şi n-a mai spus nimic câteva clipe, care mie mi s-au părut o veşnicie. Apoi, încet, încet, cuvintele au început să se îmbulzească afară. Pulverizările cu onix. Examenele complete. Testele de stres cu hibrizi, la care ea nu voia să participe, şi ce însemna asta pentru ea, până la înfruntarea cu Blake. Cum a provocat-o el la luptă, cum a provocat-o să acceseze Sursa. Sentimentul de vinovăţie pe care îl avea pentru moartea lui se citea limpede în vocea ei. Mi-a spus tot, şi în timpul ăsta a trebuit să fac eforturi de un milion de ori să mă stăpânesc. Aveam o furie în mine cum nu mai simţisem niciodată.

— Îmi pare rău, a spus ea, clătinând din cap. Vorbesc aiurea. Numai că... Simţeam nevoia să spun toate astea.

— Nu te scuza, Kat.

îmi venea să sparg pereţii cu pumnii. Dar m-am aşezat lângă ea, coapsă lângă coapsă.

— Ştii că ce s-a întâmplat cu Blake nu e vina ta, nu?

Ea şi-a răsucit pe deget o şuviţă de păr.
— L-am omorât, Daemon.
— Te apărai.
— Nu.
A lăsat părul şi s-a uitat la mine. Ochii ei erau sticloşi.
— Nu mă apăram, nu a fost aşa. M-a provocat, iar eu mi-am pierdut controlul.
— Kat, trebuie să priveşti imaginea de ansamblu. Ai fost bătută... Când am spus asta cu voce tare, am simţit că îmi vine să mă întorc şi să dau foc complexului ăluia. Am continuat: Ai trecut printr-o perioadă lungă de stres. Iar Blake... indiferent ce motive ar fi avut, te-a pus în pericol de atâtea ori, şi nu numai pe tine, ci pe atâţia alţii.
— Crezi că merita să moară?
Partea sadică din mine era gata să spună da, fiindcă într-adevăr au fost zile când am crezut cu adevărat asta.
— Nu ştiu, dar ce ştiu sigur e că el a intrat în camera aia special ca să te provoace să lupţi. Şi te-ai luptat. Ştiu că nu ai vrut să-l omori, nici pe el şi nici pe altcineva, dar s-a întâmplat. Tu nu eşti un om rău. Nu eşti un monstru.
A deschis gura, cu sprâncenele încruntate.
— Şi nu, nu eşti ca Blake. Aşa că nu te mai gândi la asta. Niciodată nu ai putea să fii ca el. Tu ai un fond foarte bun, Kitten. Şi scoţi ce e mai bun din oameni, chiar şi din mine. Am înghiontit-o uşor în braţ şi ea a zâmbit, iar eu am adăugat: Numai pentru asta ar trebui să primeşti Premiul Nobel pentru Pace.
A râs încetişor şi apoi s-a ridicat în genunchi. Mi-a cuprins umerii, s-a aplecat şi mi-a pus pe buze cel mai dulce sărut, genul ăla de sărut pe care o să-l ţin minte toată viaţa.
— Pentru ce a fost asta?
I-am prins mijlocul în braţe.
— Un mulţumesc, a spus ea, rezemându-şi fruntea de a mea. Cei mai mulţi ţipi probabil că ar fi luat-o la fugă prin întuneric ca să scape de istericale.
— Eu nu sunt ca cei mulţi. Am tras-o şi am aşezat-o pe picioarele mele. Încă nu ţi-ai dat seama? am întrebat-o.
Şi-a pus mâinile pe umerii mei.
— Uneori gândesc mai greu.
Am râs şi ea a răspuns cu un zâmbet.
— Bine că nu te plac pentru mintea ta, am spus.
A rămas cu gura căscată şi m-a plesnit peste mână.
— Eşti aşa de ignorant.
— Ce? Am mişcat din sprâncene semnificativ. Sunt doar sincer.
— Taci din gură.

Mi-a atins uşor gura cu buzele. Am apucat-o uşor de buza de jos şi ea s-a îmbujorat.

— Mmm, ştii ce îmi place când stai cu gura pe mine.

— Obsedatule.

Mi-am lipit palmele de spatele ei şi am tras-o mai aproape.

— Trebuie să-ţi spun ceva de-a dreptul răsuflat. Pregăteşte-te. Mi-a mângâiat cu degetul linia obrazului.

— M-am pregătit.

— Sunt obsedat de tine.

Ea a izbucnit în râs.

— O, Doamne, asta chiar e răsuflat.

— Ţi-am zis. Am prins-o de bărbie şi i-am adus buzele aproape. Îmi place la nebunie râsul tău, i-am spus. Şi asta e răsuflat?

— Nu. M-a sărutat: Deloc.

— Bine. Am urcat cu mâinile deasupra taliei sale şi m-am oprit cu vârfurile degetelor chiar sub sâni. Fiindcă am...

Am simţit ceva în vene care mi s-a împrăştiat în tot corpul. Kat a încremenit şi a tras aer adânc în piept.

— Ce este?

Am prins-o de coapse şi am aşezat-o pe pat lângă mine. Am luat arma de pe noptieră şi i-am dat-o, iar ea a luat-o cu ochii măriţi de spaimă.

— E un luxen aici.

Capitolul 21

KATY

M-am ridicat repede cu pistolul în mână.

— Eşti sigur? am întrebat eu, clipind des. OK. Asta a fost o întrebare tâmpită.

— Nu cred...

S-a auzit o bătaie puternică în uşă, care a zgâlţâit-o din balamale şi care m-a speriat aşa de tare, încât era gata să scap pistolul din mână. Daemon s-a uitat la mine îngrijorat, iar eu am roşit. Era clar că trebuia să mă adun. Am dat din cap şi am respirat adânc.

El s-a apropiat tăcut de uşă, cu delicateţea unei feline mortale, iar eu înaintam după el ca un mânz. Apropiindu-mă, încercam să mă conving că sunt gata să folosesc pistolul. Folosirea Sursei, la fel de periculoasă, era mult prea riscantă. Şi o împuşcătură ar fi atras atenţia, dar puteam spera că doar atenţia localnicilor.

Daemon s-a aplecat şi s-a uitat pe vizor.
— Ce naiba?
— Ce?
Parcă mi s-a oprit inima.
El s-a uitat la mine peste umăr.
— E Paris - luxenul ăla care era cu Luc.
Mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc cine era... luxenul ăla blond şi frumuşel care fusese cu Luc în club.
— E prietenos?
— O să vedem.
Daemon şi-a îndreptat umerii şi a deschis puţin uşa. Nu vedeam nimic în afară de spatele lui gol şi, dacă ar fi fost să rămân înţepenită aşa, măcar aveam la ce mă uita.
— Sunt surprins să ne vedem tocmai aici, a spus el.
— Crezi că ar trebui să fii surprins? a venit răspunsul.
— Spune-mi tu. De ce eşti aici? Şi de ce nu te-aş proiecta direct în săptămâna viitoare.
Îmi transpirase mâna pe pistol. Daemon nu ar face asta cu adevărat. Ba, stai. Ar face-o, oricât ar fi de riscant.
— Fiindcă asta ar atrage prea mult atenţia, a replicat Paris cu voce calmă. Şi, pe urmă, nu sunt singur.
Probabil că Daemon a mai văzut pe cineva, fiindcă umerii lui s-au relaxat o fracţiune de centimetru şi s-a dat la o parte.
— În fine, intră.
Paris a intrat în cameră cu pasul lung şi sigur. A aruncat o privire spre mine şi spre arma din mâna mea.
— Frumos tricou.
M-am uitat în jos, fiindcă uitasem că sunt îmbrăcată cu tricoul cu autostrada extratereştrilor.
— Mersi.
Apoi a intrat şi Archer, proaspăt şi curat. Nu semăna de nicio culoare cu unul care şi-a petrecut noaptea alergând prin deşert. Suspiciunea m-a cuprins ca otrava unei buruieni. S-a uitat la Daemon.
— V-am întrerupt cumva?
Daemon a închis uşa şi a îngustat ochii.
— Ce se întâmplă?
Archer a băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo o cutiuţă de sticlă. I-a întins-o lui Daemon.
— Aici e fiola de LH-11. M-am gândit să te las pe tine să faci onorurile. S-a uitat la mine: Ai de gând să mă împuşti, Katy?
— Poate, am mormăit eu, dar am lăsat pistolul jos şi m-am aşezat pe marginea patului. Unde ai fost?
Archer s-a încruntat; în timpul ăsta, Paris se plimba prin cameră cu un rânjet dezgustat pe buze.

— Păi, am fost destul de ocupat să deturnez jumătate de armată de pe urmele voastre. Apoi, când m-am întors să vin la voi, am dat peste prietenul aici de faţă.

— Eu nu l-aş considera prieten, a spus Daemon, venind lângă mine.

Paris şi-a pus mâna pe inimă.

— Mă răneşti profund.

Daemon a dat ochii peste cap şi a spus încet:

— Poţi să laşi arma acum, Kitten.

— Oh. Am roşit. Am întins mâna şi am pus pistolul pe noptieră, apoi m-am adresat lui Archer: Îţi suntem datori cu o mulţumire pentru… pentru tot ce ai făcut.

Am aşteptat puţin, crezând că Daemon o să confirme şi el. Când am văzut că nu spune nimic, i-am dat una peste picior.

— Mulţumesc, a mormăit Daemon.

Archer a zâmbit amuzat şi cred că era prima dată când îl vedeam zâmbind cu adevărat. Am fost şocată să văd cât de tânăr părea când zâmbea.

— Nici n-ai idee cât de voios sunt să te aud, Daemon.

— Pot să-mi închipui.

— Serios, i-am întrerupt eu. Chiar îţi mulţumim. N-am fi reuşit niciodată să scăpăm de acolo dacă nu erai tu.

El a dat din cap.

— Nu am făcut-o doar pentru voi.

— Poţi să explici?

Paris s-a suit cu fundul pe comodă şi a pufnit. Slavă Domnului că nu s-a rupt comoda cu el ca să-i şifoneze pantalonii frumos călcaţi.

— Voi chiar credeţi că lui Archer i-a plăcut să stea la Daedalus şi să dea exemplu de cum ar trebui să fie un origin perfect?

— Presupun că nu. Daemon s-a aşezat lângă mine. Şi presupun că nici lui Luc nu i-a plăcut, a adăugat.

Paris a ridicat un umăr îngust.

— Şi presupun că nici ţie nu ţi-a plăcut să fii făcătorul lor de mutanţi?

— A, da, Nancy te iubea sincer. Archer şi-a încrucişat braţele. Erai luxenul ei preferat, cel mai bun din toate timpurile. Câţi indivizi ai mutat în perioada asta scurtă de timp? Oricum, mai mulţi decât alţi luxeni.

Daemon s-a încordat.

— Asta n-are nimic de-a face cu problema noastră. De ce ne ajuţi şi de ce eşti cu Paris?

— Şi unde e Luc? m-am băgat şi eu, fiindcă îmi imaginam că nu e prea departe nici el.

Paris a zâmbit.

— E pe aici.

— Nu avem timp pentru prea multe întrebări, dar pot să-ţi ofer versiunea scurtă şi murdară, a spus Archer. Îi eram dator lui Luc cu o favoare, şi Paris are dreptate. Tu ai avut dreptate, Katy. Dacă eşti la Daedalus înseamnă că nu mai ai viaţă. Ei controlează toate aspectele. Nu contează cum am fost creat, a zis el şi a întins mâinile cu palmele în sus. Ceea ce contează, ceea ce întotdeauna contează, este să trăiesc.

— De ce acum? a întrebat Daemon, cu o notă evidentă de neîncredere în voce.

— Şi asta-i întrebarea anului, nu? a intervenit Paris, zâmbind de parcă ar fi luat nişte tranchilizante sau ceva. De ce a ales Archer chiar momentul ăsta ca să rişte totul - viaţa lui, atâta viaţă câtă avea el.

Archer s-a uitat întunecat la luxen.

— Mersi, Paris, pentru completarea ta. Nu e uşor să scapi de la Daedalus. În afară de Luc şi încă vreo câţiva,n-a reuşit nimeni.Da,aş fi putut să fug de o sută de ori până acum,dar m- ar fi găsit. Mai aveam nevoie şi de o diversiune.

Abia atunci mi-am dat seama.

— Te-ai folosit de noi pentru o diversiune.

El a dat din cap.

— Nancy şi sergentul Dasher sunt acum mult mai preocupaţi să vă găsească pe voi. Nu mai sunt eu în capul listei lor de priorităţi.

Încordarea lui Daemon era evidentă şi din postura pe care o avea.

— Nancy spunea că există în lumea reală origini care se prefac că sunt fiinţe umane obişnuite.

— Sunt câţiva, a confirmat Archer. Mă îndoiesc că pot pune probleme în clipa asta. Ei duc o viaţă foarte vizibilă, aşa că n-o să se apropie la mai mult de zece kilometri de noi.

Totuşi era ceva ce nu înţelegeam.

— De ce nu ţi-a cerut ţie Luc LH-11? Ar fi putut să te ascundă undeva.

Paris a râs încetişor.

— Crezi că în nebunia lui Luc există şi raţiune?

— Eu speram să fie, a mormăit Daemon, trecându-şi mâna prin păr.

— De fapt, ceva raţiune există. În afară de faptul că eu puteam să rămân în continuare şi să fac pe spionul pentru Luc... şi pentru alţi câţiva, ca să-i ţin la curent cu ce se întâmplă, mai era şi chestia că eu ştiam că au schimbat formula LH-11, iar Luc asta voia, ultima versiune, Prometeu. Nu am fost niciodată în preajma noului medicament. Niciunul nu avea acces. Până când v-au

adus pe voi, i s-a adresat Archer lui Daemon. Într-un fel, a fost furtuna perfectă pentru toată lumea. Dar nu ştiu de ce vrea Luc medicamentul.

— Iar eu nici nu l-aş întreba, a adăugat Paris, de parcă ne-ar fi avertizat.

M-am cutremurat când i-am auzit tonul, dar apoi m-am gândit la ce îmi spusese Archer.

— Şi ceilalţi luxeni - cei despre care sergentul Dasher spunea că vor să preia controlul? Există?

Archer a strecurat o privire spre Daemon.

— Există, iar băiatul ăsta de lângă tine se pare că şi cunoaşte pe unul dintre ei.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Ţine-te departe de capul meu.

M-am întors spre el.

— Despre ce vorbeşte?

— E ceva ce mi-a spus Ethan White. Îţi aduci aminte de el? m-a întrebat şi eu am dat din cap.

Îl văzusem la un moment dat pe bătrânul luxen.

— Când am plecat din colonie după tine, mi-a zis ceva de genul că Pământul nu e al oamenilor pentru totdeauna, dar nici nu m-am gândit la cuvintele lui, fiindcă, să fim serioşi... or fi nişte luxeni acolo care ar vrea să preia controlul, dar asta nu se poate întâmpla.

Archer nu părea prea convins şi nici eu nu eram, dar apoi originul şi-a lăsat capul pe umăr.

— Vorbeşti de lup...

O clipă mai târziu, uşa camerei s-a deschis. Daemon a sărit în picioare, cu ochii albi, iar eu m-am repezit la pistol cu inima în gât.

A intrat Luc, în pas lejer, cu o sacoşă de plastic şi o cutie roz în mână. Părul îi era prins într-o codiţă, iar pe faţa lui angelică se întindea un zâmbet larg.

— Bună, copii! a spus el vesel. V-am adus gogoşi.

Am clipit uluită şi m-am relaxat puţin.

— Doamne, Dumnezeule, am crezut că fac atac de cord din cauza ta.

— Sunt absolut sigur că am încuiat uşa, a mârâit Daemon.

Luc a pus pe masă cutia cu gogoşi, iar eu m-am uitat la ea de parcă acolo se găsea răspunsul la toate misterele vieţii.

— Iar eu sunt absolut convins că am reuşit să intru. Salut,Katy!

Am tresărit când mi-am auzit numele.

— Salut, Luc...

— Ia uite ce am eu. A băgat mâna în sacoşă şi a scos un tricou din alea cu autostrada extratereştrilor. Acum putem fi suflete-pereche.

— Asta ar fi... hmmm, simpatic.

Paris s-a strâmbat.

— Chiar ai de gând să porţi tricoul ăla?

— Da, chiar am de gând. În fiecare zi din restul vieţii mele. Mi se pare ironic.

Ochii de ametist ai lui Luc s-au uitat prin cameră şi s-au oprit din nou asupra mea.

— Acum, cred că voi doi aveţi ceva pentru mine.

Daemon a expirat adânc şi a luat cutia de sticlă. I-a aruncat-o lui Luc, care a prins-o din zbor.

— Ia-ţi-o.

Puştiul a desfăcut caseta mică şi îngustă şi a răsuflat uşurat. A închis-o apoi cu mare grijă şi a băgat-o în buzunarul de la spate al blugilor.

— Mulţumesc.

Am avut bănuiala că nici el, la fel ca Daemon, nu spune prea des mulţumesc.

— Deci... ce facem mai departe? am întrebat eu.

— Păi... a tărăgănat Luc. Acum o să înceapă cu adevărat rahatul. Daedalus n-o să se uite nici la timp, nici la vreo viaţă ca să pună mânuţele lui lacome pe tine, Daemon. O să dea oraşul ăsta cu fundul în sus. Deja au început. Vor folosi orice mijloace ca să te aducă înapoi.

Daemon s-a încordat.

— Se vor duce după familia mea, nu-i aşa?

— Probabil că da, a răspuns el. De fapt, mai mult ca sigur, în fine!

Luc s-a întors aşa de repede spre Archer, încât originul a făcut un pas în spate.

— Am făcut rost de o maşină nouă.

— Nu, serios, a făcut Archer.

— Şi e loc destul pentru toţi cinci. Luc s-a întors spre mine şi spre Daemon cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Am o surpriză pentru voi, copii. Dar mai întâi v-aş sugera să puneţi nişte haine pe voi.

A luat sacoşa şi a scos de acolo un tricou pe care i l-a aruncat lui Daemon. Era un tricou alb, simplu.

— Eu şi Katy arătăm adorabil în tricourile noastre cu autostrada extraterestrilor. Pe tine ar arăta stupid. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Mă întrebam cum naiba ştia Luc că are şi Daemon un tricou din alea.

— Şi mâncaţi naibii şi nişte gogoşi. În ce ordine vreţi voi. Daemon s-a încruntat, dar eu de-abia aşteptam să mănânc.

M-am uitat în cutie. Gogoşi glazurate. Preferatele mele.
— Ce fel de surpriză?a întrebat Daemon cu tricoul în mână, fără să dea vreun semn că vrea să-l îmbrace.
— Acum, dacă v-aş spune, n-ar mai fi o surpriză. Dar trebuie să plecăm mai repede. Aşa că mâncaţi şi strângeţi-vă lucrurile. Trebuie să ajungem în câteva locuri.
Daemon a expirat pe nas şi s-a uitat la mine. Ştiam că nu-i place deloc să fie tratat aşa de Luc, dar eu eram cu gura plină de delicii glazurate, aşa că în clipa aia chiar nu aveam ce să spun.
În cele din urmă a dat din cap.
— Bine, dar dacă încerci...
— Da, ştiu. Dacă încerc să vă păcălesc, o să găseşti o modalitate ca să-mi aduci o moarte lentă şi dureroasă. Am priceput. A făcut cu ochiul: Mă consider avertizat.
— Apropo, a spus Archer, în timp ce Daemon s-a întins peste mine să-şi ia o gogoaşă din cutie. Nu uita cutia de prezervative de pe jos.
M-am uitat repede pe podea. Era acolo, exact în locul unde le lăsase Daemon să cadă cu o seară în urmă. Faţa mea a început să ardă ca în focul iadului şi era gata să mă înec cu gogoaşa, în timp ce Daemon a început să râdă.

DAEMON

Aşa că nu am uitat să iau şi prezervativele când am adunat cele câteva lucruri pe care le aveam în sacoşa cu extraterestri. Kat era încă îmbujorată la faţă şi a trebuit să fac mari eforturi să n-o mai tachinez pe subiectul ăsta. Am fost delicat cu ea, fiindcă arăta aşa de dulce cu tricoul ăla stupid şi cu şlapii ăia ieftini de plastic în picioare, strângând la piept păpuşa-extraterestru.
Am luat-o de umeri când am ieşit în lumina clară a soarelui de august care strălucea deasupra deşertului. Archer a trecut pe lângă noi şi a aruncat o privire spre mâna mea.
— Frumoasă sacoşă.
— Taci din gură, am răspuns eu.
El s-a strâmbat. Am trecut de colţul motelului şi am dat cu ochii de maşina noastră.
— Băga-mi-aş. Asta-i noua ta maşină?
Fuc şi-a aruncat tricoul cel nou pe umăr şi a bătut uşor cu mâna caroseria Hummerului negru.
— Mi se potriveşte. Aşa îmi place să cred.
Kat s-a uitat la maşină, după ce şi-a trecut păpuşa în mâna cealaltă.

— Şi ai venit cu distrugătorul ăsta de oraşe tocmai din Virginia?

El a râs.

— Nu, l-am împrumutat.

Mda, aveam impresia că „împrumutul” lui Luc era la fel ca „împrumutul” pe care îl făcusem eu cu maşina lui Matthew. Am trecut pe partea şoferului şi am deschis uşa din spate pentru Kat.

— Crezi că poţi urca singură în tancul ăsta?

Mi-a aruncat o privire peste umăr şi eu am zâmbit. Ea a scuturat capul, s-a prins de bară şi a urcat. Evident, fiind un tip căruia îi place să ajute, am sprijinit-o cu un impuls într-un loc foarte potrivit. Kat a întors capul rapid, cu obrajii îmbujoraţi.

— Uneori eşti aşa un măgar.

Am început să râd şi am urcat lângă ea.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că trebuie să mă mângâi.

— Da, mi-aduc aminte.

— Să-ţi aminteşti mai târziu.

M-am întins peste ea şi am tras centura de siguranţă înainte să poată face ea vreo mişcare. Ea a oftat şi a lăsat mâinile jos.

— Ştii, sunt în stare să-mi pun şi eu centura de siguranţă.

— Ce drăguţ, a spus Archer, din partea cealaltă a maşinii.

A urcat şi el lângă Kat.

— Am motive să fac asta, l-am ignorat eu, cu mâna pe centură.

Ea şi-a înăbuşit un geamăt când am atins-o mai jos de stomac. I-am zâmbit pervers şi am fixat centura.

— Ai înţeles acum?

— Aşa cum am spus, un măgar, a murmurat ea, dar ochii ei căpătaseră o nuanţă cenuşie mai deschisă.

M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o pe tâmplă, apoi am ridicat braţul. Centura îi permitea să se ghemuiască la pieptul meu.

— Deci, asta e surpriza mea? am întrebat. Cred că ar putea să-mi placă.

Din scaunul de lângă şofer, Luc a început să râdă.

— Nici vorbă. Pe asta cred că o s-o păstrez eu.

— Staţi liniştiţi şi bucuraţi-vă de drum, a spus Paris, pornind maşina. De fapt, e un drum destul de plictisitor. În afară de indicatoarele simpatice cu extratereştri de pe autostradă şi vreo

vacă-două, altceva n-ai ce vedea.

— Mişto, am zis şi mi-am întins picioarele.

M-am uitat la Archer. Bătea cu degetele în genunchi, pe denimul tare al blugilor, şi privea fix în scaunul din faţă. Chiar nu aveam încredere în niciunul din maşina asta, nu sută la sută. Puteau foarte bine să ne ducă înapoi în Zona 51.

Archer a întors capul spre mine. N-o să te trădăm, *nici pe tine, nici pe Katy.*

Am îngustat ochii. *Îţi zic pentru ultima oară, ieşi din capul meu.*

Ar fi şi greu să stau acolo. Ai un cap aşa de mare.

A zâmbit cu un colţ al gurii şi a început iar să fixeze cu privirea scaunul din faţă. *Şi pe urmă, cum te gândeşti că aş putea să te duc înapoi? Ai văzut ce am făcut ca să te scot de acolo.*

Era ceva în ce spunea el. Dar ar putea să fie la fel de bine o înscenare, cum a fost cu Blake. Şi el a făcut la fel.

Eu nu sunt Blake. Şi eu vreau să scap de ei la fel de mult ca şi voi.

Nu am răspuns nimic la asta. Am întors privirea spre fereastră şi am privit căsuţele din oraş şi indicatoarele alea cu izvoarele trecând în viteză pe lângă noi, apoi au dispărut şi am intrat pe autostradă, iar în jurul nostru nu era nimic în afară de o întindere arsă de soare şi câţiva boscheţi. Abia când am văzut un alt indicator am început să mă mai relaxez.

— Las Vegas? Mergem să jucăm poker şi să vedem un spectacol la *Flamingo*? am întrebat.

Luc a clătinat din cap.

— Doar dacă ţii neapărat.

Nu mă împăcăm cu ideea că nu ştiu nici unde mergem, nici de ce. Eram tot timpul în gardă, cu ochii la drum, să văd dacă se apropie vreo maşină dubioasă. După vreo zece kilometri, Kat a adormit; acum trecuseră vreo două ore jumate. I-am luat păpuşa din braţe, să nu cadă pe podea. Mă bucuram că se mai odihneşte un pic. Avea nevoie de odihnă.

De fiecare dată când se apropia de noi o maşină de poliţie mă încordam, la gândul că ar putea să ne tragă pe dreapta dintr-o multitudine de motive, de la furt de maşini până la dezertare. Dar nu ne-a oprit niciuna. Nu s-a întâmplat absolut nimic în drumul ăla nenorocit, în afară de nişte discuţii între Luc şi Paris, care ziceai că au o ceartă în familie. Nu îi înţelegeam deloc pe tipii ăştia. Dar, pe de altă parte, nu mă înţelegeam prea bine nici pe mine.

În drumul ăla spre Vegas m-am gândit la o chestie absolut ciudată. Şi înţeleg prin asta chiar o chestie dementă - nu ştiu dacă asta mi s-a întâmplat din cauză că

eram în maşină cu doi indivizi care puteau să intre în capul meu oricând voiau, să ştie nişte lucruri pe care aş fi vrut să nu le afle nimeni.

Totul a început în clipa în care mi-am întors privirea de la fereastră şi m-am uitat din întâmplare la piciorul meu. Mâna stângă a lui Kat era strânsă pe coapsa mea. Am rămas uitându-mă aşa la mâna ei minute în şir. Ce era cu mâna stângă? Era doar o mână, iar Kat avea o mână superbă, şi toate cele, dar nu asta era.

Era ceva ce se pune de obicei pe mâna stângă, pe inelar.

Doamne, gândurile astea la mâna stângă şi la inele mă făceau să îmi doresc să ies din maşină şi să fac vreo sută de ture în jurul ei, dar să fiu căsătorit cu Kat - căsătorit? Creierul meu se bloca la cuvântul ăsta, dar nu că ar fi fost groaznic. Nup, nicidecum. Ar fi fost cumva... perfect.

Plănuisem de mult să-mi petrec restul vieţii alături de Kat. Nu se punea vreo problemă în legătură cu asta, nu era niciun dubiu. O vedeam pe ea - şi numai pe ea - în viitorul meu. Decizia asta nu îmi aducea fiori reci. Poate pentru că cei din specia mea se împerechează destul de devreme, de obicei chiar după terminarea liceului, iar varianta noastră de căsătorie nu era aşa

de diferită de a oamenilor.

Dar eram tineri. Cu caş la gură, cum spunea Matthew.

Cum naiba ajunsesem să mă gândesc la asta fix acum, când viaţa noastră era aşa de dată peste cap? Poate tocmai faptul că e totul haotic şi te gândeşti că ziua de mâine s-ar putea să nu mai fie, poate exact asta te face să te gândeşti la asemenea lucruri? Te face să peceduieşti relaţia, ca să zic aşa. Nu voiam să mă gândesc la asta, dar era foarte posibil să nu mai avem doi ani la dispoziţie ca să aşteptăm.

Am încercat să-mi scot din cap ideile astea, am strâns-o mai tare lângă mine pe Kat şi mi-am concentrat atenţia asupra drumului. Când au început să se vadă zgârie-norii în depărtare, am trezit-o încet.

— Hei, somnoroaso, ia uită-te pe geam.

Ea a ridicat capul de pe umărul meu şi s-a frecat la ochi. A clipit de câteva ori, s-a aplecat puţin în faţă şi s-a uitat pe geam.

— Uau... N-am mai fost la Vegas până acum.

Luc s-a răsucit în scaun şi a zâmbit.

— E mai frumos noaptea, când toate clădirile de pe Strip sunt luminate.

Ea a avut o clipă de încântare, dar apoi s-a rezemat de scaun, cu umerii căzuţi. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o

scot în oraş, n-o să facem nicio vizită. Ar fi mult prea riscant pentru noi.

M-am aplecat spre ea, am sărutat-o pe ureche şi i-am spus:

— Data viitoare. Îţi promit.

Ea s-a întors puţin spre mine, cu ochii închişi.

— O să-ţi aduc aminte de promisiunea asta.

Am sărutat-o pe obraz şi am ignorat privirea scrutătoare a lui Archer. Când am intrat în Vegas, Kat s-a întins peste mine, să vadă tot. Probabil că palmierii de pe Strip nu erau ceva nou pentru ea, dar corabia piraţilor din faţa hotelului *Treasure Island* nu era ceva ce vezi în fiecare zi.

Am înaintat greu prin traficul aglomerat şi, în mod normal, în situaţia asta mi-ar fi venit să-mi scot ochii de nervi, dar acum nu mi se părea prea rău. Nu când o vedeam pe Kat ţopăind, practic, pe picioarele mele, arătându-mi clădirile alea celebre - *Bellagio, Caesar’s Palace* şi turnul *Eiffel* din Paris.

Era un fel de paradis pentru mine.

Din păcate, paradisul meu avea şi spectatori. La naiba.

Când ne apropiam de Vegas, am început să-mi pun întrebări în legătură cu faza aia cu surpriza, mai ales când am văzut că Paris iese de pe drumul principal şi intră pe o stradă care trecea pe lângă un club şi un teren imens de golf. Am mers mai departe pe drumul ăla, departe de agitaţia oraşului.În zona unde ajunseserăm nu erau decât câteva vile izolate, apoi a apărut pe neaşteptate în faţa noastră un zid înalt de vreo şase metri dintr-o gresie lucioasă.

M-am aplecat în faţă şi am pus mâna pe scaunul lui Paris.

— În roca aia e şi cuarţit?

— Să fii sigur de asta.

Kat s-a uitat la mine şi a făcut ochii mari când a văzut că Paris încetineşte în faţa unei porţi de fier forjat acoperit cu bucăţele minuscule de cuarţ. Nu mai văzusem aşa ceva.

Interfonul a prins viaţă, iar Paris a spus:

— Cioc-cioc.

Un bâzâit, apoi s-a auzit o voce de femeie.

— Cine-i acolo?

Kat a ridicat o sprânceană, uitându-se la mine, iar eu am ridicat din umeri.

— Vaca băgăcioasă, a spus Paris, uitându-se la Luc, care a clătinat din cap.

Din interfon s-a auzit:

— Vaca?

— Muuuu! a făcut Paris, cu gura până la urechi.
Kat a început să râdă.
Archer şi-a dat ochii peste cap şi a clătinat din cap.
Din interfon s-a auzit un oftat.
— Asta a fost o chestie idioată. Poarta se deschide. Aşteaptă o secundă.
— Destul de penibil, am comentat eu.
Paris a râs.
— Am văzut asta pe internet. M-a făcut să râd. Mai ştiu şi altele. Vrei să le auzi?
— Nu.
Am refuzat în acelaşi timp cu Archer. Eram amândoi de acord cu ceva. Ha. Ca să vezi.
— Păcat. Paris a pornit maşina după ce porţile au început să se dea la o parte. Nici măcar nu era cea mai bună, a adăugat.
— A fost destul de bună, a spus Kat şi, când m-am uitat la ea, a zâmbit. M-a făcut să râd.
— Eşti uşor de impresionat, i-am spus eu.
Ea a vrut să mă plesnească peste mână, dar i-am prins-o înainte de asta. Mi-am strecurat degetele printre degetele ei şi i-am făcut cu ochiul. A clătinat din cap.
— Nu mă impresionezi, a spus.
Aş fi putut s-o cred, dacă n-aş fi ştiut mai bine.
Au trecut câteva secunde până să-mi dau seama că inclusiv drumul avea în el particule de cuarţ în asfalt. Prima clădire care ne-a apărut în faţa ochilor, o căsuţă modestă, ziceai că e stropită cu cuarţ - pe acoperiş, pe obloane, pe uşa de la intrare.
Băga-mi-aş.
Pentru că nu era în zonă nicio formaţiune naturală de cuarţ, l-au adus din altă parte, ca să protejeze comunitatea luxenilor.
— Nu ştiai de asta?
Luc părea surprins.
— Nu, am spus. Adică, nu fiindcă am crezut că e imposibil să foloseşti aşa cuarţul, dar cred că a costat o groază, şi nici nu ştiam că există aici o comunitate de luxeni.
— Interesant, a murmurat Luc şi şi-a încleştat fălcile.
Paris s-a uitat la el şi eu n-am înţeles deloc ce înseamnă schimbul ăla de priviri.
— Nici Daedalus nu ştie, a spus Archer. Exact sub nasul lor. Ascunzătoarea perfectă.
— E o nebunie. Am clătinat din cap, în timp ce treceam pe lângă casele acoperite cu cuarţ, acum erau case mai mari. Cum de n-am ştiut nimic despre asta? Cunoşti pe cineva aici, Luc?

El a clătinat din cap.

— Nu chiar. Am nişte... prieteni în Arizona, dar trebuia să facem un popas aici. Să mai treacă vreo două zile până se mai liniştesc lucrurile şi autostrada n-o să mai fie aşa de periculoasă.

— Deci mai departe mergem în Arizona? a întrebat Kat, uitându-se când la mine, când la Luc.

Luc a ridicat din umeri.

— E doar o propunere. Acolo vrea să se ducă Archer să stea un timp, dar voi faceţi cum credeţi. Aţi putea să acceptaţi ospitalitatea mea, sau aţi putea să-mi spuneţi să mă duc dracului cu ea cu tot.

Kat s-a încruntat.

— Pentru mine e totuna, a mai adăugat el.

Kat a clătinat încet din cap.

— Nu pricep de ce îţi asumi atâtea riscuri ca să ne ajuţi pe noi.

Bună întrebare.

Luc s-a uitat la ea peste umăr.

— Avem acelaşi duşman, iar mai mulţi suntem mai puternici. Exact ca în filmele horror.

Am încercat să-i simt pe luxenii care stăteau în casele alea, sau mai precis în spatele zidurilor înalte cu care erau înconjurate casele. Nici nu-mi venea să cred - o comunitate întreagă, despre care se presupune că Daedalus nu ştie nimic şi protejată de arumi prin depozite de cuarţ.

Ha. Îţi stă mintea în loc.

În cele din urmă am ajuns la un alt zid şi în faţa noastră s-a deschis o poartă. Casa, dacă puteai numi casă clădirea aia monstruoasă, se ridica în faţa noastră ca o vedenie.

— Aici mergem noi? a întrebat Kat.

Pe faţa ei se citea uimirea.

— E un palat.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Locul ăla era de-a dreptul absurd. Cred că avea cam 650 de metri pătraţi, poate şi mai mult, trei etaje, cu o cupolă în partea de mijloc şi două aripi laterale. Ca şi celelalte case, era făcută din gresie albă cu particule de cuarţ în ea. Şi aici era un zid înalt care acoperea tot ce era în spatele casei.

Paris a mers pe alee şi a oprit maşina în mijlocul spaţiului circular din faţa treptelor. Chiar în centru era o statuie. Un delfin. Ciudat.

— Perfect, copii, hai să mergem! Luc a deschis portiera şi a coborât din maşină. Când a ajuns pe verandă, s-a întors către noi: Nu vreau să îmbătrânesc aici!

Am respirat adânc şi am apucat-o pe Kat de mână.

— Eşti gata?

— Da. Mi-a zâmbit puţin. Vreau să văd cum arată pe dinăuntru.

Am râs.

— Pun toţi banii pe o opulenţă absurdă.

— Şi eu la fel, a mormăit Archer şi a coborât.

Am coborât şi noi şi am trecut pe lângă Hummer.De data asta luase cu ea sacoşa,în care băgase păpuşa-extraterestru,al cărei cap se iţea printre mânere.Am strâns-o de mână şi ne-am îndreptat spre scări,pregătit să văd Dumnezeu ştie ce.Felul în care zâmbea Luc mă cam îngrijora.Ai fi zis că...

Senzaţia aia care îmi încălzea şira spinării îmi era foarte cunoscută, dar era imposibil. La fel şi tresărirea aia de energie care m-a făcut să scap mâna lui Kat. Imposibil.

Am făcut un pas înapoi în faţa uşii.

Kat s-a întors, îngrijorată.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Mă uitam fix la uşă şi nu puteam să articulez nimic. N-am reuşit decât să scutur o dată din cap. Aveam o senzaţie de exaltare dar şi de oroare şi speram că e doar imaginaţia mea. Kat a venit lângă mine şi m-a luat de braţ.

— Ce e...

Uşa roşie s-a deschis şi, când silueta aceea s-a desprins din întuneric, bănuielile mele s-au confirmat.

— Venim tocmai aici după voi ca să vă salvăm fundul, şi voi reuşiţi să scăpaţi singuri, a spus Dee şi şi-a proptit mâinile în şolduri, cu un aer îmbufnat. Cum reuşeşti tu să ne privezi de glorie şi de artificii, Daemon.

Luc şi-a plesnit palmele una de alta.

— Surpriză!

Capitolul 22

KATY

Daemon era absolut şocat şi nu putea să spună nimic. Şi eu eram la fel. Singurii care nu căscau ochii la Dee erau Paris şi Luc. Până şi Archer se uita la ea cu gura căscată, dar cred că asta nu avea legătură cu ce însemna apariţia lui Dee pentru Daemon, ci mai degrabă cu frumuseţea ei.

Iar Dee arăta ca o zână, extraordinar de frumoasă. Cu părul ei negru şi lucios care îi cădea în valuri ondulate pe lângă chipul exotic şi cu ochii ăia de smarald, era o minune. O versiune mult mai delicată şi mai feminină de Daemon şi Dawson. Întorcea capetele tuturor, ale

oamenilor, ale extraterestrilor, ale hibrizilor şi, se pare, şi pe ale originilor.

Archer ziceai că l-a văzut pe pruncul Iisus în iesle sau ceva.

Dee a ieşit apoi repede, cu obrajii rozalii pe care se scurgeau lacrimi. Am reuşit să mă dau la o parte în timp util. S-a aruncat asupra lui Daemon de la câţiva metri. El a prins-o şi ea l-a strâns în braţe.

— Iisuse, a spus el, cu vocea înăbuşită de părul ei. Ce căutaţi aici?

— Tu ce crezi? a răspuns ea cu voce îngroşată de lacrimi. Trebuia să facem ceva. Dar ne-ai luat-o înainte ca de obicei, mizerabilule.

Mi-am apăsat pieptul cu mâinile, gata să încep să plâng, şi am văzut o altă siluetă în prag. Am respirat adânc, nu-mi venea să cred cât de schimbat era acum Dawson.Mai împlinit,cu părul aranjat,fără scobiturile alea din obraji şi fără umbrele negre de sub ochi,era copia perfectă a fratelui său.

Daemon a ridicat capul, de parcă i-ar fi simţit apropierea. A mişcat puţin buzele, dar nu a scos niciun cuvânt. Niciunul dintre noi nu se aşteptase să-i vedem aici. Ca şi mine, probabil că Daemon se gândea că era posibil să nu-şi mai vadă fraţii niciodată.

Dawson a traversat veranda şi şi-a aruncat braţele în jurul fratelui şi al surorii lui. Stăteau îmbrăţişaţi, cu capetele lipite unul de altul. Daemon ţinea strâns în mână tricoul lui Dee şi cu cealaltă mână îl strângea pe Dawson.

— Are dreptate, a spus Dawson zâmbind. Ce dracu', frate. Vrei să fii mereu primul, aşa-i?

Daemon l-a apucat pe frate-său de gât şi şi-a lipit fruntea de a lui.

— Idiotule, a spus el, râzând înecat. Ar fi trebuit să ştii asta. Mă descurc în orice situaţie.

— A, da, stai, sunt supărată pe tine! Dee s-a desprins din îmbrăţişare şi l-a lovit în piept pe Daemon. Ai plecat aşa, fără să-mi spui niciun cuvânt? Nesimţitule, tâmpitule, prostule!

I-a mai tras una în piept.

Archer a strâns puţin din ochi şi a spus încet:

— Frate, fata asta... dă, nu se joacă.

— Hei! Daemon a apucat-o râzând de mână. încetează. N-am vrut să-ţi faci griji pentru mine.

— Dar mi-am făcut griji, ticălosule! Nu m-ai lăsat să te opresc! Dee şi-a dat la o parte buclele care îi acoperiseră faţa şi a inspirat adânc. Dar te iert, fiindcă văd că eşti întreg, şi nu arăţi prea rău, şi eşti aici, dar dacă mai faci vreodată aşa ceva...

— OK, a spus Dawson şi a luat-o pe soră-sa cu braţul de gât, învârtind-o în loc. Cred că a priceput mesajul. Am priceput *cu toţii.*

Dee s-a eliberat din strânsoarea lui, a trecut indiferentă cu vederea peste Luc şi Paris, s-a oprit o clipă asupra lui Archer, apoi s-a uitat din nou în jur. Eu rămăsesem mai departe de ei, lângă un stâlp. Până în clipa aia, nici nu credeam că Dee mă observase.

Într-o fracţiune de secundă a fost peste mine, gata să mă răstoarne.Uitasem cum erau îmbrăţişările ei. Pentru cineva care avea corpul ăla de balerină, era ridicol de puternică. Iar îmbrăţişările ei... În fine, de multă vreme nu mai primisem îmbrăţişarea aia de urs. Am reacţionat mai greu, fiindcă mă luase prin surprindere, dar apoi am lăsat sacoşa din mână şi am îmbrăţişat-o şi eu. Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji şi am strâns tare din ochi. Partea aia din mine care suferise pentru tot ce se întâmplase cu Dee începuse să se încălzească, şi căldura aia mi se împrăştia acum în tot corpul.

— Îmi pare aşa de rău, a spus ea, cu vocea înecată de plâns, îmi pare aşa de rău.

— Pentru ce?

Tot nu-mi dăduse drumul, dar nu mă deranja.

— Pentru tot - pentru că n-am vrut să văd lucrurile din perspectiva ta, pentru că am fost aşa de prinsă în durerea şi furia mea încât te-am abandonat cu totul. Pentru că nu ţi-am spus cât de dor mi-a fost de tine, înainte să...

Înainte să fie prea târziu, voia să spună.

Mi-am înghiţit lacrimile şi am zâmbit cu bărbia în umărul ei.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Dee. Vorbesc serios. Nimic din astea nu...

Ba da, conta. Moartea lui Adam conta.

— E OK acum.

M-a strâns mai tare şi mi-a şoptit:

— Sigur? Fiindcă am fost foarte îngrijorată pentru tine şi Daemon şi nu ştiam ce...

Parcă mi s-a răscolit tot trupul de spaima care nu mă părăsea deloc, dar m-am scuturat de ea. Nu era bine-venită acum, nu în momentele astea de bucurie.

— E OK.

— Mi-a fost dor de tine.

Câteva lacrimi tot au început să mi se prelingă pe obraz.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— OK. OK. Am impresia că deja ai început să-i consumi rezerva de aer, a intervenit Dawson şi a tras-o pe Dee de braţ. Şi cred că Daemon începe să fie gelos.

— Pfui. E rândul meu acum să fiu cu Katy, a răspuns ea, dar mi-a dat totuşi drumul.

Apoi a venit şi Dawson. M-a îmbrăţişat şi el, nu aşa de încleştat ca Dee, dar tare.

— Mulţumesc, a spus el încet şi ştiam că în spatele acelor cuvinte sunt foarte multe lucruri. Sper că ştii că îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut.

Nu eram prea convinsă că pot să articulez ceva, aşa că am dat din cap.

— OK. Acum chiar devin gelos, a spus Daemon şi Paris a început să râdă.

Dawson m-a mai strâns o dată în braţe, repede.

— Îţi rămân dator pe viaţă.

Voiam să-i spun că nu e nevoie. Oricând i-aş fi ajutat pe el şi pe Bethany, chiar dacă aş fi ştiut că Blake ne întinde o capcană. Mai ales acum, după ce fusesem şi eu la Daedalus, înţelegeam şi mai bine cât de important era pentru el s-o scape de acolo. Singurul lucru pe care l-aş fi schimbat acum ar fi fost poziţia mea în tunelul ăla nenorocit de la Mount Weather.

Fratele lui s-a dat la o parte, în timp ce Daemon s-a apropiat, a luat sacoşa de jos şi m-a apucat de mijloc. Dawson a înclinat uşor capul pe umăr.

— Ce-i cu păpuşa asta extraterestru?

— Daemon s-a gândit că o să îmi amintească de el, i-am spus eu.

— Spune-i ce nume i-ai pus, a zis Daemon şi m-a sărutat pe creştet.

Inima mea a tresărit puţin, apoi am roşit.

— Am botezat-o DB.

Dee s-a uitat la păpuşă peste umărul lui Dawson.

— Cam seamănă cu tine, Daemon.

— Ha. Ha.

Am scos păpuşa din sacoşă şi am luat-o în braţe. Nu ştiu de ce, dar ţineam mult la păpuşa aia stupidă.

— E toată lumea gata să intrăm? a spus Luc şi s-a răsucit pe călcâiele Converşilor lui. Mor de foame.

Dee a venit lângă mine şi am intrat împreună în casă. A mai aruncat o privire fugară spre Archer, care venea în spatele nostru. Dacă eu am observat asta, a observat şi Daemon. Şi, indiferent la ce s-ar fi gândit Dee în clipa asta, Archer trăgea sigur cu urechea.

Trebuia neapărat să-i spun lui Dee de chestia asta. Şi de faptul că Archer era, în fine, diferit de noi toţi.

Înăuntru, în foaierul puternic luminat, era mai rece cu cel puţin zece grade, cu toate că prin cupola de sticlă din centru lumina soarelui intra nestingherită. În podea erau încastrate

particule de cuarţ, aşa că totul strălucea. În colţurile încăperii erau aşezate nişte plante mari cu frunze bogate, care parcă îmi făceau poftă de grădinărit.

Să sap puţin în pământ... uau, de când nu mai făcusem asta? Din ziua în care am plecat la Mount Weather? Mult prea mult.

— Te simţi bine?

— Ce?

M-am uitat în sus la Daemon şi abia atunci mi-am dat seama că mă oprisem pe loc, fiindcă toţi ceilalţi erau deja pe holul de lângă foaier.

— Da, mă gândeam doar la grădină.

Am văzut pe faţa lui o emoţie. Până să-mi dau seama despre ce e vorba, el a întors capul. Am întins mâna şi l-am apucat de marginea tricoului.

— Dar tu? Cum te simţi după ce i-ai văzut pe Dawson şi pe Dee?

El şi-a trecut degetele prin păr.

— Sunt fericit că i-am văzut, dar... la naiba.

Am dat din cap, îl înţelegeam.

— Nu vrei să fie şi ei implicaţi cumva în toată povestea asta.

— Nu. Deloc.

Aş fi vrut să îi mai atenuez îngrijorarea, dar nu era nimic de spus sau de făcut. M-am întins spre el şi l-am sărutat pe obraz. Mai mult decât asta nu puteam să fac.

El mi-a zâmbit. A deschis gura să spună ceva, dar Dee a intrat pe neaşteptate în foaier.

Cu un aer exasperat, şi-a pus mâinile în şolduri.

— Hai, copii, mai avansaţi un pic. Sunt nişte oameni în camera mare care ar vrea să vă salute. Nu ştiu ce înseamnă „camera mare”, dar cu siguranţă trebuie să fie mare.

Doamne. Ce mult îmi lipsise Dee.

Daemon a ridicat capul şi i-a zâmbit surorii sale.

— Da, cred că deja ştiu cine ne aşteaptă acolo.

Cei care aşteptau să ne salute nu erau alţii decât Matthew, Ash şi Andrew Thompson. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă să-i văd. Toţi, şi Matthew, şi Thompsonii, erau ca o familie. L-au înconjurat într-o clipă pe Daemon, inclusiv Dee şi Dawson, şi nici nu l-am mai văzut din cercul lor.

Am stat deoparte şi de data asta, fiindcă era o reuniune de familie, o binemeritată reuniune. Iar camera era cu adevărat interesantă. Covor oriental. Mai multe statui cu delfini. Mobilă decorată cu cuarţ. O canapea suficient de mare cât să încapă pe ea toată familia Duggar .

Luc s-a trântit pe un şezlong şi a început să butoneze la telefon. Paris stătea pe lângă el, ca o umbră zâmbitoare. Archer era ca şi mine, pe margine, şi cred că nu ştia ce să facă, auzind-o pe Dee că începe iar să plângă.

Până şi Ash plângea.

Mă aşteptam să simt iar valul rece al geloziei când Daemon a îmbrăţişat-o, dar nu l-am simţit. În afară de faptul că am sesizat că Ash poate face ca şi plânsul să pară elegant, n-am mai avut sentimentul ăla inutil. Dacă ştiam bine ceva pe lumea asta, era faptul că Daemon mă iubeşte.

Matthew a făcut un pas înainte şi l-a apucat pe Daemon de umeri.

— Îmi pare bine... îmi pare bine să te văd.

— Şi mie. Scuze pentru maşină.

Mă şi întrebam ce se întâmplase cu maşina lui Matthew, dar întrebarea aia mi s-a blocat în nodul pe care îl simţeam în gât. Uitându-mă la ei cum se strâng în braţe, mi-am amintit cât de important era Matthew pentru ei, pentru toţi. Era unicul tată de care ştiau ei.

— E greu, nu? m-a întrebat Archer încet.

M-am uitat la el încruntată.

— Iar eşti în capul meu?

— Nu. Dar ţi se citesc emoţiile pe faţă.

— A. Am respirat adânc şi m-am uitat iar la grupul celorlalţi. Mi-e dor de mama, şi nu ştiu...

Am clătinat din cap, nici nu voiam să continui.

După ce grupul s-a dispersat, Matthew a fost primul care s-a apropiat de mine. Îmbrăţişarea lui era puţin cam neîndemânatică, dar am apreciat-o. Apoi au apărut Ash şi Andrew în faţa mea, iar eu m-am panicat puţin. Niciodată nu fuseseră fanii mei.

Ash s-a uitat la mine cu ochii ei de un albastru intens, care acum erau roşii de plâns, şi, fără îndoială, tricoul meu m-a înscris pe viaţă în galeria ei de rataţi ai modei.

— Nu pot să spun că mor de bucurie că te văd, dar îmi pare bine că eşti în viaţă, oricum.

Era să mă înec de râs.

— Ce să zic... mersi?

Andrew s-a scărpinat în bărbie, încruntat.

— Da, susţin şi eu ce a spus ea.

Am dat din cap, nu ştiam ce să spun. Am ridicat mâinile şi am strâns uşor din umeri.

— Ei, şi mie îmi pare bine să vă văd, copii.

Ash a râs cumva înfundat.

— Nu, nu-ţi pare bine, dar e OK. Serios, antipatia noastră faţă de tine nu mai e acum în capul listei noastre de priorităţi.

Archer a fluierat încetişor şi s-a uitat în altă parte, prefăcându-se foarte atent, ceea ce a atras atenţia felină a lui Ash. Era aşa de frumoasă, încât cred că puţini i-ar fi rezistat.

Am fost salvată de saluturile penibile de o nouă apariţie. Era o femeie cam de vârsta lui Matthew, vreo treizeci de ani, înaltă şi subţire, îmbrăcată într-o rochie de vară albă, fără bretele, care îi flutura în jurul gleznelor. Era frumoasă ca un top model, cu păr lung, blond.

Evident extraterestră.

A zâmbit cald, împreunându-şi mâinile. Brăţările maronii de bambus s-au ciocnit la mâna ei cu un bufnet slab.

— Îmi pare bine să văd că a venit toată lumea. Numele meu e Lyla Marie. Bine aţi venit în casa mea.

Am murmurat un salut, în timp ce Daemon a traversat camera şi a strâns mâna femeii. Surprinzător, se descurcase mai bine decât mine în situaţia asta. Cine ar fi zis? Dar, văzându-i pe toţi cei de acolo, înconjurată aşa de oameni pe care credeam că nu îi voi mai vedea niciodată, eram puţin cam copleşită.

Eram fericită, dar şi tulburată, şi toate astea erau parcă învelite într-un soi de presimţire. Iată-ne aici, pe toţi, la doar trei sute de kilometri de Zona 51. Am încercat să-mi scot din cap gândurile astea şi, în timp ce Daemon îl prezenta pe Archer, m-am aşezat pe canapea cu DB în poală. Dee s-a aşezat lângă mine, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Eram sigură că o să înceapă iar să plângă.

Dawson s-a apropiat de Lyla.

— Bethany se odihneşte?

Bethany? Mi-am ascuţit urechile. Evident că trebuia să fie şi ea aici, cu Dawson. Cu atâţia oameni în jur, nici nu mă mai gândisem la ea. Oare nu se simţea bine?

Lyla l-a bătut uşor pe spate pe Dawson.

— E bine. Trebuie să se odihnească puţin. A fost un drum lung.

El a dat din cap, dar nu părea deloc liniştit când s-a întors spre Daemon.

— Mă întorc repede. Mă duc să văd ce face.

— Du-te, i-a spus Daemon şi apoi s-a aşezat şi el lângă mine. S-a rezemat de perne şi a întins braţul pe spătar. Deci… cum s-a întâmplat toată povestea asta? Cum de aţi ştiut să veniţi aici?

— Surioara ta drăgălaşă şi fratele tău au venit la clubul meu şi m-au ameninţat că îi dau foc dacă nu le spun unde eşti, a spus Luc, ridicând ochii din telefon. Poveste reală.

Dee s-a foit puţin când Daemon s-a uitat urât la ea.

— Ce? Ştiam că o să te duci acolo şi că probabil el ştie unde eşti.

— Stai, a spus Daemon şi s-a aplecat peste mine să se uite la Dee. Ai terminat şcoala? Sper că ai terminat-o, Dee. Vorbesc foarte serios.

— Hei! Uite cine vorbeşte, Domnul N-Am Nicio Diplomă. Da, am terminat-o. Şi Dawson la fel. Bethany... nu s-a mai dus.

Era logic. Nu aveau cum să explice prezenţa ei acolo.

— Şi noi am terminat, să ştii. Ash a făcut o pauză, studiindu-şi unghiile mov. Am simţit nevoia să spun şi eu asta.

Andrew şi-a trecut mâna prin părul lui blond, s-a strâmbat puţin la soră-sa, dar nu a zis nimic. Archer părea că se chinuie să nu zâmbească, asta, sau poate se strâmba la delfinul de cristal de lângă el.

— Şi asta? a întrebat Daemon, arătând cu un gest casa.

Lyla s-a rezemat de braţul canapelei.

— Ei, îl cunosc pe Matthew din adolescenţă. Am ţinut legătura în toată perioada asta, aşa că atunci când m-a sunat să mă întrebe dacă ştiu vreun loc unde ar putea să stea, l-am invitat aici.

Daemon şi-a lăsat braţele între genunchi şi s-a uitat la Matthew.

— Nu ne-ai spus nimic despre asta.

Nu era nicio acuzaţie în tonul lui Daemon, mai degrabă nedumerire. Matthew a oftat.

— Nu e ceva de care să-mi placă să vorbesc şi nu am crezut că va trebui să povestesc vreodată. Pur şi simplu, n-a venit vorba.

Daemon a stat un moment fără să spună nimic;părea că încearcă să proceseze tot ce se întâmplă, apoi şi-a trecut mâinile peste faţă.

— Măi, copii, chiar n-ar fi trebuit să veniţi aici.

Lângă mine, Dee a scos un geamăt.

— Eram sigură că o să începi cu asta. E periculos că suntem aici, înţelegem şi noi asta. Dar nu puteam să stăm deoparte când ţie şi lui Katy vi se întâmplă asemenea lucruri. Ce-ar fi spus lumea despre noi?

— Că nu gândiţi înainte de a face ceva? a sugerat Daemon în glumă.

L-am plesnit peste genunchi.

— Cred că Daemon vrea să spună că nu vrea să fiţi în pericol.

Andrew a pufnit.

— Putem să ne descurcăm în orice situaţie ne-ar pune ei.

— De fapt, nu, nu puteţi, a spus Luc, apoi şi-a lăsat tălpile pe podea, s-a ridicat în picioare şi şi-a băgat telefonul în buzunar. Dar uite care-i chestia. Ei erau deja în pericol, Daemon. Undeva, în sinea ta, ştiai şi tu asta. Daedalus s-ar fi dus direct la ei. Să nu-ţi închipui altceva. Nancy s-ar fi înfiinţat imediat la uşa lor.

Muşchii braţelor lui Daemon s-au încordat.

— Asta am priceput, dar e ca şi cum ar fugi din lac în puţ.

— Nu chiar, a spus Dawson din uşă. Avea în mână două portofele negre, pe care ni le-a înmânat, mie şi lui Daemon. Stăm aici o zi-două. Ne plănuim următoarea mişcare şi unde se va duce fiecare, apoi dispărem cu toţii. Asta aveţi în mână. Puteţi să vă salutaţi noua voastră identitate.

Capitolul 23

KATY

Citeam pentru a treia oară numele meu şi tot nu-mi venea să cred. Mi se părea cunoscut de undeva.

— Anna Whitt?

Dee s-a legănat un pic.

— Eu am ales numele.

Parcă îmi aminteam ceva.

— Tu ce nume ai, Daemon?

El a deschis portofelul şi a rânjit.

— Kaidan Rowe. Hmm. Are o rezonanţă deosebită.

Am rămas cu gura căscată şi m-am întors la Dee.

— Ai luat numele dintr-o carte!

Ea a chicotit.

— Am crezut că o să-ţi placă. Şi pe urmă, Sweet Evil e una dintre favoritele mele, şi tu m-ai pus s-o citesc, aşa că...

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs, uitându-mă la fotografia din actul meu. Era copia perfectă a permisului meu de conducere, numai că acolo erau trecute un alt stat şi o altă adresă. Sub el era permisul meu adevărat, cu numele Katy Swartz, şi câteva hârtii împăturite.

Doamne, ce dor îmi era de cărţile mele. Aş fi vrut să le ţin în mână, să le iubesc, să le strâng la piept.

— Am găsit asta în dormitor la tine, mi-a explicat Dee, bătând cu degetul în el. înainte de a pleca, m-am strecurat acolo şi ţi-am luat nişte haine şi asta.

— Mulţumesc, am spus eu şi am pus noul meu permis peste cel vechi.

Dacă mă mai uitam mult la ele, începeam să fac o criză de identitate.

— Deci, cum, numele meu e dintr-o carte? s-a încruntat Daemon. Şi el avea vechiul permis, dar mai avea şi un card bancar pe numele Kaidan Rowe. Mi-e şi frică să întreb despre ce era vorba în cartea aia, a mormăit. Sper că nu m-ai botezat după vreun magician sau vreun alt penibil.

— Nu. E o carte despre îngeri, demoni, nefilimi şi... M-am oprit, văzând că toată lumea se uită la mine de parcă aş avea trei ochi. Kaidan este personificarea dorinţei animalice.

Ochii lui Daemon au început să strălucească de interes.

— Păi, mai potrivit de atât nu se putea. M-a înghiontit cu cotul, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Nu? E perfect, a spus încântat.

— Bleah, am făcut eu.

— În fine, a spus Dawson, aşezându-se pe braţul canapelei. V-am transferat conturile pe noile voastre nume. V-am mai pus acolo şi acte de la şcoală, aşa că, deşi amândoi sunteţi repetenţi, a zâmbit larg, niciunul nu va fi mai deştept ca celălalt. Toţi ne-am luat o altă identitate.

— Dar cum aţi putut face asta? am întrebat eu, care eram pe dinafară în chestia asta cu actele false.

Luc a rânjit.

— Printre numeroasele şi deosebitele mele talente se numără şi falsificarea actelor şi a documentelor.

M-am uitat fix la puşti, întrebându-mă dacă o exista ceva pe lumea asta pe care să nu poată să-l facă.

— Nup, mi-a făcut el cu ochiul.

L-am privit printre gene.

Daemon frunzărea actele.

— Fraţilor, mulţumesc, serios. Ăsta e un nou început. A ridicat ochii strălucitori din hârtii: E ceva.

Am dat din cap, încercând să nu mă gândesc la ce pierdeam eu cu noul început. De exemplu, mama. Trebuia să găsesc o modalitate s-o văd.

— Da.

Am mai rămas cu toţii puţin în cameră şi ne-am mai povestit câte ceva. Nimeni nu a adus vorba despre planuri, fiindcă sunt convinsă că niciunul dintre noi nu ştia care va fi pasul următor. Lyla mi-a prezentat casa ei superbă, atunci când am întrebat-o unde e baia, care, apropo, era mare cât un dormitor şi avea pereţi interiori, de sticlă.

Casa avea la parter mai multe camere decât ar fi avut nevoie orice fiinţă umană. Şi se pare că Lyla nu avea pe nimeni, aşa că era singură în toată imensitatea aceea. Ne-a însoţit şi Dee, şi când Lyla m-a băgat într-o bucătărie deschisă, cu o terasă, Dee m-a apucat de braţ.

— O să-ţi placă asta la nebunie, mi-a zis ea. Stai să vezi.

Lyla ne-a aruncat un zâmbet peste umărul ei bronzat.

— Cred că Dee şi-a petrecut toată săptămâna aici, făcând planuri să vă elibereze, dar... chiar nu a găsit niciunul pe care Matthew şi cu mine să putem să le permitem să-l pună în aplicare fără să fie capturaţi.

Plină de curiozitate, m-am dus cu ele afară, acolo unde mă aşteptam să găsesc o temperatură sufocantă, însă m-am trezit că intru într-o oază.

— Doamne Dumnezeule... am şoptit eu.

Dee s-a legănat pe călcâie.

— Ţi-am zis eu că o să-ţi placă. E superb, nu?

N-am putut decât să dau din cap. De-a lungul unui zid stropit cu cuarţ erau o mulţime de palmieri nu prea înalţi, care umbreau tot spaţiul. Era o zonă dreptunghiulară, cu un patio mare, unde erau un grill, un loc de făcut focul şi mai multe şezlonguri. Pe lângă alei creşteau flori colorate şi arbuşti din ăia pe care îi văzusem prin deşert, dar care nu ştiam cum se numesc. Tot aerul mirosea puternic a iasomie şi salvie. Spre capăt era un bazin cu bordură de piatră.

Era genul ăla de grădină pe care îl vezi la televizor.

— Când mi-a spus Dee că îţi place să grădinăreşti, mi-am dat seama că avem ceva în comun. Lyla a mângâiat uşor frunzele roşii şi galbene de croton. Cred că pasiunea ta pentru grădinărit s-a luat şi la Dee. M-a ajutat şi ea.

— Mi-a făcut bine, a ridicat Dee din umeri. Ştii, te ajută să nu te mai gândeşti la prea multe lucruri.

Asta îmi plăcea mie la grădinărit. Era modalitatea perfectă de a-ţi goli mintea. După ce am inspectat totul, de la compost până la pietricelele de culoare neutră, am urmat-o pe Dee la etaj.

Daemon era jos, cu Dawson, Matthews şi fraţii Thompson. Avea nevoie de timpul ăsta petrecut cu ei. În plus, faptul că eram cu Dee mă umplea de încântare.

Uşa de la unul dintre dormitoare era închisă şi mi-am imaginat că acolo e Beth.

— Ce face Beth? am întrebat.

Dee a încetinit pasul, ca să meargă alături de mine. A răspuns încet:

— E bine, cred. Nu vorbeşte prea mult.

— Este...

Uau. Cum voiam să întreb asta fără să par insensibilă?

— Zdravănă? mi-a sugerat Dee, fără să se strâmbe. În anumite zile parcă e mai bine, dar în ultimul timp e foarte obosită, doarme o grămadă.

Am trecut pe lângă un ghiveci uriaş, plin de plante curgătoare.

— Nu cred că are vreo boală, am spus eu. Noi nu ne îmbolnăvim.

— Ştiu. Dee s-a oprit în faţa unui dormitor din capătul holului. Probabil că a stresat-o mult călătoria asta. Să nu mă înţelegi greşit, voia şi ea să ne ajute, dar e foarte speriată.

— Are tot dreptul să fie.

Mi-am dat la o parte câteva şuviţe de păr de pe faţă şi m-am uitat în dormitor. Patul era destul de mare cât să încapă în el cinci persoane şi avea un morman de perne sprijinite de tăblie.

— Deci ăsta e dormitorul nostru?

— Ce? Dee s-a uitat fix la mine, apoi a clătinat din cap. Scuză-mă. Da. Pentru tine şi fratele meu. A chicotit scurt. Uau. Acum un an, Katy...

Am zâmbit şi eu.

— Mai degrabă mi-aş fi băgat o furculiţă în ochi de mai multe ori decât să stau în aceeaşi casă cu Daemon.

— O furculiţă? Dee s-a dus la şifonier, râzând. Asta-i grav.

— Este. M-am aşezat pe pat şi m-am îndrăgostit pe loc de fermitatea saltelei. Furculiţele se folosesc numai în situaţiile cu adevărat grave.

Ea şi-a prins părul într-o coadă şi a deschis şifonierul.

— Am luat câte două din fiecare - blugi, tricouri, rochii, lenjerie.

— Mulţumesc. Serios. Asta, am arătat spre mine, e tot ce am. Ar fi plăcut să mă îmbrac în sfârşit cu ceva care îmi aparţine după ce...

M-am oprit, n-avea niciun rost să mai continui. M-am uitat prin cameră să găsesc un alt subiect şi am văzut o uşă.

— Avem şi baie personală?

— Dap. Fiecare cameră are baia ei. Casa asta te îmbolnăveşte. Dee s-a estompat din faţa şifonierului şi a reapărut lângă mine, pe pat. Ţi-e destul de greu să pleci dintr-o casă ca asta.

Eu nu eram aici decât de vreo câteva ore şi deja voiam s-o adopt.

— Deci, unde te duci după asta? Vii cu noi?

Ea a ridicat din umeri.

— Sincer, nu ştiu. Încă nu mă gândesc la asta, fiindcă s-ar putea să nu fie posibil să stăm împreună. Iar acasă iese

din calcul dintr-un milion de motive. Dee a făcut o pauză şi s-a uitat la mine. Toată lumea la şcoală a fost aşa de... altfel, după ce tu şi Daemon aţi dispărut. Cu toţi poliţiştii şi jurnaliştii pe noi, oamenii au devenit iar paranoici. Lesa, cel puţin, a fost excedată, mai ales după ce s-a întâmplat şi cu Carissa. E bine că are un prieten. Acum ştie că eu şi Dawson am plecat din oraş în vizită la nişte rude. Ceea ce e destul de adevărat.

Am lărgit puţin gâtul tricoului şi mi-am adunat forţele.

— Pot să te întreb ceva?

— Normal. Orice.

— Mama mea ce face?

Dee a stat puţin până să răspundă.

— Vrei să-ţi spun adevărul sau vrei să te liniştesc?

— E rău, nu?

Lacrimile mi-au ţâşnit aşa de repede din ochi, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

— Ştii şi tu răspunsul la asta. Dee m-a prins de mână şi m-a strâns. Mama ta e tulburată. Îşi ia de multe ori liber de la serviciu - cei de acolo sunt de acord cu asta. Foarte înţelegători, din câte am înţeles eu. Nu crede că ai fugit cu Daemon. Poliţiştii asta i-au spus în final, când nu au găsit nicio altă explicaţie pentru dispariţia ta, a lui Daemon şi a lui Blake, dar eu cred că unii dintre ei ştiu care e adevărul. Au venit mult prea repede cu explicaţia asta.

Am clătinat din cap.

— De ce nu mă surprinde? Daedalus are oameni peste tot.

— Mama ta a găsit laptopul pe care ţi l-a luat Daemon. A trebuit să-i spun că el ţi l-a luat. În fine, ştie foarte bine că nu ai fi fugit nicăieri fără laptop.

Am râs puţin.

— Mi se pare normal.

Ea mi-a strâns din nou mâna.

— Totuşi mama ta e bine, având în vedere circumstanţele. E foarte tare, Katy.

— Ştiu. M-am uitat la ea. Dar nu merită nimic din toate astea. Nu suport ideea că nu ştie ce s-a întâmplat cu mine.

Ea a dat din cap.

— Am stat de multe ori cu ea până să plecăm, stăteam de vorbă sau o ajutam la ceva. Ba chiar ţi-am îngrijit grădina. M- am gândit că poate aşa compensez cumva nenorocirea asta în care ai fost târâtă fără voia ta.

— Mulţumesc. M-am întors cu faţa la ea. Sincer îţi mulţumesc. Că ai stat cu ea şi că ai ajutat-o, dar să ştii că

nu m- aţi târât voi în situaţia asta. OK? Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta sau a lui Daemon.

I s-au umezit uşor ochii şi mi-a spus încet:

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da!

M-a scuturat un fior.

— Dee, voi n-aţi greşit cu nimic. Toate astea s-au întâmplat din cauza celor de la Daedalus. Ei sunt vinovaţi. Ei sunt responsabili. Nimeni altcineva.

— Am fost aşa de supărată. Mă bucur tare mult că spui asta. Ash spunea că probabil mă urăşti, ne urăşti.

— Ash e o jigodie.

Dee a izbucnit în râs.

— Câteodată, da.

Am oftat.

— Aşa de mult aş vrea să existe o altă soluţie decât fuga.

— Da, şi eu la fel. Mi-a dat drumul la mână şi şi-a desfăcut coada. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Şi-a muşcat uşor buza.

— Cât de rău a fost?

M-am încordat. Era singura întrebare pe care n-aş fi vrut să mi-o pună, dar Dee aştepta cu o expresie aşa de nerăbdătoare, încât trebuia să spun ceva.

— Unele zile au fost mai bune.

— Pot să-mi închipui, a spus ea compătimitor. Beth a povestit ceva odată. Zicea că acolo îi făceau rău.

Am strâns buzele, amintindu-mi.

— Fac şi asta. O grămadă de lucruri fac şi spun ei.

Ea a pălit puţin şi au trecut câteva clipe de tăcere.

— Când veneam aici, Luc ne-a spus că tu... că Blake a murit. E adevărat?

Am respirat adânc. Probabil îi spusese Archer.

— Blake a murit. M-am ridicat şi mi-am dat părul pe spate. Nu e ceva de care să vreau să vorbesc... şi nici de altele care s-au întâmplat acolo. Îmi pare rău. Ştiu că eşti doar îngrijorată. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Mă dă peste cap.

— OK. Dar dacă o să vrei să vorbeşti vreodată, ştii că sunt alături de tine, da?

Am dat din cap şi Dee a zâmbit larg.

— Deci hai să vorbim de lucruri mai frumoase. De exemplu, despre specimenul ăla frumuşel care a venit cu voi, cel cu tunsoare militară?

— Archer?

— Da. E sexy. Aş zice S-E-X-Y.

Am izbucnit în râs şi, odată pornită, n-am putut să mă mai opresc. Ea se uita la mine perplexă, iar eu râdeam cu lacrimi.
— Ce e? m-a întrebat.
— Scuză-mă. Mi-am şters obrajii de lacrimi şi m-am aşezat lângă ea. Dar sunt absolut convinsă că Daemon ar face apoplexie dacă ar auzi asta.
Ea s-a strâmbat.
— Daemon face apoplexie ori de câte ori sunt interesată de cineva.
— Ei, da, dar Archer e altfel, am început eu prudent.
— De ce? Fiindcă e mai mare ca mine? Nu poate fi cu mult mai mare şi, în plus, se vede că e un băiat bun. Şi-a riscat viaţa să vă ajute pe voi. Dar e o vibraţie curioasă pe care o simt în preajma lui. Poate din cauza formaţiei lui militare.
Mi-am închipuit că acum ar fi momentul să arunc bomba.
— Archer nu e o fiinţă umană, Dee.
S-a încruntat puţin mai tare.
— Deci e hibrid? Destul de logic.
— Ăăă, nu. Este, în fine, ceva diferit. E ceea ce ei numesc un origin - un copil provenit din relaţia unui luxen şi a unui hibrid.
A stat o clipă să proceseze, apoi a ridicat din umeri.
— Şi? Eu sunt extraterestră. Nu am prejudecăţi.
Am zâmbit şi eram bucuroasă că e interesată de un băiat,după Adam.
— Păi, mai e ceva. În locul tău aş avea grijă ce gândesc când sunt în preajma lui.
— De ce?
— Originii au nişte abilităţi cam ciudate, i-am explicat eu şi am văzut că face ochii mari. Pot să-ţi citească gândurile fără ca tu să-ţi dai seama.
Faţa palidă a lui Dee s-a făcut roşie ca cireşele.
— O, Doamne.
— Ce?
Şi-a dat cu palmele peste faţă.
— Păi, ştii, tot timpul cât am stat în sufragerie nu am făcut decât să-mi închipui cum ar arăta dezbrăcat.
După ce mi-am pus o rochie dreaptă de prosop care a trecut testul nicio-cicatrice-la-vedere, am coborât şi eu la Dee şi la ceilalţi. A urmat o cină extravagantă, la care au fost nişte fructe delicioase, de care nu ştiam nici măcar că există, fripturi apetisante şi gustoase, plus o salată aşezată în cel mai mare castron văzut vreodată de mine. Am mâncat mai mult decât mi-am imaginat că ar fi omeneşte posibil, inclusiv din porţia lui Daemon de

friptură la grătar. Bethany coborâse şi ea şi, când ne întâlniserăm, mă luase în braţe. În afară de faptul că arăta extrem de obosită, altfel părea destul de bine, iar apetitul ei rivaliza cu al meu.

Daemon şi-a împins cu degetul farfuria spre mine.

— O să-i mănânci toată casa Lylei.

Am ridicat din umeri şi am mai luat o bucată din kebabul lui şi am băgat-o în gură.

— A trecut o groază de timp de când n-am mai mâncat o mâncare cu gust, care să nu fie servită în farfurii de plastic.

El a strâns puţin din ochi şi imediat mi-a părut rău că am spus asta.

— Eu...

— Mănâncă atât cât vrei, a spus el şi s-a uitat în altă parte.

Vedeam cum îi tresare muşchiul obrazului.

Apoi mi-a mai pus în farfurie nişte frigărui, o grămadă de struguri, câteva cotlete, aşa de multă mâncare, că, dacă aş fi mâncat-o pe toată, ar fi fost nevoiţi să mă rostogolească de acolo. Mi-am aruncat ochii în jur şi m-am oprit asupra lui Dawson. Părea... pur şi simplu trist.

Am băgat mâna pe sub masă şi i-am strâns genunchiul lui Daemon. El a întors capul spre mine; o buclă întunecată îi alunecase pe frunte. I-am zâmbit şi cred că s-a simţit mai bine, fiindcă am văzut că s-a mai relaxat.

Şi am mâncat cât am putut de mult, cu gândul că îi face plăcere lui Daemon. Nu ştiu exact de ce îi făcea plăcere, dar spre finalul cinei era iar Daemon cel fermecător şi uşor răutăcios.

După masă am ieşit afară cu toţii. Daemon şi-a întins fundul fericit pe unul dintre şezlongurile cu perne albe, iar eu m-am aşezat la picioarele lui. Discutam banalităţi, toată lumea avea nevoie de aşa ceva. Luc, Paris, ba chiar şi Archer stăteau şi ei cu noi. Nici măcar Ash şi Andrew nu erau aşa de antisociali ca de obicei.

Bine, cu mine nu vorbeau, dar interveneau şi ei în discuţie de câte ori spunea ceva Daemon, Dawson sau Matthew. Eu nu prea vorbeam, în principal fiindcă eram mult prea atentă la Bethany şi Dawson.

Erau aşa de adorabili.

Stăteau pe acelaşi scaun, Bethany pe picioarele lui Dawson, cu capul cuibărit sub bărbia lui. El o mângâia tot timpul pe spate. Din când în când, îi şoptea ceva la ureche, iar ea zâmbea sau râdea încetişor.

Când nu mă uitam la ei, mă uitam la Dee.

Îşi tot schimba locul, apropiindu-se tot mai mult de Archer, care stătea de vorbă cu Lyla. Număram minutele până la momentul în care va observa şi Daemon.

I-a luat douăzeci de minute.

— Dee, a strigat-o el. Nu vrei să-mi aduci ceva de băut?

Soră-sa a înlemnit la jumătatea drumului dintre măsuţă şi groapa pentru foc. Ochii ei luminoşi s-au îngustat.

— Poftim?

— Mi-e sete. Cred că ai putea să fii şi tu o soră atentă şi să-i aduci ceva de băut bietului tău frate.

M-am răsucit spre Daemon şi m-am uitat urât la el. El a ridicat din sprâncene şi şi-a pus mâinile sub cap. M-am întors spre Dee.

— Să nu cumva să-i aduci.

— Nici nu mă gândeam, a replicat ea. Are şi el două picioare.

Daemon era de neoprit.

— Atunci măcar vino să stai şi tu cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu cred că am loc şi eu pe şezlongul ăla, a spus Dee şi şi-a încrucişat braţele la piept. Şi oricât de mult vă iubesc eu pe amândoi, nu vreau să stau chiar aşa de aproape.

Acum Daemon reuşise să atragă atenţia tuturor asupra lui.

— Dar pot să fac loc pentru sora mea, a insistat el.

— Î-hî. S-a răsucit pe călcâie şi a traversat patioul. A tras un scaun lângă Archer, s-a aşezat şi i-a întins mâna. Nu cred că ne-am prezentat oficial, i-a spus.

Archer s-a uitat la mâna ei subţire, apoi pentru o fracţiune de secundă la Daemon, după care i-a strâns mâna.

— Aşa e.

În spatele meu, doi metri de extraterestru s-au încordat. Acu-i acu'.

— Eu sunt Dee Black. Sunt sora nesimţitului cunoscut sub numele de Daemon. I-a zâmbit frumos şi a adăugat: Dar probabil că ştii asta deja.

— Că e nesimţit sau că e fratele tău? a întrebat Archer inocent. Răspunsul e da la amândouă.

M-a pufnit râsul.

Daemon scotea aburi.

— Dar că sunt fratele care-ţi va tăbăci fundul dacă nu îi dai drumul la mână? Răspunsul e da şi la asta.

Dawson, pe scaunul lui, a început şi el să râdă.

M-am trezit zâmbind. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată. Partea aia ultra-protectoare a lui Daemon făcea întotdeauna din el un tip insuportabil.

— Nu-l băga în seamă, a spus Dee. Nu prea are abilităţi de comunicare.

— Garantez eu pentru asta, am intervenit şi eu.

Daemon m-a lovit uşor cu piciorul în coapsă şi m-am uitat la el. M-a privit intens şi mi-a spus încet:

— Asta în niciun caz nu se va întâmpla.

Archer încă mai ţinea mâna lui Dee, iar eu mă întrebam dacă face asta doar ca să-l enerveze pe Daemon sau fiindcă îi face plăcere. Daemon a deschis gura, gata să spună vreo nemernicie de-ale lui.

L-am strâns de gleznă.

— Lasă-i în pace.

— Exclus.

Mi-am strecurat mâna pe sub blugi şi m-am uitat în ochii lui.

— Te rog?

Ochii lui îngustaţi deveniseră nişte fante luminoase.

— Te rog frumos?

— E şi glazură?

— Poate.

— Păi altfel nu se poate, trebuie să fie o grămadă de glazură.

S-a ridicat în fund cu o mişcare fluidă, astfel încât genunchii lui erau de-o parte şi de alta a coapselor mele. Mi-a prins mijlocul în braţe şi şi-a pus bărbia pe umărul meu. Am întors capul spre el. M-au trecut fiorii când mi-a sărutat uşor bărbia.

— Am nevoie de mult zahăr, a continuat el. Ce zici?

— Lasă-i în pace şi mai vedem, am răspuns eu, respirând cam întretăiat.

— Mmm... M-a tras mai mult spre V-ul pe care îl descriau picioarele lui. Îmi propui o afacere foarte complicată.

Mi-a trecut prin minte ceva extrem de pervers şi am roşit.

Daemon s-a lăsat puţin pe spate, cu capul înclinat pe umăr.

— La ce te gândeşti, Kitten?

— La nimic, am spus eu şi mi-am muşcat buzele.

Nu părea convins.

— Ai cumva gânduri impure despre mine? Sunt şocat.

— Gânduri impure? am râs eu. N-aş merge chiar aşa de departe.

Daemon mi-a atins uşor lobul urechii cu buzele şi iar m-au trecut fiorii.

— Eu aş merge aşa departe, ba chiar şi mai departe.

Am clătinat din cap şi mi-am dat seama că, în sfârşit, Daemon nu mai e atent la Dee. Îmi era datoare. Nu că nu

mi-ar fi plăcut să stau în braţele lui Daemon şi să-i simt tot corpul. Mai ales când a început să se joace cu tivul rochiei mele şi mâinile lui îmi atingeau coapsele. Dawson şi Bethany au fost primii care au plecat în camera lor. Au trecut pe lângă noi, iar Beth mi-a zâmbit şi mi-a spus încet „noapte bună”. După ei au plecat Matthew şi Lyla, deşi cred că în direcţii diferite. Nici nu puteam să-mi închipui altceva. Mi se părea oribil, fiindcă totuşi Matthew îmi fusese profesor.

Se lăsase întunericul, şi atunci toată lumea a intrat, inclusiv Dee şi Archer. Când au intrat în casă, Daemon şi-a lungit aşa de tare gâtul după ei, că am crezut că o să-şi deşurubeze capul, dar nu avea ce să vadă, oricum urcau amândoi la etaj.

Am decis să păstrez observaţia asta pentru mine, dacă nu voiam să se repeadă după ei.

În curte rămăseserăm acum doar eu şi Daemon, uitându-ne la cerul plin de stele. Cum am rămas singuri, m-am suit în braţele lui şi mi-am cuibărit capul sub bărbia lui. El mă săruta din când în când pe frunte, pe obraz… pe nas, şi fiecare atingere de-a lui mai ştergea câte un minut din cele pe care le petrecusem la Daedalus. Sărutul ăsta al lui chiar avea puterea de a schimba o viaţă. Nu că aş fi recunoscut asta. Şi aşa avea un orgoliu enorm.

Nu vorbeam, fiindcă presupun că erau prea multe de spus şi în acelaşi timp nu era nimic de spus. Scăpaserăm din Zona 51 şi în clipa aia eram în siguranţă, dar viitorul nostru era o mare necunoscută. Eram căutaţi de cei de la Daedalus şi nu puteam rămâne aici pentru totdeauna. Era mult prea aproape de Zona 51, iar locul ăsta era aşa de populat, încât nu va trece mult până când oamenii vor începe să-şi pună întrebări. Luc avea LH-11 şi noi habar nu aveam de ce este capabil sau de ce şi-a dorit un lucru atât de volatil. Pe urmă, erau hibrizii şi luxenii ăia din complex şi copiii ăia… ciudaţii ăia de copii.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce o să fie de acum înainte şi intram în vrie numai dacă încercam să mă gândesc la asta. Ziua de mâine nu era deloc sigură. Nici măcar următoarele ore nu erau sigure. Când am avut revelaţia asta, mi s-a tăiat respiraţia şi am înlemnit. Chiar şi minutul următor era o necunoscută, şi nici măcar nu ştiam dacă va mai fi un minut următor.

Daemon m-a strâns mai tare în braţe.

— La ce te gândeşti, Kitten?

Am vrut să mint, dar în clipa aia nu mai voiam să fiu puternică. Nu voiam să mă mai prefac că totul e sub control, fiindcă nimic nu era sub control.

— Mi-e frică.

El m-a strâns la piept şi şi-a lipit obrazul de obrazul meu. I- am simţit perii aspri ai bărbii şi am zâmbit, în ciuda tuturor problemelor.

— Ar însemna să fii nebună dacă nu ţi-ar fi frică.

Am închis ochii şi mi-am frecat uşor obrazul de obrazul lui.

Probabil că asta o să mă umple de iritaţii, dar merita.

— Şi ţie ţi-e frică?

Daemon a râs încetişor.

— Mie, să-mi fie frică, pe bune? Nu.

— Eşti mult prea minunat pentru asta?

El m-a sărutat în locul acela sensibil din spatele urechii, făcându-mă să mă înfior toată.

— Ai început să înveţi. Sunt mândru de tine.

Am râs.

Daemon a rămas nemişcat, aşa cum făcea de fiecare dată când râdeam, apoi m-a strâns aşa de tare, încât am chiţăit.

— Scuze, a şoptit el, frecându-şi nasul de obrazul meu, după ce a slăbit puţin strânsoarea. Am minţit.

— În legătură cu ce? Că eşti mândru de mine? am glumit eu.

— Nu, sunt absolut uluit de tine, Kitten.

Am deschis ochii şi inima mea dansa dansul fericirii.

El a respirat întretăiat.

— Am fost îngrozit tot timpul când tu erai acolo şi eu nu ştiam unde. Am crezut că-mi ies din minţi de spaimă la gândul că aş putea să nu te mai văd niciodată sau că nu aş putea să te mai ţin în braţe vreodată. Iar când în sfârşit te-am văzut? Mi-a fost groază că nu te voi mai auzi vreodată râzând sau că nu îţi voi mai vedea zâmbetul tău frumos. Aşa că, da, am minţit, am fost îngrozit. Şi mai mint şi acum.

— Daemon...

— Mi-e groază că n-o să pot să repar vreodată toate astea. Că n-o să reuşesc să-ţi dau înapoi viaţa ta şi...

— Opreşte-te, am şoptit eu, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

— Ţi-am luat totul - mama ta, blogul tău, viaţa ta. Ţi-am luat aşa de multe, încât ai ajuns să te bucuri că mănânci ceva doar fiindcă nu e pe o farfurie de plastic. Şi spatele tău... A clătinat uşor din cap, cu fălcile încleştate. Şi n-am idee cum aş putea să repar toate astea, dar o voi face. O să am grijă să-ţi ofer un viitor care să-ţi placă. A respirat adânc, în acelaşi timp cu mine: Promit.

— Daemon, asta nu e...

— Îmi pare rău, a spus el, brusc răguşit. Asta... toate astea... sunt din vina mea. Dacă aş fi...

— Nu spune asta. M-am întors spre el, i-am prins obrajii în palme, şi rochia mi s-a ridicat la mişcarea asta. M-am uitat în ochii lui strălucitori şi i-am şoptit: Nu e vina ta, Daemon. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta.

— Serios? a spus el încet. Eu cred că din vina mea s-a întâmplat toată chestia asta cu mutaţia.

— Puteai să faci asta sau puteai să mă laşi să mor. Aşa că mi-ai salvat viaţa. Nu mi-ai distrus-o.

El a clătinat din cap, iar părul întunecat i s-a unduit pe frunte.

— Trebuia să te ţin la distanţă de la bun început. Trebuia să am grijă să nu ajungi să fii rănită.

Mă durea inima auzindu-l.

— Ascultă-mă, Daemon. Nu e vina ta. Eu nu aş schimba nimic din ce s-a întâmplat, ai înţeles? Da, s-au întâmplat nişte chestii urâte, dar aş face şi acum la fel dacă aş mai fi în situaţiile alea. Sunt nişte lucruri pe care mi-ar plăcea să le schimb, dar nu pe tine... În niciun caz pe tine. Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată.

A inspirat cu gura deschisă.

— Mai spune o dată.

I-am mângâiat cu degetul buza de jos.

— Te iubesc.

El mi-a prins degetul cu buzele.

— Şi celelalte cuvinte.

M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe vârful nasului.

— Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată.

El mi-a cuprins spatele în mâini, una dintre ele a pus-o sub omoplat, iar cu cealaltă m-a prins de ceafă, cu ochii în ochii mei.

— Vreau să fii fericită, Kitten.

— Sunt fericită, am spus eu, mângâindu-i obrazul cu degetele. Tu mă faci fericită.

A înclinat capul şi mi-a sărutat pe rând toate degetele. Toţi muşchii lui, pe care îi simţeam sub mine şi în jurul meu, s-au încordat, apoi şi-a lipit gura de urechea mea şi a spus cu voce profundă:

— Vreau să te fac cu adevărat fericită.

Inima mea s-a zbătut.

— Cu adevărat fericită?

Şi-a coborât mâinile pe coapsele mele şi le-a strecurat pe sub rochie.

— Extrem de fericită, nebunesc de fericită.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Iar o iei razna cu adverbele.

Mâinile lui au urcat mai sus, iar eu am simţit că mă cuprinde fierbinţeala.

— Îţi place la nebunie când o iau razna cu adverbele.
— Poate.
A trasat cu buzele o linie fierbinte pe gâtul meu.
— Dă-mi voie să te fac extrem şi nebunesc de fericită, Kat.
— Acum?
Vocea mea a fost un chiţăit jenant.
— Acum, a mârâit el.
M-am gândit la toţi cei care erau în casă, dar buzele lui mă atingeau şi mi se părea că trecuse o veşnicie de când mă sărutase ultima dată. M-a sărutat mai apăsat, punându-şi mâna în părul meu, şi respiraţia noastră s-a amestecat. Apoi mi-a cuprins talia şi s-a ridicat în picioare, cu picioarele mele strânse în jurul lui.
— Te iubesc, Kitten.
Un alt sărut apăsat şi pasional mi-a răscolit trupul.
— Şi o să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Capitolul 24

DAEMON
Am strâns-o mai tare în braţe, aşteptându-i răspunsul. Nu că mă aşteptam să mă refuze. Nu era asta. Voiam să mă asigur că e pregătită, după toate câte se întâmplaseră. Ultima dată nu era încă pregătită, şi nu fuseseră doar farurile alea. Dacă n-ar fi fost pregătită, nu m-aş fi supărat. M-aş fi simţit în al nouălea cer şi dacă aş fi stat toată noaptea cu ea în braţe.
Dar aş fi avut nevoie de un duş lung şi rece.
Pentru că să o ţin aşa în braţele mele, cu părţile moi ale trupului ei lipite de părţile tari ale trupului meu, era ca un test de verificare a autocontrolului şi mă excita mai mult ca orice pe lumea asta.
Kat a ridicat bărbia, cu ochii la mine. Am văzut în ochii ei tot ce am vrut să văd şi tot ce aveam nevoie să ştiu.
— Da.
N-am mai pierdut nicio clipă după ce am auzit cuvântul acela mititel. Dacă făceam asta, dacă aş fi fost cu ea în toate felurile în care aş fi putut, n-ar fi şters toate lucrurile oribile care s-au întâmplat, dar ar fi fost un început.
— Ţine-te bine, i-am spus şi i-am prins răspunsul şoptit cu un sărut.
Mi-a înconjurat gâtul cu braţele şi eu i-am strâns mai tare coapsele. Când m-am mişcat, picioarele ei au alunecat puţin şi eu mi-am înăbuşit un geamăt. Eram şi

eu surprins de faptul că voiam s-o duc în dormitor şi nu mi-am mai dezlipit gura de buzele ei. Am sărutat-o. Am sorbit-o. Nu era de ajuns, niciodată nu mi-ar fi fost de ajuns.

Am dus-o în casă, trecând prin camerele acelea care mi se părea că nu se mai termină. Ea a râs încetişor când am răsturnat ceva, care probabil costase o avere. Am găsit scările şi am urcat fără să ne rupem gâtul, apoi am nimerit dormitorul unde dusesem mai devreme lucrurile noastre.

Kat s-a întins, a bâjbâit cu mâinile prin aer până a găsit marginea uşii, ca s-o închidă. I-am prins buza de jos cu dinţii. Am strâns-o puţin, şi sunetul scos de ea mi-a aprins sângele. Aveam să iau foc înainte de a începe ceva.

Mi-am desprins buzele de gura ei şi m-am apropiat de pat. Am vrut să dau la o parte cuvertura şi cearşaful de deasupra, ca să ajung la lenjeria fină şi moale, mai potrivită pentru Kat.

Ea m-a sărutat pe gât, acolo unde pulsul meu se simţea bubuind.

Dă-le naibii de cearşafuri fine.

Am aşezat-o pe pat, mişcându-mă mai încet decât ar fi vrut corpul meu. Ea mi-a zâmbit cumva timid, iar eu am îngenuncheat în faţa ei cu inima zbuciumată. Privirile ni s-au întâlnit.

Sângele pulsa puternic prin venele mele, făcându-mă să-mi simt fiecare părticică a corpului.

— Nu te merit.

Am spus asta fără să mă gândesc prea mult. Era adevărat. Kat merita o lume întreagă şi mai mult decât atât.

S-a aplecat spre mine şi mi-a pus mâna pe obraz, iar eu am simţit această atingere în fiecare celulă din corpul meu.

— Meriţi totul, a spus ea.

Am întors capul şi i-am sărutat palma. Aveam să-i spun atâtea, dar când s-a ridicat în picioare şi a dus mâinile la poalele rochiei, inima mea s-a oprit şi toate cuvintele au murit.

Kat şi-a scos rochia şi a aruncat-o pe podea lângă mine.

Nu puteam să mă mişc. Nu puteam nici măcar să-mi pun în mişcare plămânii. Era imposibil să gândesc când mă uitam la ea. Mă consuma cu totul. Cu nimic pe ea, în afară de o bucăţică de material, cu părul revărsat în valuri pe umeri şi pe piept, stătea în picioare în faţa mea, arătând ca o zeiţă.

— Tu... eşti aşa de frumoasă. M-am ridicat încet în picioare şi am văzut uşoara roşeaţă de care era cuprinsă;

am zâmbit. Eşti aşa de frumoasă când roşeşti, am murmurat.

Ea a lăsat capul în piept, dar eu i-am apucat bărbia, obligând- o să se uite în ochii mei.

— Serios, i-am spus. Eşti absolut superbă.

Zâmbetul ei dulce, aproape timid, a apărut iar.

— Cu atâtea complimente o să reuşeşti orice.

Am râs.

— E bine de ştiut, fiindcă am de gând să merg peste tot... şi să admir tot peisajul.

A roşit şi mai tare, dar mi-a prins tricoul în mâini. L-am scos eu mai repede decât ea. L-am tras peste cap şi l-am aruncat lângă rochia ei. Am stat o clipă aşa, la doar câţiva centimetri distanţă unul de altul. Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Aerul se umpluse de electricitate şi mi se ridicase părul de pe braţe. Pupilele lui Kat au început să se dilate.

Am prins-o de ceafa şi am tras-o încet spre mine. Ne-am lipit piepturile unul de altul, iar cutremurarea ei mi-a scurtcircuitat simţurile. Buzele ei s-au desfăcut la atingerea gurii mele; degetele ei au găsit nasturele de la blugii mei, iar mâna mea a descoperit şnurul subţire legat pe şoldul ei.

Am aşezat-o pe pat şi părul ei s-a împrăştiat pe pernă ca un halou întunecat. Ochii ei erau aproape închişi, dar puteam vedea uşoara strălucire albă care radia din ei.

Privirea ei mă făcea să ard. Voiam să o ador. Simţeam nevoia să fac asta. Să-i ador fiecare părticică din corp. Am pornit cu degetele de la picioare şi am urcat încet mai sus. Anumite zone mi-au reţinut mai mult atenţia. Cum ar fi curbura graţioasă a piciorului ei sau zona sensibilă din spatele genunchilor. M-a ispitit rotunjimea coapselor şi adânciturile de deasupra lor m-au cucerit. Felul în care spatele ei se arcuia, respiraţia ei precipitată,degetele ei care mă strângeau, toate astea mă dădeau peste cap. Când am ajuns în fine deasupra ei, mi-am aşezat mâinile de o parte şi de alta a capului ei.

Mă uitam la Kat şi mă îndrăgosteam de ea iar şi iar. Când mi- a zâmbit, nu mi-am mai simţit inima. Mi s-a părut că totul capătă sens atunci când a început să mă atingă. Nu m-am îndepărtat de ea decât câteva clipe, ca să îmi pun protecţia. Iar în clipa în care nu a mai fost nimic între noi, când aşteptarea a luat sfârşit, tot altruismul meu a dispărut. Mâinile mele erau lacome. Eu eram lacom şi mâinile mele erau peste tot, iar după ele venea gura mea. Trupurile noastre se mişcau împreună, de parcă am fi fost uniţi aşa dintotdeauna. Şi când mă uitam la ea, la obrajii ei aprinşi, la buzele ei uşor umflate,

ştiam că niciodată în viaţa mea n-o să mai existe o clipă mai frumoasă şi mai perfectă ca asta.

Eram beat de gustul ei, de atingerea ei. Nu se auzeau decât bătăile inimilor noastre, apoi ea mi-a rostit numele, iar eu am explodat. Camera era scăldată într-o lumină albă, licăritoare; nu-mi dădeam seama dacă vine de la mine sau de la ea, dar nici nu-mi păsa.

Mult timp apoi nu am putut să mă mişc. La naiba, nu am vrut să mă mişc. Nu când îi simţeam mâinile mângâindu-mă pe spate, nu când îi auzeam respiraţia precipitată în urechile mele. Dar greutatea mea o strivea, chiar dacă ea nu se plângea.

M-am ridicat şi m-am rostogolit lângă ea. I-am mângâiat stomacul, şoldurile, iar ea s-a întors spre mine şi s-a apropiat aşa de mult, încât din nou nu mai era nimic între noi.

— A fost perfect, a murmurat ea cu o voce somnoroasă.

Eu încă nu eram capabil să vorbesc. Numai Dumnezeu ştie ce mi-ar fi ieşit din gură în clipa aceea, aşa că am preferat să o sărut uşor pe fruntea transpirată. Ea a suspinat de plăcere, apoi mi-a adormit în braţe. Greşisem mai devreme.

Nu era un moment mai frumos şi mai perfect decât *ăsta*. Şi voiam să am momente ca ăsta toată viaţa.

KaTY

Dimineaţă, picioarele şi braţele noastre erau împletite, iar cearşaful era răsucit în jurul coapselor mele. A trebuit să fac nişte eschive de ninja ca să ies din braţele lui Daemon. Mi-am întins mâinile deasupra capului şi am suspinat fericită. Tot corpul mă durea cumva plăcut.

— Mmm, asta-i sexy.

Am deschis repede ochii. Speriată şi descoperită, am vrut să trag cearşaful, dar Daemon m-a prins repede de mână. Obrajii mi-au luat foc în clipa în care i-am văzut ochii verzi ca pădurea.

— Ce? a murmurat el somnoros. Acum te ruşinezi? Chiar nu văd sensul.

Mă înfierbântasem toată şi parcă mă furnica pielea. într-un fel, Daemon avea dreptate. Noaptea trecută nu fusesem deloc ruşinoasă, şi totuşi. Lumina puternică a soarelui de dimineaţă inunda toată camera. Am tras cearşaful din mâna lui şi m-am acoperit.

El s-a îmbufnat şi mi s-a părut ridicol că şi aşa îmbufnat era tot sexy.

— Încerc să întreţin misterul, i-am spus eu.

El a râs, iar râsul lui mi-a dat fiori. A venit mai aproape de mine şi mi-a sărutat vârful nasului.
— Misterul e supraevaluat. Eu vreau să cunosc personal fiecare pistrui şi fiecare rotunjime.
— Cred că ai făcut asta azi-noapte.
— Nuu. A clătinat din cap. Aia a fost doar o primă întâlnire cu ele. Acum vreau să cunosc toate aspiraţiile şi visele lor.
Am râs.
— E ridicol.
— E adevărat.
S-a rostogolit pe o parte, a aruncat cearşaful de pe el şi s-a ridicat.
Am făcut ochii mari.
Gol ca în ziua în care s-a născut, stătea în picioare absolut relaxat, fără niciun fel de apăsare că era aşa expus. A ridicat mâinile deasupra capului şi s-a întins. Pieptul s-a bombat şi muşchii s-au pronunţat. Adânciturile de lângă şolduri s-au încordat, reţinându-mi privirea peste limita de decenţă.
În cele din urmă am reuşit să mă uit mai sus. Privirile ni s-au încrucişat.
— Ştii, s-au inventat nişte chestii care se numesc pantaloni. Ar trebui să încerci şi tu.
S-a întors şi mi-a aruncat un rânjet obraznic.
— Ai fi distrusă. Numai gândeşte-te cum ar fi să vezi asta în fiecare zi de acum înainte.
Inima mi-a bătut puţin mai tare.
— Fundul tău gol? Uau. Înscrie-mă şi pe mine pe listă.
A râs iar şi a intrat în baie. Parcă mi-era prea cald; am închis ochii. În fiecare zi? Cum ar fi, mereu?
Gândul ăsta mi-a adus în stomac fluturaşi fericiţi care nu aveau nicio legătură cu goliciunea lui. Să mă trezesc mereu lângă Daemon, să mă culc lângă el în fiecare seară?
Am deschis ochii, fiindcă am auzit uşa de la baie. El se freca la ochi, iar eu m-am trezit că mă holbez iar la el, că mă holbez la propriu la anumite părţi absolut nepotrivite. Ca atunci când ştii că nu trebuie să te uiţi undeva, dar ochii tăi se duc exact acolo, fără voia ta.
A lăsat mâna jos.
— Am impresia că salivezi puţin.
— Ce? Nu-i adevărat.
Dar era posibil. Aşa că mi-am tras cearşaful peste ochi.
— Un domn nu ar face o asemenea observaţie nedelicată.
— Eu nu sunt un domn.

A întins mâna şi mi-a tras cearşaful de pe faţă. Am ţinut de el cât de mult am putut, dar lupta noastră jucăuşă nu a durat mult.

— N-ai cum să te ascunzi. Te-am prins deja.

— Eşti naşpa.

— Cel puţin eu nu salivez ca alţii.

A aruncat cearşaful mai încolo, pe pat. Privirea lui atentă m-a făcut să mă încordez.

— OK. Poate acum salivez eu un pic.

Până la micul dejun faţa mea va arde complet.

— Termină.

— Nu mă pot abţine. S-a aplecat peste mine şi s-a sprijinit în mână, lângă coapsa mea, iar cu cealaltă mână mi-a mângâiat obrazul. Aşa salivez eu mereu, a spus.

Am râs şi l-am împins.

— Eşti mult prea plin de tine.

— Î-hî. S-a aplecat până s-a lipit de mine şi coapsa lui s-a strecurat între picioarele mele. Se sprijinea în mâini, şi îmi mângâia gura cu buzele. Un sărut?

M-am prins de braţele lui şi i-am dat un pupic rapid.

— Poftim.

El a ridicat capul şi s-a strâmbat.

— Ăsta-i un sărut pentru o bunică.

— Ce? Vrei altul mai bun?

Am întins gâtul şi l-am sărutat ceva mai apăsat.

— Ce zici de ăsta?

— Naşpa.

— Nu-i frumos ce spui.

— Mai încearcă, a spus el, îngustând încet ochii.

Respiraţia mi se accelerase puţin.

— Nu ştiu dacă mai meriţi vreun sărut după ce mi-ai spus că ăsta a fost naşpa.

A făcut o mişcare neaşteptată cu coapsele, care m-a făcut să icnesc.

— Mda, a spus el, sigur pe sine. Cred că merit un alt sărut.

Da-da-da, merita. L-am sărutat încă o dată, dar m-am oprit înainte să devină prea pasional. Daemon s-a strâmbat şi eu am zâmbit.

— Asta-i tot ce meriţi.

— Nu sunt deloc de acord cu asta.

A trecut uşor cu degetele pe braţul meu,apoi pe coaste.Atingerea lui,uşoară ca un fulg,a continuat apoi pe abdomenul meu şi mai departe, mai jos. Şi în tot timpul ăsta se uita în ochii mei.

— Mai încearcă, a zis.

Când a văzut că nu mă mişc, a făcut o mişcare cu degetele care a făcut ca inima mea să se zbată în piept.

Am ridicat capul, mă simţeam ameţită şi aeriană. I-am atins uşor buzele cu gura, l- am sărutat iar, acordând o atenţie deosebită buzei de jos. Când am vrut să mă retrag, el şi-a trecut braţul pe după gâtul meu.

— Nu.

Vocea lui era joasă.

— A fost doar un pic mai bine. Poate ar trebui să-ţi arăt eu.

M-am înfiorat sub intensitatea privirii lui. Tot corpul mi s-a încordat.

— Poate ar trebui.

Şi mi-a arătat-o, Doamne, nu mi-a arătat el mereu? Noaptea trecută fusese tandru şi atent şi absolut perfect, dar acum era cu totul altceva, dar tot aşa mi se oprea inima. În fiecare sărut, în fiecare atingere, era o notă de disperare. Era un fel de sălbăticie, care creştea cu fiecare respiraţie. Daemon a venit peste mine şi apoi în mine, transformând o scânteie într-un foc mistuitor, care ardea necontrolat. Mâinile mele îl ţineau strâns, toată tensiunea pe care o simţeam în mine s-a descătuşat, iar silueta lui a început să-şi piardă conturul.

Am rămas amândoi nemişcaţi, parcă o veşnicie. Coapsele noastre erau încă lipite strâns. Mâinile mele pe după gâtul lui. Una dintre mâinile lui pe obrazul meu, alta pe mijlocul meu.

Chiar şi când s-a rostogolit pe o parte, m-a tras şi pe mine după el. Nu prea avea de ales. Eu nu îi dădeam drumul. Aş fi vrut să apăs pe „stop” şi să rămână toate aşa eu, lipită de el. Fiindcă ştiam că în clipa în care ne vom ridica din pat şi vom ieşi din camera asta, va trebui să ne confruntăm cu realitatea necunoscută care ne aştepta. Trebuia să stabilim nişte lucruri foarte grave. Trebuia să luăm nişte decizii pe care nu mai aveam cum să le schimbăm ulterior.

Dar apoi m-am gândit la faza aia cu „fiecare zi” - la „pentru totdeauna”. Indiferent ce va fi, vom fi alături. Asta mi-a dat putere.

— La ce te gândeşti, Kitten? m-a întrebat el, dându-mi la o parte părul de pe obraz.

Am deschis ochii şi am zâmbit.

— Mă gândeam la chestiile pe care le avem de stabilit.

— Şi eu la fel. M-a sărutat. Dar înainte de asta cred că trebuie să facem un duş şi să ne îmbrăcăm.

Am râs.

— E adevărat.

— Şi ţi-am spus până acum ce mult îmi place cum râzi? Nu contează. O să-ţi mai spun o dată. Îmi place la nebunie cum râzi.

— Iar eu te iubesc. Mi-am lipit buzele de gura lui şi apoi m- am ridicat în fund, înfăşurată în cearşaf. Să ştii că duşul e al meu.

Daemon s-a ridicat într-un cot.

— Putem să facem duş împreună.

— Da, şi după aia va trebui să mai facem un duş după duş. Am strâns cearşaful în jurul meu şi m-am dat jos din pat. Mă întorc.

El mi-a făcut cu ochiul.

— Te-aştept.

DAEMON

Dacă aş fi avut îndoieli până acum în legătură cu perfecţiunea lui Katy, în clipa asta mi s-ar fi spulberat toate. A făcut duş în mai puţin de cinci minute. Remarcabil. Nici măcar nu credeam că e omeneşte posibil. De exemplu, un duş scurt de-ale lui Dee dura cincisprezece minute.

Apoi a ieşit înfăşurată în prosop, ştergându-şi părul. Când s-a uitat spre pat, o roşeaţă dulce i-a cuprins obrajii.

Presupun că aş fi putut să-mi pun ceva pe mine, dar atunci aş fi pierdut îmbujorarea ei.

Mi-am aruncat picioarele din pat şi am pornit spre duş. Când am trecut pe lângă ea, am ciupit-o uşor de obrajii îmbujoraţi. Ea a roşit mai tare, eu am râs, iar ea a mormăit încet ceva foarte nefeminin.

Baia era aburită şi plăcută. Am stat sub duş, lăsând jetul de apă să-mi biciuiască faţa, şi m-am gândit la noaptea care a trecut şi la dimineaţa asta. Apoi gândurile mi-au fugit în trecut, când am văzut-o pe Kat prima dată, atunci când venise la uşa mea să ceară informaţii. Chiar dacă atunci nu am vrut să recunosc, din prima clipă a pus ghearele pe mine, iar eu nu voiam să şi le mai ia de acolo.

După aia, creierul meu a început să descarce o groază de poveşti. Mi-am adus aminte de faze pe care aproape le uitasem - cum m-am certat cu Kat în grădina ei, fiindcă nu voia să vină cu mine la lac, atunci când Dee îmi ascunsese cheile de la maşină. De parcă eu aş fi avut nevoie de chei ca să mă duc undeva. Şi atunci tot asta voiam - să petrec puţin timp cu ea. Şi mai erau atâtea lucruri care îmi veneau în minte. Cum se repezise ca un ninja asupra arumului în seara cu balul. Îşi riscase viaţa pentru mine, chiar dacă nu eram pentru ea decât un idiot masiv. Dar noaptea de Halloween? Era gata să moară pentru mine şi Dee.

Şi eu aş fi fost gata să mor pentru ea.

Acum ce avea să urmeze? Nu mă gândeam unde ne ducem sau prostii de genul ăsta, mă gândeam că amândoi

făcusem sacrificii unul pentru altul şi eram în continuare dispuşi să facem sacrificii. Mă gândeam la pasul următor. Mă gândeam la drumul cu maşina până aici, când mă holbam la mâna ei stângă.

Inima mea a avut o mişcare ciudată, ceva între panică şi excitare. Mi-am băgat iar capul sub jetul de apă. În pieptul meu începuse să se adune ceva şi n-am mai putut să neg realitatea. Mâinile mi s-au încleştat fără voie pe faianţa băii.

Rahat.

Ajunsesem într-adevăr să mă gândesc la asta? Da. Chiar îmi doream asta? La dracu, da. Era ăsta cel mai dement lucru la care puteam să mă gândesc? Clar. Asta avea să mă oprească? Nup. Aveam senzaţia că o să leşin. Numai un pic.

Am stat la duş mai mult de cincisprezece minute.

Mă comportam ca o fetiţă.

Senzaţia aia de panică/excitaţie s-a accentuat şi mai mult când am închis robinetele. Mâna mi-a tremurat un pic şi mi-am îngustat ochii.

Trebuia să mă gândesc serios la chestia asta.

Apoi iar mă gândeam - pe cine vreau să păcălesc? Întotdeauna când îmi pun ceva în cap, asta şi fac. Iar acum eram hotărât. N-avea sens să o iau pe după vişin. N-avea sens să mai aştept. Era normal. Mi se părea absolut normal. Şi asta contează - e singurul lucru care contează.

Eram îndrăgostit de ea. O voi iubi mereu.

Mi-am înfăşurat un prosop în jurul şalelor şi am intrat în dormitor. Kat stătea pe pat, turceşte, îmbrăcată cu o pereche de blugi şi cu tricoul ăla al ei pe care scria BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU. Dap, imaginea asta m-a hotărât definitiv.

— Deci, m-am gândit - am spus, gura mea luând-o înaintea creierului - sunt optzeci şi şase de mii patru sute de secunde într-o zi, corect? Şi o mie patru sute patruzeci de minute pe zi.

Sprâncenele ei alcătuiau acum o linie continuă.

— OK. Te cred pe cuvânt.

— Exact aşa e. Am bătut cu degetul în cap. Am aici o groază de informaţii inutile. În fine, mă urmăreşti? într-o săptămână sunt o sută şaizeci şi opt de ore. Într-un an sunt în jur de opt mii şapte sute şi ceva, şi ştii ce?

A zâmbit.

— Ce?

— Vreau să-mi petrec toate secundele, minutele şi orele astea cu tine.

Într-un fel, parcă nici nu-mi venea să cred că din gura mea putea să iasă ceva aşa de siropos, dar era superb de adevărat.

— Vreau ca toate secundele şi minutele dintr-un an să fiu cu tine. Vreau ca toate orele, din toate deceniile, să fiu cu tine, oricâte or fi ele.

Ea s-a uitat la mine cu ochii mari şi pieptul i se zbătea într-o respiraţie precipitată.

Am mai făcut un pas şi am pus jos un genunchi în faţa ei, aşa, înfăşurat în prosop. Poate că ar fi trebuit să-mi pun întâi pantalonii.

— Vrei şi tu asta? am întrebat-o.

Ea s-a uitat în ochii mei şi a răspuns imediat:

— Da. Vreau şi eu asta. Ştii că vreau.

— Bun, am zâmbit. Atunci hai să ne căsătorim.

Capitolul 25

KATY

Timpul s-a oprit în loc. Inima mea a încetat să bată o clipă, apoi a început să sară. În burtă ziceai că am pietre. M-am uitat la el aşa de mult timp, încât a ridicat o sprânceană.

— Kitten?

A lăsat capul pe umăr. Şuviţele ude de păr i-au alunecat pe frunte.

— Mai respiri?

Mai respiram? Nu eram foarte sigură. Nu puteam decât să mă uit la el. Era imposibil să fi spus cuvintele alea.Hai să ne căsătorim. Afirmaţia asta,fiindcă eram convinsă că nu fusese o întrebare, era aşa de neaşteptată, încât înlemnisem.

El a zâmbit cu un colţ al gurii.

— OK. Tăcerea ta e mai lungă decât am crezut eu că poate să fie.

Am clipit des din ochi.

— Scuze. Doar că... ce mi-ai spus adineauri?

El a râs cu poftă şi şi-a strecurat degetele printre degetele mele.

— Am spus „hai să ne căsătorim”.

Am mai luat o gură de aer, i-am strâns mâna şi inima mea a mai făcut o săritură.

— Vorbeşti serios?

— Mai serios ca niciodată, a răspuns el.

— Cât ai stat în baie te-ai lovit cumva la cap? Fiindcă ai stat mult acolo.
Daemon a râs şi mai tare.
— Nu. Ar trebui să mă simt jignit de întrebarea asta?
Am roşit.
— Nu. Doar că... tu vrei să te căsătoreşti cu mine? Adică, să ne căsătorim de-adevăratelea?
— Există mai multe feluri de căsătorie, Kitten? Începuse iar să zâmbească. Nu va fi o căsătorie legală, fiindcă avem amândoi acte false, deci, într-un fel, n-ar fi o căsătorie reală, dar pentru mine ar fi - pentru noi. Vreau să facem asta. Chiar acum. Nu am un inel, deocamdată, dar îţi promit că o să-ţi iau unul potrivit când lucrurile... se vor termina. Suntem în Vegas. Nu e loc mai potrivit decât ăsta. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Kat. Azi.
— Azi?
Vocea mea a semănat cu un chiţăit. Am crezut că leşin.
— Da. Azi.
— Dar suntem...
Suntem prea tineri, dar, chiar se punea problema aşa? Eu aveam optsprezece ani, mai aveam puţin şi făceam nouăsprezece. Întotdeauna mă gândisem că pe la douăzeci şi ceva de ani o să-mi pun pirostriile, numai că viitorul nostru era aşa de nesigur. Şi nu mă refer la nesiguranţa obişnuită, cu care se confruntă oamenii obişnuiţi în mod normal, când nu ştii ce-ţi rezervă viitorul. Noi făceam parte din procentul ăla nenorocit de oameni pentru care nimic din ce se întâmplă nu e în favoarea lor. Dacă nu reuşeam să ne ascundem şi ne prindeau iar, mă îndoiam că de data asta cei de la Daedalus ne vor mai permite să stăm împreună. Asta dacă am reuşi să rămânem în viaţă. Nu aveam garanţia anilor în care am fi putut să ne evaluăm relaţia.
— Dar ce? m-a întrebat el încet.
Nu eram convinsă că avem nevoie de mai mulţi ani ca să ne dăm seama dacă vrem să fim împreună. Chiar în secunda asta ştiam bine că vreau să-mi petrec toată viaţa alături de Daemon, dar nu era aşa de simplu. Cred că mai era ceva care a precipitat aşa decizia lui.
El mi-a strâns mâna.
— Kat?
Inima îmi bătea nebuneşte. Aveam senzaţia că sunt într-un carusel.
— Vrei să faci asta fiindcă te gândeşti că ziua de mâine s-ar putea să nu mai fie? De-asta vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că altă ocazie s-ar putea să nu mai existe?
El s-a retras puţin.

— Aş putea să spun că asta nu a contat deloc în decizia mea? Nu. Contează şi asta. Dar nu e singurul motiv, nu e nici măcar un motiv important pentru dorinţa mea. Poate mai degrabă un

catalizator.

— Un catalizator, am şoptit eu.

A dat din cap.

— O să fac tot ce-mi stă în putere să nu se întâmple nimic rău. O să fac tot posibilul să avem timp să facem tot ce ne dorim, dar nu sunt atât de tâmpit cât să nu-mi dau seama că e posibil să se întâmple ceva care să nu depindă de mine. Şi, la dracu, nu vreau ca atunci să mă uit înapoi şi să-mi pară rău că am scăpat ocazia să te fac a mea, să-ţi arăt că într-adevăr vreau să-mi petrec toată viaţa alături de tine. Să mă gândesc că am ratat o şansă.

Mi s-a pus un nod în gât şi parcă nu mai aveam aer. Lacrimile îmi ardeau ochii.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine fiindcă te iubesc, Kat. Te voi iubi mereu. Asta n-o să se schimbe azi sau peste două săptămâni. O să fiu la fel de îndrăgostit de tine ca azi şi peste douăzeci de ani... Mi-a lăsat mâna, s-a ridicat puţin şi mi-a prins obrajii în palme. De-asta vreau să ne căsătorim.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi şi câteva au început să se prelingă pe obraji. El le aduna pe rând cu degetele lui.

— Lacrimile astea sunt de bine sau de rău?

— Sunt... ai spus ceva aşa de frumos. Mi-am şters obrajii, mă simţeam ca o nevrotică surescitată în pragul unei crize. Şi chiar vrei să ne căsătorim azi?

— Da, Kat. Chiar vreau să ne căsătorim.

— Înfăşurat în prosop?

A dat capul pe spate şi a râs cu poftă.

— Poate îmi pun ceva pe mine.

În cap mi se înghesuiau o grămadă de gânduri.

— Şi unde?

— Sunt o mulţime de locuri în Vegas.

— Dar e prudent să ne ducem acolo?

El a dat din cap.

— Eu aşa cred, dacă ne mişcăm repede.

O căsătorie rapidă în Vegas? Aproape îmi venea să râd la gândul că o să fim doar unul dintre nenumăratele cupluri care veneau la Vegas să se căsătorească. Parcă îmi mai revenisem din amorţeală acum, când mă gândeam la cât de... banală e chestia asta.

Căsătoria.

Inima mea a făcut un salt în piept.

— Dacă nu te simţi pregătită, e OK. Nu e obligatoriu s-o facem, a spus el, cu ochii în ochii mei. N-o să mă supăr

dacă tu crezi că nu e momentul potrivit, dar am să te mai întreb o dată. Nici măcar nu trebuie să spui nu. Dacă nu vrei, nu spui nimic. OK? A luat o gură de aer: Vrei să mă faci cel mai fericit nemernic de pe Pământ căsătorindu-te cu mine, Katy Swartz?

Respiram întretăiat. Tot corpul mi se încordase. Nu îmi imaginasem niciodată aşa o cerere în căsătorie. De câte ori mă gândisem la asta, nu avusesem în minte vreun prosop, în schimb era vorba de o perioadă lungă de logodnă, de planuri de nuntă, de rude şi prieteni care să fie lângă mine...

Dar îl iubeam pe Daemon. Şi, aşa cum spusese şi el, îl voi iubi şi mâine, şi peste douăzeci de ani. Asta nu avea să se schimbe. Emoţiile prin care treceam erau foarte complexe, dar răspunsul era simplu.

Am tras aer în piept, şi aveam impresia că e prima oară când respir.

— Da.

El s-a uitat la mine uluit.

— Da?

Am dat din cap cu putere, ca o focă.

— Da. Mă căsătoresc cu tine. Azi. Mâine. Când o fi.

S-a ridicat în picioare într-o fracţiune de secundă şi m-a luat în braţe. Mă ţinea strâns, picioarele mele atârnau la câţiva centimetri deasupra podelei, şi m-a sărutat. Sărutul acela era o dovadă mai solidă decât orice certificat.

M-am îndepărtat de el, ca să respir, cu mâinile pe umerii lui. S-a uitat la mine cu o expresie de încântare şi corpul lui a căpătat acea strălucire albă, superbă. Am zâmbit.

— Păi, să înceapă spectacolul.

DAEMON

Nu am lăsat-o pe Kat să-şi schimbe tricoul. Aveam o slăbiciune pentru tricoul ăla. În fond, cu el era îmbrăcată când am văzut-o prima dată, şi aveam impresia că i se potriveşte foarte bine.

Cu senzaţia că am urcat Everestul într-o secundă, mi-am pus rapid o pereche de blugi şi un tricou. OK. Poate nu chiar rapid. Eram mereu distras de buzele lui Kat, fiindcă buzele acelea spuseseră da, şi asta le-a transformat brusc în ceva de care nu puteam sta departe.

Când am coborât, erau umflate. Încă era devreme, numai Lyla se trezise. I-am cerut fără nicio jenă să-mi împrumute maşina, fiindcă nu aveam de gând s-o plimb pe jos pe Kat prin Vegas. Ea mi-a oferit imediat cheile de

la Jag, dar eu am preferat Volkswagenul pe care l-am văzut în garaj lângă celelalte două maşini ale ei. Mă mâncau palmele să conduc un Jaguar, dar ar fi atras prea multe priviri asupra noastră.

Sincer, nu credeam că o să avem probleme. Ultimul loc în care ne-ar căuta cei de la Daedalus ar fi o casă unde se oficiază căsătorii, dar pentru orice eventualitate mi-am luat înfăţişarea tipului pe care îl întruchipasem şi la motel, iar pentru Katy am făcut rost de o pălărie cu boruri largi şi nişte ochelari de soare.

— Arăt ca o imitaţie de vedetă, a spus ea, uitându-se în oglinda laterală. S-a întors spre mine. Tu arăţi destul de bine.

M-am strâmbat.

— Nu ştiu dacă ar fi cazul să mă deranjeze remarca asta.

Ea a chicotit.

— Ştii că Dee o să ne omoare.

Ne hotărâserăm să nu spunem nimănui. Mai ales că Matthew ar fi avut probabil ceva de obiectat, Dee ar fi luat-o razna, iar eu, sincer, voiam să facem asta singuri. Era momentul nostru. Mica noastră bucată de plăcintă pe care n-o împărţeam cu ceilalţi.

— O să-i treacă, am spus eu, convins în sinea mea că e destul de improbabil.

Mai degrabă puteam să mă aştept că va vrea să mă omoare fiindcă nu a luat şi ea parte la asta. După ce am ieşit din alee pe şoseaua principală, am bătut-o pe Kat pe coapsă.

— Un moment important, nu? După ce se va termina toată mizeria asta, dacă vrei nuntă de-aia mare, cu tot tacâmul, o s-o facem. Trebuie doar să-mi spui.

Şi-a scos ochelarii ăia imenşi de la ochi.

— O nuntă mare costă o groază de bani.

— Iar eu am o groază de bani puşi deoparte.Suficient cât să nu ducem lipsă de nimic până când se va clarifica situaţia, aşa că e arhisuficient şi pentru o nuntă.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau nuntă mare. Te vreau doar pe tine.

Eram gata să opresc Volkswagenul şi să tabăr asupra ei chiar acolo.

— Ţine totuşi minte asta, în caz că te răzgândeşti mai târziu.

Voiam să-i ofer totul - un inel care să-i tragă degetul în jos cu greutatea lui şi o nuntă mai tare ca toate nunţile din lume. Niciuna din astea două nu era posibilă acum - şi trebuie să recunosc că mă excita faptul că părea să nu-i pese de toate astea.

OK. Cam tot timpul eram excitat în preajma ei, dar nu asta e ideea.

— Ştii unde mi-ar plăcea să mă căsătoresc? Să mă căsătoresc. Uau. Nu-mi vine să cred că am spus asta. În fine, a zis Kat, cu ochii strălucindu-i pe sub borurile pălăriei. Vreau la biserica aia

mică - aia unde se duce toată lumea care vrea să se căsătorească la Vegas.

A trebuit să mă gândesc un pic.

— Adică The Litde White Wedding Chapel? Aia din Marea mahmureală?

Kat a râs.

— E trist că aşa ajungi să afli de existenţa unei biserici, dar, da, aia. Cred că sunt vreo două în Vegas. Ar trebui să fie perfect. Nu cred că o să fie nevoie de altceva în afară de acte şi de taxă.

M-am uitat la ea zâmbind.

— Dacă asta îţi doreşti, asta vei avea.

Nu ne-a luat prea mult să intrăm în oraş şi să ne oprim la unul dintre info-chioşcurile alea pentru turişti. Kat a sărit repede din maşină şi a luat un braţ de broşuri. Una dintre ele era cu capela. Se pare că nunţile improvizate erau în mare vogă. Logic.

Trebuia să facem rost de o autorizaţie pentru căsătorie.

Ea s-a încruntat.

— Nu vreau. S-o facem sub o identitate falsă.

— Nici eu. Am oprit în faţa judecătoriei şi am lăsat motorul pornit. Numai că e prea riscant să folosim numele noastre reale. Pe urmă, vom avea nevoie de un certificat de căsătorie pe numele alea pe care le vom folosi. Dar noi doi vom şti adevărul.

Ea a dat din cap şi a pus mâna pe mânerul portierei, apoi a lăsat-o jos.

— Ai dreptate. În fine, hai să mergem.

— Hei, am oprit-o eu. Eşti sigură, da? Sigur vrei asta?

Ea s-a întors spre mine.

— Absolut sigură. Vreau s-o facem. Sunt doar emoţionată.

S-a aplecat spre mine, a întins capul şi m-a sărutat. Borul pălăriei mi-a atins obrazul.

— Te iubesc. Şi căsătoria… mi se pare normală.

Am expulzat tot aerul din plămâni.

— Aşa e.

Şaizeci de dolari mai târziu, ţineam în mână autorizaţia de căsătorie şi eram în drum spre capela de pe Boulevard. Întrucât actele noastre false aveau fotografiile noastre reale, după ce am parcat maşina a trebuit să-mi reiau înfăţişarea normală.

Tot drumul am stat cu ochii în patru după indivizi suspecţi. Problema era că la momentul ăla mie mi se părea toată lumea suspectă. Cu toate că era aşa de devreme, străzile erau deja pline de turişti şi de oameni care se duceau la lucru. Ştiam că oriunde ar putea să fie agenţi sub acoperire, dar mă îndoiam că vreunul dintre ei va fi îmbrăcat ca Elvis sau se va ascunde într-o capelă.

Când a apărut în faţa noastră indicatorul către capelă, Kat m-a strâns de mână. Inimioara de pe indicator era drăguţă, dar cam ţipătoare.

— The Litde White Wedding Chapel nu e chiar aşa mică, a spus ea când am intrat în parcare.

Am oprit motorul şi, după ce am scos cheia din contact, am revenit la înfăţişarea cu care era Kat obişnuită.

Un zâmbet amuzat i-a luminat chipul.

— Ceva mai bine.

— Parcă ziceai că celălalt e sexy.

— Nu aşa sexy ca tine. M-a bătut uşor pe genunchi, apoi s-a pregătit să coboare. Am luat eu autorizaţia, a spus.

M-am uitat afară şi aproape că nu-mi venea să cred că suntem aici. Nu că aş fi avut îndoieli sau ceva, dar nu îmi venea să cred că într-adevăr facem asta şi că peste o oră-două vom fi doi oameni căsătoriţi.

Sau un luxen şi un hibrid căsătoriţi.

Am intrat repede înăuntru şi ne-am întâlnit cu „organizatorul de nunţi”. I-am înmânat autorizaţia, actele şi taxa - am pus maşinăria în mişcare. Blonda vopsită de la tejghea tot încerca să ne vândă pachetele lor din dotare, inclusiv posibilitatea de a închiria un frac şi o rochie de mireasă.

Kat a clătinat din cap. Îşi scosese ochelarii şi pălăria.

— Nu avem nevoie decât de cineva care să ne căsătorească. Atât.

Blonda ne-a aruncat un zâmbet plin de dinţi ultra-albi şi s-a aplecat peste tejghea.

— Vă grăbiţi, porumbeilor?

I-am cuprins umerii lui Kat cu braţul.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Dacă vreţi doar ceva rapid, fără clopote şi fluiere sau martori, atunci puteţi merge la pastorul Lincoln. Ceremonia nu e inclusă în taxă, aşa că o să vă rugăm să faceţi o donaţie.

— Sună bine. M-am aplecat şi am sărutat-o pe Kat pe tâmplă. Vrei şi altceva? Dacă vrei, aşa facem. Indiferent ce ai vrea.

Kat a clătinat din cap.

— Te vreau doar pe tine. Nu avem nevoie de altceva.

I-am zâmbit şi m-am uitat la blondă.
— Ei, aţi auzit.
Femeia s-a ridicat în picioare.
— Sunteţi adorabili. Veniţi după mine.
Kat m-a făcut atent lovindu-mă cu şoldul când am intrat după blondă în „Tunelul Iubirii” şi, mamă, ce de comentarii răutăcioase aveam în cap în legătură cu denumirea asta. Dar le-am păstrat pentru mai târziu.
Pastorul Lincoln era un bărbat în vârstă, care semăna mai degrabă cu un bunicuţ decât un preot care oficiază ceremonii dintr-un capriciu în Vegas. Am stat de vorbă cu el câteva minute, şi apoi a trebuit să mai aşteptăm încă vreo douăzeci până a terminat el nişte chestii. întârzierile astea începeau să mă facă paranoic şi mă aşteptam ca din clipă în clipă să dea năvală în capelă o armată întreagă. Trebuia neapărat să mă gândesc la altceva.
Am tras-o pe Kat pe genunchii mei şi i-am încercuit mijlocul cu braţele.În timp ce aşteptam, i-am povestit despre ceremonia tradiţională a celor din specia mea, care era aceeaşi cu a oamenilor, mai puţin inelul.
— Şi faceţi ceva în loc de inel? m-a întrebat ea.
I-am dat părul după ureche şi i-am zâmbit.
— O să zici că e greţos.
— Vreau să ştiu.
îi mângâiam încet curbura gâtului.
— E un fel de jurământ de sânge. Suntem în forma noastră reală.
Vorbeam încet, pentru cazul în care ne-ar asculta cineva, deşi sunt convins că în Tunelul Iubirii se auziseră chestii şi mai ciudate decât asta.
— Ne înţepăm degetele şi le lipim unul de altul. Cam asta e.
Ea m-a plesnit uşor peste mână.
— Nu e deloc greţos. Mă aşteptam să spui ca alergaţi de colo-colo dezbrăcaţi sau că faceţi sex în faţa tuturor.
Mi-am lăsat capul pe umărul ei şi am început să râd.
— Ai o minte aşa de perversă, Kitten. De-aia te iubesc eu.
— Numai de asta?
S-a înghesuit în mine, cu obrazul lipit de obrazul meu.
Am strâns-o mai tare.
— Ştii tu mai bine.
— Putem să facem şi noi asta, aşa cum faceţi voi, mai târziu? m-a întrebat ea, bătându-mă uşor pe piept. Când se vor linişti lucrurile.
— Dacă asta vrei tu.
— Asta vreau. Cred că mi s-ar părea mai autentic, înţelegi?

— Domnişoară Whitt? Domnule Rowe?

Blonda apăruse în cadrul uşii. Eram sigur că ne spusese cum o cheamă, dar nu îmi aminteam numele ei pentru nimic în lume.

— Suntem gata, dacă sunteţi pregătiţi.

Am ridicat-o pe Kat în picioare şi am luat-o de mână. Partea aia din capelă era chiar drăguţă. Era spaţiu suficient ca să aduci şi invitaţi. Peste tot erau trandafiri albi - în capetele băncilor, în

colţuri, atârnaţi în buchete din tavan sau pe nişte piedestale din faţa capelei. Pastorul Lincoln stătea între piedestalele alea, cu o Biblie în mână. Când ne-a văzut, a zâmbit.

Paşii noştri nici nu se auzeau pe covorul ăla roşu. De fapt, cred că şi dacă tropăiam eu tot nu aş fi auzit nimic din cauza bubuiturilor inimii mele. Ne-am oprit în faţa pastorului. A spus ceva, eu am dat din cap. Dumnezeu ştie ce-o fi zis. Ne-a spus să ne întoarcem unul spre celălalt şi aşa am şi făcut, ţinându-ne de mâini.

Pastorul Lincoln vorbea într-una, dar parcă era profesorul lui Charlie Brown - nu pricepeam nimic. Privirea mea nu se dezlipea de faţa lui Kat, iar atenţia mea era concentrată pe senzaţia pe care mi-o dădeau mâinile ei şi căldura trupului său. La un moment dat, am auzit cuvintele esenţiale:

— Vă declar acum soţ şi soţie. Poţi să săruţi mireasa.

Cred că mi-a explodat inima. Kat se uita în sus, la mine, cu ochii ei cenuşii, acum mari şi umezi. O clipă nu am putut să fac nicio mişcare. Câteva secunde preţioase ai fi zis că sunt îngheţat, dar apoi am reuşit să mă mişc, i-am prins obrajii în palme şi i-am dat uşor capul pe spate. Am sărutat-o. O mai sărutasem de cel puţin o mie de ori, dar sărutul ăsta, o, da, ăsta a fost cu totul altfel. Atingerea şi gustul ei m-au pătruns până în adâncul sufletului, m-au marcat.

— Te iubesc, i-am spus eu şi am sărutat-o. Te iubesc aşa de mult.

Ea m-a strâns de mijloc.

— Şi eu te iubesc.

Nici nu mi-am dat seama când am început să zâmbesc, apoi să râd ca un idiot, dar nu îmi păsa. Am tras-o lângă mine şi i-am strâns capul la piept. Inimile noastre băteau nebuneşte, în tandem, noi doi eram în tandem. Şi în clipa aia mi s-a părut că toate chestiile prin care am trecut, toate lucrurile pe care le-am pierdut sau la care am fost siliţi să renunţăm, toate au meritat.

Numai asta conta cu adevărat - numai asta va conta cel mai mult, întotdeauna.

Capitolul 26

KATY

Mă simţeam ca o prinţesă din alea din desenele animate, care ridica timid un piciorş când era sărutată de Făt-Frumos. Eram ameţită de fericire şi absolut copleşită, aşa cum nu aş fi crezut niciodată că pot să fiu. Era doar un petic de hârtie pe care îl ţineam strâns în mână. Un certificat de căsătorie pe nişte nume care nici măcar nu erau ale noastre.

Dar avea cea mai mare însemnătate, însemna totul.

Nu îmi puteam stăpâni zâmbetul şi nici de nodul din gât nu puteam să scap. Din clipa în care ne rostiserăm jurămintele, eram în permanenţă gata să izbucnesc în plâns. Daemon cred că îşi imagina că sunt nebună.

În drum spre ieşire, blonda de la ghişeu ne-a ieşit în faţă. Mi-a întins o fotografie.

— Din partea mea, a spus ea, zâmbind. Sunteţi un cuplu foarte frumos. Ar fi fost păcat să nu aveţi nicio amintire de la momentul ăsta.

Daemon s-a uitat la poză, peste umărul meu. Fotografia înfăţişa sărutul nostru, primul nostru sărut ca soţ şi soţie.

— Dumnezeule, am spus eu, simţind că-mi iau foc obrajii. Zici că ne devorăm.

El a râs.

Blonda a zâmbit şi s-a dat la o parte.

— Cred că genul ăsta de pasiune durează toată viaţa. Sunteţi norocoşi.

— Ştiu.

Şi în clipa aceea, chiar mi-am dat seama că sunt norocoasă,indiferent de câte se întâmplaseră. M-am uitat în sus la... soţul meu. Ştiam bine că această căsătorie nu e validă, dar pentru mine era. Ochii mei voiau să dea iar drumul la fântânile arteziene.

— Ştiu ce norocoasă sunt.

Daemon m-a răsplătit cu un sărut răvăşitor care m-a făcut să simt că zbor. În orice altă situaţie asta m-ar fi ruşinat, din moment ce eram în public, dar acum nu-mi păsa. Absolut deloc.

Tot drumul spre casă a fost ca un film siropos, ne ţineam de mână şi ne sorbeam din priviri. Ne-a luat vreo două minute doar să ne dăm jos din maşină. În clipa în care a oprit motorul, am tăbărât unul pe altul. Lacomi - amândoi eram aşa de lacomi. Sărutările nu mai erau de ajuns. M-am strecurat peste maneta de viteze, pe

picioarele lui. Mâinile mele erau pe sub tricoul lui, pe muşchii fermi ai abdomenului. El mă mângâia pe spate, urmărind linia şirii spinării şi încurcându-şi degetele prin părul meu.

Când el s-a retras şi a lăsat capul pe tetieră, respiram greu.

— OK, a spus el. Dacă nu ne oprim acum, o să facem ceva foarte neruşinat în maşina asta.

Am chicotit.

— Asta ar fi o adevărată răsplată pentru Lyla, după ce că ne-a împrumutat maşina.

— Exact.

A întins mâna şi a deschis portiera. Aerul rece de afară a năvălit peste noi.

— Ai face bine să ieşi, până nu mă răzgândesc.

Nu eram prea convinsă că nu vreau să se răzgândească, dar mi-am adunat toată voinţa şi m-am dat jos din maşină. Când am intrat în casă prin uşiţa aia care dădea într-o debara, Daemon era chiar în spatele meu, mă ţinea de şolduri.

În clipa în care am păşit în bucătărie, Matthew a apărut fix în faţa noastră, cu ochii strălucind de furie.

— Unde dracu' aţi fost până acum?

— În oraş, a răspuns Daemon şi a trecut în faţa mea.

Acum aproape că nu-l mai vedeam pe Matthew.

— În oraş?

Părea uluit.

M-am strecurat lângă Daemon, cu certificatul strâns la piept.

— Am vrut să văd nişte chestii.

Matthew a rămas cu gura căscată.

— Nu cred deloc că a fost o idee bună, a spus Archer, care apăruse sub arcadă. Să vă duceţi să faceţi turism când jumătate din guvern umblă după fundul vostru.

Daemon s-a încordat.

— E totul în regulă. Nu ne-a văzut nimeni. Acum, să ne scuzaţi...

Ochii lui Archer s-au îngustat.

— Nu pot să cred că voi...

Tot timpul cât a vorbit, eu am cântat disperată în gând Don't Cha, ca să nu mă mai gândesc la căsătorie, dar probabil că unul dintre noi a eşuat, fiindcă Archer a închis gura brusc, cu un aer şocat. Ca şi cum tocmai i-ar fi spus cineva că la Olive Garden poţi să-ţi umpli castronul cu salată de câte ori vrei.

Te rog, nu spune nimic. Te rog. Mă tot gândeam la cuvintele alea, cu speranţa că va intra în mintea mea şi o să le audă.

Matthew s-a uitat la Archer, cu sprâncenele încruntate.
— Te simţi bine, camarade?
Archer s-a întors pe călcâie, clătinând din cap, şi a mormăit:
— Nu contează.
— Ştiu că eşti supărat rău pe chestia asta, Matthew. Ne cerem scuze. Nu se va mai întâmpla, a spus Daemon, în vreme ce bâjbâia pe lângă el şi mă lua de mână. A pornit spre scări. Şi poţi să ţipi cât vrei la noi peste vreo... cinci ore, cam aşa.
Matthew şi-a încrucişat braţele la piept.
— Ce ţi-ai pus tu în cap să faci?
Strecurându-se pe lângă el, Daemon i-a aruncat un zâmbet obraznic.
— Nu ce. Mai degrabă cu cine.
L-am plesnit peste spate, dar nu m-a băgat în seamă.
— Deci poţi să mai aştepţi un pic cu predica ta cea mare?
Matthew, practic, n-a mai avut nicio şansă să mai spună ceva.
Am ieşit ca vântul din bucătărie, trecând în viteză printr-o cameră inutilă, plină de statui, şi cu o masă în mijloc.
Dintr-o altă cameră se auzeau vocile lui Dee şi Ash.
— Am face bine să ne grăbim, a spus Daemon, altfel nu mai scăpăm.
Cu toate că abia aşteptam să petrec câteva momente frumoase cu Dee,ştiam de ce ne grăbim. Pe la jumătatea scării, Daemon s-a întors spre mine şi m-a ridicat în braţe. Mi-am stăpânit râsul şi l-am apucat de gât.
— Asta nu e necesar.
— Ba e absolut necesar, a spus el şi apoi s-a deplasat ca un extraterestru.
În clipa următoare mă aşeza cu picioarele pe podeaua dormitorului şi închidea uşa după noi.
Hainele n-au mai stat mult timp pe noi. La început, totul s-a desfăşurat rapid şi febril. S-a răsucit spre mine şi m-a împins în spate până când m-a lipit de uşă, strivindu-mă cu trupul lui mare. Se întâmpla oarecum altfel. Parcă era mai autentic, ca şi cum hârtia aia caraghioasă care acum zăcea pe podea ar fi schimbat totul, şi poate aşa şi era. Picioarele mele erau înfăşurate în jurul taliei lui şi febra creştea tot mai mult. I-am spus că îl iubesc. I-am arătat că îl iubesc. El a făcut la fel. În cele din urmă am ajuns în pat, şi acolo lucrurile au fost mai calde şi mai dulci.
Au trecut ore la rând, probabil mai multe ore decât cele cinci pe care Daemon i le promisese lui Matthew. Nimeni

nu ne-a întrerupt, ceea ce era surprinzător. Mă simţeam aşa de bine în

brațele lui, cu obrazul pe pieptul lui. Ştiu că ar putea suna stupid, dar îmi plăcea să-i ascult bătăile inimii.

Daemon se juca în părul meu, răsucind câte o şuviţă, în timp ce vorbeam despre tot şi despre toate, fără nicio legătură cu viitorul apropiat, numai despre viitorul la care speram noi - cel în care mergeam la facultate, în care aveam o carieră.

În care aveam o viaţă.

Era aşa de bine, parcă ne purificam sufletele.

Apoi stomacul meu a început să ghiorăie ca Godzilla.

Daemon a început să râdă.

— OK. Trebuie să aducem nişte mâncare aici, ca să nu începi să mă devorezi pe mine.

— Prea târziu, am spus eu şi i-am prins cu gura buza de jos.

El a scos sunetul ăla aşa de sexy, cumva din gât, după care întotdeauna se mai întâmpla ceva vreo două ore. Mi-am adunat puterile ca să pun între noi puţină distanţă.

— Trebuie să coborâm.

— Ca să mănânci?

S-a ridicat în fund şi şi-a trecut mâna prin păr. Era adorabil de ciufulit.

— Şi asta, dar trebuie să vedem ce fac şi ceilalţi.

Realitatea era ca trezirea din beţie.

— Trebuie să vedem ce facem şi noi.

— Ştiu. S-a aplecat peste marginea patului, a luat de jos tricoul meu şi mi l-a aruncat. Dar ar fi cazul să fie şi nişte mâncare.

Slavă Domnului, era. Dee era în bucătărie, îşi pregătea un prânz târziu - sau o fi fost o cină timpurie? - cu tot felul de gustări reci. Daemon s-a dus spre camera de unde se auzea vocea fratelui său, iar eu m-am dus lângă Dee.

— Pot să te ajut? am întrebat-o eu, legănându-mă pe călcâie.

Ea s-a uitat la mine.

— Aproape am terminat. Ce vrei? Şuncă de porc? De curcan?

— De porc, te rog frumos. Am zâmbit. Probabil că Daemon tot de porc vrea. Dar pot să le fac eu, dacă nu ai cu porc.

— Daemon vrea orice se poate mânca.

A întins mâna şi a luat o farfurie de carton. Mi s-a părut ciudat ca într-o asemenea casă să existe farfurii de carton. În timp ce punea pe farfurie două sandviciuri cu şuncă, s-a auzit un hohot de râs bărbătesc, iar ea a întors capul. Părea uşurată.

— Ce? am întrebat-o eu, cu ochii spre camera în care intrase Daemon.

— Nu ştiu. A zâmbit uşor. Doar că sunt puţin surprinsă. Archer e în camera aia. Mă aşteptam să aud ţipete, nu râsete.

— Daemon e doar… ştii tu, puţin cam prea protector atunci când e vorba de tine.

Soră-sa a izbucnit în râs.

— Puţin?

— OK. Foarte mult. Nu are nimic cu Archer. E chiar un băiat foarte bun. M-a ajutat,ne-a ajutat, cât am fost acolo, la Daedalus, dar e şi mai mare ca tine, e diferit şi…

— Are penis? a continuat Dee. Fiindcă am impresia că problema cea mai mare a lui Daemon asta e.

Am râs şi eu şi am luat două cutii de suc.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Şi, ai mai vorbit cu el?

A ridicat din umeri.

— Nu mult. Nu e prea vorbăreţ.

— E un tip care nu prea vorbeşte. M-am rezemat de dulap. Şi nici nu a stat prea mult printre oameni. Aşa că probabil deocamdată e în perioada de acomodare.

Ea a clătinat uşor din cap.

— E pur şi simplu dement şi oribil ce fac ei acolo cu oamenii. Şi sunt mult mai multe, nu? Mi-aş dori să putem face ceva.

M-am gândit la hibrizii pe care îi văzusem şi la originii pe care îi eliberaserăm. Oare o fi scăpat vreunul dintre ei? Am pus cutiile jos şi am oftat.

— E groaznic tocmai fiindcă sunt aşa de multe.

— Exact.

S-au auzit alte hohote de râs şi de data asta am recunoscut şi râsul lui Daemon. Fără să vreau, am început să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ia te uită. Ce veselie pe tine azi. Dee mi-a tras un cot. Care-i treaba?

Am ridicat din umeri.

— Am avut o zi foarte bună. O să-ţi povestesc eu mai târziu.

Mi-a întins o felie de friptură.

— Dacă e vorba despre ce aţi făcut voi acolo, sus, nici nu vreau să ştiu.

Am râs.

— Nu despre asta e vorba.

— Slavă Domnului, a spus Ash, strecurându-se printre noi ca să ia borcanul cu maioneză. Fiindcă nimeni nu vrea să audă aşa ceva.

Ash nu vorbea mai deloc cu mine, poate doar ca să-mi mai povestească ceva din trecutul ei cu Daemon, dar, în fine. Când i- am zâmbit, mi-a aruncat o privire ciudată.

A luat o lingură de maioneză din borcan şi a băgat-o în gură. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Faptul că eşti aşa de slabă şi mănânci maioneză cu lingura este o anomalie a universului.

Mi-a făcut cu ochiul ei de pisică.

— Invidiază-mă.

Partea curioasă era că nu o invidiam.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate eu ar trebui să te invidiez, *Kitten*.

Dee a plesnit-o peste mână.

— Nu începe iar.

Ash a aruncat lingura în chiuvetă, zâmbind.

— N-am spus că mi-aş dori să fiu Kitten a lui, dar dacă aş fi fost... În fine, povestea asta ar fi avut un cu totul alt final.

Acum vreo două luni, asta m-ar fi înfuriat la culme. Acum doar am zâmbit.

Ea s-a uitat câteva clipe la mine, nevenindu-i să creadă, apoi şi-a dat ochii ei albaştri peste cap.

— În fine.

M-am uitat după ea cum pleacă.

— Am impresia că începe să mă placă, i-am spus lui Dee.

Ea a râs, aşezând şi ultimul sandvici pe farfurie. Erau acolo mai mult de zece bucăţi.

— De fapt, cred că adevărata problemă e că Ash vrea să te antipatizeze.

— Se pricepe destul de bine la asta.

— Dar nu cred că ea chiar nu te place. Dee a luat farfuria în mână şi-a lăsat puţin capul într-o parte. Sincer, a ţinut mult la Daemon. Nu ştiu dacă a fost vreodată vorba de dragoste, dar cred că ea şi-a închipuit tot timpul că ei doi vor fi împreună. E destul de greu să treci peste aşa ceva.

Parcă mă simţeam vinovată.

— Ştiu.

— Dar o să treacă. Pe urmă, când o să găsească pe cineva care să-i tolereze răutăţile, o să fie toate bune în lume.

— Şi tu?

A râs şi mi-a făcut cu ochiul.

— Eu vreau să fie toate bune în lume măcar o noapte, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am izbucnit în hohote.

— Dumnezeule, vezi să nu cumva să te audă Daemon sau Dawson.

— Vorbesc serios.

Toată lumea era în sufragerie, se întinseseră pe canapea, pe sofale şi fotolii. Pe perete se afla cel mai mare televizor pe care îl văzusem în viaţa mea, cam cât ecranul unui cinematograf.

Daemon a bătut cu palma în canapea, lângă el, iar eu m-am aşezat acolo şi i-am întins farfuria şi sucul.

— Mulţumesc.

— Sora ta le-a făcut. Eu doar le-am adus pe ale noastre.

Dee a aşezat farfuria pe măsuţa de cafea şi s-a uitat spre Archer, care stătea de vorbă cu Paris şi Luc. Apoi şi-a luat două sandviciuri şi s-a aşezat pe o sofa roşie. Obrajii i se îmbujoraseră puţin, iar eu am sperat ca gândurile ei să fie drăguţe şi pure.

Mi-am aruncat privirea spre Archer, care acum se uita fix la Dee, şi mi-am dat seama că nu e deloc aşa.

Vizavi de noi, Dawson s-a aplecat şi a luat două sandviciuri din farfurie, unul pentru el şi unul pentru Beth. Fata stătea ghemuită într-o pătură şi părea pe jumătate adormită.

Când ni s-au întâlnit privirile, un zâmbet timid a luminat faţa lui Beth.

— Cum te simţi? am întrebat-o eu.

— Excelent.

A început să ciugulească pâinea, dând la o parte seminţele maronii.

M-am întrebat din nou ce se întâmplă cu ea, pentru că sigur era ceva în neregulă. Nu arăta doar obosită. Părea de-a dreptul sfârşită.

— Am călătorit mult, a încercat să explice Dawson. Şi pe mine m-a cam obosit drumul.

Nu părea deloc obosit.Ba, dimpotrivă,părea plin de viaţă. Iar ochii lui verzi erau strălucitori, mai ales atunci când se uita la Beth.

Adică tot timpul.

— Mănâncă,i-a spus el încet. Trebuie să mănânci măcar vreo două sandviciuri.

Ea a râs încet.

— Chiar două, nu ştiu.

Am mai rămas acolo un timp, terminaserăm de mult de mâncat, şi am impresia că toată lumea încerca să amâne inevitabilul,marea discuţie. Până şi Matthew a plecat puţin, spunându-ne că se întoarce repede.

Daemon s-a aplecat în faţă şi şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că ar fi cazul să trecem la ale noastre.

— Să ştii că da, a spus Luc. Trebuie să o luăm la picior cât mai repede. Mâine ar fi ideal.

— Asta cred că ştie toată lumea, a spus Andrew. O luăm la picior, dar unde ne ducem, mai exact?

Luc a vrut să răspundă, dar Archer a ridicat mâna şi i-a făcut semn să tacă.

— Păstrează gândul ăsta.

Originul mai mic s-a uitat la el cu ochii îngustaţi,dar s-a rezemat de spătar,cu fălcile încleştate. Archer s-a ridicat şi a ieşit cu paşi mari din cameră, cu pumnii strânşi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Daemon.

Am simţit fiori de nelinişte pe şira spinării. M-am uitat şi la Dawson, care intrase brusc în alertă.

— Luc, am spus eu, cu un junghi în inimă.

Luc s-a ridicat, respirând precipitat. O clipă l-am văzut în picioare în faţa sofalei şi în clipa următoare era în partea cealaltă a camerei, cu mâna în gâtul Lylei.

— De când? a întrebat-o el.

— Drăcia dracului, a exclamat Andrew, sărind în picioare şi postându-se în faţa lui Dee şi a surorii lui.

— De când? a întrebat din nou Luc, şi degetele lui s-au strâns pe gâtul femeii.

Chipul ei s-a golit de sânge.

— N-nu ştiu la ce t-te referi.

Daemon s-a ridicat încet şi a făcut un pas în faţă. Fratele lui l-a urmat.

— Ce se întâmplă aici?

Luc nu l-a băgat în seamă şi a ridicat-o în aer pe femeia înfricoşată.

— Îţi dau cinci secunde să răspunzi la întrebare. Unu. În patru...

— N-am avut de ales, a gâfâit ea, ţinându-se de încheietura băiatului.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

Toată lumea din cameră a înţeles şi s-a îngrozit. M-am apropiat de Beth, care se chinuia să iasă din pătură.

— Răspuns greşit, a spus Luc şi i-a dat drumul. Întotdeauna ai de ales. Este singurul lucru pe care ei nu au cum să ţi-l ia.

Luc s-a mişcat aşa de repede, încât mă îndoiam că şi Daemon ar fi putut să-i urmărească mişcările. Braţul i-a ţâşnit înainte. Lumina albă care i se încolăcea pe braţ i-a explodat în mână. Un val de fierbinţeală şi putere a umplut camera şi mi-a zburat părul.

Energia a lovit-o în piept pe Lyla, aruncând-o drept într-un tablou în care era un peisaj de pe Strip. Pe faţa ei s-a văzut uimirea, apoi n-a mai fost nimic. Ochii îi erau goi

când a alunecat pe perete, prăbuşindu-se la podea cu picioarele moi.

Doamne Dumnezeule... M-am dat un pas înapoi, cu mâna la gură.

În pieptul Lylei era o gaură. Din gaura aia ieşea fum.

O clipă mai târziu, silueta ei a început să apară difuz, ca o imagine proastă la televizor, apoi a trecut în forma ei reală, iar strălucirea albă a început să scadă, până când au început să se vadă pielea translucidă şi reţeaua de vene.

— Poate vrei să ne explici de ce ai omorât gazda? a întrebat Daemon cu o voce periculos de calmă.

Archer a reapărut în arcada camerei, cu o mână în gâtul lui Matthew şi în mâna cealaltă cu un telefon spart. Din nasul lui Matthew curgea un fir de sânge roşu intens, cu o tentă albăstruie.

Daemon şi Dawson s-au repezit la ei.

— Ce dracu’ e asta?

Vocea lui Daemon a răsunat ca un tunet în toată casa.

— Ai două secunde să răspunzi la întrebare înainte să dărâm casa asta cu tine.

— Prietenul vostru, aici de faţă, vorbea la telefon.

Tonul lui Archer era plat, atât de calm încât m-am cutremurat.

— Spune-le, Matthew, spune-le pe cine ai sunat.

Matthew n-a răspuns nimic. Doar se holba la Daemon şi Dawson.

Archer l-a strâns mai tare şi i-a tras capul pe spate.

— Javra asta a sunat la Daedalus. Ne-a vândut. Rău de tot.

Capitolul 27

KATY

Daemon a făcut un pas înapoi, parcă primise o lovitură în piept.

— Nu.

Vocea lui era răguşită.

— Nu se poate.

— Îmi pare rău, a spus Matthew. Nu puteam să permit să se întâmple asta.

— Să permiţi să se întâmple asta? a spus Dee.

Era palidă şi îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp. Matthew nu-şi lua ochii de la Daemon. Vocea lui, toată

fiinţa lui încerca să-l facă pe Daemon să înţeleagă ceea ce era de neînţeles.

— Nu pot să stau şi să mă uit cum vă pierd pe toţi... voi sunteţi familia mea, şi Adam e mort. E mort din cauza a ceea ce vrea Daedalus. Trebuie să înţelegeţi. N-am vrut să mai trec încă o dată prin asta.

O răceală bruscă mi-a inundat venele.

— Încă o dată?

Ochii de un albastru intens ai lui Matthew s-au îndreptat asupra mea şi parcă deodată se ridicaseră obloanele. Pentru prima oară am văzut în ochii lui neîncrederea şi dispreţul. Aşa de puternice şi aşa de violente, încât parcă au traversat camera şi s-au agăţat de mine.

— De-asta nu ne amestecăm noi cu pământenii. Se întâmplă accidente, şi e în firea noastră să-i salvăm pe cei pe care îi iubim. De asta nu-i iubim pe oameni. La asta se ajunge! În clipa în care unul dintre noi se încurcă cu un pământean, Daedalus e pe urmele noastre.

— O, Doamne, a şoptit Dee şi şi-a acoperit gura cu mâinile.

Paris a ţâţâit încet.

— Ăsta-i un motiv oribil să-i trădezi pe cei pe care îi consideri familia ta.

— Tu nu înţelegi nimic! Matthew s-a eliberat din strânsoarea lui Archer. Dacă trebuie să sacrific pe unul dintre ei ca să-i salvez pe ceilalţi, o voi face. Am făcut-o. Aşa era cel mai bine.

Eram năucită. Efectiv, am rămas prostită câteva clipe, apoi mi-am adus aminte de noaptea aceea, când m-am dus cu Daemon acasă la Matthew, după ce văzusem arumul împreună cu Nancy, aceeaşi noapte în care Matthew ne confirmase că dacă Beth era în viaţă, atunci şi Dawson trebuia să fie în viaţă.

Fuseseră o mulţime de lucruri pe care el le ştia, iar noi nu l-am întrebat niciodată de unde le ştie. Dar faptul că ştia de locul acesta şi nouă nu ne-a spus nimic? Mă uitam la el îngrozită.

Luc a lăsat capul pe umăr.

— Ce ţi-au oferit? Ţi-au spus că ii lasă pe toţi în pace dacă le dai pe unul dintre ei? Un schimb cinstit. O viaţă pentru mai multe vieţi?

Simţeam că mi se face rău.

— Ei îi voiau pe Daemon şi pe Kat, a spus el şi s-a uitat iar la Daemon. Au promis că restul vor fi liberi.

— Eşti nebun? a ţipat Dee. Şi asta cu ce ne ajută?

— O să ne ajute! a urlat Matthew. De ce crezi că v-au lăsat în pace, pe tine şi pe Daemon? Amândoi ştiaţi de

relaţia lui Dawson şi că Bethany ştie adevărul despre noi. Toţi eraţi în pericol. Trebuia să fac ceva.
— Nu.
Vocea slabă a lui Beth parcă a cutremurat camera.
— Unchiul meu a fost cel care ne-a trădat...
— Unchiul tău doar a confirmat ceea ce se bănuia deja, a scuipat Matthew. Când au venit la mine să mă întrebe despre voi, m-au pus să aleg. Mi-au spus că dacă le spun adevărul despre relaţia voastră, îi vor lăsa în pace pe ceilalţi.
— Jigodie ordinară!
Conturul siluetei lui Daemon a început să se estompeze.
— Tu l-ai turnat pe Dawson? Pe fratele meu?
În cuvintele lui era otravă.
Matthew a clătinat din cap.
— Ştii bine ce le fac luxenilor care încalcă regulile. Nu se mai aude nimic de ei. Au ameninţat că vă vor lua pe toţi. S-a răsucit spre Ash şi Andrew: Chiar şi pe voi.
Pârâiturile energiei umpluseră camera.
— Da, ajung cu toţii la Daedalus, a spus Archer, strângând din pumni. Exact acolo unde i-ai trimis tu acum pe Daemon şi pe Katy.
— Tu le-ai spus de mine şi Beth?
Vocea lui Dawson a devenit răguşită pe la jumătatea enunţului.
Matthew a încuviinţat iar din cap.
— Îmi pare rău, dar i-ai expus pe toţi.
Daemon părea încremenit, de parcă fusese lovit în moalele capului, dar valul de fierbinţeală care umpluse camera nu de la el venea, ci de la Dawson. Un curent puternic de energie se rostogolea din el.
— La fel şi acum, a spus Matthew şi şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune. Îi vor doar pe Daemon şi Katy. Toţi ceilalţi, inclusiv tu şi Beth, veţi fi liberi. Trebuia s-o fac. Trebuia să protejez...
Dawson a reacţionat aşa de repede, încât şi dacă ar fi vrut să-l oprească cineva din cameră, n-ar fi avut nicio şansă. Şi-a luat puţin avânt şi a trimis un fulger de energie pură, instabilă, drept în Matthew. Lovitura l-a izbit în piept şi l-a făcut să se răsucească.
Ştiam că era mort mai înainte de a se prăbuşi la pământ.
Ştiam că ţipătul care s-a auzit a fost al lui Dee.
Ştiam că Daemon a fost cel care m-a apucat de mână şi m-a scos din cameră.
Ştiam că în tot haosul ăla se auzea vocea lui Archer, care, împreună cu Daemon, dădea indicaţii.
Şi mai ştiam că trebuia să plecăm de aici. Repede.

Numai că nu m-aş fi aşteptat niciodată ca Matthew să facă aşa ceva, sau că Dawson ar putea să-l omoare aşa, într-o fracţiune de secundă.

— Stai lângă mine, Kitten.

Vocea joasă a lui Daemon parcă mi-a mângâiat pielea.

— Trebuie să te ştiu...

— Eu sunt bine, l-am întrerupt eu, uitându-mă la Luc cum se întoarce s-o tragă pe Ash în foaier. Vin şi ei. Acum.

— Poţi să pariezi pe funduleţul tău că vin, a spus Archer şi a dus mâna la spate.

A scos un pistol.

— Nu-mi place să vorbeşti despre fundul lui Kat, dar, lăsând asta la o parte, unde mergem? a întrebat Daemon, strângându- mă şi mai tare de mână. Care-i planul? Să ieşim în fugă de aici ca nebunii?

— Cam aşa ceva, a spus Andrew. Asta dacă nu vrem să ne ducă ei de aici pe toţi.

— Nu.

Luc stătea cu ochii pe Bethany şi Dawson. Pe faţa luxenului încă se mai citea o furie cumplită.

— Ieşim din oraş spre Arizona. Ştiu eu un loc pe care nenorociţii ăştia n-o să-l găsească. Dar mai întâi trebuie să ieşim din oraş.

Daemon s-a uitat la fratele lui.

— De-acord? Când Dawson a dat din cap, Daemon mi-a lăsat mâna şi s-a dus la el şi l-a prins de umăr. Ai făcut ce trebuia să faci.

Dawson a pus şi el mâna pe mâna lui Daemon.

— Aş face la fel oricând.

— Bine, hai să lăsăm efuziunile de familie; cine se urcă în maşinile astea de aici să fie pregătit să devină pradă, a spus Paris, agitând mai multe chei. Dacă e cineva care n-are chef să-şi rişte viaţa pentru cei de-aici, atunci să rămână. Dacă încearcă vreunul să ne păcălească, îl termin. A zâmbit cu încântare şi a adăugat: Probabil cu mare plăcere.

Daemon s-a uitat urât la el, dar a spus:

— De acord cu tine.

— Deja sunt băgat prea tare în povestea asta, a spus Andrew, ridicând din umeri. Aşa că nu contează dacă merg mai departe.

Toată lumea s-a uitat la Ash.

— Ce? a făcut ea, dându-şi după ureche şuviţele scurte de păr. Uite ce-i. Dacă nu voiam să fiu implicată în toată nebunia asta, aş fi rămas acasă, dar sunt aici.

Avea dreptate, dar mi-ar fi plăcut s-o întreb de ce e ea dispusă să-şi rişte viaţa, când nu putea să mă sufere nici

pe mine, nici pe Beth. Apoi, deodată, mi-am dat seama. Nu avea nicio legătură cu noi. Aici era vorba de Daemon şi Dawson, de familie.

Şi când era vorba de familie, noi nu mai contam.

Am pornit în grabă spre uşă, dar în ultima clipă l-am prins pe Daemon de braţ.

— Stai puţin! Trebuie să mă duc sus.

Archer s-a răsucit spre mine.

— Indiferent despre ce e vorba, poate rămâne aici. Nu e important.

— Daemon...

Mi-am înfipt degetele în braţul lui. Presupun că toţi aveau actele la ei. Nu ştiam dacă era aşa, dar noi aveam nevoie de actele alea. Era obligatoriu să le avem.

— Fir-ar. Înţelesese la ce mă refer. Tu ieşi afară. Eu mă mişc mai repede.

Am dat din cap, am plecat de lângă el şi m-am apropiat de Archer.

— Pe bune? a mârâit el încet. Sunt aşa de importante actele alea?

— Da.

Nu avem inele. Nu aveam un certificat pe numele noastre reale, şi, da, nu era real, dar în clipa asta certificatul ăla şi actele noastre false însemnau totul. Erau viitorul nostru.

Dawson o urcase deja pe Beth pe bancheta din spate a unui SUV. Ash şi Andrew urcaseră şi ei în maşina aia.

— Du-te cu ei, i-am spus lui Archer, ştiind că o să aibă grijă de ei. Noi mergem cu Paris şi Luc.

Archer nu a ezitat. I-a luat-o înainte lui Dawson şi a urcat la volan.

— E mai bine să conduc eu, în cazul în care o să avem probleme. Crede-mă.

Dawson nu părea deloc convins, şi în momentul ăla semăna perfect cu Daemon, însă a făcut ceva ce Daemon n-ar fi făcut în ruptul capului. Nu l-a contrazis. Pur şi simplu a urcat pe locul din dreapta şi a tăcut.

O clipă mai târziu, Daemon a apărut în spatele meu.

— Sunt în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc.

Ne-am suit în Hummer, cu Paris la volan şi Luc lângă el. După ce am închis portierele, Luc s-a întors la noi.

— Îmi pare rău de povestea cu Matthew, i-a spus el lui Daemon. Ştiu că eraţi foarte apropiaţi. Că eraţi o familie. Asta-i naşpa. Dar oamenii când sunt disperaţi fac chestii naşpa.

— Şi tâmpite, a mormăit Paris încet.

Daemon a dat din cap şi s-a rezemat de banchetă. S-a uitat la mine şi a ridicat braţul. Nu am stat pe gânduri. Cu inima înnebunită de frică, m-am tras mai aproape şi m-am lipit de el. A lăsat braţul pe umerii mei şi m-a prins de braţ.

— Îmi pare rău, i-am şoptit. Îmi pare aşa de rău.

— Ssst, a şoptit el. Nu are de ce să-ţi pară rău.

Erau o mulţime de lucruri pentru care îmi părea rău. Lucruri la care nici măcar nu mă puteam gândi acum, când ieşeam cu maşina de pe alee. Iar la alte lucruri, cum ar fi că în acest moment cei de la Daedalus sunt probabil în drum spre noi? Da, nici la astea nu mă puteam gândi. În mine se născuse deja panica şi ameninţa să mă apuce cu ghearele ei. Dacă mă panicam, deveneam inutilă.

Poarta nu se deschidea. Daemon s-a încordat când a văzut că Paris nu frânează. A trecut prin poarta de metal.

— Bine că suntem într-un Hummer, a spus Luc.

Daemon s-a întins după centura de siguranţă.

— Ar fi bine să-ţi pui asta.

— Dar tu?

L-am lăsat să-mi prindă centura de locul din mijloc.

— Sunt mai greu de ucis.

— De fapt... Probabil că eu sunt cel mai greu de ucis, a spus Luc, iar vocea lui era plină de încântare.

— Sindromul buricul pământului loveşte din nou, a mormăit Daemon.

Luc s-a strâmbat când Paris a accelerat la maximum pe un drum îngust, cu Archer după noi.

— Ăia de la Daedalus v-au arătat arma lor perfectă?

— Ne-au arătat tot felul de chestii, am spus eu, alunecând într-o parte când Paris a luat în viteză o curbă.

— Şi arma lor specială? Luc şi-a pus un picior pe bord şi eu am sperat ca airbagul să nu se declanşeze, totuşi. Aia care poate doborî un luxen dintr-o lovitură - PEP? Proiectil cu Energie Pură?

— Ce? M-am uitat cu stomacul strâns de la Luc la Daemon. Ce fel de armă e asta?

— E un fel de energie pulsatorie care blochează undele luminoase - ultimul răcnet. Ceva gen onix, dar mai rău.

Daemon s-a încruntat.

— Nu am văzut-o, dar Nancy mi-a povestit despre ea.

— E o armă electromagnetică, a explicat Luc. Şi e periculoasă pentru oricine. Dacă o folosesc, înseamnă că nu se joacă. Blestemăţia aia întrerupe semnalele şi face rău inclusiv oamenilor, fiindcă inima, plămânii şi creierul sunt toate controlate de electricitate cu voltaj scăzut. Proiectilul cu Energie Pură nu e fatal pentru oameni la

frecvenţe joase, dar pentru specia noastră e catastrofală o singură lovitură, la orice frecvenţă.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

— O singură lovitură?

— O singură lovitură, a repetat Luc cu gravitate. Voi doi probabil că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, dar trebuie să ştiţi că dacă vor pune la bătaie arma asta, o să moară mulţi.

Am încremenit, incapabilă să mai respir. Să mai moară alţi oameni?

— Nu putem să acceptăm asta. M-am întors spre Daemon, cât mi-a permis centura de siguranţă. Nu putem să acceptăm că vor muri oameni din cauza...

— Ştiu.

Hotărârea lui Daemon se vedea din felul în care îşi încleştase fălcile.

— Dar nici nu ne putem întoarce. Trebuie să plecăm de aici înainte să fim nevoiţi să ne gândim la asta.

M-am uitat la Luc, cu inima bubuind. El nu părea aşa de convins. Ştiam că Daemon încearcă doar să mă liniştească. Apreciam asta, dar acum, pe lângă groază, mai aveam şi un sentiment de vinovăţie. Dacă ar mai muri cineva...

— Nu face asta, mi-a spus Daemon încet. Ştiu la ce te gândeşti. Nu face asta.

— Cum aş putea să nu mă gândesc la aşa ceva?

Daemon nu avea niciun răspuns. Groaza aia sinistră era ca o prăpastie care se lărgea pe măsură ce ne apropiam de oraşul care prindea viaţă acum, la lăsarea serii. Dar neonul roşu şi albastru al firmelor şi jocurile de lumini nu mi se mai păreau acum atrăgătoare, ci reci.

Pe Boulevard, traficul se blocase, era acolo un şir nesfârşit de maşini - părea mai degrabă o parcare decât o stradă.

— La naiba. Paris a lovit nervos cu mâinile în volan. Ce inoportun.

— Inoportun? Nici n-am auzit vreun cuvânt mai nepotrivit ca ăsta. Daemon se agăţase cu mâinile de scaunul lui Paris. Trebuie să ieşim neapărat de aici. Altfel suntem o pradă uşoară.

Paris s-a strâmbat.

— Nu văd cum putem să ieşim de aici, doar dacă ai tu în buzunar vreo maşină pe pernă de aer. Există drumuri laterale, dar mai departe de aici.

Mi-am desfăcut centura cu degetele tremurătoare şi m-am întors să mă uit pe geam. În spate l-am văzut pe Archer.

— De ce nu se mişcă nicio maşină? Uite, am arătat eu.

Şirul de maşini se întindea de la Caesar's Palace până la noi, pe ambele sensuri.

— Traficul e oprit complet.

— Încă nu e cazul să intrăm în panică, a spus Paris şi a zâmbit vesel. Probabil e doar un accident, sau vreunul care aleargă dezbrăcat pe stradă. Se întâmplă. La urma urmei, suntem în Vegas.

Cineva a claxonat.

— Sau o variantă mai plauzibilă ar fi că au blocat ieşirea în autostradă. Zic şi eu, am remarcat.

— Cred că Paris încearcă doar să se uite la partea frumoasă şi tâmpită a lucrurilor, Kitten. Cine suntem noi să încercăm să-l trezim la realitate?

Mi-am trecut palmele transpirate pe coapse şi am vrut să-i răspund, când am auzit un fel de hârâit înfundat. M-am aplecat să mă uit pe geam.

— Rahat.

Un elicopter negru zbura deasupra oraşului, incredibil de jos. Te aşteptai ca palele elicei să lovească din clipă în clipă o clădire. Putea să fie un elicopter oarecare, dar eu aveam senzaţia apăsătoare că era de la Daedalus.

— Mă duc să văd ce se întâmplă, a spus Luc şi a deschis portiera. Staţi aici. Vin repede.

Luc a coborât din Hummer şi a dispărut printre maşini înainte ca vreunul dintre noi să apuce să spună ceva. Daemon era iritat, se vedea bine.

— Crezi că asta e o chestie deşteaptă?

Paris a râs.

— Nu, dar Luc face ce vrea Luc. O să se întoarcă. E un tip grozav.

Am sărit în sus când am auzit o bătaie în geam. Era doar Dawson.

Daemon a lăsat geamul jos.

— Avem probleme.

— Mi-am dat seama. Maşini care nu se mişcă deloc? Nu e în regulă.

Dawson s-a aplecat pe geam. Întotdeauna mi se păruse deconcertant să-i văd aşa aproape pe amândoi.

— Luc a ieşit?

— Da, am spus eu, strângându-mi mâinile între genunchi.

În spatele lui Dawson, cineva a fluierat. El nu s-a întors.Luc a revenit la maşină. S-a urcat în Hummer şi şi-a prins părul într-o codiţă.

— Copii, am veşti proaste şi veşti bune. Cu care vreţi să încep?

Încheieturile lui Daemon se albiseră de puterea cu care strângea scaunul. Ştiam că mai are două secunde până să pocnească pe unul dintre cei din faţă.

— Nu ştiu. Ce-ar fi să începi cu vestea bună?

— Ei bine, coloana de maşini se întinde pe aproape doi kilometri. Asta ne dă timp să ne facem un plan.

Vocea mea a sunat răguşit:

— Asta-i vestea bună? Atunci cum dracu' e vestea proastă?

Luc a făcut o grimasă.

— Vestea proastă e că ei au adus un fel de trupă SWAT care trece pe la fiecare maşină s-o verifice, aşa că timpul de decizie e oarecum limitat.

M-am holbat la el.

Daemon a izbucnit într-un potop original de înjurături. S-a trântit pe banchetă, zgâlţâind maşina. Muşchii obrazului îi tresăreau.

— N-o să ne prindă aşa.

— Şi mie îmi place să cred asta, a replicat Luc. S-a uitat prin parbriz şi a clătinat încet din cap. Dar în acelaşi timp cred că cea mai bună soluţie e să lăsăm maşinile şi să fugim.

— Să fugim, unde? a întrebat Dawson, cu ochii îngustaţi. În jurul Vegasului nu e decât deşert, iar Beth... S-a îndepărtat puţin de maşină şi şi-a trecut degetele prin păr. Beth nu poate alerga atâţia kilometri. Ne trebuie un alt plan.

— Ai tu alt plan? l-a ironizat Paris. Fiindcă suntem toţi numai ochi şi urechi.

— Eu n-am cum să fac asta. Dawson s-a sprijinit cu mâna de portieră. Înţeleg dacă voi vreţi să fugiţi, dar eu şi Beth va trebui să ne ascundem undeva. Voi duceţi-vă...

— Nu ne separăm, l-a întrerupt Daemon, şi se simţea furia în vocea lui. Nu ne separăm din nou. Rămânem împreună, orice s- ar întâmpla. Trebuie să găsesc ceva. Trebuie să fie ceva care...

S-a întrerupt.

Inima mea s-a oprit.

— Ce?

Daemon a clipit încet, apoi a început să râdă. M-am încruntat.

— Am o idee, a spus el.

— Aşteptăm, a spus Luc şi a pocnit din degete.

Daemon l-a privit pe puşti cu ochii îngustaţi.

— Mai pocneşte tu o dată din degete la mine şi...

— Daemon! am ţipat eu. Concentrează-te. Care e ideea?

El s-a întors la mine.

— E riscant şi absolut nebunesc.

— OK. Mi-am scos mâinile dintre genunchi. Pare exact una dintre ideile tale.

Daemon a rânjit şi s-a uitat la Luc.

— Mi-ai spus tu ceva mai demult. Că puterea lor vine din faptul că nu ştie nimeni de existenţa lor şi că nimeni nu ştie de existenţa noastră. Dacă reuşim să schimbăm asta, avem un avantaj asupra lor. O să fie prea ocupaţi să repare situaţia şi n-o să ne mai caute.

Creierul meu digera greu povestea.

— Propui să ne expunem?

— Da. Ieşim afară şi facem cea mai spectaculoasă scenă. Oamenii vor rămâne cu gura căscată. O scenă aşa de spectaculoasă încât să creeze o diversiune.

— Cum a fost în Zona 51? Numai că de data asta...

De data asta ar fi şocant şi absolut incontrolabil.

Dawson a plesnit cu palmele în caroseria Hummerului, ceea ce i-a atras o privire scandalizată de la Luc.

— Păi, s-o facem.

— Staţi un pic, a spus Paris.

Daemon nu l-a luat în seamă şi a pus mâna pe portieră. S-au auzit nişte declicuri şi uşa nu s-a deschis. S-a întors uluit spre Paris.

— Ai blocat cumva portiera mea?

— Da. Paris a ridicat mâinile, exasperat. Trebuie să ne gândim mai întâi la asta.

— Nu trebuie să ne mai gândim la nimic, a spus Dawson. E un plan destul de bun. Dacă reuşim să provocăm haos, am putea să scăpăm.

Luc s-a aplecat spre noi, urcat cu genunchii pe scaun. Ochii lui de ametist se uitau fix la cei doi fraţi.

— Odată ce vom face asta, nu va mai fi cale de întoarcere. Cei de la Daedalus vor fi şi mai iritaţi şi vor pune toate tunurile pe noi.

— Dar vom avea timp să fugim, a argumentat Daemon. Pupilele începuseră să-i strălucească.

— Sau ai vreo problemă dacă le dăm peste picioare?

— O problemă? Luc a izbucnit în râs. Cred că e o idee genială. Pe bune, mi-ar plăcea să le văd feţele când toate jurnalele de ştiri vor vorbi numai despre luxeni.

— Atunci care-i chestia? a întrebat Dawson, aruncând o privire spre coloana de maşini.

Tot nu se mişca niciuna.

Luc a bătut cu palma în spătarul scaunului.

— Voi trebuie să vă gândiţi bine la ce probleme o să declanşaţi. Fiindcă aici nu e vorba numai de Daedalus - şi comunitatea luxenilor va fi deranjată. Eu? întotdeauna am fost pasionat de rebeliuni, iar asta va fi o rebeliune.

— Sunt şi alţii, a adăugat Paris repede. Vor folosi situaţia asta în beneficiul lor, Daemon. Vor profita de haos.

Am înghiţit în sec, gândindu-mă la procentul ăla de luxeni neprietenoşi de care îmi vorbise Dasher.

— Suntem prinşi între un munte şi un vulcan gata să erupă.

Daemon s-a uitat în ochii mei. Ştiam deja ce decizie luase.Când era vorba să aleagă între familie şi restul lumii, sigur alegea familia. A pus mâna pe mânerul portierei.

— Deblochează portiera.

— Eşti sigur? a întrebat Luc, solemn.

— Numai să avem grijă să nu facem rău oamenilor, am spus eu.

Pe faţa lui Luc s-a întins un zâmbet larg şi vesel.

— Păi, atunci, e momentul ca lumea să facă cunoştinţă cu minunăţiile extraterestre.

Capitolul 28

DAEMON

Cred că asta era cea mai dementă cascadorie pe care am făcut-o vreodată. Nu numai că îmi băteam joc de cei de la Daedalus şi de la MA, dar încălcăm toate regulile luxenilor. Decizia asta nu mă afecta numai pe mine, îi afecta pe toţi. Ceva aşa de important ar fi trebuit să mă facă să şovăi un pic. Să mă mai gândesc, să caut un alt plan.

Dar nu era timp. Matthew... Matthew ne trădase, iar noi eram acum gata să fim prinşi.

Cum am mai spus, aş fi fost în stare să dau foc universului doar ca s-o ştiu pe Kat în siguranţă. La fel aş fi făcut şi pentru familia mea. Diferit ar fi fost doar focul.

Când ne-am dus spre Archer, care era tot la volan, lumea deja începuse să se uite la noi, întrebându-se de ce ne lăsăm maşina acolo. Numai faptul că eu şi Dawson mergeam alături atrăgea atenţia.

— Ştiu deja. Archer a oprit motorul. Cred că e o nebunie, dar s-ar putea să meargă.

— Ce e o nebunie? a întrebat Dee de pe scaunul de alături, fapt observat de Daemon cu neplăcere.

Cred că de-abia aşteptase să coboare Dawson ca să treacă în locul lui.

— Practic suntem prinşi în capcană în coloana asta de maşini, i-am spus eu, aplecându-mă pe geam. Au blocat

strada undeva mai sus şi un grup de soldaţi verifică maşinile.

Beth a început să respire precipitat.

— Dawson?

— E OK. Dawson s-a dus imediat la portiera din spate şi a deschis-o. Vino aici.

Ea s-a dat jos din SUV şi s-a lipit de el.

— O să facem nişte problemuţe, ca să le distragem atenţia, am spus eu, uitându-mă printre gene la cei doi.

Era ceva acolo, ceva mai mult decât atitudinea aia ultraprotectoare care ar fi putut fi o trăsătură de familie, dar acum nu aveam timp să mă gândesc la asta.

— Noi sperăm să eliberăm drumurile şi să putem pleca naibii de aici.

— Consideră-mă sceptic, dar cum zici tu să dăm la o parte grămada asta de maşini şi să plecăm fără să ne oprească cineva? a întrebat Andrew.

— Pentru că ce o să facem noi e mai mult decât o problemuţă, a explicat Archer şi a deschis portiera, silindu-mă să mă dau înapoi. O să aprindem în Vegas nişte lumini cum nu s-au mai văzut vreodată.

Dee a făcut ochii mari.

— O să ne arătăm în forma reală?

— Dap.

Ash s-a aplecat în faţă.

— Sunteţi nebuni?

— Foarte posibil, i-am răspuns eu şi mi-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

Archer şi-a încrucişat mâinile la piept.

— E cazul să reamintesc cuiva că atunci când v-aţi urcat în maşina asta aţi acceptat să fiţi gata pentru orice? Ăsta e acum orice-ul de care spunea Paris.

— Hei, din partea mea, nicio împotrivire, a spus Andrew zâmbind şi a sărit din maşină. Deci, ne expunem?

Kat s-a strâmbat şi eu am fost gata să izbucnesc în râs. Andrew părea de-a dreptul încântat de asta.

S-a oprit în faţa maşinii.

— Nu ai idee de când visez să îngrozesc nişte oameni.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt jignită de asta, a bolborosit Kat.

El i-a făcut cu ochiul, iar eu m-am enervat niţel.

— Tu nu prea mai eşti om acum, a subliniat Andrew şi apoi mi-a zâmbit. Şi când începem?

Mai erau doar câteva minute până la lăsarea întunericului.

— Acum. Dar , fiţi atenţi,nu ne îndepărtăm prea mult unii de alţii. Nu ne scăpăm din vedere. Eu sau...

Mi-a trebuit multă voinţă să pronunţ următoarele cuvinte. Mă durea sufletul, la propriu.

— ... Archer o să anunţăm când e momentul să plecăm în siguranţă din oraş. Dacă ne dispar maşinile...

— Doamne, sper să nu se întâmple aşa ceva, a scâncit Luc.

M-am uitat urât la el.

— Dacă ne dispar maşinile, o să găsim o altă soluţie să plecăm. Nu vă faceţi griji. OK?

Câţiva au dat din cap. Ash încă părea să creadă că ne-am pierdut cu toţii minţile, dar Dawson a tras-o jos din maşină.

— Trebuie să mă ajuţi cu o chestie foarte importantă, OK? Îţi cer o favoare uriaşă, a spus el.

Ash a dat din cap cu gravitate.

— Ce?

— Vreau să stai lângă Beth. Să n-o laşi descoperită şi să ai grijă de ea dacă se întâmplă ceva. Poţi să faci asta pentru mine? E viaţa mea. Dacă i se întâmplă ei ceva, mi se întâmplă acelaşi lucru şi mie. Înţelegi?

— Sigur că pot să am grijă de ea, a spus Ash, inspirând adânc. O să fie în siguranţă lângă mine când voi o să alergaţi de colo-colo ca nişte licurici dementi.

Beth s-a strâmbat.

— Pot să ajut şi eu, Dawson. Nu sunt...

— Ştiu că poţi să ajuţi, iubito. I-a cuprins obrajii în palme. Nu cred că eşti slabă, vreau doar să fii prudentă.

Ea părea gata să îl contrazică, iar eu începusem să-mi pierd răbdarea şi în acelaşi timp îmi părea rău de fratele meu. Numai Dumnezeu ştie cât timp mi-ar trebui mie să o conving pe Kat să nu se arunce în faţa unui pluton de execuţie. Apropo de asta...

— Nici să nu îndrăzneşti s-o spui, a zis Kat, fără să se uite la mine.

Am râs.

— Mă cunoşti aşa de bine, Kitten.

Beth a cedat şi a rămas în grija lui Ash. Slavă Domnului, fiindcă oamenii începuseră să ne urmeze exemplul şi acum coborau din maşini şi se mişcau în toate părţile. Un tip şi-a desfăcut o cutie de bere şi a pus-o pe capota maşinii, admirând înserarea. Ar fi mers o bere în momentele astea.

— Gata? l-am întrebat pe Andrew.

Andrew şi-a trosnit oasele gâtului.

— O să fie o chestie super-mişto.

— Te rog, ai grijă, l-a implorat Ash.

El a dat din cap.

— Mă descurc. Apoi a trecut pe lângă mine cu un mers legănat. O scenă? Nicio problemă.

M-am întors şi am simţit nevoia să stau puţin. Nu mai era cale de întoarcere. Am văzut-o cu coada ochiului pe Ash cum traversează strada împreună cu Beth şi se opreşte pe trotuar sub un pâlc de palmieri.

— Să stai aproape de mine, i-am spus lui Kat.

Ea a dat din cap, uitându-se după Andrew, care înainta lejer printre maşini.

— Nu plec nicăieri. A făcut o pauză şi şi-a muşcat buzele. Aproape că nu-mi vine să cred că o să faceţi asta.

— Nici mie.

Kat s-a uitat la mine şi apoi a râs.

— Te-ai răzgândit cumva?

Am zâmbit ironic.

— Cam târziu pentru aşa ceva.

Şi aşa era. Andrew a urcat pe trotuar, îndreptându-se spre enorma corabie de piraţi. În spatele lui erau o grămadă de oameni. Mulţi dintre ei aveau aparatele de fotografiat la gât. Perfect.

— Ce crezi că o să facă? a întrebat Kat, muşcându-şi în continuare buza de jos.

Trebuia să recunosc, făcea tot posibilul să pară curajoasă, dar vedeam bine cum îi tremură mâinile şi cum se uită mereu de-a lungul străzii, de unde se apropiau cu siguranţă cei de la Daedalus. Era puternică, iar eu eram mereu uimit de ea.

— Cum spuneai tu? am încercat eu să-i distrag atenţia. O să se transforme într-o firmă luminoasă.

I-au strălucit ochii.

— Ar trebui să fie distractiv.

Andrew a sărit pe marginea bazinului în care se afla corabia. M-am încordat când am văzut câţiva oameni întorcându-se spre el. Mi s-a părut că timpul s-a oprit în loc un minut întreg, apoi Andrew, cu zâmbetul ăla tâmpit pe faţă, şi-a desfăcut braţele.

Conturul corpului a început să se estompeze.

Am auzit inspiraţia profundă a lui Kat.

Iniţial nimeni nu a observat schimbarea, dar apoi tricoul alb al lui Andrew şi tot corpul s-au înceţoşat.

Din mulţime s-au auzit nişte murmure.

Apoi Andrew a dispărut. Plecat. Puf.

Strigătele de uimire erau din ce în ce mai puternice, o adevărată simfonie de ţipete speriate şi de exclamaţii tulburate. Şoferii se holbau din maşini. Pietonii se opriseră în mijlocul drumului, unul după altul, ca într-un joc de domino.

Andrew a reapărut în forma lui reală. Înalt de aproape doi metri, corpul lui strălucea mai puternic decât oricare stea de pe cer sau decât luminile de pe Strip. O lumină albă, pură, cu contur albastru. Lumina lui era ca un far care atrăgea privirile tuturor din stradă. Tăcere. Frate, era aşa de linişte, încât ai fi putut auzi un greiere muşcând dintr-o muscă.

Aplauzele tumultuoase care au urmat mi-au acoperit valul de înjurături. Andrew era acolo, sus, în faţa corăbiei ăleia nenorocite de piraţi, şi lumina de parcă i-ar fi băgat cineva în fund o armă nucleară, iar lumea aplauda?

Paris a venit lângă mine şi a început să râdă.

— Am impresia că s-au văzut chestii şi mai ciudate pe străzile din Vegas.Ha. Avea dreptate.

Din mulţime au început să se aprindă blitzurile aparatelor de fotografiat. Andrew, care se pare că în adâncul sufletului era un artist, a făcut o plecăciune şi apoi s-a îndreptat. A şi ţopăit puţin.

Am dat ochii peste cap. Pe bune?

— Uau, a spus Katy, lăsând brusc braţele jos. Nu pot să cred că a făcut aşa ceva.

— Cred că e timpul să mă alătur şi eu distracţiei, a spus Paris, şi a pornit printre maşini.

S-a oprit pe banda cealaltă lângă un BMW roşu, condus de un bărbat între două vârste, şi a trecut în forma reală. Bărbatul a sărit din maşină şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

— Ce dracu'… a ţipat el, holbându-se la Paris. Ce dracu' e asta?

În forma lui reală, Paris a alunecat printre maşini, îndreptându-se spre mulţimea adunată în faţa corăbiei de piraţi şi a lui Andrew. S-a oprit puţin mai departe de ei şi lumina lui a pulsat o dată, strălucitoare şi intensă. Valul de fierbinţeală care a venit dinspre el i-a silit pe mai mulţi gură-cască să se dea un pas în spate.

Dee se urcase pe capoata unei maşini la câţiva metri mai în spate şi stătea acolo, înaltă şi dreaptă, iar vântul uşor îi învolbura părul, aruncându-i-l pe faţă. În clipa următoare a trecut în forma reală.

Cuplul care se afla în maşină a fugit în grabă pe trotuar, apoi cei doi s-au întors şi au privit-o pe Dee cu gura căscată.

A urmat apoi Dawson. El rămăsese aproape de Beth şi Ash, în partea cealaltă a străzii. Când a trecut în forma reală, mai mulţi oameni au început să ţipe.

— Vorbesc serios, Kitten, nu te îndepărta de mine.

Ea a dat iar din cap.

Am auzit de la distanţă elicopterul. Fără îndoială că se întorsese să mai inspecteze o dată bulevardul. Avea acum ocazia să observe nişte chestii.

Oamenii erau tot mai tulburaţi, şi neliniştea lor parcă îngreuna aerul fierbinte. Greutatea asta ajunsese până la mine şi parcă mă mânca pielea, dar apoi am abandonat înfăţişarea umană.

Ca şi cum ar fi apăsat cineva butonul de pauză, toţi oamenii din jurul nostru au încremenit. Mâinile lor se încleştaseră pe aparatele de fotografiat şi pe telefoane. Uimirea din ochii lor a trecut din surpriză în confuzie, apoi, încet, a apărut frica. Au început să se uite unii la alţii. Unii dintre ei au vrut să se îndepărteze de locul unde se afla Andrew, dar nu puteau pleca prea departe din cauza aglomeraţiei.

Trebuie să facem ceva mai şocant, am auzit vocea lui Dawson infiltrată printre gândurile mele. *Vezi firma aia de la Treasure Island? Mă duc s-o sting.*

Ai grijă să nu răneşti pe cineva, i-am spus eu.

Dawson a plutit în spate un pas. A ridicat mâna, ziceai că vrea să prindă o stea. Curentul electric a început să pârâie în aer, încărcându-l cu energie statică. Sursa a făcut flamă şi s-a înfăşurat în jurul braţului său ca un şarpe. Lumina i-a explodat în palmă, a ţâşnit sus, în aer, traversând cele patru benzi ale bulevardului. S-a curbat deasupra corăbiei şi s-a izbit în firma luminoasă.

Explozia orbitoare care a urmat a transformat noaptea în zi pentru o clipă. Apoi energia s-a plimbat pe panoul luminos, a coborât pe el şi a aprins în ochii craniului gigantic de sub firmă o ploaie de scântei.

Andrew pusese ochii pe turnul Venetian, cu luminiţele lui galbene din vârf. S-a întors spre mine. M-am răsucit un pic şi am chemat Sursa. Chiar mă simţeam ca cineva care poate în sfârşit să ia o gură de aer după ce a stat sub apă câteva minute. Lumina s-a arcuit din mâna mea, s-a lovit de turn şi a stins beculeţele într-un foc de artificii.

Cam atunci şi-au dat seama şi oamenii că de fapt nu asistă la un spectacol, vreo iluzie optică sau ceva la care poţi să stai să priveşti. Poate n-au înţeles exact ce se întâmplă, dar instinctele lor, ce fel or fi fost ele, le-au declanşat reacţia de fugă.

Acum era o chestiune de supravieţuire să fugi de necunoscutul acela rău şi ameninţător... fotografiind în acelaşi timp şi spectacolul.

Nu se poate să nu iubeşti pasiunea asta a oamenilor de a imortaliza totul cu aparatul de fotografiat sau de filmat, zici că e o calitate înnăscută.

Oamenii alergau în toate părţile ca furnicile, abandonându-şi în grabă maşinile. Fugeau cu toţii pe străzi, un şuvoi de toate formele şi mărimile, se împingeau şi cădeau. Un individ a dat peste Kat, obligând-o să se îndepărteze de maşină. O clipă am scăpat-o din ochi în haosul creat. M-am repezit spre ea, dând la o parte oamenii ca la Marea Roşie. Ţipetele lor speriate îmi răsunau enervant în urechi.

Kat!

Mi-a răspuns şi cu voce tare, şi în gândul meu.

— Sunt aici!

A apărut din spatele unei femei care stătea încremenită în faţa mea. Expresia şocată de pe faţa palidă a femeii parcă mi-a trezit un sentiment de vinovăţie, dar apoi Kat a apărut în faţa mea, cu ochii mari.

— Cred că am atras suficient de mult atenţia, mi-a spus ea, respirând adânc.

Crezi? I-am atins braţul şi scânteia plăcută care s-a produs în urma atingerii noastre m-a umplut de fericire.

S-au apropiat de noi Luc şi Archer.

— N-ar trebui să dăm la o parte nişte maşini?

— Bună idee. Ţine-o pe Kat lângă tine.

Mi-am concentrat atenţia pe coloana de maşini din faţa noastră. Patru benzi. Toate pline cu automobile, de la rable până la maşini de lux, pe care chiar îmi părea rău să le zgârii.

Archer a venit lângă mine.

— Te ajut şi eu.

S-a ocupat de o bandă, iar eu m-am concentrat pe cea din faţa Hummerului. Pentru noi e mai simplu să împingi obiecte decât să le aduci spre tine. Era nevoie doar de o descărcare de energie care acţiona ca o undă de şoc.

Am întins mâna şi am văzut cum maşina din faţa mea începe să se zgâlţâie din toate încheieturile, hodorogind din toate piesele de motor. Apoi s-au urnit într-o parte. Una după alta, maşinile au alunecat în lateral, ca şi cum un uriaş invizibil şi-a trecut braţul peste stradă. Am făcut asta până departe, apoi m- am oprit, ştiind că cei de la Daedalus probabil şi-au dat seama de acum ce se întâmplă.

M-am întors spre Andrew şi l-am văzut aruncând în draci globuri de energie. Ascuns într-un autocar turistic era un puşti care îl filma cu telefonul.

M-a cuprins o oarecare nelinişte. Toate astea vor fi pe YouTube în câteva secunde. De la distanţă se auzeau sirene. Cu toate maşinile alea înghesuite în spatele nostru, mă îndoiam că poliţia va ajunge prea curând aici.

— Uite! a ţipat Kat, arătând spre cer.

Deasupra capetelor noastre, un elicopter făcea cercuri în jurul zonei, iar reflectoarele lui inundau cu lumină locul unde se afla Andrew. Nu era un elicopter militar. Pe el era sigla KTNV 13 News. La naiba. Au ajuns aici înaintea poliţiei.

— Toate astea vor fi transmise live, a spus Kat şi s-a dat un pas în spate. Mă privea cu ochii mari. O să transmită live ,o să apară la toate posturile de televiziune, peste tot.

Nu ştiu cum de nu mă gândisem până atunci la asta. Nu că nu mi-aş fi dat seama ce facem aici, dar abia când am văzut elicopterul postului de ştiri survolând bulevardul, am avut revelaţia. Imaginile astea aveau să ajungă în redacţie, şi de acolo vor fi transmise în câteva secunde în toată ţara. Guvernul ar fi putut să împiedice transmisia câtorva înregistrări, poate chiar a câtorva sute de înregistrări, dar aşa ceva?

Asta nu aveau cum să oprească.

Cel mai probabil, chiar în clipa asta oamenii stăteau în faţa televizoarelor, urmărind aceste evenimente, fără să priceapă cu adevărat ce este acolo, dar conştienţi că asistă la nişte fapte serioase.

— La nişte fapte colosale, a spus Luc încântat, fapt care demonstra că nemernicul trăgea cu urechea la ce gândeam eu. Ai reuşit, frate. Nu au cum să muşamalizeze aşa ceva. Toată lumea va afla că pământenii nu sunt singurele fiinţe care populează planeta asta.

Mda, era ceva... colosal.

M-am uitat iar pe stradă. Încă mai erau câteva persoane care se uitau la ce fac Andrew şi Dawson. Alergau amândoi în zigzag peste maşinile din spatele nostru, ca într-un joc de Frogger extraterestru.

Asta vedeau oamenii din toată lumea.

Era imposibil să explice aşa ceva. Cei de la Daedalus cred că au intrat în vrie.

— Asta ai vrut, nu?

Archer s-a încruntat, uitându-se la un om care traversa strada în fugă.

— Să ieşi în public. Ai reuşit să...

Dintre două hoteluri mari a apărut un elicopter întunecat - o mare pasăre neagră. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama că ăsta e un elicopter militar. Zbura deasupra noastră fără nicio lumină, spre deosebire de elicopterul postului de ştiri, şi urmărea mişcările lui Dawson şi Andrew.

A înconjurat Treasure Island şi apoi a dispărut în spatele hotelului enorm. Senzaţia de nelinişte s-a amplificat. Am luat-o pe Kat de mână şi în acelaşi moment l-am strigat pe fratele meu.

El s-a oprit în faţa unui BMW roşu, stând ghemuit în forma lui reală. Când a simţit ce îi transmit, a ţâşnit de pe maşină şi a tras-o pe Dee de pe maşina de alături, după care au coborât amândoi pe stradă.

Nicidecum prea devreme, aş putea să spun. Pasărea neagră se reîntorsese, şi s-a ridicat, zburând în lateral, de parcă şi-ar fi pregătit poziţia...

— Am o presimţire nasoală în legătură cu asta, a spus Luc, mergând cu spatele. Archer. Crezi că...

Eu am văzut-o primul ,scânteia minusculă de pe burta elicopterului. Neînsemnată. O luminiţă abia vizibilă, care părea că e imposibil să mă îngheţe sau să mă doboare mort la pământ. Şuvoiul alb de fum, profilat pe cerul albastru-închis, mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.

M-am răsucit instantaneu spre Kat, care era împietrită, am tras-o la pieptul meu şi m-am trântit împreună cu ea pe asfaltul cald, acoperind-o cu trupul meu.

S-a auzit un trosnet puternic, ea a tresărit şi am strâns-o mai tare.

Simţeam oroarea ca pe o piatră în stomac. Furia era un acid care îmi circula prin vene. Elicopterul de la postul de ştiri a început să se răsucească bezmetic, cu o coloană de fum ridicată din coadă. S-a învârtit un pic în aer, reflectoarele lui au ajuns pe corabia de piraţi, apoi au trecut în spatele ei. Se răsucea mereu mai jos, îndreptându-se fix spre Treasure Island.

Explozia a cutremurat toate maşinile. Kat s-a răsucit în braţele mele şi a ţipat, voia să se uite în sus. Dar eu nu voiam să vadă asta. Am ţinut-o strâns, cu faţa lipită de pieptul meu. Ştiam că atingerea mea e fierbinte şi că nu putea să o suporte prea mult, dar nu voiam să vadă asta.

Doamne Dumnezeule... Cineva gândea la fel ca mine. Dawson? Dee? Archer? Luc? Unul dintre Thompsoni? Nu ştiam cine.

Din mijlocul hotelului au ţâşnit flăcări, o lumină portocalie care a cuprins imediat clădirea. Valuri de fum gros s-au ridicat de acolo, acoperind cerul. Archer stătea îngheţat lângă Hummer.

— Au făcut-o. La naiba... l-au doborât - l-a *doborât* armata.

Capitolul 29

DAEMON

S-a instalat imediat panica, o panică aşa cum nu mai văzusem vreodată. Oamenii ieşeau în fugă din hotel - cei care reuşiseră să scape se împrăştiau în curte şi pe străzi.

Am ridicat-o de jos pe Kat, tot în forma mea reală. Ea a spus ceva, dar cuvintele ei se pierdeau în haosul de ţipete din jur. Dumnezeule. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, nu mă gândisem niciodată că ar face rău şi oamenilor, dar se pare că subestimasem determinarea cu care îşi apără ei secretele.

— Dar e prea târziu, a spus Luc şi a apucat de mână o femeie care se împiedicase şi căzuse în genunchi.

A ridicat-o. Obrazul ei era plin de sânge şi arsuri.

— N-au cum să oprească ce s-a văzut deja. Şi, uite.

M-am răsucit şi am întors-o cu mine şi pe Kat. Se uitase prea mult la faţa desfigurată a femeii. Bărbatul care fusese în maşina pe care se urcase Dee încă mai filma totul ,pe noi, cu telefonul.

Am acoperit-o pe Kat cu trupul meu şi m-am întors la Luc. Pusese mâna pe fruntea femeii şi stătea acolo încremenit ca o statuie. O vindeca.

— Pleacă, i-a spus el, după ce a terminat.

Femeia se tot uita la el. Avea un fel de costumaţie - sutien şi fustă de piele.

— *Pleacă.*

Ea a luat-o la fugă.

Archer s-a răsucit spre noi.

— Vin.

Veneau.

Bărbaţi în uniforme SWAT, înarmaţi până în dinţi, începeau să umple trotuarele - nu trupe SWAT din Vegas. De la Daedalus - militari. Cu nişte puşti uriaşe.

PEP.

Ei au început să tragă primii - o flacără roşie a ţâşnit drept spre Andrew.

Andrew a evitat lovitura, zburând de pe zidul pe care se afla. Dinspre el a ţâşnit un glob de energie, iar globul a explodat în faţa soldaţilor care veneau spre el. Asfaltul s-a crăpat şi s-a ridicat în bucăţi, făcându-i pe câţiva să cadă. Au început să tragă. Lumini roşii tăiau aerul. În spatele soldaţilor în uniforme negre veneau alţii, în uniforme de camuflaj.

— Rahat, a mârâit Archer. Se îngroaşă gluma.

Mersi de pont, căpitane Idiot. Am tras-o pe Kat în spatele meu şi am izbit cu putere piciorul în asfalt, făcând o fisură lungă. Am ridicat braţele şi am lăsat Sursa să mă cuprindă.

Am pus mâinile pe portbagajul unui Mercedes care era în faţa mea. Am trimis un şoc electric peste maşină. Am

ridicat-o şi am aruncat-o ca pe un frisbee spre soldaţii care se apropiau, împrăştiindu-i ca pe nişte gândaci de bucătărie. Maşina a zburat prin aer, s-a învârtit şi s-a învârtit, până s-a izbit de un palmier, doborându-l la pământ.

Lumina roşie pulsa deasupra capetelor noastre, între mine şi Archer, gata să îl nimerească pe Luc. M-am întors încet. A nu, nu cred că aţi făcut aşa ceva.

Energia a ţâşnit din mine într-un val exploziv, a lovit patru dintre cei cinci soldaţi din faţă, proiectându-i într-un autocar.

La dreapta noastră a ajuns o altă şarjă roşie, iar eu m-am întors repede s-o iau pe Kat, când l-am văzut pe Paris apărând brusc în faţa mea. S-a izbit de Luc, ca să-l dea la o parte din calea loviturii PEP.

Paris a fost lovit în plin.

S-a oprit brusc, cuprins de spasme, şi a trecut din forma umană în cea de luxen, iar şi iar. Electricitatea scânteia pe trupul lui, explodând în dreptul umerilor şi al genunchilor. Apoi a rămas nemişcat, lumina lui a început să se estompeze şi s-a prăbuşit la pământ. De sub el a început să se scurgă un lichid albastru strălucitor.

Mort.

Luc a scos un sunet inuman, după care s-a pierdut într-o strălucire puternică. S-a ridicat la câţiva metri în aer, iar sub el energia statică se scurgea ca nişte degete. Lumina lui a pulsat o singură dată, strălucitoare ca soarele la amiază, apoi s-au auzit ţipete. Mirosul de carne arsă a umplut aerul.

S-au auzit împuşcături, proiectilele zburau pe lângă urechile mele şi se loveau în maşini. Se pare că aduseseră şi artileria grea, care trăgea în draci cu arme tradiţionale.

Dawson a plecat de lângă mine şi a atins cu degetele un sedan. L-a proiectat într-un autobuz, blocându-i pe soldaţi.

Rămâi în spatele meu, am avertizat-o pe Katy când am simţit că vrea să iasă.

Pot să ajut.

Poţi să mori. Aşa că rămâi în spatele meu.

Simţeam furia care iradia din ea, dar a strâns din dinţi şi a rămas acolo. Erau însă probleme şi mai mari. Zgomotul unor cauciucuri grele ne-a atras atenţia. Se pare că reuşiserăm să eliberăm drumul, fiindcă acum din norul de fum şi-a făcut apariţia o adevărată escadrilă de Humvee, care venea spre noi, plus un... Ăla e tanc?

— Cred că e o glumă, a spus Kat. Cam ce ar vrea să facă cu ăla?

Tunul tancului s-a îndreptat spre locul unde ne aflam noi, strălucind ca o inscripţie LOVEŞTE-MĂ ACUM, TE ROG ŞI MULŢUMESC.

— Rahat, a spus Archer.

Andrew a izbit cu pumnul capota unei camionete, venind în fugă dintre maşini. Din ea au ţâşnit flăcări, iar Andrew a aruncat-o spre tanc pe post de proiectil Molotov. Soldaţii au ieşit în grabă din el, împrăştiindu-se înainte ca acesta să explodeze. Tancul a bubuit ca o pocnitoare, a zburat pe tot bulevardul şi a ajuns în grădinile de la Venetian, rostogolindu-se în parcare.

Inima îmi bătea ca un ciocan şi am ridicat de jos bucăţile sparte de asfalt. Le-am aruncat spre poliţişti, obligându-i să se retragă. Totul se întâmpla foarte repede. Soldaţii apăreau de peste tot, iar Luc îi ataca fără milă. Din josul bulevardului veneau poliţişti care trăgeau în tot ce mişcă. Oamenii, oamenii nevinovaţi, se ascundeau, ţipând, în spatele maşinilor. Dee încerca să-i gonească de pe stradă spre aleile laterale mai sigure, dar ei erau paralizaţi de frică. În fond, strălucirea ei îi orbea de-a dreptul. Dee şi-a luat înfăţişarea umană în faţa unui bărbat şi a unei femei care ţineau strâns de mână doi copii.

— Plecaţi de aici! a ţipat ea. Plecaţi! Plecaţi acum!

Ei au avut o secundă de ezitare, apoi şi-au luat copiii în braţe şi s-au repezit spre trotuarul pe care şi acum Ash stătea ca un gardian lângă Beth.

Lumina roşie mi-a trecut prin faţă, făcându-mă să mă învârt în loc. S-a ridicat un arc de lumină albă şi am auzit un corp care cade la pământ în spatele meu. Am văzut-o pe Kat în faţa mea, cu pupilele strălucitoare. M-am întors încet şi am văzut un soldat la pământ, cu o armă PEP în mâna inertă.

— Pot să ajut, mi-a spus ea.

Mi-ai salvat viaţa. M-am întors spre ea. *Asta-i tare.*

Ea a clătinat din cap şi s-a uitat la mine.

— Trebuie să... Doamne Dumnezeule, Daemon. Daemon. Mi s-a oprit inima când am simţit frica din vocea ei. Am pornit spre ea, şi apoi am simţit. Am simţit până în măduva oaselor. L-am văzut pe Dawson că se opreşte. L-am văzut pe Andrew că se întoarce.

Deasupra firmelor luminoase de la Caesar’s Palace şi Bellagio, nori întunecaţi se mişcau uluitor de repede, acoperind strălucirea stelelor. Dar nu erau nori... şi nici lilieci.

Erau arumi.

KATY

În câteva secunde, lucrurile au trecut de la nasol la naşpa.

Din momentul în care Daemon ne anunţase planul şi până în momentul în care militarii au doborât elicopterul cu civili nevinovaţi, nu îmi imaginasem nicio clipă că se va ajunge chiar până aici. Nu intenţionaserăm decât să-i luăm prin surprindere - să provocăm puţin haos ca să putem fugi.

Nu intenţionaserăm să declanşăm un război.

Acum Paris era mort şi spre noi se îndreptau creaturi mai monstruoase decât monştrii de sub pat.

Nu mi-am făcut nicio clipă iluzii că umbrele negre care acopereau cerul erau aici din întâmplare. Da, bine, era un spectacol grozav susţinut de luxeni, dar arumii ăia, să apară şi ei, aşa, ca să se distreze? Era exclus.

Erau aici datorită lui Daedalus, fiindcă lucrau pentru ei.

Norul compact s-a dezintegrat şi s-a împrăştiat peste tot ca nişte şuvoaie de ulei negru. S-a lăsat în spatele hotelului Caesar’s Palace, a dispărut o secundă şi apoi a explodat pe o aripă a clădirii. Cioburi de sticlă şi bucăţi de moloz au sărit în aer.

Am deschis gura să ţip, dar nu a ieşit niciun sunet.

Pe bulevard apăruse un arum care se mişca aşa de repede, încât nu avea nevoie nici de o secundă ca să ajungă unde voia.

A zburat peste un Hummer şi s-a izbit în Andrew, ridicându-l la câţiva metri în aer. Urletul de groază al lui Ash m-a cutremurat. Arumul şi-a luat forma obişnuită în aer, cu pielea neagră şi lucioasă ca obsidianul. L-a aruncat pe Andrew ca pe o păpuşă de cârpă, nimic mai mult.

Un alt arum se apropia pe bulevard, zburând în zigzag printre maşini. S-a ridicat, l-a prins pe Andrew şi s-a aruncat cu el drept în piscina de la Treasure Island.

Daemon s-a desprins de la sol ca un glob uriaş de lumină, s-a ridicat în aer şi s-a repezit la celălalt arum, care se îndrepta spre piscină. S-au izbit unul în altul, un amestec de întuneric şi lumină, rostogolindu-se în aer ca o ghiulea de tun. Dawson a pornit şi el spre ei, aruncând fulgere roşii.

Arumul apăruse cu Andrew la suprafaţa apei, şi-a luat avânt şi l-a izbit în piept. Andrew a avut un spasm şi lumina lui a început să licărească uşor.

M-am repezit spre el, dar nişte braţe m-au prins de mijloc.

Nu era o îmbrăţişare prietenească.

Am fost cuprinsă de panică, am simţit cum sunt ridicată de la pământ exact în clipa în care arumul l-a ridicat în aer pe Andrew. A urmat o altă pulsaţie de lumină şi apoi Andrew... o, Doamne...

Urletul lui Ash a confirmat ceea ce credeam şi eu. Am văzut cum trece în forma ei reală, apoi din nou în formă umană, de parcă nu se mai putea controla. Pe străzi s-a prelins un val de energie. În clipa următoare m-am trezit pe spate, cu respiraţia tăiată şi privind o faţă acoperită. Abia respiram şi eram incapabilă să mă gândesc ce să fac. Eram înlemnită de uluială şi groază. Paris era mort. Andrew era mort.

Ţeava unei arme cu aspect ciudat era îndreptată spre mine.

— Nici să nu te gândeşti să faci vreo mişcare, a spus vocea aceea înăbuşită.

Creierul meu nu mai procesa lucrurile la viteză normală, se grăbea. Uitându-mă în sus şi văzând în casca lucioasă propriii mei ochi cuprinşi de groază, partea umană din mine a început să se manifeste. Mă simţeam cuprinsă de furie, şi asta îmi făcea bine. Nu era frică, nu era panică, nu era suferinţă. Era putere.

Urletul care se tot chinuia să iasă din mine, genul ăla de urlet care îţi rămâne în urechi zeci de ani, şi-a dat drumul. Nu ştiu cum am făcut, dar soldatul cu arma lui nu au mai fost deasupra mea. În jurul meu, maşinile zăngăneau şi se mişcau, răsucindu-se.

Geamuri au explodat, umplând strada şi pe mine cu cioburi minuscule. Împunsăturile mici de durere nu mai contau.

Cine ştie unde dispăruse soldatul? Pur şi simplu nu mai era, şi altceva nu mai avea importanţă. M-am ridicat de jos şi m-am uitat în jur. Din Treasure Island şi Caesar’s Palace se revărsau valuri de foc. Hotelul Mirage fumega. Maşinile nu mai aveau geamuri. Strada era acoperită de cadavre. Nu mai văzusem niciodată o asemenea distrugere, nu în viaţa reală. M-am uitat după Daemon şi prietenii mei, pe el l-am văzut prima dată. Se lupta cu un arum, nu era altceva decât o ceaţă negru-albă. Archer se lupta cu arumul din piscină, iar Dee scotea din apă trupul lipsit de viaţă al lui Andrew. Pe faţa şi pe părul ei şiroia apa. L-a sprijinit de perete şi l-a luat în braţe. Scena asta... mă durea în tot corpul.

M-am întors spre locul în care Ash încă o mai păzea pe Beth. Era acum în formă umană şi părea sfâşiată, oscilând între dorinţa de a-şi ţine promisiunea făcută lui Dawson şi dorinţa de a se duce la fratele ei. Puteam să fac şi eu

ceva. Să stau eu cu Beth, ca Ash să poată merge acolo unde ar trebui să fie.

Elicopterul militar îşi făcuse iar apariţia şi mi-a oprit înaintarea. De nu ştiu unde, a apărut Archer. Sursa radia din el ca un val de lumină, apoi a aruncat mâinile în sus. Un fulger de lumină albă a lovit burta elicopterului şi l-a trimis învârtindu-se spre unul dintre cazinouri. Impactul a fost asurzitor, iar mingea de foc care a urmat a luminat cerul ca ziua.

M-am întors spre locul unde se aflase Archer, dar nu mai era acolo, dispăruse ca un ninja. Iisuse.

Am înaintat pe asfaltul crăpat, căutând să ajung spre Beth şi Ash. Luc îi ţinea ocupaţi pe soldaţi. Sau ce mai rămăsese din soldaţi. Era în aer un miros oribil, care îmi întorcea stomacul pe dos, şi mi-am amintit ce pot face originii. După câte se pare, pe lista lor de aptitudini ciudate este înscrisă şi incendierea. M-am chinuit să înaintez pe lângă o camionetă răsturnată.

Beth a întors speriată capul spre mine. Se ţinea strâns de mijloc. Părea îngrozită. Am reuşit să ocolesc un palmier doborât şi eram gata să ajung la ea. Şi atunci m-am trezit zburând în spate. M-am lovit de partea laterală a unui microbuz; impactul mi-a zguduit tot corpul şi mi-a trântit capul pe spate. Pe şira spinării mi s-au înfipt cuţite dureroase. Am alunecat în jos, cu privirea înceţoşată. Mama mă-sii. Ce a durut. Am clipit încet, încercând să-mi limpezesc privirea. M-am întors gemând pe o parte şi m-am sprijinit cu mâinile în asfaltul crăpat. Am încercat să mă ridic, dar braţele îmi tremurau. Toate organele parcă s-au zgâlţâit şi s-au rearanjat. Trebuia să...

Am văzut cu coada ochiului întunericul negru. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că nu era din cauza unui leşin iminent. Am simţit fiori reci pe braţe. Ceva rece îmi apăsa corpul.

Arum.

M-am lăsat la pământ şi m-am băgat sub microbuz, să câştig câteva secunde ca să-mi adun forţele şi să-mi limpezesc mintea. Mirosul de ulei şi fum mă îneca. Am strâns tare din ochi şi m- am târât pe sub microbuz, ignorând zgârieturile asfaltului crăpat. Am reuşit să ies pe partea cealaltă, m-am apropiat mergând ghemuit de un sedan şi m-am prins de portbagaj ca să mă ridic.

Microbuzul a început să se zgâlţâie şi apoi a zburat într-o parte.

Arumul stătea în faţa mea în forma lui umană, palid, cu frumuseţea aia nepământeană, o frumuseţe rece şi îndepărtată care îmi tăia respiraţia şi îmi provoca

repulsie în acelaşi timp. Buzele i s-au strâmbat uşor într-un zâmbet iritant, care m-a izbit ca un aer rece.

Nu a spus nimic când a ridicat braţele.

În jurul meu, aerul a început să freamăte şi eu am făcut câţiva paşi împleticiţi în spate. Auzeam palmierii agitându-se şi metalul scrâşnind în spatele meu. Vântul urla, şi m-am lăsat pe vine în ultima clipă. Copacii fuseseră scoşi din rădăcini şi se îndreptau învârtindu-se spre anim. Mâinile mi-au scăpat de pe maşină, de parcă aceasta ar fi fost atrasă spre el. Un chioşc cu broşuri turistice se învârtea prin aer. Bucăţile de asfalt se ridicaseră de jos, au plutit o clipă şi apoi s-au dus şi ele spre arum. Un ţipăt ascuţit mi-a zgâriat urechile.

O femeie a trecut în zbor pe deasupra mea şi a dispărut undeva în spatele lui. Un alt corp s-a prăbuşit peste grămada care era deja pe stradă.

Arumul era ca o gaură neagră, sugea toate obiectele din jur, trăgându-le spre el. Nici eu nu făceam excepţie. Oricât de mult mă chinuiam să rezist, simţeam cum mi se ridică picioarele de jos.

Degetele lui de gheaţă s-au înfăşurat în jurul gâtului meu şi a aplecat capul spre mine. Nu îmi aminteam să fi văzut până atunci ochii vreunui arum. Aveau cea mai palidă nuanţă de albastru, ca şi cum culoarea se scursese din ei.

— Ce avem noi aici? Arumul vorbise cu voce tare. A inspirat adânc şi a închis ochii de parcă m-ar fi gustat. Un hibrid. Gustos.

Nu eram atât de neputincioasă încât să mă resemnez să devin o gustare intergalactică.

Am aruncat braţul înapoi, să chem Sursa, dar arumul mi-a prins încheietura cu cealaltă mână, gata să mi-o strivească. Inima mi s-a urcat în gât când am simţit răceala obrazului pe care şi-l lipise de al meu. Buzele lui se mişcau lângă urechea mea, făcându-mă să mă cutremur de repulsie.

— S-ar putea să doară. Un pic, a spus el, şi apoi a început să râdă hârâit. OK. S-ar putea să doară foarte tare.

Avea de gând să se hrănească din mine.

Şi părticica aia mică din creierul meu care încă mai funcţiona a zis că ăsta e cel mai nenorocit mod de a-ţi încheia socotelile cu viaţa. După toate câte se întâmplaseră - Daedalus, arme, gloanţe şi toate alea -, aveam să fiu înghiţită de vie.

S-au adunat toate în mine, un amestec de groază şi furie, dezgust şi panică. Se desfăşurau pe rând, ca un arc până atunci presat.

Energia a început să urle în mine, ascuţindu-mi simţurile. Am simţit cum îşi apropie gura de buzele mele, gata să mă atingă. Am simţit cum a respirat adânc şi cum şi-a adunat resursele de putere. Şi am simţit în mine un fel de aspiraţie rece, care îmi agăţase tot interiorul cu cârlige invizibile.

I-am pus mâna în piept şi fluxul de energie a transformat atingerea într-o lovitură puternică. între mine şi el nu era nimic care să atenueze lovitura. Sursa a ţâşnit din mine şi a intrat imediat în arum.Explozia de lumină care a ieşit din mine era intensă.Energia a făcut implozie, despărţindu-ne.

Stelele de deasupra dansau.

Am căzut pe asfalt într-o parte şi m-am rostogolit pe spate. Arumul era suspendat în aer, cu braţele şi picioarele desfăcute larg. Corpul lui s-a scuturat o dată, şi încă o dată. Din punctul de lumină din piept, urma pe care o lăsase Sursa când l-a lovit, au început să apară fisuri subţiri de lumină albă, care i-au cuprins tot corpul.

S-a dezintegrat în mii de bucăţele.

Dumnezeule mare...

În timp ce mă ridicam cu greu de jos, răsucită de mijloc, privirea mi s-a intersectat cu privirea unui tânăr. Arăta ca cineva care era pus pe pilot automat, vedea totul dar nu înţelegea prea bine ce se întâmplă. Mi-a plăcut într-un fel de el. Eram convinsă că şi eu avusesem expresia asta „ce mama dracului” când l-am văzut pe Daemon oprind camionul şi mi-am dat seama că nu e ceva omenesc.

Probabil că şi acum aveam expresia „ce mama dracului”.

M-am uitat mai bine la el.

În mâna lui cu încheieturile albite de strânsoare era un smartphone. Totul, înregistrase totul cu telefonul. Inclusiv faţa mea. Era stupid să mă alarmeze aşa ceva într-un moment ca ăsta, mai ales că nu numai pe mine mă înregistrase, dar nu am putut să nu mă gândesc că filmarea asta va fi încărcată pe internet şi va deveni virală la fel ca toate prostiile alea de acolo.

Nu aşa aş fi vrut să afle mama că sunt în viaţă. Poate nu în viaţă şi bine mersi, dar, oricum, activă.

Însă era prea târziu.

Am pornit spre tip, să-i iau telefonul, dar a luat-o la fugă rapid. Puteam să mă duc după el, dar aveam probleme mai mari de rezolvat aici.

Duhoarea de fum şi moarte plutea peste tot. M-am întors împleticindu-mă, cu dureri chinuitoare în tot corpul, spre locul în care îi văzusem ultima dată pe

ceilalţi, având ca punct de reper autocarul roşu. Puştile - armele alea PEP - nu făceau rău numai hibrizilor şi luxenilor. Stâlpii de lumină erau rupţi de la mijloc sau topiţi, gata să se prăbuşească. Toată strada era punctată de focuri.

Cadavrele erau semănate peste tot.

Am înaintat printre ele, strâmbându-mă la vederea hainelor topite şi arse, a rănilor adânci şi a pielii carbonizate. Mi se părea absolut inutil să se ajungă la un număr aşa de mare de victime inocente. Luxenii străluceau ca nişte becuri ambulante şi chiar şi hibrizii erau destul de vizibili. Se părea că soldaţilor nu le păsa câţi oameni pier în focul lor distractiv. Erau nebuni?

Şi ştiam şi cum va explica guvernul toate astea - că era vina noastră, că luxenii erau responsabili, cu toate că ei deschiseseră ostilităţile şi omorâseră atâţia oameni nevinovaţi.

Mi se întorcea stomacul pe dos văzând toate cadavrele alea, dar am continuat să înaintez, până când am simţit căldura aceea cunoscută pe ceafa. Am ridicat capul şi l-am văzut pe Daemon în forma lui umană luptându-se corp la corp cu un soldat. Mi-a sărit inima când am văzut că soldatul se repede la el, dar Daemon s-a repliat şi l-a doborât cu o singură lovitură. S-a uitat spre mine şi privirile ni s-au întâlnit. Părul îi era ud, îi atârna în şuviţe pe frunte şi pe tâmple. Ochii îi străluceau ca diamantele. O expresie de uşurare i-a luminat chipul, a clătinat din cap cu o emoţie intensă în ochi.

Departe, pe Strip, s-a văzut o flacără mare, roşie, care mi-a amintit cât sunt încă de periculoase străzile. Am mai făcut un pas şi le-am văzut pe Ash şi Beth apărând de după un Humvee răsturnat. Am fost bucuroasă să le văd în viaţă, deşi lacrimile curgeau şiroaie din ochii lui Ash. Fratele ei...

Am inspirat adânc. Atât de multă...

— Kat! a urlat Daemon.

Am simţit că sunt prinsă de mijloc de nişte braţe puternice. Instinctiv, am vrut să lovesc, să mă lupt, dar am fost trasă înapoi cu o fracţiune de secundă înainte ca o lumină roşie să ajungă chiar în locul în care mă aflasem. Proiectilul din arma PEP a trecut pe alături, îndreptându-se fix spre Beth. Am auzit urletul furios al lui Dawson şi timpul a început parcă să se târască. Braţele care mă ţineau au slăbit un pic strânsoarea. Vocea lui Archer urla în urechea mea. Daemon fugea, sărind pe maşini.

Ash s-a întors spre Beth, cu o viteză incredibilă, ca un glonte. A prins fata în braţe şi s-a răsucit cu ea, trăgând-o din raza loviturii.

Proiectilul a lovit-o în spate pe Ash.

Lumina a explodat pe spinarea ei, urmărind parcă reţeaua venelor. Capul i-a zvâcnit pe spate şi genunchii i s-au îndoit. A căzut cu faţa înainte, fără graţia aceea pe care o avea tot timpul.

Nu s-a mai mişcat.

M-am eliberat din braţele lui Archer şi am ajuns lângă ea în acelaşi timp cu Daemon. A apucat-o de umeri şi a întors-o cu faţa în sus. Când capul a căzut inert pe braţul lui Daemon, din gura ei s-a prelins lichidul albastru strălucitor.

De undeva s-a auzit un ţipăt de bărbat, întrerupt brusc de un zgomot sinistru de strivire.

— Ash, a spus Daemon, zgâlţâind-o uşor. Ash.

Ochii ei priveau fix cerul de deasupra noastră. O parte din mine ştia deja, dar altă parte refuza să accepte. Eu şi Ash nu fuseserăm niciodată prietene. Probabil că nici n-am fi fost

vreodată, dar era incredibil de puternică şi eu mă gândeam sincer la ea ca la o vietate care ar fi supravieţuit şi unui atac nuclear.

Dar forma umană atât de frumoasă pe care o avea - trăsăturile acelea atât de extraordinare - a început să se estompeze într-o strălucire palidă, care s-a stins repede. Nu mai era nimic din Ash în braţele lui Daemon, doar o carcasă de piele translucidă străbătută de vene subţiri.

— Nu, am şoptit eu, uitându-mă la Daemon.

El s-a cutremurat.

— Fir-ar, a făcut Dawson. O ţinea în braţe pe Beth, care plângea încetişor. Ea...

Beth a înghiţit în sec.

— Ea mi-a salvat viaţa.

Lângă Dawson, Dee îşi acoperise gura cu mâinile. Nu spunea nimic, dar se citea totul pe faţa ei.

— Copii, chiar trebuie să... Luc apăruse în spatele lui Daemon, dar s-a oprit şi s-a încruntat. La naiba.

Am ridicat capul, dar nu ştiam deloc ce să spun. Şi nici nu avea rost să spun ceva. Undeva a explodat o maşină sau altceva.

— Am un SUV mare pe o stradă mai încolo... încăpem toţi în el, a început Luc. Trebuie să plecăm cât mai e liber drumul. O să trimită mai mulţi soldaţi şi n-o să pot să-i dobor pe toţi. Nici voi nu puteţi. Ni se descarcă bateriile.

— Nu putem să-i lăsăm aici, s-a împotrivit Daemon, încăpăţânat.

A intervenit Archer.

— N-avem încotro. Dacă mai întârziem o secundă, o să rămânem definitiv cu ei... Kat o să rămână cu ei.

Muşchii obrazului lui Daemon au zvâcnit şi m-a durut sufletul pentru el. Ei şi Thompsonii crescuseră împreună şi ştiam că o parte din Daemon încă o mai iubea pe Ash. Nu la fel cum mă iubea pe mine, dar la fel de important.

— Nici eu nu vreau să-l las aici pe Paris, a spus Luc, uitându- se în ochii lui Daemon. Nu merită să fie lăsat aşa, dar nu avem încotro.

În mintea lui Daemon s-a produs probabil un fel de declic, fiindcă a lăsat-o delicat pe Ash jos şi s-a ridicat. M-am dus după el.

— Unde e maşina? a întrebat el cu voce aspră.

Luc a arătat cu mâna spre stradă.

Am întins mâna spre Daemon şi el mi-a luat-o în mâna lui. În urmă cu nu ştiu câte minute eram zece. Acum numai şapte alergam pe strada întunecată, plină de maşini şi cadavre arse şi moloz. Mergeam mecanic, refuzând să mă gândesc la toate astea.

Luc găsise un Dodge Journey şi o camionetă, dar acum nu mai era nevoie decât de o maşină. M-am cutremurat de durere când m-am gândit la asta. Archer a urcat la volanul Journey- ului, cu Luc lângă el.

— Repede, a spus Luc. Mai sunt câteva maşini în faţă, dar circulă, nu mai există blocaje. Oamenii fug din oraş. Trebuie să ne pierdem urma printre ei.

Dawson a ajutat-o pe Beth să urce pe o parte, iar eu şi Daemon am urcat pe partea cealaltă. Am ales bancheta din spate, iar Dee s-a aşezat lângă Beth şi Dawson pe bancheta din mijloc. Nici măcar nu încinseserăm portierele când Archer a demarat.

M-am întors pe banchetă amorţită, uitându-mă pe lunetă, în timp ce goneam printre maşini, evitând la mustaţă oamenii care alergau pe stradă, cuprinşi de panică. Lăsam în urmă oraşul - îi lăsam în urmă pe Andrew, Paris şi Ash.

Mă uitam într-una pe geam, la Vegasul în flăcări.

Capitolul 30

KATY

Drumul a fost tăcut şi încordat. În afară de faptul că toţi ne uitam peste umăr, aşteptându-ne să vedem armata pe urmele noastre, niciunul dintre noi nu ştia ce să spună sau dacă era ceva de spus.

M-am răsucit în braţele lui Daemon, mi-am lipit obrazul de pieptul lui şi am inhalat mirosul lui de pădure, plăcut.

Eram recunoscătoare că mirosul acela de moarte şi distrugere nu rămăsese imprimat în hainele lui. Dacă aş fi închis ochii şi mi-aş fi ţinut respiraţia până când aş fi pierdut câţiva neuroni, puteam să-mi imaginez că suntem la o plimbare prin deşert.

Nu ne mai bătuserăm capul cu centurile de siguranţă. La un moment dat, m-a tras de lângă fereastră şi m-a aşezat între picioarele lui. Nu m-a deranjat. Îmbrăţişarea lui mă liniştea mai mult ca orice, după toate câte fuseseră. Şi cred că avea şi el nevoie de asta. Mi-aş fi dorit să intru în mintea lui, să ştiu la ce se gândeşte acum.

Îi mângâiam uşor pieptul cu degetul, undeva, deasupra inimii, desenând contururi aiurea. Speram să nu fie apăsat de sentimente de vinovăţie.Nimic din ceea ce se întâmplase,morţii aceia, nu fusese din vina lui. Aş fi vrut să-i spun asta, dar nu voiam să rup tăcerea. Se părea că fiecare persoană din maşină suferă după cineva.

Nu fusesem prea apropiată de Andrew şi Ash, şi nici pe Paris nu îl cunoşteam prea bine, dar moartea lor tot mă durea. Fiecare dintre ei murise încercând să salveze pe cineva şi nimeni nu le va şti vreodată numele sau sacrificiile făcute. Dar noi vom şti. Vom fi marcaţi de moartea lor multă vreme de acum înainte, dacă nu toată viaţa.

Daemon m-a mângâiat pe spate şi şi-a trecut degetele prin părul meu încurcat, până când a ajuns la ceafă. S-a mişcat puţin şi i-am simţit buzele pe frunte. Mi s-a strâns pieptul în acelaşi

timp în care mi s-a încleştat şi mâna pe tricoul lui.

M-am întins spre el şi l-am sărutat delicat pe ureche.

— Te iubesc atât de mult.

Corpul lui s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— Mulţumesc.

Nu prea ştiam pentru ce îmi mulţumeşte, dar m-am ghemuit iar la pieptul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii. Mă durea fiecare părticică din corp şi eram obosită, dar mi se părea imposibil să dorm. Cu două ore în urmă, Luc ne spusese că ar fi prea riscant să mergem acum în Arizona, pentru că e mult prea aproape de Vegas. Nici măcar nu observasem în ce direcţie o luase. El spunea că mai avea o casă, undeva, în cel mai mare oraş din Idaho, numit Coeur d'Alene. La încă cincisprezece ore de unde eram acum.

Atunci Dee l-a întrebat cum se face că are atât de multe proprietăţi când nu a împlinit nici cincisprezece ani. M-am gândit că e o întrebare bună.

— Se fac o grămadă de bani cu un club ca al meu, iar favorurile nu sunt ieftine, a spus el. Şi cum îmi place să-mi păstrez opţiunile deschise, mi-am făcut câteva ascunzători prin State. Nu ştii niciodată când ai nevoie de ele.

Dee părea să accepte explicaţia. Şi, oricum, ce altă variantă aveam?

Dimineaţă ne-am oprit la o benzinărie, undeva, în nordul statului Utah. Dawson şi Daemon au coborât să ia ceva de băut şi de mâncat, nu înainte de a-şi schimba înfăţişarea. Ceilalţi am rămas în maşina cu geamuri fumurii, în timp ce Archer a făcut plinul, cu chipul ascuns de o şapcă de baseball pe care o găsise în maşină.

Prea agitată să stau într-un loc, m-am aplecat spre Bethany să văd ce face.

— Doarme, a spus Dee încet. Nu ştiu cum poate să doarmă. Eu nu cred că o să mai pot dormi vreodată.

— Îmi pare rău. Am pus mâna pe scaunul ei. Chiar îmi pare rău. Ştiu cât de apropiaţi aţi fost şi aş fi vrut... aş fi vrut ca o groază de lucruri să fie altfel.

— Şi eu la fel, a spus ea şi mi-a acoperit mâna cu palma ei.

Şi-a rezemat obrazul de spătar şi a clipit de mai multe ori.

Ochii i se împăienjeniseră.

— Nimic din toate astea nu pare real. Sau poate doar mie mi se pare aşa?

— Nu numai ţie. I-am strâns mâna. Eu mereu mă gândesc că o să mă trezesc din somn.

— Şi că vei fi iar cu câteva luni în urmă, chiar înainte de bal, nu?

Am dat din cap, dar genul ăla de dorinţă era un bilet garantat spre depresie. Daemon şi Dawson s-au întors cu braţele pline de pungi.

După ce Archer s-a suit iar la volan, au început să împartă mâncare şi băuturi. Daemon mi-a întins o pungă mică şi verde de chipsuri cu ceapă Funyuns. O să-i dobor pe toţi cu răsuflarea mea.

— Mulţumesc.

— Numai să te abţii să mă săruţi o vreme, mi-a spus el.

Am zâmbit, şi mi s-a părut aiurea să zâmbesc, dar ochii lui au strălucit când m-a văzut şi ştiam că interdicţia de sărut n-o să dureze prea mult. Nu când avea privirea aia.

— Aţi auzit ceva interesant la magazin? am întrebat eu, curioasă.

Daemon şi Dawson au schimbat repede o privire. Nu puteam să-mi dau seama despre ce e vorba, dar am

devenit imediat suspicioasă când Daemon a clătinat din cap.

— Nimic important.

M-am uitat la el printre gene.

El a ridicat o sprânceană.

— Daemon...

A oftat.

— Era un televizor în spatele tejghelei, transmitea live din Vegas. Dar era fără sonor, aşa că nu am auzit ce spuneau.

— Nimic altceva?

A urmat o pauză.

— Câţiva oameni din magazin vorbeau despre extraterestri, spuneau că bănuiau de mult că guvernul ascunde informaţii. Ceva idiot, despre cum s-ar fi prăbuşit un OZN la Roswell prin anii ’50. Sincer, n-am mai stat să ascult.

M-am relaxat puţin. Asta era o veste bună. Măcar nu se auzise nimic deocamdată de vreo mulţime de oameni porniţi să-i linşeze pe extratere tri. Am mers toată ziua, dar kilometrii aceia parcurşi, care măreau distanţa dintre noi şi Vegas, nu ne- au ajutat să ne detensionăm. Avea să treacă mult timp până când ne vom simţi din nou în largul nostru.

Primele lucruri care mi-au atras atenţia în nordul statului Idaho au fost pinii înalţi şi nişte munţi maiestuoşi în depărtare. Oraşul aflat pe malul lacului adânc şi albastru era mic, comparativ cu Vegasul, dar plin de viaţă. Am trecut pe lângă intrarea unui hotel şi am încercat să fiu atentă la indicaţiile pe care Luc i le dădea lui Archer, dar simţul meu de orientare fusese întotdeauna praf. Când a spus „fa dreapta în intersecţie”, mă pierduse deja.

Am mai mers vreo cincisprezece minute sau cam aşa ceva şi am ajuns la marginea unei păduri - parc naţional. Şi dacă până atunci îmi închipuisem că Petersburgul era în mijlocul pustiului, acum îmi dădeam seama că nu văzusem prea multe la viaţa mea.

Maşina sărea pe un drum denivelat de pământ, îngust şi parcă sufocat de pini şi alte conifere perfecte pentru decoraţii de Crăciun.

— Cred că avem şanse mari să ne mănânce ursul pe aici, a comentat Daemon, uitându-se pe fereastră.

— Păi, n-ar fi imposibil, dar măcar nu trebuie să-ţi faci griji că ar fi prea mulţi arumi. Luc s-a răsucit pe scaun şi a zâmbit obosit. Locul ăsta are depozite naturale de cuarţit, dar niciun luxen, din câte ştiu eu.

Daemon a dat din cap.

— Bună treabă.
— Arumii ăia... voi credeţi că au venit acolo doar din întâmplare? a întrebat Dee.
— În niciun caz, a răspuns Archer, uitându-se o clipă în oglinda retrovizoare şi zâmbind un pic, cred că pentru Beth. Daedalus are nişte arumi puşi bine, pe care îi scoate atunci când luxenii... nu stau drepţi. A fost o chestie la un moment dat în Colorado, chiar înainte de a vă prinde pe voi la Mount Weather. O tipă care se afla la locul nepotrivit, într-o situaţie nepotrivită, şi au trimis în scenă un arum.
— L-ai întâlnit şi tu, a spus Luc, uitându-se la Daemon. Ştii tu, arumul ăla din clubul meu, pe care ai vrut tu să-l iei la distrugere? Da, el fusese chemat de MA să rezolve o problemă.
M-am uitat la Daemon, care se încruntase urât.
— Nu mi s-a părut că rezolvă acolo vreo problemă.
Zâmbetul lui Luc avea ceva misterios şi trist în acelaşi timp.
— Depinde cum vezi rezolvarea unei probleme. A făcut o pauză şi s-a întors la loc. Aşa ar fi spus Paris.
M-am ghemuit mai tare lângă Daemon, gândindu-mă că o să-l întreb mai târziu despre asta. Maşina a încetinit pe drum şi printre brazi a început să se vadă în faţa noastră o cabană de lemn - o cabană imensă, cu două niveluri, mare cât două case.
Barul ăla al lui Luc cred că era extraordinar de profitabil.
Maşina a oprit în faţa garajului. Luc a sărit din maşină şi s-a apropiat de uşă. S-a oprit acolo, a ridicat capacul de la o tastatură şi a introdus un cod, cu mişcări rapide şi îndemânatice. Uşa s-a deschis uşor.
— Bag-o înăuntru, a spus el, aplecându-se pe sub uşa care se ridica.
Abia aşteptam să ies din maşină. Fundul îmi amorţise şi, când am coborât pe podeaua de ciment, picioarele îmi tremurau uşor. După ce mi s-a pus puţin sângele în mişcare, am ieşit din garaj la lumina zilei. Era deosebit de răcoare pentru o zi de august, poate în jur de douăzeci de grade. Sau o fi fost septembrie? Nu aveam idee ce lună e, ce să mai vorbesc de zi.
Dar era superb acolo. Se auzeau doar ciripitul păsărilor şi foşnetul animăluţelor din pădure. Cerul avea o plăcută nuanţă de albastru. Da, era frumos aici şi îmi amintea de... casa mea.
Daemon a venit după mine şi m-a prins de talie. S-a aplecat deasupra mea şi şi-a sprijinit bărbia în creştetul meu.

— Să nu mai fugi aşa.

— Nu am fugit.Pur şi simplu am ieşit din garaj,am spus eu, punându-mi mâinile pe antebraţele lui puternice.

El a lăsat capul mai jos şi ţepii din barbă m-au gâdilat pe obraz.

— Prea departe pentru momentul ăsta.

În oricare altă situaţie, replica lui m-ar fi făcut să mă revolt, s-o fac pe diva ofuscată, dar după toate câte se întâmplaseră, înţelegeam de ce spune asta.

M-am răsucit în braţele lui şi mi-am strecurat mâinile în jurul taliei sale.

— Deja lumea a început investigarea casei?

— Dap. Luc zicea că unul dintre noi ar trebui să meargă în oraş să ia ceva de mâncare până nu se înserează. Se pare că o să stăm ceva timp în gaura asta.

L-am strâns cu putere.

— Nu vreau să te duci tu.

— Ştiu. A ridicat mâna şi mi-a dat la o parte părul de pe obraz. Dar numai eu şi Dawson putem să ne schimbăm înfăţişarea. Iar pe el nu am de gând să-l las să plece singur, şi nici pe Dee nu vreau s-o las să se ducă.

Am inspirat adânc şi mi-am îndreptat umerii. Aş fi vrut să mă plâng şi să mă împotrivesc.

— OK.

— OK? N-ai de gând să-mi arunci privirea de Kitten cea rea?

Am clătinat din cap, cu ochii în pieptul lui. Mă cuprinsese dintr-odată o emoţie care îmi pusese un nod în gât.

— Înseamnă că iadul a îngheţat.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetele.

— Hei...

Mi-am lipit capul de pieptul lui şi l-am strâns tare. M-a strâns şi el, cu braţul în jurul mijlocului meu.

— Îmi pare rău, am spus eu, înghiţind în sec.

— S-au întâmplat o grămadă de chestii, Kat. Nu e cazul să ne cerem scuze. Am făcut toţi ce am putut în situaţia dată.

Am ridicat capul, încercând să-mi reţin lacrimile.

— Dar tu? Tu eşti bine?

S-a uitat lung la mine, în tăcere.

— Sper că nu te învinovăţeşti pentru ce s-a petrecut în Vegas, nu? Nu a fost vina ta. Nimic din tot ce s-a întâmplat acolo.

Daemon a tăcut multă vreme.

— A fost ideea mea.

Mi s-a strâns inima dureros.

— Dar toţi am fost de acord cu ea.

— Poate exista şi o altă soluţie.

S-a uitat în altă parte, încordat. Gura lui căpătase o expresie dură.

— Tot drumul până aici m-am gândit la asta. Ce alte opţiuni am mai fi avut?

— Nu mai aveam niciuna.

Îmi venea să intru cumva în el, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Putem fi siguri de asta? Vorbea încet. Nu prea am avut timp să ne gândim bine.

— Nu am avut deloc timp.

Daemon a dat încet din cap, cu ochii pe copacii din depărtare.

— Nici Ash, nici Andrew, nici Paris,niciunul nu merita asta. Ştiu că au fost şi ei de acord şi ştiau care sunt riscurile, dar nu-mi vine să cred că sunt...

M-am întins spre el şi i-am cuprins obrajii în palme. Suferinţa care mi se adunase în piept s-a întins în tot corpul, devenind o durere fizică.

— Îmi pare aşa de rău, Daemon. Aş vrea să mai pot spune şi altceva. Ştiu că ei erau ca nişte rude pentru tine. Şi ştiu că ţineai aşa de mult la ei. Dar moartea lor nu s-a produs din vina ta. Te rog să nu te mai gândeşti la asta. N-aş putea să...

El m-a făcut să tac cu un sărut, un sărut dulce şi delicat, care eclipsa toate cuvintele mele.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a zis după aceea. După asta s-ar putea să mă urăşti.

— Ce? M-am tras în spate, surprinsă de cuvintele lui. Nu te- aş putea urî vreodată.

Şi-a lăsat capul pe umăr.

— Ţi-am dat o mulţime de motive să mă urăşti atunci, la început.

— Da, aşa e, dar asta a fost la început. Acum nu mai e aşa.

— N-ai auzit încă ce vreau să-ţi spun.

— Nu contează.

Parcă îmi venea să-i dau o palmă fiindcă a putut să-şi imagineze aşa ceva.

— Ba contează. A luat o gură de aer. Ştii, când în Vegas începuse să se împută toată treaba, am început să am dubii. Când am văzut că Paris a murit, apoi Andrew şi apoi Ash, m-am întrebat dacă aş mai face încă o dată asta, ştiind care sunt riscurile.

— Daemon...

— Chestia e că am ştiut care sunt riscurile de când m-am dat jos din maşină. Ştiam că ar putea să moară cineva, dar asta nu m-a oprit. Şi când m-am uitat şi te-am văzut

acolo, teafără şi nevătămată, mi-am dat seama că aş fi făcut acelaşi lucru şi a doua oară.

Ochii lui de smarald s-au fixat asupra mea.

— Aş face acelaşi lucru, Kat. Cât de incredibil de egoist sună asta? Cred că asta mă face să merit dezgustul tău.

— Nu, am spus eu, apoi am repetat. Nu. Înţeleg ce îmi spui, Daemon. Dar asta nu mă face să te urăsc.

El şi-a încleştat fălcile.

— Ar trebui.

— Uite, nu ştiu ce să spun. Este sută la sută în regulă? Probabil că nu. Dar înţeleg. Am înţeles şi de ce Matthew i-a turnat pe Dawson şi Bethany şi de ce a încercat să ne toarne şi pe noi. Toţi facem mizerii tâmpite ca să îi protejam pe cei pe care îi iubim. Poate nu e corect, dar... dar asta e.

El s-a uitat lung la mine.

— Şi nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta. Nu când îmi spui mie să nu mă învinovăţesc pentru ceea ce s-a întâmplat cu Adam din cauza unei decizii luate de mine.

Îmi tremura vocea. Aş fi vrut să-i şterg cumva durerea aceea din ochi, suferinţa.

— N-aş putea să te urăsc. Niciodată. Te iubesc, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi nu contează ce o să se întâmple mai departe sau ce s-a întâmplat până acum.

Lacrimile îmi înţepau ochii.

— Te voi iubi mereu. Şi suntem amândoi în povestea asta. Asta nu se va schimba niciodată. Înţelegi?

Mi s-a oprit inima când am văzut că nu spune nimic.

— Daemon?

El s-a mişcat aşa de repede, încât m-a speriat. M-a sărutat iar. Nu era acelaşi sărut dulce şi delicat de mai devreme. Era aprig, intens şi puternic - o mulţumire şi o promisiune în acelaşi timp. Sărutul acela m-a dărâmat şi m-a reconstruit la loc. Sărutul lui...mă recrea.

Daemon mă recrea.

Şi atunci mi-am dat seama că e valabilă şi reciproca. El mă recrea pe mine. Iar eu îl recream pe el.

DAEMON

Ieşirea în oraş cu Dawson a fost surprinzător de lipsită de evenimente. Am intrat şi am ieşit din magazin fără nicio problemă. Nu am avut cum să evităm să vedem ziarele pline de fotografii cu siluete luminoase sau să auzim discuţiile pe tema asta cât am stat la rând. Într-un fel, părea aiurea, dar tensiunea învăluia oamenii din magazin, într-un orăşel cuibărit lângă un lac, atât de departe de Vegas.

Din ce am putut să ne dăm seama, guvernul nu dăduse niciun comunicat oficial, doar declarase stare de urgenţă în Nevada şi catalogase „evenimentele oribile” drept acte de terorism.

Situaţia avea să se înrăutăţească. Nu numai din cauza oamenilor, dar şi a luxenilor. Cei mai mulţi dintre ei trăiau foarte bine în secret. Iar noi aruncaserăm tot secretul în aer. Pe urmă, mai erau şi cei care aveau să profite de haosul creat, cum spusese şi Luc. Nu îmi ieşea din minte Ethan White cu avertismentul lui.

Când ne-am întors la cabană era târziu, iar Kat şi Dee s-au apucat să pregătească nişte spaghete. Mai mult Kat, fiindcă Dee încerca la fel ca totdeauna să încălzească mâncarea cu mâinile, ceea ce ducea la rezultate dezastruoase. Beth ajutase şi ea la pregătirea pâinii cu usturoi şi mi-a părut bine s-o văd şi pe ea activă. Aproape că nu-mi mai aminteam cum fusese înainte de Daedalus. Dar ştiam sigur că înainte era mult mai vorbăreaţă.

Şi zâmbea mai des.

După masă, am ajutat-o pe Kat să strângă farfuriile. Ea a spălat vasele şi eu le-am şters. Bucătăria era dotată şi cu maşină de spălat vase, fapt pe care Luc s-a simţit dator să ni-l spună, dar mie mi se părea că activitatea aia plictisitoare mă relaxa. Niciunul dintre noi nu vorbea. Era ceva atât de intim în asta, felul în care ne atingeam umerii şi mâinile în timp ce munceam.

Kat reuşise cumva să se murdărească pe nas de spuma albă a detergentului. Am şters-o şi ea a zâmbit, şi, frate, zâmbetul ei parcă era mângâierea soarelui. Mă făcea să mă gândesc la tot felul de lucruri, inclusiv la unele siropoase pe care probabil nu le-aş spune niciodată cu voce tare.

Când am terminat, abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Am împins-o spre sufragerie şi ea s-a trântit pe o canapea.

— Unde te duci? m-a întrebat ea.

— Mă duc să termin la bucătărie. Am pus pe ea o pătură veche. Odihneşte-te puţin. Vin repede.

Când am trecut prin camera de recreere, i-am auzit pe Archer şi pe Dee vorbind. M-am dus direct spre ei, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Am închis ochii şi am înjurat încet. Dee avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Doar că nu aş fi vrut să fie tocmai el.

Dumnezeu ştie cât am rămas acolo în holul întunecat, uitându-mă fix la lambriul grosolan de lemn, până m-am hotărât, în sfârşit, să mă duc la bucătărie.

N-o să se ducă Dee cu el la Olive Garden. Acolo trăgeam linia.

Am luat laveta udă şi am şters cu ea mizeria făcută de Luc pe masă. Stilul de a mânca al puştiului şi spaghetele nu făceau casă bună. După ce am terminat, m-am uitat la ceas. Era aproape miezul nopţii.

— Ai minţit-o pe Kat.

M-am întors la auzul vocii lui Dawson, ştiind deja la ce se referă.

— Şi tu ai fi făcut la fel.

— E adevărat, dar mai devreme sau mai târziu tot o să afle.

Am luat sticla de apă de pe dulap şi mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l afle acum e că faţa ei apare la toate televiziunile. În loc să fie preocupată de ce se întâmplă cu noi, o să se gândească la mama ei şi... nu putem face nimic acum în legătură cu asta.

Dawson s-a rezemat de dulap şi şi-a încrucişat braţele la piept. S-a uitat lung la mine, iar eu m-am uitat lung la el. Am oftat; ştiam ce înseamnă privirea asta lungă, sprâncenele încruntate şi fălcile încleştate.

— Ce? l-am întrebat.

— Ştiu la ce te gândeşti.

Am bătut cu degetele în sticla de apă.

— Nu zău?

— De-asta şi eşti aici, făcând pe gospodina. Te gândeşti la ce ai făcut.

A trecut ceva până să răspund.

— Mda, mă gândesc şi la asta.

— Nu ai fost numai tu. Toţi am vrut asta. Toţi am făcut asta. Dawson a făcut o pauză, cu ochii pe fereastra unde se vedea doar întunericul care înconjura cabana.

— Eu aş face-o din nou.

— Chiar aşa? Chiar dacă ai şti că Ash şi Andrew ar muri? Rostirea numelor lor a fost ca o lamă care intră dureros în carne.

El şi-a trecut mâna prin păr.

— Nu cred că vrei să răspund la întrebarea asta.

Am dat din cap. Am fi răspuns amândoi la fel la întrebare. Oare ce spunea asta despre noi?

Dawson a expirat puternic.

— Totuşi, e un mare rahat. Doamne, erau ca nişte fraţi pentru noi. Fără ei, n-o să mai fie la fel. Nu meritau să moară aşa.

Mi-am frecat maxilarul.

— Şi Matthew...

— Să-l ia dracu’ pe Matthew, a spus el furios, cu ochii îngustaţi.

Am pus sticla jos şi m-am uitat mai bine la fratele meu.

— Cred că şi noi am cam făcut la fel, frate. Am riscat viaţa unor oameni ca să le protejăm pe Dee şi pe fete.

A scuturat din cap.

— E altceva.

— Este?

Dawson nu a răspuns imediat.

— Atunci, să ne ia dracu' şi pe noi.

Am râs sec.

— Dap, să ne ia dracu' şi pe noi.

Gura i-a tresărit un pic şi s-a uitat la mine.

— Omule, ce dracu' o să facem?

Am vrut să spun ceva, dar am început să râd iar.

— Cine dracu' ştie? Presupun că va trebui să aşteptăm să vedem cum se termină. Trebuie să mă gândesc cum să fac astfel încât lumea s-o vadă pe Kat ca pe o victimă nevinovată în povestea asta. Nu se va putea ascunde la nesfârşit.

— Nici noi nu vom putea, a spus el, grav. Apoi a adăugat: Aş da oricât să ştiu ce cred acum Bătrânii.

— Simplu. Probabil că vor să ne ia gâtul.

El a ridicat din umeri şi a trecut ceva timp până să vorbească din nou. Nu ştiam ce vrea să spună, dar era clar că ezita. Câteva clipe a strâmbat din buze.

— Ştiu că nu e momentul ideal să-ţi spun asta. La dracu', nici nu ştiu dacă există vreun moment ideal pentru asta, dar parcă după ce Ash şi Andrew au murit, ar trebui să-mi ţin gura.

M-am încordat.

— Dă-i drumul, Dawson.

— OK. Bine. Trebuie să vă spun asta tuturor, fiindcă, mă rog, trebuie să ştie şi alţii.

Pometţii obrajilor s-au înroşit puţin şi chiar nu aveam idee despre ce e vorba.

— Mai ales că lucrurile evoluează şi...

— Dawson.

A inspirat adânc şi a spus trei cuvinte care m-au şocat.

— Beth e însărcinată.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. Chiar nu aveam cuvinte.

Dawson a început să vorbească pe nerăsuflate.

— Da, deci e însărcinată. De-asta e aşa de obosită în ultimul timp şi de-asta n-am vrut să facă nimic la Vegas.Era prea riscant. Şi toate drumurile astea au epuizat-o, şi... da, o să avem un copil.

M-am holbat la el.

— Băga-mi-aş...

— Ştiu.

A zâmbit.

— ... picioarele, am încheiat eu. Apoi am clătinat din cap. Adică... felicitări.

— Mulţumesc.

S-a mutat de pe un picior pe altul.

Eram gata să-l întreb cum de a rămas Beth însărcinată, dar m- am oprit înainte să întreb ceva aşa de stupid.

— Uau. O să aveţi... un copil?

— Mda.

Mi-am încleştat mâinile de marginea bufetului. Mă simţeam ca un idiot şi nu mă puteam gândi decât la copiii ăia de la Daedalus,originii. Copii făcuţi de un luxen şi un hibrid, atât de rari încât dacă cei de la Daedalus ar afla chestia asta...

Nici nu puteam să-mi duc gândul până la capăt.

Dawson a respirat întretăiat.

— OK. Mai zi ceva.

— Ăăă... În câte luni e?

Nu asta întreabă oamenii în mod normal?

Umerii lui s-au relaxat.

— Cam trei luni.

Fir-ar. Cred că au avut o reîntâlnire pe cinste.

— Eşti supărat, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Poftim? Nu. Nu sunt supărat. Pur şi simplu nu ştiu ce să spun.

Şi mă tot gândeam că peste şase luni o să avem un copil care va putea să-ţi prăjească neuronii cu un singur gând, dacă nu îi dai jucărica.

— Pur şi simplu nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu nu mă aşteptam, şi nici Beth. Nu am plănuit aşa ceva. Cumva însă... s-a întâmplat. Dawson a inspirat adânc. Nu că am considerat că ar fi bine să avem un copil de la vârsta asta, dar aşa s-a întâmplat şi acum ne străduim să fie bine. Eu... deja îl iubesc mai mult decât orice.

— Îl iubeşti?

Zâmbetul lui Dawson era jumătate stânjenit, jumătate vesel.

— Ar putea să fie şi fetiţă, dar eu îi spun „el”. Beth se enervează când mă aude.

M-am străduit să zâmbesc. Nu părea să ştie ceva de origini. Era oare posibil ca nici Beth să nu ştie? Dacă era aşa, înseamnă că nu aveau nici cea mai vagă idee ce creatură vor aduce pe lume. Am vrut să spun asta, dar m-am oprit. Nu era acum momentul.

— Ştiu că nu va fi uşor, a continuat el. Nu putem să mergem la un medic normal. Ştiu foarte bine, şi asta mă sperie ca naiba.

— Hei. M-am desprins de dulap şi i-am pus mâna pe umăr: O să fie bine. Beth şi... copilul vor fi bine. O să vedem noi cum facem.

Uşurarea lui Dawson se vedea clar din zâmbetul lui.

Nu ştiam cum o să rezolvăm problema asta, dar femeile au născut copii de la facerea lumii, fără doctori. Nu putea să fie chiar aşa de complicat, nu? Dar parcă îmi venea să-mi dau palme după ce auzisem toate astea.

Naşterea asta mă speria ca naiba.

Am mai vorbit un pic şi i-am promis că n-o să spun nimănui. Nu erau pregătiţi să facă publică noutatea asta şi înţelegeam foarte bine. Nici eu şi Kat n-am vrut să spunem că într-un fel eram căsătoriţi.

Căsătorie.

Copii.

Extraterestri în Vegas.

Lumea asta se ducea dracului.

Am intrat în sufragerie, tot cam şocat. M-am oprit în faţa canapelei pe care se ghemuise Kat, cu braţul sub cap şi cuvertura trasă până sub bărbie. Dormea.

M-am aplecat, am luat-o cu grijă în braţe şi m-am aşezat lângă ea. Ea s-a mişcat puţin, s-a întors pe o parte, dar nu s-a trezit. Am stat ore în şir cu ochii la întunericul de pe fereastră.

Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să facem ceva. Nu doar să fugim şi să ne ascundem. Şi-aşa acum era aproape imposibil.Lumea ştia de noi.De acum încolo, situaţia devenea şi mai periculoasă.

Iar peste câteva luni va trebui să ne facem griji şi pentru un copil, un copil care putea să stârnească tot felul de dezastre.

Trebuia să facem ceva. Trebuia să luăm poziţie, să schimbăm viitorul, altfel nu va fi niciun viitor pentru noi.

Am mângâiat-o pe spate pe Kat şi i-am cuprins gâtul în palmă. M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte. Ea a rostit somnoroasă numele meu, iar mie mi s-a strâns pieptul de intensitatea iubirii pe care o simţeam pentru ea. M-am lăsat pe spătarul canapelei şi am continuat să mă uit la întuneric.

Nesiguranţa zilei de mâine plutea deasupra mea ca un nor ameninţător, iar singurul lucru pe care îl ştiam cu precizie era că de-acum o să fie şi mai rău.

O să fim vânaţi şi de oameni, şi de luxeni.

Iar dacă ei cred că expunerea adevărului în faţa tuturor a fost cel mai extrem gest pe care l-aş fi putut face ca să-i protejez pe cei dragi, atunci n-au văzut nimic.

Habar n-aveau de ce sunt în stare.

Capitolul 31

KATY

Am simţit ca prin vis când a venit Daemon pe canapea şi s-a aşezat lângă mine, dar nu asta m-a trezit, câteva ore mai târziu. La un moment dat, în noaptea aceea, braţele lui s-au strâns tare în jurul meu, parcă să mă strivească.

Şi el era în forma lui reală.

Pe cât era de frumos,pe atât era de fierbinte şi orbitor.M-am chinuit să mă eliberez din strânsoarea lui, m-am răsucit, uitându-mă cu ochii îngustaţi la strălucirea lui puternică.

— Daemon, trezeşte-te. Eşti...

El a tresărit şi s-a ridicat în fund aşa de repede, încât era gata să cad pe podea. Lumina s-a estompat şi a revenit în forma umană, cu o expresie confuză pe faţă.

— Asta nu mi s-a mai întâmplat de când eram copil, să mă schimb în forma reală fără să-mi dau seama.

L-am bătut uşor pe braţ.

— Stresul?

El a clătinat din cap, uitându-se undeva, peste umărul meu. îl vedeam că e încordat.

— Nu ştiu. Am...

Sus s-au auzit ropote de paşi şi în câteva clipe toată trupa era jos, cu aceeaşi expresie confuză ca şi a lui Daemon. M-am desfăcut din braţele lui, am dat pătura la o parte şi m-am ridicat în picioare.

— Se întâmplă ceva, nu-i aşa?

Dee s-a apropiat de fereastră şi a tras perdeaua subţire.

— Nu ştiu, dar simt...

— Eu m-am trezit fiindcă mi s-a părut că mă strigă cineva. Dawson i-a îmbrăţişat umerii lui Beth, adăugând: Şi luminam.

— Şi eu la fel, a spus Daemon, ridicându-se.

Luc şi-a trecut mâna prin părul ciufulit. În pijamalele alea, arăta şi el în fine ca un copil de vârsta lui.

— Simt o nelinişte, a spus el.

— Şi eu la fel, a comentat încet Archer.

S-a frecat bărbia, uitându-se cu ochii îngustaţi în întunericul din jurul cabanei.

M-am uitat la Beth şi ea a ridicat din umeri. Se pare că numai noi nu simţiserăm nimic din ceea ce îi agitase pe luxeni şi pe origini.

Brusc, au înţepenit cu toţii, toţi, în afară de Beth şi de mine. Unul câte unul, Daemon, Dawson şi Dee au trecut o

clipă în forma de luxen şi apoi au revenit la forma umană. S-a întâmplat atât de repede, atât de neaşteptat, încât parcă o secundă-două intrase soarele în cameră.

— Ceva se întâmplă,a spus Luc,s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.Ceva foarte important se întâmplă.

A ieşit pe uşă şi ne-am dus toţi după el. Am păşit în aerul rece al nopţii,lipită de Daemon,şi am coborât pe aleea de pietriş din faţa verandei, apoi am intrat pe iarbă. Firele reci erau moi sub tălpile mele goale.

Am simţit un fior ciudat pe şira spinării,care s-a împrăştiat apoi în toate terminaţiile mele nervoase.O senzaţie de nelinişte mi-a înţepenit gâtul şi m-am uitat la Luc cum înaintează pe pajiştea din faţa copacilor. Pădurea părea întunecată şi nesfârşită, absolut nemişcată în orele acelea târzii.

— Simt ceva, a spus Beth, cu voce abia auzită. S-a uitat la mine. Simţi şi tu?

Am dat din cap, fără să-mi dau seama exact ce simt, dar Daemon s-a încordat lângă mine, apoi inima lui a început să bată rapid, înnebunind-o şi pe a mea.

— Nu, a şoptit el.

În depărtare s-a văzut o mică explozie care a luminat cerul. Aerul mi s-a oprit în gât când am văzut cum lumina aceea micuţă coboară spre pământ, cu o coadă fumegoasă după ea. Apoi a dispărut în viteză undeva în spatele Munţilor Stâncoşi. Altă lumină a apărut pe cer. Apoi alta, şi alta, şi cădeau undeva, departe, ca o ploaie de meteoriţi. Cerul se luminase de la ele, explodau când ajungeau în atmosferă şi se revărsau în jos. Erau aşa de multe, că nu le mai ştiam numărul, până când luminile lor s-au unit, până când noaptea s-a făcut zi.

Luc a început să râdă gâtuit şi răguşit.

— Rahat. ET a dat telefon acasă, copii.

— Şi a adus şi nişte prieteni, a spus Archer, făcând un pas înapoi, fiindcă o mulţime de lumini au venit în viteză foarte aproape de noi, aterizând în spatele ulmilor şi al pinilor.

Daemon m-a apucat de mână, strecurându-şi degetele printre degetele mele. Inima mea bubuia văzându-le cum cad încontinuu în faţa noastră. Explozii mărunte zgâlţâiau copacii şi cutremurau pământul. Lumina pulsa şi la fiecare două secunde aprindea pădurea, apoi alte câteva secunde se vedea o lumină foarte intensă, care apoi se estompa.

Apoi nu s-a mai văzut nimic. Ne-a înconjurat tăcerea. Nu erau nici greieri, nici păsări, nici foşnet de animale. Nu se auzea nimic, doar respiraţia noastră precipitată şi

bubuitul inimii mele, sângele care curgea vijelios prin vene.

Printre ulmi, ceva mai departe, s-a văzut o scânteie. Au apărut unul după altul, o succesiune nesfârşită de lumini care ieşeau la iveală. Erau aşa de mulţi, încât mi-am dat seama că numai în pădurea din jurul nostru sunt cel puţin câteva sute.

— N-ar fi cazul să fugim acum? am întrebat eu.

Daemon m-a strâns mai tare de mână şi m-a tras lângă el.

Mi-a înconjurat trupul cu braţele şi m-a lipit de el, iar când a vorbit, vocea lui era răguşită.

— N-are niciun rost, Kitten.

Inima mea a sărit o bătaie şi apoi am simţit o apăsare în piept.

— Nu avem cum să le facem faţă, a spus Archer, încleştându-şi pumnii. Sunt prea mulţi.

Când am început să realizez ce se întâmplă, n-am putut decât să privesc. Se apropiau de marginea pădurii, căpătând formă.

La fel ca Daemon şi ca toţi luxenii pe care îi văzusem până atunci, aveau formă umană, iar braţele şi picioarele erau bine definite. Erau înalţi, toţi, până la ultimul. Când s-au oprit la câţiva metri de marginea pădurii, lumina lor făcea un fel de umbre lucioase. Unul dintre ei a continuat să înainteze; lumina lui era mai intensă decât a soarelui de vară şi era tivită cu un roşu profund şi strălucitor, exact cum avea şi Daemon în forma lui reală.

Sergentul Dasher şi cei de la Daedalus poate mă minţiseră în legătură cu multe alte lucruri, dar asta o, Doamne, asta fusese adevărat. Chiar veniseră, exact aşa cum mă prevenise Dasher, şi aici erau sute, iar în alte locuri erau probabil sute de mii.

Lumina celui din faţă s-a făcut iar roşie. Peste pajişte a trecut un curent electric care mi-a ridicat părul pe braţe. Am început să tremur, nu ştiam ce se întâmplă, dar apoi ceva chiar s-a întâmplat.

Dee a fost prima care a renunţat la forma umană, apoi Dawson. Nu ştiam dacă au tăcut asta din cauza confuziei, a fricii sau poate dintr-un motiv nepământean, ca şi cum ceva din interiorul lor răspundea proximităţii unui număr aşa de mare de indivizi din specia lor, dar o clipă mai târziu am simţit cutremurul din braţele lui Daemon, care şi-a luat şi el forma reală.

Şi-a tras braţele din jurul meu şi mi s-a părut deodată insuportabil de frig fără căldura lui. L-am văzut pe Dawson făcând la fel, după care s-a apropiat de sora lui. Au pornit singuri în faţă, toţi trei.

— Daemon, l-am strigat eu, dar nu m-a auzit.

Nu mi-a răspuns.

Archer s-a apropiat imediat de mine, iar Luc s-a dus lângă Beth. Am început să dăm înapoi, dar nici nu simţeam că mi se mişcă picioarele sau că muşchii lucrează. Ochii mei au stat lipiţi de Daemon, până când a fost înghiţit în lumina celorlalţi.

Groaza se instalase în mine şi îmi îngheţase sângele. În clipa aceea nu puteam să mă gândesc decât la ce îmi spusese Dasher că se va întâmpla când vor veni luxenii şi dacă Daemon va fi de partea mea sau de partea lor.

Nici măcar nu eram convinsă că Daemon avea de ales.

Nu eram convinsă nici că eu aveam de ales.